

မေတ္တာစာအုပ်တိုက်

ကျိပ်

ဝင်းတင်

QUEED

by

HENERY SYDNOR HARRISON

စတုတ္ထအကြိမ်

နေရိရိစာအုပ် (၁၀၀)

ဝ
ဒ
ဝ

ဝင်းတင်

QUEED

by

HENERY SYDNOR HARRISON

နိဂုံး

မှတ်တမ်းနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်

ပုံနှိပ်ခွင့်အမှတ်
ထုတ်ဝေသူ

ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်

မှတ်တမ်းပိုင်း
အမှတ်စဉ်
အတွင်းပလင်
တွန့်ယူတာစာစီ
အုပ်စု
စာအုပ်အုပ်
အုပ်စု
အုပ်စု

ပထမအကြိမ်၊ သစ္စာစာပေ၊ ၁၉၇၅၊ ဇတ်လ
ဒုတိယအကြိမ်၊ ယမင်းစာပေ၊ ၁၉၇၇၊ နိုဝင်ဘာ
တတိယအကြိမ်၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀
စတုတ္ထအကြိမ်၊ နေရီနီ၊ ၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ဦးအောင်သပြေ (Digital Cottage)
အမှတ်(၂/တ) အောင်ရတနာလမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၀၄၆၃
ဒေါ်နီနီနီ (နေရီနီစာအုပ်တိုက်)
၂/တ၊ အောင်ရတနာလမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၃၇၆၂

နှင်းနှင်း
Sunn
AZ
နေရီနီ
၁၀၀၀
စွယ်တော်(၂)
၃၈၀၀
နေရီနီ

အပြင်းစားအကြိုက်နဲ့ အကြိုက်သစ်တွေ

'ကွီ'ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာလို စာအုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ထိုးကွယ်တဲ့ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် သာမက အခြား
အခြား ဆရာဆရာတွေရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ စာအုပ်အဖြစ် ကျွန်တော်က မှတ်ယူထားခဲ့
တယ်။ ဆရာဆရာ သမ္မာကျမ်းစာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျမ်းစာလည်း ဖြစ်လာ
ခဲ့တာပေါ့။ အပြင်းစားအကြိုက်နဲ့ 'ကွီ'ကို ကြိုက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။
လူငယ်ဆိုတာ တစ်နေ့သောအခါ လူကြီးဖြစ်လာတယ်။ လူကြီး ဖြစ်လာတော့
အကြိုက်ပြောင်းတာပေါ့။ ဒါ သဘာဝပဲ။ ကျွန်တော် အသက်ကြီးပိုင်း
ရောက်လာတော့ အကြိုက်ပြောင်းတာပါပဲ။ တကယ်တော့ အကြိုက်ပြောင်း
တယ်လို့ မဆိုချင်ဘူး။ အကြိုက်ရွေ့တယ်လို့ပဲ ပြောချင်တယ်။ အကြိုက်ရွေ့တော့
အကြိုက်ပျော့။ အကြိုက်ပေါ့မှာ စိုးတယ်။ ဒါကြောင့် အကြိုက်ထဲမှာ ဆားကလေး
တစ်ပွင့် နှစ်ပွင့် ခပ်ထည့်လိုက်ချင်တယ်။ သံပုရာလေးတစ်ခြမ်း စိတ်ညှစ်
ထည့်လိုက်ချင်တယ်။ အာဂျီမိုတိုလေးတစ်တို့ မွေလိုက်ချင်တယ်။ ငရုပ်သီး စိမ်း
လေးတစ်ချိုး တို့လိုက်ချင်တယ်။
'တို့'ရဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေ၊ ဇာတ်ပို့တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ဇာတ်ကွက်တွေ
ဇာတ်ရိုက်တွေ၊ ဇာတ်သိမ်းတွေကိုစွဲ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ ဇာတ်တစ်ခုလုံးရဲ့
ဒဿနကိုလည်း ပြောစရာ မရှိဘူး။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြိုက်
ရွေ့တယ်ဆိုတာက ခေတ်အလိုက် အကြိုက်သစ်ကို ပြောတာ။

ဝင်းတင် ၈၁၃
ကွီ/ဝင်းတင်(ဘာသာပြန်)၊ ရန်ကုန်
နေရီနီစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၄၊
၃၅၀- ၈၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ။
၁။ တို့ (QUEED)

ကျွန်တော် အသက်အရွယ်တွေ ရင့်ရော်လာသလို ခေတ်အခါတွေ လည်း ပြောင်းလာတယ်။ အသိအမြင်၊ အတွေးအထင်တွေလည်း ရွေ့လျားလာ တယ်။ နည်းနာကျင့်ထုံးတွေလည်း သစ်ဆန်းလာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် သတင်းသမားပေါက်စာဘဝက သတင်းစာ လုပ်ငန်း နည်းနာကျင့်ထုံးတွေမှာ စူးစမ်းဖွင့်ချ သတင်းရေးနည်းစနစ်တွေ (Investigative Reporting) ရေပန်းစားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူလားမြောက်တဲ့ အရွယ်မှာတော့ တိုက်ပွဲဝင် သတင်းရေးစနစ် (Crusading Journalism) ခေတ်စားလာတယ်။ ဒီခေတ်နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး သတင်းစနစ် ဖြစ်တယ်။ ဒီခေတ်က အာဏာရှင် ဆိုးသွမ်းခေတ်၊ မူးယစ်ဆေးခေတ်၊ လူကုန်ကူး ခေတ်၊ အာဏာကပ်ပါး စီးပွားစားပြဲခေတ်၊ အာဏာရှင်တစ်ပိုင်း ဗျူရိုကရက် ခေတ်၊ အကြမ်းဖက်ဂိုဏ်းခေတ် မဟုတ်လား။ ဒီခေတ်မျိုးမှာ သတင်းသမားတွေ ကုန်းခံလို့မရဘူး။ ရုန်းကန်ရမယ်။ အန်မတုလို့ မရဘူး။ ခံထူရမယ်။ မကြောက် တရားနဲ့ ယောက်ျားဘသား၊ ဘသမီး ကြိုးဝါး ရင်ဆိုင်ရုံရမယ်။ မဟုတ်ရင် စားကျိုး လုံခွေ ကလောင်သေ စက္ကူကျား ဖြစ်သွားမယ်။

ဒီလိုခေတ်သဘောကို စေ့ငုတောကြောမိလို့ 'ကွီ' စာအုပ်မှာ ကျွန်တော် ဆားခပ်ချင်တာဖြစ်တယ်။ ကန်တော့ပါရဲ့ သတင်းသမားတို့ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာ ကြီး ခင်ဗျား . . .

ကျွန်တော့် သဘောကတော့ ဒီနေ့လို ခေတ်ကြမ်း ခေတ်ရမ်းကြီးမှာ 'ကွီ' စာအုပ်ထဲကလို ဉာဏ်ကြီးရှင် သတင်းစာဆရာက ဂန္ထဝင်မြောက် ခေါင်းကြီး ဆောင်းပါးသတင်းတွေ ရေးသားလမ်းညွှန်နေရုံနဲ့ ခရီးမပေါက်နိုင်တော့ဘူး။ ခေတ်ဆိုးသွမ်းတို့ကို နန်းမချနိုင်တော့ဘူး။ ခေတ်ကြမ်းကို ပတ်ကြမ်းတိုက်မှ အပိုကျိုးစေနိုင်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့်ပဲ 'ကွီ'စာတ်လမ်းစာတ်ကွက်ထဲမှာတိုက်ပွဲဝင် သတင်းစနစ် ဆားလေးတစ်မူနဲ့၊ ငြုပ်ကလေးတစ်တောင့် ဖြည့်ချင်စိတ်ပေါ်တာပါ။ မူရင်းစာရေး ဆရာလည်း ကွယ်လွန်ပါပြီ။ သူ့စာအုပ်ကို ကိုးကွယ်သူ ကျွန်တော့်ဆရာသမားတို့ လည်း ကွယ်လွန်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့လမ်း လျှောက်လှမ်း ဖို့ အရမ်းနီးနေပါပြီ။ စာအုပ်ရေးခဲ့တဲ့အချိန်ကိုက နှစ်တစ်ရာလောက် ဝါရင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှောင်းခေတ်လူငယ် သတင်းသမားတွေ ကျွန်တော့် ထို၊ ကျွန်တော့်ဆရာဆရာတွေလို 'ကွီ'ဖတ်စေချင်တယ်။ စိတ်ထားဝတ် ဇာန် ဆွေးစေချင်တယ်။ စာနယ်ဇင်းသမားကောင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းစေချင်တယ်။ ဉာဏ်ကြီးရှင် သတင်းသမား ဖြစ်ချင်သပ ဆိုလည်း ကတိတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူ ဆို။ တိုက်ပွဲဝင် သတင်းသမား ဖြစ်ချင်သပ ဆိုလည်း စူးရှ ချွန်ထက် ကလောင် ထက်နက် ဆွဲကိုင်ပေါ့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာနှစ်မျိုးလုံးကို ကောင်းချီးဩဘာ မင်္ဂလာ ပေးပါတယ်။ အာဏာမိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်မယ့် တိုက်ပွဲဝင် သတင်းသမားတွေ ထွန်းကား ထွပ်ရှားနိုင်ပါစေ။

ဟံသာဝတီ ဦးဝင်းတင်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အမှာ

(၁)

“ဟောဒီမှာ ‘ကွီ’ ဘာသာပြန်ခင်ဗျ”

ကျွန်မ အလုပ်ခန်းထဲသို့ စာရေးဆရာ မြသန်းတင့်သည် ‘ကွီ’ ဘာသာပြန် စာမူကြီးကို ပိုက်ဝင်လာကာ ကျွန်မ စားပွဲပေါ်၌ ပုံချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ စာမူထပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ မြသန်းတင့်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ဖြင့် တဒဂံ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ကြက်သေသေနေသည်။

“ကိုဝင်းတင် ဘာသာပြန်ထားတယ်။ ဒေါ်မမလေး အမှာရေးပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တယ်”

ကျွန်မ ကြာရှည် ကြက်သေသေနေစေရန် သူက ဆက်ပြောပြသည်။ ကိုဝင်းတင်ဟု သူ ပြောလိုက်မှပင် ကြက်သေသေနေသော အရှိန်တို့သည် တစ်စစ ပြေ၍ သွားသည်။ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ ‘ကွီ’ စာအုပ် ဖျောက်ဆုံးမှုဖြင့် စာဖွဲ့ခဲ့သော ကိုဝင်းတင်၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရပြီးကတည်းက ‘ကွီ’ ပေါ်၌ စွဲလမ်းသူများတွင် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်ဘဲ ကိုဝင်းတင်ပါ အဖော်တိုးလာသည်ဟု အစွဲအမြဲ မှတ်သားခဲ့သည်။ ထိုမှတ်သားထားသော အမှတ်ထားမှုကြောင့် ဘာသာပြန်သူ ‘ကိုဝင်းတင်’ ဆိုတော့မှပင် ကြက်သေသေနေသော အရှိန်တို့ ပြန်၍ ပြေသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကွီ’ စာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မှ အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်မ ကြော်ငြာခဲ့ဖူးသည်။ ဘာသာပြန်လိုသော ဆန္ဒစောခြင်းကြောင့်သာ ကြော်ငြာပြီးရင်း ကြော်ငြာနေသည်။ စာအုပ်ထဲ၌ ကိုးကားညွှန်းဆိုထားသော အချက်အလက်များ၊ စကားလုံး ဝေါဟာရ

များ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်များကို စာဖတ်သူများ လွယ်ကူစွာသိမှသာလျှင် ရသ ပို၍ မြောက်ပေမည်။ ထိုသို့ အထောက်အထားပြုချက် ဝေါဟာရ အနက် အဓိပ္ပာယ်များကို ရှာဖွေစုဆောင်း ရှင်းလင်းပြရမည့် လုပ်ငန်းသည် အချိန်ပေး ရမည့် မောစရာ နောက်ဆက်တွဲလုပ်ငန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ရှိတိုင်း ကိုယ်မပါ နိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြန့်ကြာချင်တိုင်း ကြန့်ကြာနေခဲ့သည်။

ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း၌ ‘ကိုဝင်းတင်’ ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက် “ကိုဝင်းတင် ဘာသာပြန်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ” ဟု တောင့်တ မိခဲ့ဖူးသည်။

‘ကွီ’ ဘာသာပြန်ရေးကိစ္စသည် ဘယ်သောအခါမှ ဖယ်ရှား၍မရအောင် ဘဝတစ်သက်တာတွင် လုပ်စရာကျန်နေသည့် တာဝန်တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ၌ ထာဝစဉ် သံမြဲစွဲလျက်ရှိသည်။

ဘာသာပြန်ရန် တာဝန်ပျက်ကွက်ခြင်းဖြင့် သံသရာရှည်ကြာလာစဉ် သားသမီး သုံးယောက်အနက် မောင်မိုးဟိန်းကို ‘ကွီ’ စာအုပ် ပေးအပ်ပြီး ဤစာအုပ် ကို ဘာသာပြန်ရမည်၊ မဖြစ် ဖြစ်အောင်ပြန်၊ ငါပါ ဝိုင်းကူညီမည်ဟု ပြောဆို ပေးအပ်လိုက်သည်။ မောင်မိုးဟိန်း ဖတ်နေပြီဟု သိရသည်။ ဘာသာပြန်ရန် စုဆောင်းရမည့် အချက်အလက်တွေအတွက် အချိန်ကြာနေသည်ဟု ညည်းသံ ကြားရသည်။ မောင်မိုးဟိန်း အချိန်ကြန့်ကြာနေ၍ ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းသည့် အခါ စနေပါပြီဟု အဖြေပေးသည်။

ကိုမြသန်းတင့် ‘ကွီ’ စာမူကြီးကို ယူလာသည့်အခါ၌ စာမူကြီးကို ကြည့်ကာ ကျွန်မ၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်ရာမရှိပေ။ ချက်ချင်းပင် မောင်မိုးဟိန်းကို ဟစ်ခေါ်ကာ “ဒီမှာကြည့်” ဟု ပြလိုက်သည်။

မောင်မိုးဟိန်းသည် ကျွန်မ အလိုပြည့်မှုကို ဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘက်မှ အချိန်ကြန့်ကြာနေမှုကြောင့် အံ့ဆွဲထဲမှ သူ ဘာသာပြန်ထားသော စာရွက်များကို ဆွဲထုတ်ယူလာကာ ကိုမြသန်းတင့်ကို ပြလျက် “ကျွန်တော် ပြန်မလို့ စထားတာ” ဟု ပြောသည်။

အနစ်နစ် အလလ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ၌ စူးဝင်နေသော သံမြဲကြီးကို ဘာသာပြန် သူက ဆွဲနုတ်ဖယ်ရှားပေးသည့်အတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပုံမှာ စာအားဖြင့် ဖော်ပြနိုင်ခြင်းပင် စမ္မမ်းပေ။

စာမူကြီးကို ပွေ့၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး

ညနစ်ချက်အထိ ဖတ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့တစ်ဝက် မပြီးမချင်း ဆက်ဖတ်သည်။ ဝတ္ထုဆုံးလျှင် မျက်လုံးညောင်းညောင်းဖြင့် ခေတ္တအနားယူရန် မျက်စိကို နှိပ်ထားလိုက်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်မှ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာလာသော ဧရာဝတီ သင်္ဘောကြီးသည် တရားရေးပေါ်လျက်ရှိသည်။

(၂)

သင်္ဘောထွက်လာပြီးနောက် အေးမြသော မြစ်ပြင်လေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသည်။ သင်္ဘောဦးခန်း အံ့ဆွဲတံခါးကို ဦးချစ်မောင်က ဆွဲ၍ ပိတ်ပေးနေခိုက် ကျွန်မလည်း အိမ်နှင့်ခွဲလာခဲ့သောအဖြစ်ကို ရင်နှင့်အောင် ခံစားလျက်ရှိသည်။

သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသာပါသည်။ လက်ထပ်ပြီး အိမ်၌ သူနှင့် ၇ ရက်နေခဲ့ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သော သတို့သမီး ပူပူ နွေးနွေးဖြစ်သည်။ သတို့သမီး၏ မရွှင်လန်းသောမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သတို့သားလည်း မျက်နှာမကောင်းပေ။

“တင်လေးတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် တကယ်ဆင်းရဲတော့မှာပဲ။ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး”

သတို့သား စိတ်ကောင်းစေရန် ကျွန်မက စိတ်အားတင်း၍ ပြန်ပြောသည်။

“ကိုကိုအတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိပါတယ်။ အားလုံးလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီ။ မပူပါနဲ့”

ကျွန်မအား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲ”

ကျွန်မ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“တင်လေးဆီက ဒီစကားကြားရတော့ စာအုပ်ထဲက ရှာလီဝေလင် ဇာတ်လိုက်မိန်းကလေးကို အမှတ်ရနေတယ်”

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းလဲ”

“ဘယ်လိုဇာတ်လမ်း၊ ဘယ်လိုဇာတ်ကြောင်းဆိုတာ အခုတော့ မပြောလိုသေးဘူး။ စောင့်ပါဦး။ အခုပြောတာထက် ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်သိသွားတော့မှ ပိုကောင်းပါတယ်လေ”

ရှာလီဝေလင်ဆိုသော မျက်နှာဖြူမိန်းကလေး၏ အမည်နာမသည် ထိုည ထိုသင်္ဘောပေါ်၌ စ၍ကြားဖူးသော နာမည်ဖြစ်သည်။ နာမည်အပြင် ဘာမှ ပို၍မသိပေ။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး မကြာမီ ၃၂ လမ်း စာအုပ်ချုပ်ဆိုင်မှ အဖုံးသစ် ချုပ်ခိုင်းထားသော ‘ကို’ စာအုပ်ကို တွေ့ရသည်။

“လမ်းဘေး အဟောင်းစာအုပ်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်က တွေ့လို့ ကိုကို ဝယ်ဖတ်တယ်။ ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြီး စာအုပ်ထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေတဲ့ အချက်တွေ တွေ့ရတာ သိပ်အံ့ဩမိတယ်။ ဒီစာအုပ်ထက် အသည်းစွဲအောင် ခိုက်သွားတဲ့စာအုပ် ရှိကို မရှိသေးဘူး”

‘ကို’ စာအုပ်ကို ကျွန်မ တရိတသေ သိမ်းလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပဟိုလှန်ဒီလှန် ဖတ်ကြည့်သည်။ စာအုပ်ထဲ၌ ရှာလီဝေလင်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ အမည်ကို တွေ့လိုက်၍ စိတ်ဝင်စားကာ မေးကြည့်သည်။

“သင်္ဘောပေါ်မှာပြောတဲ့ ရှာလီဝေလင်ဟာ ဒီ ‘ကို’ စာအုပ်ထဲက ရှာလီဝေလင်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အချိန်ရရင် ဖတ်ကြည့်ပါ”

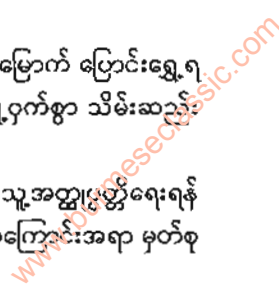
ရှာလီဝေလင်အကြောင်း သိချင်သောကြောင့် ဖတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ စာလုံးသေးသေး စာမျက်နှာ ၄၀၀ ကျော်သည့်အပြင် အချို့စကားလုံးများမှာ အဓိပ္ပာယ်သိရန် ခက်နေသည်။ မကြားဖူးသော စကားလုံးတွေ များလွန်း၍ သူ့ကို မေးကြည့်သည်။

ခရစ်တော်ရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာများကို ညွှန်းထားကြောင်း၊ အချို့မှာ ဂရိ စကားနှင့် လက်တင်စာပေမှ ဝေါဟာရများဟု ပြောပြ၍ ဖတ်ဖို့ရန် စိတ်မရှည်နိုင်ခြင်းကြောင့် စိတ်အားထက်သန်ခြင်း နည်းကာ သိမ်း၍သာ ထားလိုက်သည်။

* * *

ဂျပန်ခေတ် ပြည်လမ်းရှိ စစ်ကာလအတွင်း ဆဋ္ဌမမြောက် ပြောင်းရွှေ့ရသော အိမ်ကြီးသို့ရောက်မှ ဗီရိထဲတွင် သူ မမြင်အောင် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းများကို သူ တွေ့ရှိသွားသည်။

သူ့အကြောင်းကို ‘ကျွန်မ ခင်ပွန်း’ အမည်တပ်၍ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရန် စုဆောင်းလာသော သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အချက်အလက်အကြောင်းအရာ မှတ်စု

မှတ်တမ်းများ၊ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်နေရသော ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းမှ အချို့အရေးကြီးသော အချက်အလက် အကြောင်းအရာများကို သူ မသိအောင် ကူးရေးထားခြင်းများ၊ ထို့အပြင် သူ့အသက် ၂၆ နှစ်၌ မည်မျှ ဆံပင် ဖြူနေကြောင်းကို သားသမီးများ ကြီးလာလျှင် ပြချင်၍ ဆံပင်ကိုက်တိုင်း စုသိမ်း ထားသော သူ့ဆံပင်အထုပ်များ ဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေး အထူးသတင်းများကို မလုံခြုံဘူးဆိုကာ အတင်း မီးရှို့ခိုင်းသည်။

သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရန် စုဆောင်းရေးမှတ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို လှန်ဖတ်ပြီးမှ ကျွန်မကို မေးသည်။

“ဒါတွေကို ဘယ်လိုအသုံးချမလို့လဲ”

“ကိုကိုအတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်နေ့ ရေးချင်လို့။ စုရေးမှတ်ထားတာတွေ”

သူသည် ကြက်သေသေကာ ကျွန်မအား ငေးစိုက်လျက် ကြည့်နေပြီးမှ အသံထွက်လာသည်။

“ကိုကိုလည်း တင်လေးအကြောင်းကို ‘My Wife’ လို့ ရေးမယ်။ ကိုကို ပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ကျေးဇူးအကြွေးတွေမှာ ‘ကျွန်ုပ်၏ဇနီး’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုပါ အကြွေးထည့်မှတ်ထား။ ရေးကို ရေးမယ်”

ကျွန်မက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြွေးမဆပ်ခင် အတိုးရော ရမှာလား”

သူသည် ဗီရိုထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာထားသည့် ပစ္စည်းများနှင့်အတူတကွ ထားရှိသော ‘ကို’ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အကြွေးမဆပ်ခင် အတိုးအရင်ပေးမယ်၊ လာ လာ”

ကျွန်မကို အိမ်အောက်ထပ်သို့ ခေါ်ခဲ့ကာ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ‘ကို’ စာအုပ်ကို မြန်မာလို ဖတ်သွားသည်။ ရှေ့စာမျက်နှာ သုံးလေးရွက်လောက်တွင် ဝတ္ထုနားထောင်ခြင်းထက် သူ့ကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ မြန်မာစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကိုင်၍ဖတ်ပြနေသည့်အတိုင်းပင် ဖတ်ပြနေသည်။

အိမ်ကိုစွာအလုပ်များရှိ၍ ထလုပ်လျှင် “မပြီးသေးဘူးလား။ မြန်မြန်” ဆိုကာ တကောက်ကောက် လိုက်လာလျက်လည်း ဖတ်ပြသည်။ တစ်ခန်း၊ နှစ်ခန်း ဆုံးသွားသောအခါ၌ မြို့ထဲမှ သူ ပြန်ရောက်လျှင် စာအုပ်ကို သူ့လက်ထဲ၌ ထည့်ကာ ဖတ်ခိုင်းရသည်။ နေ့စဉ် မြို့ထဲသွားသည့်အချိန်အခိုက်အတန့် ဖြတ်ထား

ရသည်ကိုပင် ဆတ်တင်ငုံဖြစ်လျက် စာအုပ်ကို အစွဲကြီးစွဲနေတော့သည်။

မြန်မာလို ဖတ်ပြနေရင်း စာအုပ်ထဲ၌ နားလည်ရန်ခက်သော စကားလုံး ပေါဟာရများ၊ ဂရိလက်တင် စာပေစကားတို့နှင့် ဆက်စပ်သော အချက်များကို တစ်ပါတည်း အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြောသွားသည်။

‘ကို’ သည် ပေါဟာရစကားလုံးကြွယ်သော သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ရှာလီဝေလင် ကပင် ပေါဟာရ ကြွယ်မှုကို အော့ချထားရ သော ဒေါက်တာပါရဂူလေး ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုကို စွဲလမ်းစွာ အာရုံစိုက်လျက် နားထောင် ခံစားနေခိုက် ဝတ္ထုထဲ၌ ပါလာသော ပေါဟာရ စကားလုံးတစ်လုံးအတွက် ရှင်းလင်းပြောချက်များ ရှည်လျား လှခြင်းကြောင့် အတော်အောင်အိစောင့်ဆိုင်း နားထောင်ရသည်။ ညွှန်းဆိုထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း ရှင်းသည့်အခါလည်း မပြီးနိုင်တော့။

‘ဟာဘတ် စပင်ဆာ’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ ‘သောမတ်စ် ဟင်နရီ ဟပ်စလီ’ က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ ‘ချားလစ် ရောဘတ် ဒါဝင်’ က ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၊ ‘ဂျွန်စတီးဝပ် မိလ်’ က ဘယ်သူ၊ ‘ဒေးဗစ်ဟွန်း’ ဆိုတာက ဘယ်ပြည်သား၊ ဘယ်လိုပညာရှင်၊ ‘ဂျွန်ဖစ်’ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် . . .။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်တို့ကို သက္ကရာဇ် ခုနှစ်နှင့်တကွ ရှင်းပြောနေသောကြောင့် ဇာတ်လမ်း ကိုသာ မဲ၍ သိချင်ဇောဟုန် ပြင်းပြနေသော ကျွန်မမှာ သည်းမခံနိုင်ဘဲ တိုတို တုတ်တုတ် ဖြစ်နိုင်သမျှ ချုံးပြောရန် အလောတကြီး တောင်းပန်မိသည်။

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပြုန်းခနဲ မသိနိုင်တဲ့ စကားလုံး တွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေ ရှင်းမပြရင် အရသာ မပြည့်စုံဘူး။ ရှင်းနိုင်မှ ပိုပြီး အရသာ ပြည့်စုံပြီး ပိုပြီး လေးနက်တယ်”

စာအုပ်ထဲ၌ သူ့စိတ်ကြိုက်နှင့်တွေ့ထားသော အချက်များကို မင်နီ မင်ပြာတို့ဖြင့် ရောင်စုံခြစ်ထားသည်။ မြန်မာလိုဖတ်သွားပြီးမှ “သူ့အင်္ဂလိပ်မှ အတိုင်းက ဒီလိုရေးထားတယ်” ဆိုပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်စာအတိုင်း ဖတ်ပြပြန်သည်။ ဤစာပိုဒ်က စောစောက မြန်မာပြန်ချက်ထက် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသော အသစ်စကားလုံးဖြင့် ပြောင်း၍ မြန်မာလို ဖတ်ပြသွားပြန်သည်။

ဤစာအုပ်ကို လေးငါးရက် ဆက်၍ ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ရ သည်။ နောက်ဆုံး အပြီးသတ်သွားသည့်ညကား ဝိုးကျင်းထဲမှ ညတစ်ချက် လောက် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ဖတ်သွားရာ ည

(၃) နာရီတွင် အပြီးသတ်သွားသည်။

သူသည် ပြီးဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ ဝတ္ထုဆုံးပြီး ခံစားချက်များ ပြင်းပြစွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်နှက် ထုထောင်းသကဲ့သို့ပင် ပုံပျက်ပန်းပျက် နှမ်းနယ်ပျော့ဖတ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တင်လေး။ ကြိုက်ရဲ့လား”

အိမ်ထောင်ကျစ သင်္ဘောပေါ်၌ ကြားဖူးခဲ့သည့် ရှာလီဝေလင်၏ နာမည်ကို အိမ်ထောင်ကျပြီး ဂျပန်ခေတ်ရောက်၍ ကလေးသုံးယောက်မိခင် ဖြစ်တော့မှပင် ရှာလီဝေလင်နှင့် ကျွမ်းဝင်ရသည်။ ရင်ထဲ၌ ခံစားချက် အကြောင်းအရာ အဖုံဖုံတို့ မချိမဆုံ ပြည့်သိပ်နေ၍ “ကြိုက်ပါတယ်” ဟု တစ်လုံးသာ ပြောနိုင်သည်။

‘ကွီ’ စာအုပ် မြန်မာဘာသာပြန်သည် လေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် လက်ရေးတို မတတ်ခဲ့လေခြင်း၊ ပြောသမျှ လိုက်မရေးမိ လိုက်လေခြင်းဟု အချိန်လွန်မှ နောင်တရကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော မြန်မာ ဘာသာပြန်ကို နှမြောပြီးရင်း နှမြောရင်းဖြင့် စိတ်ထဲ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသည်။

“ဘယ်လိုကြိုက်တာလဲ။ ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တင်လေးရဲ့ခံစားချက် ဝေဖန်ချက်တွေကို ကြားချင်တယ်။ ပြောစမ်းပါ”

“ပြောစရာတွေက အများကြီးပဲ ကိုကိုရယ်။ များလွန်းလို့ ဘယ်ဟာက စပြီး ပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

“ပြောပြော၊ တစ်ချက်စပြော”

နှမ်းနယ်ပျော့ခွေနေသော ကျွန်မထံမှ ကြားရမည့်စကားကို သူသည် စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“ကိုကို၊ တင်လေးနဲ့ မတွေ့ခင် ‘ကလင်ကာ’ လိုလူမျိုးနဲ့ မတွေ့ခဲ့တာ နာတာပဲ။ တွေ့များတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်မိတယ်”

သူသည် လိုက်လံ့စွာ ရယ်မောလျက်ရှိသည်။

သူ့လိုလူ ဝတ္ထုတွင် ကျွန်မ ရေးခဲ့သည့်အတိုင်း အသက် ၂၆ နှစ် အရွယ် ၌ အသက် ၄၀ ခန့် ထင်ရအောင် အိုစာရုပ်ပေါက်ကာ ဆံပင်များ ဖြူပြီးလျှင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လွန်းခြင်းကြောင့် ကျွန်မမှာ စည်းကတည်းက သေသွားသည့် အထိပါပင်။ “အိမ်သာဝင်ပါ၊ ရေချိုးပါ၊ အချိန်နဲ့ စားပါ၊ အချိန်နဲ့ အိပ်ပါ” ဟု နေ့စဉ် အမြောက်ဖောက်ရသော ဒုက္ခ၊ အသနားခံရသော ဒုက္ခ အတော်ကြီးမား ခဲ့ရသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမ ဖြစ်တော့မှာပဲဟု တပုပ္ပပြောမိသည်။

ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အသက် ၂၈ နှစ်တွင် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသည်။

“ကိုကိုနဲ့တူတဲ့အချက်တွေ သွားတွေ့ရလို့ ကိုကို ဖတ်စက အတော် အံ့ကြ ရတယ်။ ကိုကိုနဲ့တူတဲ့အချက်တွေ တင်လေးကော မြင်ရဲ့လား”

“မြင်ပဲ မြင်ပဲ”

“ပြောပါဦး၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကို ကြည့်ရင် ‘ကွီ’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်တာတွေ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ခံကားတွေကတော့ ဘယ်တူမလဲ။ ကွဲတာပေါ့”

“ဘယ်လိုကွဲတာ မြင်သလဲ။ ကြားစမ်းပါရစေ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟင်နရီဂျီဆာဖေရဲ့သား ‘ကွီ’ ရဲ့ အဖေက အကျိုးပေးပုံက တစ်မျိုး၊ ဗမာပြည်က ဦးချစ်မောင် ဆိုတဲ့ ‘ကွီ’ ရဲ့ အဖေက အကျိုးပေးပုံက တစ်မျိုး”

ကျွန်မ ဝေဖန်သံကြား၍ သူသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ ကျွန်မကို ညင်သာစွာပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူသည် ၉ နှစ်သားအရွယ်ကစ၍ မျိုးချစ်စိတ် ကြီးမားရန် သန္ဓေတည် ပြီးသားဖြစ်သည်။ သူသည် ရွှေကျင်ဝန် ဦးကြင်၏မြစ် ဖြစ်ရကား ရွှေကျင်ဝန်ကြီး ဦးကြင် တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားသောအခါ ဝန်ကြီးဦးကြင်၏မိသားစု ဟင်္သာတသို့ ထွက်အပြေး အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ လက်ပါးစေများဖြစ်သော ဟင်္သာတဆိပ်ကမ်း စုရတီလူမျိုး အကောက်ဝန်က သူ့အဘွားကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်၍ သူသည် မွတ်ဆလင်အနွယ်ထံ၌ မျိုးဆက်ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရသည်။ အသက် ၉ နှစ်အရွယ်၌ သူ့ဖခင်က သူ့အား ပလီတက်၍ မွတ်ဆလင်ဘာသာသွင်းပြီး ရှင်ပြုရန် အစီ အစဉ် ရှိသည်။ သူ့မိခင်သည် များမတ်မျိုးနွယ် ဗမာ့သွေးပါ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခြင်း ကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဘာသာသွင်းမခံရအောင် ကျိတ်၍ ကြံစည်ကြသည်။ ဖခင်၏ မွတ်ဆလင်ဘာသာသွင်းကို မခံဘဲ ပလီ ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အသက် ၉ နှစ်ခန့်အရွယ် မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ၌ရှိသော ဘွားအေ မယ်သီလရှင်ထံသို့ သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှ ထွက်ပြေး သွားသည်။ ၉ နှစ်သားအရွယ်ကစ၍ သူသည် သူ့ဖခင်နှင့် လုံးဝ ဆက်ဆံမှုမရှိဘဲ ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်တော့မှပင် ကျွန်မဖခင်က လက်ထပ်ပွဲ၌ သူ့ဖခင် ပါရမည်ဆို၍ သားအဖနှစ်ယောက်ကြား၌ ကိုယ်စားလှယ်ထား၍ စကား

ပြောကြ ဆိုကြရကာ လက်ထပ်ပွဲသို့ သူ့ဖခင် ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ၉ နှစ်သား အရွယ်မှ လူလားမြောက်သွားသည်အထိ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝ၊ စာအုပ်များနှင့် မျက်လုံးမခွာ၊ စာအုပ်များသာလျှင် သူ့အဖော်၊ စာအုပ်များသာလျှင် သူ့ချက်မြှုပ်၊ သူ့ဘဝ၊ သတင်းစာတိုက်သို့ ခြေမချခင် အသက် ၁၈ နှစ်၌ လက်ပံတန်း အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်း ၁၀ တန်း၌ အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာလုပ်လျက် အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ကပင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများတွင် အင်္ဂလိပ်ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေ လေပြီ။ ကလေးဘဝက စ၍ သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်ယူကာ သူ့စာ သူ့ သင်၊ သူ့ဘဝ သူ ကျောင်း၊ သူ့ဒူး သူ ချွန်ခွဲရသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇာတ်ကောင်ချင်း ဆင်တူသော်လည်း နောက်ခံကား မတူ ကြောင်း ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ ပင်ကိုစိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှု၊ ရိုးသားဖြောင့်စင်းမှု၊ တိုင်းပြည် နှင့် လူမျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်မှု၊ အနစ်နာခံနိုင်မှု၊ စာနာညှာတာမှုနှင့် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်၌လည်း မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်မှ တိုက်ပိုင်ရှင်များက အဒေဆင်သင်္ဘော ဗုံးပေါက်ကွဲမှုသတင်း ပြင်ထည့်ပေးရန် ခိုင်းခြင်းကို ပြင်မပေး၍ သတင်းစာတိုက်မှ သူ့ကို အမိန့်မနာခံဟု ထုတ်ပစ်လိုက် သည်အထိ သူ၏ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ကို ပြင်မပေးဘဲ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး မျက်နှာ၊ သတင်းစာမျက်နှာကို ကြည့်သွားသူဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့် 'ကွဲ' စရိုက် ချင်း ဆင်တူပုံ၊ အသိဉာဏ်ကြီးပုံချင်း ဆင်တူပုံ၊ ဆင်ခြင်တရားရှိပုံချင်း ဆင်တူပုံ တွေကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ယှဉ်ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိပါ၏။ သို့သော် သူ ငြိမ်သက်လွန်းနေ၍ ဤအချက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်မက အခြားအကြောင်း ဖောက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဝတ္ထုထဲမှာ အသည်းစွဲဆုံးကတော့ ‘ရှာလီဝေလင်’ ပဲ ကိုကို။ ရှာလီက ‘ကွဲ’ ကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး ‘အုပ်’ တဲ့အခန်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဒီအခန်းကို ဘယ်လို သဘောကျမှန်းမသိဘူး။ တင်လေးလည်း ကိုကိုကို ဟိုတုန်းက အုပ်ချင်လိုက်တာ မနည်းချုပ်ထားရတယ်။ အဲဒီတုန်းကသာ စိတ်ရှိတိုင်း ပက်ပက်စက်စက် ပြောချ လိုက်ရရင် ကိုကိုနဲ့ တင်လေးလည်း ညားကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုလည်း မိန်းမ ဆိုရင် ဒီတစ်သက်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်စိနဲ့ ကြည့်ပုံတော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။”

သူလိုလူ တွင် ကျွန်မ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စာအုပ်ဆိုင်၌ စာအုပ် ရှာဝယ်ရန် ဆိုင်ကို ညွှန်းပြီးမှ စာအုပ်ဆိုင်သို့ သူ လိုက်မပို့နိုင်ကြောင်း၊ သူ

လိုက်ပို့လျှင် မိန်းမနှင့် သူနှင့် အလွန်ကင်းသူမို့ သူ့များမြင်သွားက သူ့သိက္ခာ ကျရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဤသို့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မ လွန်စွာ ခံပြင်းခဲ့သည်။ ခံပြင်းလွန်း၍ သူနှင့်မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေလိုက်သည်။ ဤတွင် သူ့အမှားကို သူ ဝန်ချ၍ တောင်းပန်ပုံကား သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုလျှင် သူနှင့် ရပ်ရှင်အတူလိုက်ကြည့်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ဤနည်းဖြင့် အပြစ်မပေးရလျှင် မနေနိုင်လို့ လက်ခံပါ ဟူ၏။

ခွင့်လွှတ်ရန် ဤနည်းဖြင့် တောင်းပန်ပုံမှာ နင်ပေါ် ဟယ်ဆင့် ပို၍ ဆိုးသေးသည်။

“ဗိုလ်ပရိသတ်ရှေ့မှာ ကျွန်မကို ခေါ်သွားပြီး ရှင်သိက္ခာ ရှင်ချပြဖို့ အတွက် ရှင်ကိုယ်ရှင် အပြစ်ပေးချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပရိသတ်ကကော ရှင်နဲ့ အတူတွေ့ လို့ ကျွန်မကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြမှာတဲ့လား။ ရှင်လုပ်ပုံက ကျွန်မကို ဗန်းပြ ပြီး ရှင်က အနာခံမယ်ဆိုတာ တွေးများ တွေးကြည့်စမ်းပါဦး။ ရယ်စရာကြီး။ ရှင်ကိုယ်ရှင် လူရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား။”

ဤစကားလုံးများဖြင့် ကျွန်မ သူ့ကို ‘အုပ်’ ထည့်ချင်သည်မှာ ပါးစပ်ကို ယားနေ၏။ သူ့ကို ဤသို့ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ကျွန်မ စိတ်ကို ကျွန်မ ပြန်၍ ချုပ်ခဲ့၏။ တစ်ဖက်၌ အာရုံစူးစိုက်မှုများ ကြီးမားသလောက် လူမှုရေးနှင့် မိန်းမနှင့် ဆက်ဆံရေးတို့၌ သူ့တွင် ချွတ်ယွင်းချက်တွေ မြောက်မြား စွာဖြင့် လူရယ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြောင့်စင်းသည့် လူရိုးကြီးပါလားဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ဤဆင်ခြင်မှုကြောင့် သူ့အပေါ်၌ ကရုဏာစိတ်တွေ သီးခဲသွား ကာ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ပြန်ချုပ်လိုက်နိုင်ပြီးလျှင် သူနှင့်အတူ ရပ်ရှင် လိုက် ကြည့်ရန် ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူသည် ကျွန်မ ဝေဖန်ချက်ကို သဘောကျသည့်အလား ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညီတိလျက် ပြုံးလျက်နေသည်။

“ရှာလီဝေလင်သာ ‘ကွဲ’ ကို နားမလည်ခဲ့ရင်၊ ‘ကွဲ’ အပေါ်မှာ သနားရ ကောင်းမှန်းမသိရင် ‘ကွဲ’ ဘဝဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုကို့ အကြောင်း၊ ကိုကို့ဘဝ၊ ကိုကို့ကို နားမလည်ခဲ့ရင်၊ သနားရမှန်း မသိခဲ့ရင် ကိုကို့ ဘဝလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားမယ်။ ပြောစမ်းပါဦး၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်မက ပြောပြီး ရယ်မောနေသည်။

“အမှန်ပဲ တင်လေး။ ‘ကွဲ’ ဟာ ရှာလီဝေလင်နဲ့ တွေ့ရပုံ၊ ဖန်တီးပေးပုံဟာ

အဆန်းတကြယ်ပဲ။ ကိုကိုလည်း တင်လေးနဲ့ တွေ့ရပုံ၊ အကြောင်းပါရပုံဟာလည်း အဆန်းတကြယ်ပဲ။ တင်လေးပြောသလို နောက်ခံကားတော့ မတူကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တင်လေးကလည်း ရှာလီဝေလင်ထက် မညံ့ပါဘူး။ ပိုရင်သာ ပိုမယ်။ ဒါကြောင့် တင်လေးအကြောင်းကို စာအုပ်ရေးပြီး အကြွေးဆပ်ရုံမက ဒီအကြွေးရဲ့ အတိုးအဖြစ် အခု ဒီစာအုပ်ကို အဆုံးဖတ်ပြတာပေါ့။”

အူလိုက်သည်လို့က ရယ်မောလိုက်သော ကျွန်မ၏ ရယ်မောသံများသည် သူ့စကားလုံးများကို ရှေ့မတိုးသာအောင် လွှမ်းသွားလေသည်။

(၃)

ကျွန်မသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကိုဝင်းတင်၏ ဘာသာပြန် စာမူကြီးကို ရင်မှာပိုက်လျက် ရင်တလိုက်လို့ကဖြင့် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ရသည်။ ပြီးခဲ့သော နောက်ကြောင်းအတိတ်တွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာ၍ ရင်တလုပ်လုပ်ဖြင့် နုံးချိချိဖြစ်လာသည်။ စာမူကို ခဲ့ပေါ်၌တင်လျက် ပြန်သတိရမိနေသည့် အတိတ်တွေကို ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဆေးလိပ်ထယူ ညှိသောက်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်ပြီးမှ စာမူ၏ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာဖြစ်သော ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်ချက်ကို စိတ်အေးလက်အေး ဆက်ဖတ်သည်။

‘ကွီ’ ကို ဘာသာပြန်သော ဟံသာဝတီ သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင်က ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် နောက်ကျသည်ဟု ဆိုထားပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် နောက်ကျသည်ဟု မမြင်ပါ။

‘ကွီ’ စာအုပ်သည် အမေရိကန်စာပေတွင် ဂန္ထဝင်မြောက် စာပေအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက် ၁၈ ကြိမ် လုပ်ရိုက်ခဲ့ရသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ရန် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်မက နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ပင် နောက်ကျသည်ဖြစ်စေကာမူ မြန်မာပြည်အတွက် မြန်မာဘာသာပြန်သင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ယနေ့အထိ ဘာသာမပြန်ရသေးသော နိုင်ငံများ ရှိလျှင်လည်း ၎င်းတို့ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်သင့်သော စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် သတင်းစာနယ်ပယ်၌ သတင်းစာဆရာ ဖြစ်ချင်သူများအတွက် ဘယ်သောအခါမျှ ခေတ်နောက်ကျသော အမျိုးအစား စာအုပ်မျိုး မဟုတ်ပါပေ။ မည်သည့် ခေတ်၌မဆို သတင်းစာလောက၊ သတင်းစာ ကမ္ဘာ တည်ရှိနေသရွေ့လည်း ဤစာအုပ်သည် လေးနက်သော ဂန္ထဝင်မြောက်

သတင်းစာဆရာ ဘဝသရုပ်ဖော် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် အသက်ဝင် တည်ရှိနေနိုင်သည့် စာအုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်ထဲ၌ “ ကွီသည် ဦးချစ်မောင်အား တိုင်းပြည်က အားထားရသော မားမားမတ်မတ် သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းဖွယ်ရှိသည်” ဟူ၍ ဆိုထားပါသည်။ “ ကွီ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထူးချွန်သော သတင်းစာဆရာကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ဆိုဦးတော့ . . .” ဟူ၍လည်း ဆိုထားပါသည်။ ထို့အပြင် “ ကွီကို ဖတ်ပြီး ဦးချစ်မောင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိအကြွယ်ဆုံး၊ အမြင်အကျယ်ဆုံး၊ အရိုးဖြောင့်ဆုံး၊ တာဝန်အသိဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်” ဟူ၍လည်း ဆိုထားပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်ချက်ကို ကျွန်မက ဝင်၍ ရှင်းချင်စိတ် မရှိသော်လည်း ဦးဝင်းတင်ဘက်မှ ဦးချစ်မောင်၏ ပင်ကိုဗီဇ စစ်မြစ် စရိုက်၊ ပင်ကို အရည်အသွေး၊ နောက်ခံကား ရာဇဝင် ကုန်စင်အောင် မသိနိုင်လျှင် ထိုအတိုင်းပင် မှတ်ချက်ချ ရလိမ့်မည် မှန်ကန်သော်လည်း ဦးချစ်မောင်၏ အနီးစပ်ဆုံးသော ဇနီး အနေဖြင့် တာဝန်ရှိ၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုယ်တိုင်က ‘ကွီ’ နှင့် သူနှင့် တူသောအချက်တွေပါ၍ သိပ်အံ့ဩတာပဲ ဆိုသွားသောစကားကြောင့် ‘ကွီ’ နှင့် ဦးချစ်မောင်တို့သည် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်း ဆင်တူကြခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောရမည်ဖြစ်ပါသည်။

‘ကွီ’ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ဘာသာပြန်သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အလွန်မွန်မြတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခြင်းကြောင့် ဦးဝင်းတင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အလွန်လေးစားမိပါသည်။

ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ပေးသော တိုင်းပြည်၏မဏ္ဍိုင်ကြီး ဖြစ်သည့် သတင်းစာလောက၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ် အပြည့်အဝ၊ အနစ်နာ ခံစိတ် အပြည့်အဝ၊ ရိုးသားဖြောင့်တန်းစိတ် အပြည့်အဝ၊ နှိုင်းချိန်စိတ် အပြည့် အဝဖြင့် နိုင်ငံ၏ဝိညာဉ်၊ ပြည်သူ၏လိပ်ပြာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မည့် သတင်းစာသမား၊ သွေးသစ်ဉာဏ်သစ်များ ပေါ်ထွန်း ပေါက်ဖွားရေးအတွက် ထားရှိသောစေတနာသည် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်အောင် ထူးမြတ်သော စေတနာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးအကျဆုံးသော အနုပညာပုံသဏ္ဍာန် ရေးသားဟန်နှင့် အလွန် ခံ့ညား သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိ၊ အလွန်နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းခြင်းလည်း ရှိကာ စကားလုံး အသုံးအနှုန်း ခက်ခဲသော ဤစာအုပ်ကို ချုံးနိုင်သမျှ ချုံး၍ ရိုးရိုး စင်းစင်း လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုနိုင်ခြင်းသည် သာမန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဤမျှ လွယ်အောင် ရှင်းအောင် စင်းအောင် ပြန်ဆိုနိုင်လိမ့်မည် မထင်မိပေ။ ဘာသာပြန်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သတင်းစာ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၍သာလျှင် သူ၏ ကျွမ်းကျင်သော တည်းဖြတ်နိုင်မှု အတတ် ပညာကြောင့်သာ မူလအဓိပ္ပာယ်လည်း မပျက်၊ ခံ့ညားသိမ်မွေ့သော ဂုဏ်အင်္ဂါ လည်း မပျက်၊ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းခြင်း ရှိသည်တို့လည်း မဖျောက်စေရအောင် ကျဉ်း၍၊ ချုံး၍ ဘာသာပြန်ထားခြင်းကြောင့် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ဖတ်ချင်ဖွယ်ရာ ကောင်းအောင် ပေါ်လွင်လာသေးသည်ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျွန်မ ချီးကျူးမိပါသည်။

စာဖတ်သူတို့အား ကျွန်မ တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို တစ်ခေါက်ထက်ပို၍ တတ်နိုင်သမျှ ထပ်၍ ဖတ်ရှုပါရန် တိုက်တွန်းလိုပါသည်။ တိုက်တွန်း၍အပြီး တောင်းပန်လိုသေးသည်မှာ စာဖတ်ပရိသတ် လွယ်ကူစွာ သဘောပေါက်စေလိုသော စေတနာထူးဖြင့် ဘာသာပြန်သူသည် စာအုပ်၏ အောက်ခြေ၌ မှတ်စုများကို ရှာဖွေ စုဆောင်း ဖော်ပြထားရှိပါသည်။ ဤမှတ်စု များကို မျက်စိမရှုပ်ကြစေရန် တောင်းပန်လိုပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရာတွင် ဤမှတ်စုများကြောင့် အလွယ်တကူ ထိုင်ရာ မထ သိရခြင်းဖြင့် ဤစာတ်လမ်းသည် မည်မျှ နက်ရှိုင်းသွားကာ ဇာတ်လမ်း၏ လေးနက်သော အရသာများကို အပြည့်အဝ တစ်လက်စတည်း ခံစားရမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမှတ်စုများကို ရှာဖွေထည့်ပေးထားသော ဦးဝင်းတင်အား စာဖတ်သူတိုင်းက အလေးပြု ကျေးဇူးတင်ရှိကြမည်မှာ မလွဲ စကန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် ဘာသာပြန်သူ ရည်ညွှန်းလိုသော ပြည်သူကို ပညာ ပေးသည့်၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် ဆိုရှယ်လစ် သတင်းစာ သမားကောင်းများ ပေါ်ထွန်းရေးအတွက်သာမက ဤစာအုပ်သည် ထူးချွန် ထက်မြက်သော အမျိုးသမီးများ ပေါက်ဖွားရေးအတွက်လည်း အကျိုးဖြစ်ထွန်း နိုင်သော ဘာသာပြန်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်ကြီးသော အမျိုးသမီး၊ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်လိုစိတ် ပြင်းပြသော အမျိုးသမီး၊ ယောက်ျားတို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း ဆောင်ရွက်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားသည့် အမျိုးသမီးများ ပေါ်ထွန်း ပေါက်ဖွားအောင် ဤ ဘာသာပြန်စာအုပ်က အထောက်အပံ့ပြုခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်မက အမျိုးသမီးအပေါင်းတို့၏ ကိုယ်စား ဦးဝင်းတင်အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုရသည်ကို ဤအချက်များဖြင့် အားမရ မတင်းတိမ် နိုင်သေးပါ။ လေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်၍သွားသော ဘာသာပြန်အတွက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ ခြင်းကြောင့် နှမြောမဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်မကို လုံ့လကြီးစွာဖြင့် ပြန်၍ ဖော်ထုတ်ပေးအပ်ရုံမျှမက ပျက်ကွက်နေသော ကျွန်မ၏ တာဝန်တစ်ရပ်ကို ပခုံးထမ်း ပြောင်းယူကာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဘာသာပြန်ပေးသော ဦးဝင်းတင်၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားပါပေစွ။

ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိစွာဖြင့်
ဣနုယုကျော်မလေး

မြသန်းတင့်၏ အမှာ

(၁)

ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျွန်တော် မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီ။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ကျိပ် နီးပါးပင် ရှိတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် မေလထဲတုန်းက ချင်းတောင်မှအပြန် မန္တလေးဝင်သည့်အခါကျမှ ကိုဝင်းတင်နှင့် ပြန်တွေ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း တွေ့သည့်အခါ၌ စကားကြာကြာပြော ဖြစ်ကြသည်။ ပြောစရာစကားတွေ များသဖြင့် ရုတ်တရက် ဘယ်ကစ၍ ပြောရ မှန်း မသိကြ။ စကားစကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ကြ။ စိတ်ထဲပေါ်ရာ၊ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာကို လျှောက်ပြောကြသည်။ ကွဲကွာသွားသည့်နှစ်များအတွင်း ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦး ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ပြောကြသည်။ ကျန်းမာ ရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများ၊ စာနယ်ဇင်းလောက၊ စာကြောင်းပေကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းကောင်းမပြောဖြစ်ကြ။ အယ်ဒီ တာချုပ်လုပ်နေရသူပီပီ သူ့ထံသို့ ဧည့်သည်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာနေကြသည်။ လက်ထောက်အယ်ဒီတာတွေ ခဏခဏ ပေါက်လာကြသည်။ နယ်က၊ မြို့က သတင်းထောက်တွေ၊ ဆောင်းပါးရှင်တွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာကာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသည်။ စာစီခန်းမှ ဖိုမင်က ကော်ပီ လာလာ တောင်းနေသည်။

ကိုဝင်းတင်က ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ကာ လာသမျှဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရသည်။ တိုင်တန်းချက်များကို ဖြေရှင်းရသည်။

သူ့သတင်း မှန်လျက်သားနှင့် မထည့်ရကောင်းလားဟု နယ်သတင်းထောက် က အပြစ်တင်သည်။ သူ၏တိုင်တန်းစာကို မထည့်ရကောင်းလော၊ ဤနှစ်နာ ချက်များကို ဤအတိုင်း ခံနေရမည်လောဟု ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးက ရင်ဖွင့်သည်။ မိမိတို့ဌာနကို သရော် ထိပါးသည့် ကာတွန်းကို ထည့်ရမည်လောဟု အစိုးရဌာန အရာရှိတစ်ဦးက ကြိမ်းသည်။ သတင်းထောက်ပေးသည့် မမှန်သတင်းများကို ထည့်ရမည်လော။ ဤသို့ ထည့်ခြင်းသည် မိမိတို့ မြို့နယ်ကောင်စီ၏ သိက္ခာကို ထိခိုက်စေနိုင်ကြောင်း မသိသလော။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို ထိပါးရာ ရောက်သည်ကို မသိသလောဟု မြို့နယ်တာဝန်ခံတစ်ဦးက ဆိုသည်။ မှောင်ခို ပစ္စည်းမိသည့်သတင်းတွင် အိမ်နိပါတ်လွဲကာ မိမိအိမ်နိပါတ် ပါနေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သည်။ နောင်တွင် သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်။ အသရေ ပျက်မှုဖြင့် တရားစွဲရမည်ဟု သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင်တစ်ဦးက ခြောက်သည်။ စာစီခန်းမှ လုပ်သားတစ်ဦးက ဆန်မရှိ၍ ဆန်လာတောင်းသည်။ သူတို့အသင်း၏ သတင်းကို ထည့်ရသလောဟု သမဝါယမလူကြီးတစ်ဦးက ရန်ထောင်သည်။

ကျွန်တော်သည် အယ်ဒီတာချုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ပြဿနာများကို ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းနေရသည့် ကိုဝင်းတင်ကိုကြည့်၍ မောရသည်။ ဝံသာနုခေတ်ဦးတုန်းက ဝံသာနုခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးသိန်းမောင်က “နိုင်ငံရေးဆိုတာ ကုသိုလ် တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ” ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစကားသည် သတင်းစာဆရာ အတွက် ပိုမှန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကိုဝင်းတင်၏ မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါက်နေသည်။ ဧည့်သည် တွေ စဲသွား၍ ကျွန်တော်နှင့် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောကာရှိသေး နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဝင်းတင်၏မျက်နှာသည် ထိုဧည့်သည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ဝင်းထိန်သွားသည်။

“အတော်ပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတာ”
 ကိုဝင်းတင်က အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကို ထုတ်၍ ပေးသည်။ ကျွန်တော် အထင် သုံးလေးထောင်လောက်တော့ ရှိမည်။
 “နောက်ထပ် ဘယ်နှတင်းလောက် ရဦးမလဲ”
 ကိုဝင်းတင်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မေးသည်။
 “တင်းတစ်ရာလောက်တော့ ရပါလိမ့်မယ် ဆရာ။ ဆန်ကတော့ သိပ်

မကောင်းဘူး။ ငစိန်ပဲ”

ဧည့်သည်က ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ စားလို့ရရင် ပြီးတာပဲ။ ရော့ သုံးထောင်”

ကိုင်းတင်က ငွေစက္ကူထုပ်ကြီးကို ထိုးပေးသည်။ ဧည့်သည်က ခဏ စကားပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုင်းတင်ကိုကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။ သည်လူ ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ အယ်ဒီတာချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မှောင်ခို ဆန်ကုန် ကူးနေသလော။ အရင်က ကိုင်းတင်သည် ငွေကြေးကို မက်မောသူ မဟုတ်။ သူ့ရှေ့သို့ လာဖြန့်သော လက်ဖဝါးစွဲသို့ အိတ်ထဲက ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ယခု ကိုင်းတင် မည်သို့ဖြစ်သွားသနည်း။ အိမ်ထောင်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်းနေသူ ဖြစ်ပါလျက် မှောင်ခိုကုန်ကူးသည်အထိ စီးပွားရေးနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်သွားပြီလော။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာနေပြီး အပြင်လောကသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိအောင် လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားကြ သူများကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။

ယခင်က သမာဓိရှိသူဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သူအချို့သည် စာရိတ္တအရာ၌ ကုန်းကောက်စရာ မကျန်အောင် ချွတ်ခြုံကျနေကြသည်။ “ငါသာ လက်ဝဲ အကျ ဆုံး” ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြွေးကြော်ခဲ့သူအချို့သည် ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းတွေ၊ အထက်ဂိုဏ်းတွေထဲရောက်ကာ အကြားအမြင်ပေါက်သူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ရုပ်ဝါဒီဆိုသူအချို့သည် ပရလောကကို မယုံမရှိနှင့် ကိုယ်တွေ့ဟု ပြောကုန်ကြသည်။

ကိုင်းတင်သည် ပြောင်းလဲနေပြီလော။ ခေတ်မီအောင် တစ်ဖက်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ရင်း အခြားတစ်ဖက်တွင် မှောင်ခိုကုန်ကူးနေသည်လော။ ယခုပင် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဆန်ဝယ်ရန် ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကိုင်းတင်ကို နားမလည်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။

ကိုင်းတင်ကလည်း ကျွန်တော့်အကြည့်ကို ရိပ်စားမိပုံရသည်။ သူက ဘာမျှ ရှင်လင်းချက်မပေး။ ကျွန်တော် မအောင်နိုင်တော့။

“စာနဲ့တွေ့က ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ များလှချည်လား”

ကျွန်တော် ဖွင့်မေးသည်။ သည်တော့မှ ကိုင်းတင်က မသက်မသာ ပြုံးကာ

“ကျွန်တော့်တိုက်က အလုပ်သမားတွေဖို့လေ။ တိုက်မှာရှိတဲ့ သက်သာ ချောင်ချိရေးအသင်း ရန်ပုံငွေနဲ့ ဆန်အရှာလွှတ်ရတာ။ ပိုက်ဆံလိုတဲ့အခါလည်း ကိုယ်က စိုက်သင့် စိုက်ရတာပေါ့”

စောစောက ကျွန်တော့်အထင် မှားနေပြီ။ အယ်ဒီတာချုပ် ဆန်ရှာရသည့် အဖြစ်ကို ယခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။

“အယ်ဒီတာချုပ် လုပ်ရတာလည်း မစားသာပါလားဗျာ။ ဆန်ရှာရ၊ ဟိုလူ ဒီလူ ငြူစုတာ ခံရ”

ကျွန်တော်က ညည်းသည်။

(၂)

ကိုင်းတင်က နန်းရှေ့ ပြည်တော်သာရှိ သူ့တိုက်ခန်းသို့ ညစာစား ဖိတ်သည်။ သတင်းစာတိုက်တွင် စကားပြောချိန်မရ။

သူ့တိုက်ခန်းတွင် ဘာမျှမရှိ။ စားပွဲတစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ မတ်တတ်ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး။ အိပ်ခန်းထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံး ရှိသည်။ နံရံပတ်လည်တွင် စာအုပ်စင်များ တန်းစီနေသည်။ လုံချည်ဟောင်းများ၊ အင်္ကျီဟောင်းများ တန်းပေါ်၌ ဖရိုဖရဲ။ ခြင်ထောင်စ တစ်စက ပင့်တင်ထားပြီး နောက်တစ်စက အောက်သို့ လျှောကျနေသည်။ ဘာမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိ။

“ခင်ဗျားလည်း ဖုန်းမောင် တစ်ယောက်တည်းပဲနော်”

ကျွန်တော်က သူ့အခန်းကို အကဲခတ်ရင်း ပြောသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား တစ်ခါက ကိုးကား စူးတဲ့ အစ်ဗဆန်ရဲ့ စကားလိုပေါ့။ ‘လူဟာ တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရတဲ့ အခါမှာ ပိုပြီး အားခွန်သတ္တိ ကောင်းလာတယ်’ ဆိုတာလေ”

ကိုင်းတင် ရောက်လာသည်ကိုမြင်သဖြင့် အိမ်နားက ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်စီကို မုန့်ဖိုးနှင့် သကြားလုံး ပေးသည်။ ကလေးက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် မက၊ ဆယ်ယောက် ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။

“ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းတွေလေ။ ကျွန်တော် အလုပ်က ပြန်လာရင် လာနှုတ်ဆက်နေကျ။ ကျွန်တော်တော့ ဒီကလေးတွေနဲ့ပဲ ပျော်ရတာပဲဗျို့”

ကိုင်းတင်က ခပ်စောစောကလို မသက်မသာ ပြုံးသည်။

“အလုပ်ပင်ပန်းပြီး စိတ်ရှုပ်လာတုန်း ဒီချာတိတ်တွေကို မြင်လိုက်ရရင် လန်းဆန်းသွားတာပဲ”

ကျွန်တော်က ကိုဝင်းတင်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။ နည်းနည်း ဝလာ၍ အသားနည်းနည်းဖြူလာသည်ကလွဲ၍ ဘာမျှမပြောင်း။ အရင်တုန်းကလို ဖြစ်သလိုစား၍ ဖြစ်သလိုနေတုန်း။ အရင်တုန်းကလို အဝတ်အစားကို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်တုန်း။

သူ့အခန်းသည် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်၏ အခန်းနှင့် မတူ။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်၏ အခန်းနှင့် တူနေသည်။

“တကယ်က ခင်ဗျားက စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကံဆိုတာကို ခင်ဗျား ယုံသလား”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“လူတစ်ယောက်ဟာ ကမ်းခြေတစ်ခုကနေပြီး ပုလင်းတစ်လုံးကို ပင်လယ်ထဲ မျှောလိုက်တယ်။ နောင် နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက်ရှိတဲ့အခါကျတော့ တခြားကမ်းခြေတစ်ခုမှာ အဲဒီပုလင်းကို သွားတွေ့တယ်။ ဒါဟာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ”

ကိုဝင်းတင်က ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်က”

“နိုင့်ငံခြားသတင်းတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ပါတာလေ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း တုန်းက ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ယောက်ဟာ နာဇီသုံးပန်းဖြစ်ပြီး နော်ဂေသုံးပန်းစခန်း တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတယ်။ တစ်နေ့ တော့ ပြင်သစ်သုံးပန်းတွေ နော်ဂေရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးထဲ စာရေးထည့်ပြီး ပင်လယ်ထဲကို မျှောလိုက်တယ်။ စစ်ကြီးပြီးလို့ အနှစ်အစိတ် လောက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ ပြင်သစ်စစ်သားဟာ ငြင်သစ်တောင်ပိုင်း ကမ်းခြေမှာ တံခါးလုပ်နေရင်း သူ့ပုလင်းကို သွားတွေ့တယ်”

“ဒီတော့”

“ကံဆိုတာဟာ ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးကို ပင်လယ်ထဲ မျှောကြည့်လိုက် တာနဲ့ တူတယ်”

“တို့ကံဆိုင်မူလို့ ဆိုပါတော့”

ကိုဝင်းတင်က ပေါင်းစီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်၍ ညှိရင်း ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက်က ပင်လယ်ထဲ မျှောခဲ့တဲ့ ပုလင်း ဟာ တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်ချင်ရောက်လာတာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာလည်း ဒါပဲ။ ခင်ဗျား မှတ်မိဦး မလားမသိဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်ကျော်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် ကျောင်း နေရင်း အကျိုးဆောင် ဂျာနယ်မှာ အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဂျာနယ် လည်း ပြုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မအောင်မြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ကြာတော့ ကျွန်တော် သတင်းစာလောကထဲ ပြန်ရောက်နေ တယ်။ ပထမ ကြေးမုံ၊ နောက် အိုးဝေ၊ နောက် ကြေးမုံ၊ ခု ဟံသာဝတီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်အစိတ်က ပင်လယ်ထဲကို ကျွန်တော်မျှောခဲ့တဲ့ ပုလင်းကို ကျွန်တော် ပြန် တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာက စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးသမား၊ ဓာတ်ပုံဆရာ”

(၃)

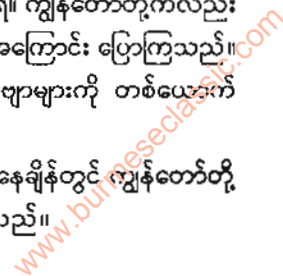
၁၉၄၈ . . .

တက္ကသိုလ် ဝိဇ္ဇာသင်တန်း ခန်းမ စကြိုများပေါ်၌ ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျွန်တော် ပထမ ဆုံမိကြသည်။ နောက် သင်တန်းခန်းမများထဲတွင် ဆုံမိကြပြန်သည်။

သည်တုန်းက ကိုဝင်းတင်သည် ယခုလောက် မဝသေး။ ဆံပင်ကို ဖွာရာကြို၍ ပင်နီဖျင်ကြမ်း လက်ရှည်ကြီး ဖိုသီဖတ်သီဝတ်လျက်။ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လို အဝတ်အစား မသပ်မရပ်။ ဆံပင် စုတ်ဖွားနှင့်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အတန်းတိုင်းတွင် နောက်ဆုံးခုံတန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အနီးတွင် မည်သူမျှ မရှိ။ ရှေ့ပိုင်းက ဆရာသင်သမျှကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းမကြားရ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အာရုံမစိုက်။ နှစ်ယောက်သား စာပေအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း ပြောကြသည်။ ကဗျာတွေ စပ်ကြသည်။ စာသင်ချိန်တွင်စပ်သော ကဗျာများကို တစ်ယောက် တစ်လှည့် လဲဖတ်ကြသည်။

ဆရာမောင်မောင်ကြီးက နေမိရကန် ကို သင်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကဗျာသစ်ပုံစံကို စမ်း၍ရေးနေကြသည်။

“ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ် စမ်းပြီးစပ်ထားတယ်။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ကဗျာက လေးလုံးစပ် မဟုတ်ဘူး။ ၄-၃-၂ ပုံစံ မဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာတွေ ပုံစံ စပ်ထားတာ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ မောင်ဖြူးရဲ့ကဗျာတွေကို ခင်ဗျား တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ‘အရည်းကြီးတစ်ပါး၊ တစ်ရံခါက၊ မြင်းစီး၍သွားသည်ကို သင် ကြားဖူးပါစ’ ဆိုတဲ့ ကဗျာတွေလေ”
ကိုဝင်းတင်က သူ စပ်ထားသည့် ကဗျာကို ပြသည်။ သူ့ကဗျာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့။ သို့ရာတွင် ကဗျာပုံစံသစ် ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။

“ခင်ဗျာကဗျာကို ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကို ပို့မလို့လဲ။ တာရာ မဂ္ဂဇင်းကို ပို့ဗျာ”
ဟု ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် စပ်ထားတာပါ”

ကိုဝင်းတင်က ငြင်းသည်။ သူ့တွင် စပ်ပြီးသား ကဗျာတွေ ဗလာ စာအုပ်နှင့် သုံးလေးအုပ် ရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဆုံးခုံတွင် ထိုင်ကာ ကဗျာစပ်ကြသည်။ ဝတ္ထုရေးကြသည်။ ဘာသာပြန်ကြသည်။ ဆရာ မျိုးမင်းက ခေတ်ပေါ် တစ်ခန်းရပ် အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်များကို သင်သည်။ ထိုအထဲတွင် လဝန်းထွက်ချိန် ဆိုသည့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘော ကျကြသည်။ အိုင်းရစ်တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးကို ပုလိပ်က လိုက်ဖမ်းသည့် အခါတွင် ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများက ဝှက်ပေးသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထိုပြဇာတ်ကလေးကိုမှီး၍ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်စီ ရေးကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဖတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်မဂ္ဂဇင်း ကိုမှ မပို့ဖြစ်ကြ။

ရှိတ်စပီးယား၏ ဆွန်းနက်များကို သင်ရသည့်အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆွန်းနက်များကို မြန်မာပြန်ကြသည်။ ဆရာကကြီး ပို့ချသော ခေတ်ပေါ် အင်္ဂလိပ် အက်ဆေးများထဲမှ အိတ်ချ် အီးဘိတ်၏ ‘အောက်တိုဘာ ကန်သာ’ ဆိုသည့် အက်ဆေးကို မြန်မာပြန်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ကိုလည်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုမှ မပို့ဖြစ်ကြ။

စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်က သူ့အခန်းသည် အမြဲရှုပ်ပွနေသည်။ စာအုပ်

များက ဖရိုဖရဲ။ စားပွဲပေါ်တချို့၊ ကုလားထိုင်ပေါ်တချို့၊ ခေါင်းအုံးပေါ်တချို့၊ ပြန်ကြိုလျက်။

တစ်နေ့တွင် သူ့အခန်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး က ပိတ်ထားသည်။ စာမေးပွဲနား နီးသဖြင့် အခန်းတံခါးပိတ် စာကျက်နေပြီဟု ကျွန်တော် တွက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က တံခါးခေါက်လိုက်သည့်အခါတွင် “ဝင်ခဲ့ဗျို့” ဟု အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲတွင် မှောင်နေသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း မရှိ။

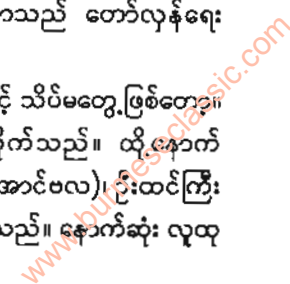
“ခဏလေးဗျို့”
ကိုဝင်းတင်က ခုတင်အောက်က လှမ်းအော်သည်။ ခုတင်တိုင် လေးချောင်း အောက်တွင် အုတ်ခဲလေးလုံးစီ ဆင့်၍ထားသဖြင့် ခုတင်က ကျွန်တော်တို့ ခါး လောက် မြင့်နေသည်။ ခုတင်လေးဖက်တွင် စောင်တွေ အလုံကာထားသည်။ မီးနေသည် ချွေးအောင်းခန်းနှင့် တူသည်။

“ဟေ့လူ၊ ခုတင်အောက်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
“ဓာတ်ပုံကူးနေတာဗျ။ အမှောင်ခန်းမရှိလို့ စောင်တွေကာပြီး ကူးရတာ”
ကိုဝင်းတင်သည် ခုတင်အောက်မှ ထွက်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိုရွဲနေသည်။

သူ့တွင် ကင်မရာအဟောင်းကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ အားလျှင် စာဖတ်၊ ကဗျာစပ်၊ ဝတ္ထုရေး၊ ဓာတ်ပုံကူး စသည့် အလုပ်တွေနှင့် အချိန်ကုန်နေသည်။ ကျောင်းစာကို ဟုတ်တိပတ်တိ ကျက်သည် ဟူ၍ မရှိ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း စာအကြောင်းပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ဂေါ်ကီ၏ ဆိုရှယ်လစ် သရုပ် ဖော် စာပေ၊ မော်စီတုန်း၏ ယင်အန် စာပေမိန့်ခွန်း၊ ချီလီ ကဗျာဆရာကြီး နီရုဒါ၊ ပြင်သစ်ကဗျာဆရာကြီး လူဝီအာရေဂွန်နှင့် တူရကီကဗျာဆရာကြီး နာဇင် ဟစ် တမက်တို့၏ ကဗျာများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကဗျာသည် တော်လှန်ရေး အတွက် လက်နက်ဖြစ်ရမည်ဟု သူ လက်ခံသည်။

၁၉၅၂ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် ကိုဝင်းတင်နှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့။ စာပေဗိမာန်တွင် အယ်ဒီတာလုပ်နေသည်ဟု ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနတွင် ဝင်လုပ်သည်။ ကိုသောင်း (အောင်ဗလ)၊ ဦးထင်ကြီး (စာပေဗိမာန်) တို့နှင့်အတူ သတင်းဓာတ်ပုံဌာနတွင် လုပ်သည်။ နောက်ဆုံး လူထု

သိပ္ပံကျမ်းများကို တည်းဖြတ်ပုံနှိပ်ရန် ဟော်လန်သို့ ထွက်သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ ဟော်လန်မှနေ၍ ဦးပြည်သတင်း အမည်ဖြင့် သတင်းလွှာတစ်စောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာသည်။ “နိုင်ငံခြားရောက် ဖြန့်မာကျောင်းသားတွေ သတင်းငတ်လွန်းလို့ မနေနိုင်တာနဲ့ ထုတ်လိုက်တာ။ စစ်ပြီးခါစတုန်းက ဦးထင်ကြီး အမေရိကန်ကို ပညာတော်သင်သွားတုန်းကလည်း ဒီလို သတင်းလွှာလေးတွေ ထုတ်ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်” ဟု သူ့စာထဲတွင် ပါသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက် ကြေးမုံသတင်းစာ ထုတ်သည့်အခါ ကြေးမုံတိုက် ရှိ သူ့စားပွဲသို့ တစ်ခါတလေ ရောက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် စကား ကောင်းကောင်း ပြောချိန်မရှိ။ သူသည် ကြေးမုံတိုက်တွင်အိပ်ကာ ကြေးမုံ သတင်းစာနှင့် လုံးထွေး နေသည်။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာ လောကထဲတွင် မျောပါသွားသော ကိုဝင်းတင်ကိုကြည့်ကာ နှမြောနေသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်လောက်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှအပြန်တွင် ကမ္ဘာ့နီတွင် တဒဂီ ဟူသော ဓရီးသွားမှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ သူ့ရေးဟန်က သွက်သည်။ သတင်းစာဆရာ၏ သတင်းရေးနည်းလည်း ပါသည်။ စာရေးဆရာ ၏ ရသအဖွဲ့ မျိုးလည်း ပါသည်။ ကာတွန်းဆရာ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စုတ်ချက်နှင့် ပန်းချီဆရာ၏ အနုစိတ် စုတ်ချက်နှစ်မျိုးစလုံးပါသည်။ ပန်းချီကားမျိုးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ အဂ္ဂါစန်း၊ ဂန်သာစတိန်၊ ဂျန်ဂန်သာ စသည့် အနောက် က သတင်းဆရာကြီးများ၏ သတင်းပေးနည်းမျိုး ဖြစ်သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်လောက်က ဆရာတော်ဂျီက စာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင် ပေးဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အနောက်မှ ပန်းချီဝေဖန်ရေးဆရာ အေ ဘော့တ်ကင် ရေးသည့် ‘ပန်းချီကားကို ချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်း’ ဆိုသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပန်းချီကို စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ နားလည်းမလည်။ သို့ရာတွင် ဘော့တ်ကင်၏စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရာတွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏သဘောကို ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်လာသည်။ ဟင်းလင်းပြင်အရောင်၊ မျဉ်းဖြောင့်၊ မျဉ်းကျေး၊ ဒေါင့် စသည်တို့ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ရှာကြည့်တတ်လာ သည်။ ဘော့တ်ကင်၏ စာအုပ်သည် ပန်းချီကား ကြည့်တတ်ရန် ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးလိုက်သည်။

‘ဘဝတက္ကသိုလ်’ သို့ ကျွန်တော် ရောက်နေစဉ် အလှူရှာတော်မူ ဟူသော

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြန်သည်။ ပန်းချီပြပွဲများတွင် တင်သည့် မြန်မာ ပန်းချီကားများကို သုံးသပ်ထားသော ပန်းချီဝေဖန်ရေးစာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ် သည်။ ဝေဖန်သူ အမည်က ပေါ်သစ်။

ပေါ်သစ် ဆိုသူ မည်သူနည်း။ ပန်းချီဆရာထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ပေါ်ဦးသက်လော။ ကျွန်တော် မသိသေးသော ပန်းချီဆရာသစ် တစ်ဦးလော။ သူ့ဝေဖန်ရေးကို လက်ခံနိုင်သည် လက်မခံနိုင်သည်အပထား၊ အရေး သားက ရှင်းသည်။ ကျစ်လျစ်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ စာရေးနေကျ လူတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းသည်။ ‘ဘဝတက္ကသိုလ်’ က ထွက်လာတော့မှ ကိုဝင်းတင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကိုဝင်းတင်သည် ဘယ်အချိန်တွင် ပန်းချီ ဝေဖန်ရေးကို လေ့လာလိုက်မှန်းမသိ။ သူ့ဝေဖန်ရေးသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း သည်မှာ ငြင်းမရသောအချက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ‘ဘဝတက္ကသိုလ်’ က ထွက်ပြီးနောက် ကိုဝင်းတင် ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ဥရောပသို့ ပါသွားသည်။ သတင်းစာထဲတွင် ယဉ်ကျေးမှု အကြောင်း ဆောင်းပါးများ ဆက်တိုက်ပါလာသည်။ ဆုံးသွားသောအခါ မြေမှာ စကား၊ လက်ဖျား တဗျာ၊ မျက်နှာ ဇာတ်လမ်း ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက် လာသည်။ ကိုဝင်းတင်သည် အကနှင့် သဘင်အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ကောင်း အောင် ရေးတတ်သည်။

ကိုဝင်းတင်နှင့် ကျွန်တော် စာအုပ်ထဲမှာသာ တွေ့ကြုံရသေးသည်။ နှစ်ပေါင်းတစ်ကျိပ်ကျော်အတွင်း ယခုအကြိမ် ပထမဆုံးပြန်တွေ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

(၅)

“ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ် ဘာသာပြန်နေတယ်ဗျ” ကိုဝင်းတင်က ရန်ပုလင်းကို ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့ထည့်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော် သည် ကိုဝင်းတင် စာရေးသည်ဆို၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ သတင်းများနှင့် နပန်းလုံးရင်း စာရေးနိုင်သည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာရသည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ”
“ကွီ”
“ကွီ” မှာ သတင်းစာဆရာတစ်ဦး၏ဘဝကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ဖွဲ့ထားသည့်

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၏ အသည်းစွဲ
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် 'ကွီ' အကြောင်းကို စာရေးဆရာမကြီး
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုလူ ဝတ္ထုကြီးမှတစ်ဆင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် 'ကွီ' စာအုပ်ကို မဖတ်ဖူးကြသေး။

၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်ကျမှ စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
ငှားသဖြင့် 'ကွီ' ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စာအုပ်က တော်တော်
ဟောင်းနေပြီ။ ရေးသူ၏အမည်ပင် မပါတော့။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏
စာအုပ်ဖြစ်၍ စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေး တစ်စုံတစ်ခု သိမ်းထား
သဖြင့်သာ မပျောက်မပျက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် 'ကွီ' ကို တစ်ည
တည်းဖြင့် အပြီးဖတ်ပစ်လိုက်သည်။ အရင်းရှင်လောကမှ သတင်းစာဆရာတစ်ဦး၏
ရုန်းကန်မှု၊ ကြိုးပမ်းမှုများကို ဖွဲ့ထားသည်။

“ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုက်တာပေါ့”

“သူလိုလူ ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် 'ကွီ' ကို လိုက်ရှာနေ
တာ။ ၁၉၅၅ ခုလောက်က ကျွန်တော် လန်ဒန်ရောက်တော့ အဟောင်းဆိုင်က
နှစ်အုပ် တွေတာနဲ့ နှစ်အုပ်လုံး ဝယ်လာခဲ့တာ။ နောက်ကျတော့ ဘယ်ပျောက် သွားမှန်း
မသိဘူး။ ခုမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက တွေတာနဲ့ ငှားပြီး ဘာသာပြန်တာ”

“ကွီဟာ နှစ်ဆယ်ရာစုဆန်းစ အချိန်ကို နောက်ခံထားပြီး ရေးခဲ့တာလို့
ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမေရိကန်သတင်းစာတွေဟာ ခုလို ဆင်ဒီ
ကိတ်ကြီးတွေ မပေါ်သေးဘူး။ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ သွေးစုပ်မှုဟာ
လည်း အမေရိကန်သတင်းစာလောကမှာ ခုလောက် မကြီးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့
အမေရိကန်သတင်းစာလောကဟာ ပျက်စီးစပြုနေပြီ။ ပျက်စီးစပြုနေတဲ့ အမေရိကန်
သတင်းစာလောကထဲမှာ 'ကွီ' ဟာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေတယ်။ လူရိုးလူကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ကွီ'ဟာ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းနဲ့ မြှုပ်ချည်
ပေါ်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ 'ကွီ'ဟာ အမေရိကန် သတင်းစာလောကရဲ့ ကြေကွဲစရာ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ”

ကျွန်တော်က ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း 'ကွီ' ကို ဖတ်ပြီး အားမရတာတော့ တွေ့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဘာပြောပြော 'ကွီ' ဟာ ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အရာတွေထဲမှာ တစ်ခု အပါအဝင်ပဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျား

အမှာရေးပေးဗျာ”

ကိုဝင်းတင်က သူ ဘာသာပြန်ထားသည့် စာမူပိုင်ကြီးကို ကျွန်တော့်ကို
ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုဝင်းတင်၏ စာမူကို မီးရထားပေါ်တွင်
ဖတ်လာခဲ့သည်။

ကိုဝင်းတင်၏ အရေးအသားက သွက်သည်။ ရှင်းလင်းသည်။ မူရင်း
စာအုပ်က ဝါကျရှည်ရှည်တွေကို သူက ဝါကျအတိုကလေးတွေဖြင့် ဖွဲ့စည်း
ထားသည်။

စာရေးဆရာ မဖြစ်ဘဲ သတင်းစာဆရာဖြစ်သွားသော ကိုဝင်းတင်သည်
ယခု စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပြီဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်သည်။
နောက်ထပ် ခြေလှမ်းများကို ဆက်လှမ်းနိုင်ရန် ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁၃၃၆ ခု၊ ဝါဆိုလဆုတ်၊ ၁၃ ရက်

၁၉၇၄ ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၅ ရက်

ဘာသာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်

(၁)

ကျွန်တော်တို့ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့် နောက်ကျပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အရင် ဤစာအုပ်ကို စွဲလမ်းဖူးသည့် ကွယ်လွန် သူ သတင်းစာဆရာကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ကလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဘာသာပြန်သင့်ပါလျက် မပြန်နိုင်အားခဲ့၍ ဤစာအုပ်သည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့် ဘာသာပြန် နောက်ကျခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

စစ်ပြီးစ ၁၉၄၇ ခုနှစ်ဆီက ထုတ်ဝေခဲ့သည့် 'သူလိုလူ' စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော်မမလေးက 'ကွီ' အကြောင်းကို အမွန်းတတင် ရေးခဲ့ပါသည်။ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတော်ကလေးတစ်ယောက် အကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စကား အသုံးအနှုန်း အလွန်ခက်ခဲသည်အကြောင်း။ ဤ စာအုပ်ကို ဖတ်မိသူတိုင်း လူ ၁၀၀ လျှင် ၇၅ ယောက် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်း သွားနိုင်မည့်အကြောင်း၊ ဦးချစ်မောင် နှုတ်တိုက်ပြောသွားသည့် မြန်မာဘာသာ ပြန်သည် ဉာဏ်အထိုင်းဆုံးသော သူတစ်ယောက်ကိုပင် ရှင်းရှင်းကြီး နားလည် စေနိုင်သည့်အကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ 'သူလိုလူ' ကို ဖတ်ပြီး သတင်းစာသမား ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့လိုပင် 'သူလိုလူ' က လက်သည်လုပ်၍ ဖွေးဖွားပေးခဲ့သည့် လူငယ် သတင်းစာ သမားပေါင်း များစွာ ရှိပါလိမ့်မည်။

'ကွီ' သည် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်အား တိုင်းပြည်က အားထားရသော

မားမားမတ်မတ် သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် စေ့ဆော် ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းဖွယ် ရှိပါသည်။ 'ကွီ' ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထူးချွန်သော သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ဟု ဆိုဦးတော့၊ ထို သတင်းစာဆရာကြီးသည် 'ကွီ' ကို ဖတ်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အသိအကြွယ်ဆုံး၊ အမြင်အကျယ်ဆုံး၊ အရိုးဖြောင့်ဆုံး၊ တာဝန် အသိဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်ဟုကား ဆိုကောင်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

(၂)

သို့သော် အကြောင်းမလှချင်တော့ 'သူလိုလူ' ကို ကိုးကွယ်သူတို့သည် 'ကွီ' အကြောင်းကို ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချာသမျှထက် ဘာမျှ ပိုသိခွင့် မရရှာခဲ့ကြပါ။ ယုတ်စွအဆုံး 'ကွီ' ကို ဘယ်စာရေးဆရာ ရေးမှန်းပင် မသိနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့် 'ကွီ' ကို အမေရိကန်သူပုန် စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လန်ဒန် ရေးသည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆိုလိုက်သောအခါ 'ကွီ' သည် တိုးတက်သော လူငယ်အင်အားစုအကြား အထူးသဖြင့် တိုးတက်သော လူငယ် သတင်းစာသမားများအကြား၌ ရေပန်းစားသထက် စားခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း 'ကွီ' ရှာတော်ပုံ ဖွင့်သူများအနက် တစ်ဦး အပါ အဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်ဆီက သံတော်ဆင့် ဦးသိန်းမောင် ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့သည့် 'အတျိုးဆောင်' ဂျာနယ်၏ အလုပ်သင်အယ်ဒီတာအဖြစ် စာနယ်ဇင်းလောကတွင် ကျွန်တော်တို့ ခြေတစ်နေရာစာ ချခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စောစောပိုင်းက ဒဂုံ၊ ဂျာနယ်ကျော် နှင့် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများတွင် စာတိုပေစ ရေးခွင့်ရခဲ့၍ စာနယ်ဇင်းလောကသို့ ခေါင်းလျှိုဝင်ရန် အခွင့်ရခဲ့ ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် 'သူလိုလူ' ၏ ခေါ်သံနောက်သို့ ကောက် ကောက်ပါလိုက်ကာ သတင်းစာသမားသာ ဖြစ်ချင်နေခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း မဖြစ်ရပါ။ ဂျာနယ်မှ မဂ္ဂဇင်းရောက်၊ မဂ္ဂဇင်းမှ နိုင်ငံခြား သတင်းဌာနရောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ 'တိုးတက်ရေး'၊ 'ရန်ကုန်'၊ 'ဟံသာဝတီ' စသည့် သတင်းစာများတွင် လက်တိုလက်တောင်း သတင်းစာသမားကလေး ဖြစ်ရလိုဖြစ်ရ ငြား ကြိုးစားသမျှလည်း အရာမထင်ခဲ့ပါ။ လူနှစ်ယောက်နှင့် တစ်ပိုင်းသာ ရှိသော ဦးညိုမြ၏ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခါတလေမျိုး၊ နှစ်ခါတလေမျိုး အသက်တင်ငင်နှင့်

အဆင်ပြေသလို ထုတ်သည့် 'အိုးခေ' သတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်တော့ရောက်ပါ၏ သို့သော် သက်ဆိုးမရှည်ပါ။

ထိုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံခြားသို့ လွှင့်သွားပြန်သည်။ 'နယူးပစ်' သတင်းစာတိုက်နှင့် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်၊ ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာ၏ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် လုပ်ခွင့်ရသော်လည်း ချူရန်ခက်သည့် ပန်းသဇင်မဟာဖြစ်သော သတင်းစာလောကနှင့် တိုးစု၍ မလှမ်းနိုင်အောင် အနေလေးလျက်ပင် ရှိပါသည်။

(၃)

'သူလိုလူ' သာ ကျွန်တော်တို့၏ သမ္မာကျမ်းစာ၊ 'ကို' သာ ကျွန်တော်တို့၏ ပျောက်ဆုံးနေသော ဒေသနာပမာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် စိမ်းကားသော သတင်းစာလောကကို ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိသလင် သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ဖို့သာ ရှိပါသည်။

သို့သော် ရေစက်မကုန်၍ 'ကို' နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့၌ ဆုံမိသည်။ မန်ချက်စတာမြို့၌လည်း တစ်ကြောဆုံမိသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာသောအခါ 'ကို' နှစ်အုပ် ပါလာခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ကျွန်တော်တို့ အချိန်အများကြီးရပါသည်။ ကျွန်တော် သာ ဘာသာပြန် တတ်ကျွမ်းလိမ္မာလျှင်၊ သို့မဟုတ် စာရေးခြင်း၌ အပျင်းမထူလျှင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့သည့် 'ကို' သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်ဆီကပင် ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်နေပေရောမည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တွင် ယင်းရွတ်ယွင်းချက် နှစ်မျိုးစလုံးသည် မမှားရပါ အစွမ်းသတ္တိလိုဖြစ်နေ၍ 'ကို' ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ဆုံပေးရန် ကျွန်တော် တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့ရပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ 'ကို' သည် သတင်းစာလောက ဆိုငါ့ရာ စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ သတင်းစာဆရာများထံ ကျွန်တော် လက်ဆင့်ကမ်းပုံပါသည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်မှစ၍ ၁၉၁၄ ခုနှစ်အထိ (ထိုထက် နှစ်ကြာချင်ကြာမည်။) ၀၈ ကြိမ်မျှ (ထိုထက်အကြိမ်များချင် များမည်။) ပုံနှိပ်ခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေစာရေးဆရာများထံ ကျွန်တော် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သည့် 'ကြေးမုံ' သတင်းစာတိုက်ရှိ

ကျွန်တော်၏အိပ်ခန်းတွင် စာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ မွေ့ရာ၊ စာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ခေါင်းအုံး၊ စာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ စောင်ဖြစ်ပါသည်။ ဗျတ်၍ ခွာ၍ ယူ၍ရသမျှ အကျိုး လုံချည်ကအစ ချွတ်၍ ခွာ၍ ယူကြသည့် သူငယ်ချင်း၊ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင်ပမာဖြစ်သော စာအုပ်များကိုလည်း ဆွဲယူကြပါသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ စာအုပ် ဘုဇ္ဇာဟိတွင် သူတို့လက်သို့ 'ကို' နှစ်အုပ်စလုံး ပါသွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် သယ်လာခဲ့သည့် 'ကို' နှစ်အုပ်စလုံး စုံးစုံးမြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆက်ပေး၍ 'ကို' ကို တွေ့လိုက်ကြသည့် အောင်ဗလ၊ စိန်ခင်မောင်ရီ၊ မင်းသူ(ရိုက်တာ) စသော သတင်းစာဆရာများ၊ သန်းဆွေစသော စာရေးဆရာများနှင့် ရံခါ 'ကို' အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြသော်လည်း ပျောက်သောသူ ရှာသော်လည်း မတွေ့သည့်အတူတူ သေသောသူ ကြာရင်မေ့သလို မေ့ပျောက်လိုက်မိပါသည်။

ကြာကြာတော့ မမေ့ပါ။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် 'ငွေတာရီ' မဂ္ဂဇင်းတွင် 'ကို' ပျောက်ဆုံးခန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏စာအုပ် ဘုဇ္ဇာဟိအတွက် အမျှဝေခန်းကို မှန်းတဆဆ လွှမ်းတသသဖြင့် စာဖွဲ့မိခဲ့ပါသေးသည်။

(၄)

ရေအကျိုး ၁၀ ပါး ရှိသလို၊ စာအကျိုး ၁၀ ပါး မရှိတောင် တစ်ပါးတော့ ရှိဟန် တူပါသည်။ ထိုတစ်ပါးသောအကျိုးမှာ တစ်ယောက်သောသူ ရေးသည့် တစ်ပုဒ်သောစာကို တစ်ဦးသော စာဖတ်သမားကတွေ့ပြီး လက်ရုပ်ဩဘာ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဣဿာမစ္ဆရိယ၊ သမ္မပလာပ ဝါစာကို ဆုလာဘ်အဖြစ် ချီးမြှင့်ခြင်းတည်း ဟူသော အကျိုးတစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။

အလွန်အလွန် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်း (ယခင် နေးရှင်းသတင်းစာ) သည် အင်းစိန်ထောင်ကြီးစံ ဖြစ်ပုံရပါသည်။ အလွန်အလွန် ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆိုသည်မှာ သူ ထိန်းသိမ်းခံရခြင်းကို မဆိုလိုပါ။ သူ ထိန်းသိမ်းခံရ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျွန်တော်တို့၏

မိတ်ဆွေကြီး 'ကွီ' တို့ တစ်ကျောတစ်ဖန် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရအောင် စာအကျိုးပေး
ကောင်းခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ 'ဇွေတာရီ' ဆောင်းပါးကို
ဖတ်မိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဦးစံဝင်းသည် ကြင်နာထောက်ထားစွာ 'ကွီ' ကို
ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်း ထောင်လိင်ပြန်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်
မြို့၌ မရှိတော့ပါ။ မန္တလေးမြို့၌ အခြေစိုက်သော 'ဟံသာဝတီ' သတင်းစာသို့
ရောက်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် 'ကွီ' နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်ရေစက်ဆုံရန်
နှစ်အတန် ကြာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ၁၅ ရက်တွင် ဦးစံဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ အမှတ်
မထင် ဆုံမိကြပါသည်။ ဦးစံဝင်းက ကျွန်တော့်လက်သို့ သူ့ကိုယ်ပိုင် 'ကွီ' ကို
ခေတ္တအပ်ပါသည်။

ကွဲကွာပျောက်ဆုံးနေသော 'ကွီ' ကို ကျွန်တော် အသစ်တစ်ဖန် ဖတ်ရှု
မိပြန်ပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ 'ကွီ' ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံတော့ပါ။ ဦးစံဝင်း
၏ သနားစောင်မမှုဖြင့် ကျွန်တော်သည် 'ကွီ' ကို မန္တလေးသို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး မြန်မာ
ဘဝ သွတ်သွင်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အိပ်စား နားချိန်ကို နေ့စဉ် တစ်ဝက်
ခန့်လျှော့ပြီး တစ်လနီးပါး ဘာသာပြန်၊ တစ်လနီးပါး အချက်အလက် ရှာဖွေကာ
ဤစာအုပ်ကို စာဖတ်သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ တင်ပို့အပ်ပါသည်။

(၅)

သာမန်သဘောပြောရလျှင် 'ကွီ' သည် အချစ်ဝတ္ထုမျှသာဖြစ်ပါသည်။
(စာရေး ဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး ပြောပြသလို ပြောပြရလျှင်) "လူတွေ
နှင့် မရောသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် အဆင်ခြင်ဉာဏ် ပြည့်ဝသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း သွားတွေ့ပြီး မိန်းကလေးက လူနယ်ထံသို့
ဆွဲသွင်းပေးကာ လူဇာတ်သွင်းပေးပုံ၊ ထိုမှတစ်ဖန် အယ်ဒီတာကြီး တစ်ယောက်
အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်မြောက်သွားပုံဇာတ်လမ်း" မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် သတင်းစာ၏ ဦးနှောက်၊ သတင်းစာ၏ အာဘော်၊ သတင်း

စာ၏ အသံပမာဖြစ်သော ခေါင်းကြီးရေးသူ သတင်းစာသမားတစ်ဦး၏ ဘဝ
ဇာတ်လမ်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော
သတင်းစာ၏အသည်းနှလုံး၊ သတင်းစာ၏နား၊ သတင်းစာ၏မျက်စိ၊ သတင်း
စာ၏ လက်နှင့်တူသော သတင်းတည်းဖြတ်သူ၊ သတင်းထောက်လှမ်းရေးသားသူ
သတင်းစာသမားများ၏ ဘဝဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အသက်အရွယ် ရလာပါပြီ။ သတင်းစာပါး ဝတန်သရွေ့
ကလေး ဝ၍ အတွေ့အကြုံ ရှိတန်သရွေ့ကလေး ရှိလာပါပြီ။

ထို့ကြောင့် လှုပ်ရှားမှု နည်းပါးသော ဉာဏ်ကြီးရှင်သက်သက် သတင်းစာ
သမားဘဝကို ဘာသာမပြန်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် တွေ့ ကြိုက် ညားသော ဘဝ
သံသရာ ရဟတ်ခြားမှ လည်ပတ်ရိုး လည်ပတ်စဉ် ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်
(ရှိလျှင်)နှင့်ပင် မရေးချင်ပါ။ သူတစ်ပါးရေးထားတာကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြနေ
ဖို့ကား ပို၍ပင် ကလောင်ခံတွင်း မတွေ့ပါ။

'ကွီ' သည် ရင်ခုန်သံဖြင့် ဘာသာပြန်နိုင်မည့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၁၉၅၅ ခုနှစ်က 'ကွီ' ကို ရင်တခုန်ခုန်နှင့် လေးငါး
ဆယ်ခေါက်မက ဖတ်စဉ်ကပင် ဘာသာမပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ယနေ့ အကြိုက်ဆုံး
နေရာကို ကွက်၍ ဖတ်သော်မှ ရင်တစ်ချက် မခုန်တခုန် ဖြစ်နေရသည့် အချိန်မျိုး
ကျခါမှ မအိပ်၊ မနား၊ မစား၊ အချိန်များစွာသုံးပြီး ဘာသာပြန်ရသည်မှာ
ဆန်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်တော့ မဆန်းပါ။

'ကွီ' ကို နှစ်ပေါင်း ၄၀ နီးပါး (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အဖို့) သို့မဟုတ်
နှစ် ၂၀ နီးပါး (ကျွန်တော်အဖို့) သို့မဟုတ် စာအုပ်စတင်ထုတ်ဝေသည့် ၁၉၁၁ ခုနှစ်
မှစ၍ ရေလျှင် နှစ်ပေါင်း ၇၀ နီးပါးနောက်ကျ၍ ဘာသာပြန်ရသည်မှာ
ကျွန်တော်တို့၌ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါသည်။

ထိုရည်ရွယ်ချက်မှာ 'ကွီ' ၏ ထာဝစဉ် မရိုးနိုင်သော အရည်အချင်းများ
ဖြစ်သည့် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် အကျင့်သိက္ခာရှိမှု၊ သတင်းစာသမား
တစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြမှု၊ ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်
အဖြစ် စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှုတို့ကို ဖြန့်ဖြူးလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် အကျင့်သိက္ခာ ရှိပါသည်။
သာမန်လူဆိုလျှင် ခေါင်းလျှိုထွက်ပြေးမည့်ဘဝကို ရဲရင့်ဝံ့စားစွာ ခံယူရသော

အကျင့်သိက္ခာ ရှိပါသည်။ 'ကွီ' သည် သတင်းစာသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ရဲရင့်
ဝံ့စားစွာ ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော နာမည်ပေးရန် ယုံကြည်ချက်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား
လက်ကိုင်ထားသော အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝစွာရှိပါသည်။

'ကွီ' သည် ယောက်ျားရင့်မကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် မယုံကြည်နိုင်
လောက်သော အနစ်နာခံမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု၊ တစ်ပါးသူအတွက် စာနာညှာတာမှု
ရှိပါသည်။ 'ကွီ' နှင့် သူ့စရိုက်သည် အခြားသူများအတွက် အဖိုးတန်ချင်မှ
တန်ပါမည်။ သို့သော် သတင်းစာသမားအဖြစ် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးတာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်လိုသူများအဖို့ကား ယနေ့တိုင် အဖိုးတန်နေသေးသည်ဟု ကျွန်တော်တို့
ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်မပေးနိုင်၊ မပေးသင့်၍တစ်ကြောင်း၊ ထောက်လာသော
အသက်အရွယ်က ခွင့်မပြု၊ ခွင့်မလွှတ်၍တစ်ကြောင်း၊ သာမန် ချစ် တွေ့ ညား
ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘာသာပြန်ရန် ကျွန်တော်တို့၌ အကြောင်းမဆိုက်သော်လည်း
'ကွီ' ကိုမူ အထက်တွင် တင်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်
ကုက္ကုစ္ဆအချိန်ကို လုကာ ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဘာသာပြန်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၌ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်သာ
ရှိပါသည်ဟု ထပ်၍ဆိုပါရစေ။

ထိုရည်မှန်းချက်မှာ လုပ်သားပြည်သူတို့ကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ဝညာ
ပေးရန် အဓိက တာဝန်ရှိသည့် သတင်းစာသမားလောင်းကလေးများအဖို့
ယင်း တာဝန်များအပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးသားသည့် သတင်းစာသမား၊
တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် ရိုးသားသည့် သတင်းစာသမား၊ ကိုယ့်ဝိညာဉ်၊
ကိုယ့်လိပ်ပြာ သန့်စင်စွာဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် သတင်းစာသမား၊
နိုင်ငံ၏ဝိညာဉ်၊ ပြည်သူ၏လိပ်ပြာကိုလည်း အစဉ်ထာဝရ သန့်စင်စေအောင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် သတင်းစာသမား၊ ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ဝညာ
ပေးရုံမက ပြည်သူ့အကျိုးနှင့် အခြားတစ်ပါးသောအကျိုးတို့ ယှဉ်လာသော်
ပြည်သူ့ဘက်က မားမားရပ်၍ စောင့်ရှောက်၊ ခုခံ၊ ကာကွယ်၊ ထိန်းသိမ်း၊
ဖေးမရန် တာဝန်ကျေသည့် သတင်းစာသမားလည်း ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းရန်
တာဝန်ရှိသေးသည် ဟူသော အသိကို သိမြင် စွဲပိုက်စေလိုသည့် ရည်မှန်းချက်
ဖြစ်ပါသည်။

'ကွီ' သည် အမေရိကန် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး ဟင်နရီ
ဆစ်ဒနာ ဟာရီဆင် (Henry Sydnor Harrison [၁၈၈၀ - ၁၉၃၀]) *
ရေးသားခဲ့သည့် ကမ္ဘာကျော်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် စတင်
ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည့် စာအုပ်တွင် ဖော်ပြချက်အရ ၄
နှစ်အတွင်း ၁၈ ကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ရပါသည်။

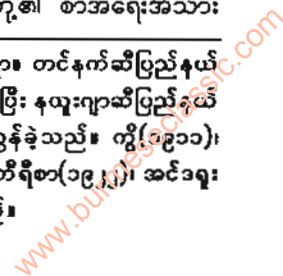
မစ္စတာဟာရီဆင်သည် သူ့ခေတ်အခါက လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြား
ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာဟာရီဆင်သည် ခေတ်သစ် အမေရိကန် ဂန္ထဝင်မြောက်
စာပေများကို ဖန်တီးပြုစုနိုင်မည့် စာရေးဆရာအဖြစ် အားထားရမည့်သူဖြစ်ကြောင်း
'စပရင်းဖီး ရီပတ်ဘလစ်ကန်' သတင်းစာကြီးက ချီးကျူးရေးသားခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။
အားထားသည့်အတိုင်းလည်း မစ္စတာဟာရီဆင်သည် ခေတ်သစ်အမေရိကန်
စာပေတွင် ထင်ရှားသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

'ကွီ' သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် ၇၀ ခန့်က ရေးသားခဲ့သည့်
စာအုပ်ဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းသွယ်ပုံ၊ စရိုက်ဖော်ပုံ၊ စာနှုန်းဖွဲ့ပုံတို့မှာ ခုံညားသိမ်မွေ့
ပါသည်။ ဂန္ထဝင်စာပေအရည်အညွှန်းများ၊ ဘာသာရေး အကိုးအထောက်များလည်း
နက်ရှိုင်း ကျယ်ဝန်းပါသည်။

စကားလုံး အသုံးအနှုန်း ခဲကပ်သည့်အထဲတွင် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်အတွင်း
က ခေတ်စားခဲ့သည့် ရေးဟန်ဖြင့် ရေးသားထား၍ ထည့်ဝါခုံညားမှုကလည်း
ပို၍လေးလံအောင် ခဲဆွဲထားသလို ရှိပါသည်။ စာလုံးသေးသေးနှင့် စာမျက်နှာ
၄၀၀ ကျော်ရှိ၍ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ဆိုရလျှင် ဤစာအုပ်အရွယ် စာမျက်နှာ ၆၀၀
ကျော် ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ စက္ကူအခက်အခဲကြောင့် ထူးထူး ခြားခြား အရေးမကြီး
သော အချို့အဖွဲ့အနွဲ့များကို ကျွန်တော်တို့ ချုံး၍ မြန်မာပြန်ဆိုပါသည်။

ထို့ပြင် ထည့်ဝါခုံညားသော မူရင်းရေးဟန်ကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
ပြန်ဆိုရာ၌ ဆက်လက် မသယ်ဆောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ စာအရေးအသား

* ဟင်နရီဆစ်ဒနာဟာရီဆင် ။ ။ အမေရိကန်စာရေးဆရာ၊ တင်နက်ဆီပြည်နယ်
ဆီဝါနီးမြို့၌ ၁၈၈၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး နယူးဂျာဆီပြည်နယ်
အတ္တလန္တာမြို့၌ ၁၉၃၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်တွင် တွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွီ (၁၉၁၁)၊
ဗွီဗွီစီအိုင်းနီ (၁၉၁၃)၊ အင်ဂျီလာစ်ဘစ်နက် (၁၉၁၅)၊ စိန်ဘီရီစာ (၁၉၂၂)၊ အင်ဒရူး
ဘရိုက်အော့စ် ဝဲရစ် (၁၉၂၅) စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

(၄)

အစွမ်းအစ ရည်နဲ့မူသည် မူရင်းရေးဟန်ကို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးယူ၍ မြန်မာ ပြန်လျှင် နို့စိုကလေးက ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းပြသလို ရှိမည်စိုးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ အစွမ်းအစနှင့် အိုးတန် ဆန်ခပ်လည်း ဖြစ်စေ၊ ခေတ်သဘော ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အကြိုက်နှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေဖြစ်စေ ဟူသော သဘော ထားကို နှလုံးသွင်းလျက် သတင်းစာသုံး မြန်မာစာဖြင့် ရိုးရိုးစင်းစင်း လွယ်လွယ် ရှင်းရှင်း ပြန်ဆိုထားပါသည်။ မူရင်းရေးဟန်နှင့် လက်ရည်တူ မြန်မာဟန် ဘာသာပြန်ပုံကို ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် မြန်မာပြန်ခဲ့သည့် စာပိုဒ်၌ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ထိုစာပိုဒ်ကို ဤစာအုပ် တစ်နေရာတွင် ထည့်သွင်းထားပါသည်။

ဗန်မော်တင်အောင်၏ 'ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ်' စာအုပ်တွင် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေး ရေးခဲ့သည့် အမှာစကားကို ကျွန်တော်တို့ အမှတ်ရပါသည်။

ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးက 'ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ်' ကို ရေဆေးနှင့် ရေးခြယ်သည့် ပန်းချီကားလိုမဟုတ်ဘဲ ဆီဆေးနှင့်ရေးခြယ်သည့် ပန်းချီကားလို စံနည်းညာ၊ လေးလေးနက်နက် ရေးလျှင် မည်မျှ ကောင်းလိုက် လေမလဲဟု အားမလိုအားမရ စကားဆိုခဲ့ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် ကျွန်တော်၏ ရေးဟန်သည် ဆီဆေးနှင့် ရေးခြယ်သလို ရေးဖွဲ့သည့် မူရင်းစာအုပ်ဟန်နှင့် ခြားနားပါလိမ့်မည်။ ရေဆေးနှင့် ရေးခြယ်သလိုပင် မဟုတ်သေး၊ ကောက်ကြောင်း ဆွဲသလိုပင် ဖြစ်သည် ဟု အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်စရာ ရှိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏စေတနာမှာ မူရင်းစာအုပ်၏ ဆိုလိုရင်းကို ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း သိလွယ်မြင်လွယ် သဘောပေါက်လွယ်စေရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဆင့်အထွာ၊ ဆိတ် အထွာ ကွာခြားမှုကား ရှိလိမ့်မည်သာဟု ကျွန်တော် ဝန်ခံပါသည်။

ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်စေလိုသည့် စေတနာသည် ကျွန်တော့်အား မပတ်နပ်ရာပင် ရောက်စေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှင်းလင်းစေလိုသော စေတနာဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တွင် အောက်ခြေမှတ်စုများ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ ဝိပဿနာငြင်းသလို အမှန်းကန်းလမ်း မသိခြင်းမဟုတ်ပါ။ မရောင်ရာ ဆီလူးခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူတတ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှင်းလင်းစေလိုသည့် စေတနာ သက်သက်ဖြင့် ဖြည့်စွက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိ ရှုပ်လျှင် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ပါသည်။

ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးသော တိုင်းပြည်၏ မဏ္ဍိုင်ကြီး ဖြစ်သော သတင်းစာလောက၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ် အပြည့်အဝ၊ အနစ်နာ ခံစိတ် အပြည့်အဝ၊ ရိုးသားဖြောင့်တန်းစိတ် အပြည့်အဝ၊ နှိုင်းချိန်စိတ် အပြည့်အဝဖြင့် နိုင်ငံ၏ဝိညာဉ်၊ ပြည်သူ၏ လိပ်ပြာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် မည့် သတင်းစာသမား သွေးသစ်ညာဏ်သစ်များ ပေါ်ထွန်းပေါက်ဖွားရေးကို ဤစာအုပ်က တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် အထောက်အပံ့ပြုမည်ဆိုအံ့။ ဤစာအုပ် ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးနှင့် စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရန် အခွင့်ပေးခဲ့သည့် ဦးစံဝင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့် မည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ရာကား ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်နိုင်ရန် ကျွန်တော် တို့အား အခွင့်ပေးသည့် မိတ်ဆွေကြီး ဦးစံဝင်းနှင့် ဤစာအုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေး ခဲ့သည့် စာရေးဆရာမကြီး ဂျာနယ်ကျော် ဒေါ်မမလေးတို့အား ဤနေရာမှ ကျေးဇူး စကားဆိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေရာ၌ ကူညီပိုင်းဝန်းခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ငွေဥဒေါင်း၊ စာရေးဆရာ မင်းကျော်၊ စာရေးဆရာ မောင်နေဦး၊ ဦးတင်အေး(စာပေဗိမာန်)၊ ဆရာဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဦးပါ(ဟံသာဝတီ)တို့အားလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးစကား ဆိုပါသည်။

(၅)

အခြေခံအားဖြင့်ကား ဤစာအုပ်သည် ရိုးသားသော သတင်းစာဆရာ၊ ကိုယ်ကျိုး စွန့်သော သတင်းစာဆရာ၊ အနစ်နာခံသော သတင်းစာဆရာ၊ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤစာအုပ် ပေါ်ထွက်စက အမေရိကန် ဂျာနယ်ကြီးတစ်စောင် (သီလစ်ဗင်းအိန်) က စာအုပ်အား အမည် ပေးထားသည့် ကို့၏ စရိုက်ထက် ကို့ကို လူဇာတ်သွင်းပေးခဲ့သည့် ရှာလီဝေလင် ၏ စရိုက်ကို အလေးပေး ရေးသားခဲ့ပါသည်။

စင်စစ်လည်း ဤစာအုပ်သည် ဆင်ခြင်ညာဏ် ကြီးမားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး၊ အများအကျိုး ရှေးရှုလိုစိတ် ပြင်းပြသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ ယောက်ျား သားတို့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း လုပ်နိုင်ဆောင်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိ ကြီးမားသော

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မူရင်း စာရေးဆရာက ဤစာအုပ်ကို သူ့မိခင်အား ရည်ညွှန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကို၏ ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော သတင်းစာသမားဘဝ ကို ဘာသာပြန်ရင်း ကျွန်တော်၏ သင်ဆရာဖြစ်သော ဦးထင်ကြီး (စာပေမိမာန်)၊ မြင်ဆရာ ကြားဆရာများဖြစ်သော ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ ကြေးမုံ ဆရာ ဇဝန၊ ရန်ကုန် မြို့မမောင်၊ အိုးဆေ ဦးညိုမြ၊ လူထုဦးလှ၊ မဏ္ဍိုင် ဦးစောဦး၊ ဂါဒီယန် ဦးစိန်ဝင်း၊ အထောက်တော် ဦးအုန်းမြင့်၊ ကြေးမုံ ဦးသောင်း စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း အောက်မေ့မိပါသည်။ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကြီးမားသော ရှာလီဝေလင်၏ဘဝကို ဘာသာပြန်ရင်း ကျွန်တော်၏ သမီးလေး 'ဆွေဆွေ'အား ထူးချွန်ထက်မြက် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကြီးမားသော မိန်းမသားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေ လိုသည့်ဆန္ဒလည်း ပြင်းပြမိပါသည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုဆရာ၊ ထိုသမီးတို့အတွက် ဤဘာသာပြန်စာအုပ်ကို ရည်ညွှန်းလိုစိတ် ပေါ်မိပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်တော်သည် တစ်ပါးသူ၏ ဉာဏ်ပညာမှ ပေါက် ဖွားသောစာကို ဘာသာပြန်သူမျှသာဖြစ်၍ တစ်ဆင့် ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ရည်ညွှန်းရန် အခွင့်မရှိပါ။

မရှိသည့်အလျောက် ရည်ညွှန်းခြင်းငှာ မဝံ့ပါသော်လည်း ပြည်သူကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော် ပညာပေးသော ဆိုရှယ်လစ်သတင်းစာသမားများ ဖြစ်ရုံမက ရိုးသားသော၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော၊ အနစ်နာခံသော၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ကာကွယ် ဖွဲ့စည်းရှောက်သော ဆိုရှယ်လစ်သတင်းစာသမားများအဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာမည့် သွေးသစ်အားသစ်များကို စိတ်ထဲမှ ရည်ညွှန်းမိခြင်း မပြုဘဲကား မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ဤစာအုပ်ကိုဖတ်၍ လူငယ် လူတော် လူရိုး သတင်းစာသမားကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာမည် ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်သည် အလာနောင်းသော်လည်း အခါ ကောင်း မိသေးသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

ဝင်းတင်

၁၊ ၅၊ ၁၉၇၄

(၁)

နိုင်ငံဘာလတစ်လ၏ နေဝင်ဖျိုးဖျ ညနေ ၅ နာရီအချိန်။ လမ်းပေါ်၌ မိန်းမ ငယ်တစ်ဦးနှင့် ခွေးတစ်ကောင် လျှောက်လာကြသည်။ မိန်းမငယ်သည် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖန် သွယ်သွယ် ကျောကျော။ ခွေးကြီးကမူ ဧရာမ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း။

ခွေးကြီးသည် နှင်းမုန်တိုင်းမိ၍ သွေးတောင့်နေသော အမေရိကန် ခရီးသွား များကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ချီကာ ဥရောပတိုက် အယုံလိပ်တောင်တန်း သာသနာပြုကျောင်း များသို့ သယ်လာလေ့ရှိသည်ဆိုသော ခွေးကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ အသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အသက်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် လွန်လွန်မင်းမင်း ထွားကျိုင်းသည်။ မိန်းမငယ်ကမူ အသက်နှင့်စာလျှင် သေးကွေးသည်။ သူ ရှေ့လတွင် ၂၄ နှစ် ပြည့်မည်။

ကိုယ်ဖန် သေးသော်လည်း အရပ်မနိမ့်။ သာမန်မိန်းကလေးများတွင် မရှိသော လေးလေးပင်ပင် တာဝန်များ သူ့တွင်ရှိသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်စားထားသည်။ သားမွေး ခြုံထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ယောက်ျားသားတို့ကို သောမနဿ ပွားစေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ မိန်းမ သားချင်းတို့ စကားတင်း ပွားစေသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူနှင့်တွေ့သမျှ ယောက်ျားပျိုတိုင်း သူနှင့်နှုတ်ဆက်ကြရသည်ကိုပင် မြူးမြူး ရွှင်ရွှင် ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုမိန်းမငယ်သည် ရှာလီဝေလင်ဖြစ်၏။ ရှားလော့လီကို အတိုကောက် ပေါင်းစပ်ကာ ရှာလီဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ထွင်ထားသည့် အမည်ဆန်းဖြစ်၏။ ယနေ့ ညနေ သူတွေ့သော ယောက်ျားပျိုများအနက် တစ်ဦးသာ ထူးထူးခြားခြား စန်းပွင့်သည်။ ချားလ်စ် ဂါဒီနာ ဝက်စ် ဖြစ်လေသည်။

ချောခန့်သော သူ့မျက်နှာသည် မိန်းမငယ်နှင့် ခွေးကို မြင်လိုက်ရသော

အခါ အပြုံးပန်းဝေသွားသည်။ ရှာလီကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီးနောက် ဦးထုပ်ကို ဆွဲ ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြုတ်၊ စာရေးများကို မှာပြီး လူတောထဲမှ တိုးဝှေ့လျှောက်လာသည်။ ရှေ့လမ်းထောင့်တွင် မိန်းမငယ်ကို မိလာသည်။

“ကမောက်ကမတွေပါလား။ ခွေးနဲ့ မြို့လယ်ကောင်လျှောက်လို့။ ခါတိုင်းဆို ခင်ဗျား ဒီအချိန် မြို့စွန်ဘက်ကို လျှောက်နေကျပါ။ ခွေးလည်း မပါပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ဘာဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်”

“နေကောင်းတယ်နော်”

ရှာလီသည် ဝက်စံက နောက်မှလိုက်၍ အလွန်တကြားပြောလိုက်ခြင်းကို ကျေနပ်သွားသည်။

“ကမ္ဘာကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သလို ကျွန်မလည်း စိတ်ရှူးကလေး ပေါက်နေတာကိုးရှင့်။ ဒီနေ့ ရက်အားလေ။ မစ္စတာဒိန်း နေ့လယ်က နယူးယောက် သွားတယ်”

“ဪ၊ ကြောင် မရှိတော့ ကြွက်”

“မဟုတ်ပေါင်။ သူကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို ရက်အားပေးခဲ့လို့ပါရှင်”

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြန်ကွေ့ကြစို့လား။ တကယ် အညောင်းပြေ လမ်း လျှောက်ရအောင်လေ။ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခွေးကြီးရယ်ပေါ့။ ဒါထက် သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ။ ရိုလိုလား”

“ရိုလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထရေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖိဒိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘီးတဲ့။ ဘီဟီမော့* ကို အတိုကောက် ခေါ်တာ။ ကျွန်မ ဝယ်တုန်းက သူ့နာမည်က ဖရက်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘီးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မွေးလာတာ ကျနေတာပဲ။ ဒီနာမည်ကို သိပ်မှတ်မိတယ်။ ကြည့်”

ရှာလီသည် လေရွန်သံကလေး ပေးလိုက်သည်။

“ဘီး၊ ဘီး။ ဟောကြည့် ကြည့် ပြန်လှည့်လာပြီ”

ဝက်စံက ရယ်လိုက်၏။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်မယ်ဆို”

“မလျှောက်အားပါဘူးရှင်။ ညနေ ၂ နာရီကတည်းက ဗာဟီရတွေ

* သမ္မာကျမ်း ယောဘဝတ္ထုလာ ဗေဟဒုတ်သတ္တဝါကြီး ။ “အရိုးငယ်တို့သည် ကြေးဝါချောင်း၊ အရိုးကြီးတို့သည် သံတုံးကဲ့သို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသော သတ္တဝါတို့တွင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ (ယောဘဝတ္ထု ၄၀:၁၈-၁၉။)

များနေတာ။ ဒါတောင် လုပ်စရာတွေကလည်း ကျန်သေးတုန်းပဲ။ ကျွန်မ ဒီနေရာက လမ်းကူးမယ်”

လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူတိုင်းက သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ရှာလီထက် ဝက်စံကို ပို၍ ပြောကြဆိုကြ မေးကြမြန်းကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဤမြို့မှာ မွေး၊ ဤမြို့မှာ ကြီးပြင်းကြသည်။ သို့သော် ဝက်စံကို ရှာလီ သိသည်မှာ မကြာသေး။ အရင်က အဝေးကသာ သိနေခဲ့၏။ ရှိုးရှုန်ရှုန်နှင့်သာ အထင်ကြီးနေခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားချောနှင့် နန်းတွင်း အပျိုတော်ကလေး၏ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်သည်။

ဝက်စံသည် အသက် ၃၀ ပီပီ မပြည့်တတ်သေး။ သို့သော် လူရေးလူစကောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ သူ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသည့် ဆင်ပယ်နှင့် ဝက်စံ ကုမ္ပဏီသည် သာမန် ပွဲရုံလုပ်ငန်းမျှ ဖြစ်သော်လည်း ငွေရေးကြေးရေး အထုပ်အထည်ကြီးသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းကူးရန် ရပ်စောင့်ကြသည်။ ထရော်လီလျှပ်စစ်ကားများက တရွေ့ရွေ့ တန်းစီသွားနေကြသည်။ ကုန်တင်ကားများက အိမ်အပြန် မြန်မြန်မောင်းနေကြသည်။ ကုန်ပို့ကားများက တဝိုင်းဝိုင်း ကွေ့နေကြသည်။ ကားချင်း ဝင်ဆောင်မိကြ၊ ဒရိုင်ဘာချင်း ဟွန်းတဘော်ဘော်တီးကြနှင့်။ လမ်းကူးနေရာတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသော အလုပ်ပြန်များ ပြည့်ညပ်လာသည်။

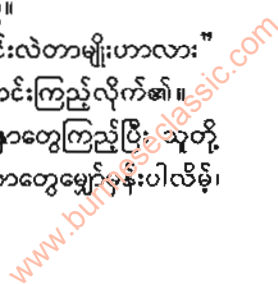
“ကျွန်တော်တို့ခေတ်က သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ဗျ။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ့်မြို့ကလေး မြို့ကြီးပြကြီး ဖြစ်လာတာကို လူတိုင်း မြင်ရခဲသား”

“အရင်ကဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာ မျက်နှာစိမ်း တွေ့ရတာကိုက ရင်တုန်စရာနော်။ အိမ်ပြန်သွားရင် မိသားစုကို ပြန်ပြောရတာက အမော။ နောက်တစ်နေ့ ကျလည်း ငွေဇွန်းတွေ ပျောက်သလားလို့ ဇွန်းတွေ ပြန်ရေရသေးတာ။ ဘီး”

ရှာလီက ဝက်စံကိုပြောရင်း ခွေးကို ဟန်သည်။

“ဒါ ဘဝသံသရာပဲ။ အဟောင်းဆိုတာ ပြောင်းလဲတာမျိုးဟာလား” ဝက်စံသည် အိမ်ပြန်ချိန် မျက်နှာများကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။

“လူတွေရဲ့ ထာဝရလျှို့ဝှက်ချက်။ သူတို့မျက်နှာတွေကြည့်ပြီး သူတို့တစ်တွေ ဘာတွေလုပ်ပါလိမ့်၊ ဘာတွေတွေးပါလိမ့်၊ ဘာတွေမျှော်မှန်းပါလိမ့်၊ ဘာတွေစိတ်ကူးပါလိမ့်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ငွေ ဘယ်လိုပိုရအောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာတစ်ခုပဲ တွေးမှာပေါ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံးပါပဲလေ။ သူများဆီကငွေတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ယူရမလဲ ဆိုတာပဲ လူငယ်တွေ နေ့မအိပ်ညမအိပ် ဆင်ကြံ ကြံနေကြတာ။ အဲဒီလို လူငယ်မျိုးတွေဟာ အမေရိကန်စိတ်ဓာတ်ပဲ။ ဒီမြို့မှာလည်း ဒီလိုလူငယ်တွေ ပျားပန်းခတ် ဖြစ်နေပြီ။ မြို့ဖျက်ဖို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ကျေသံ* ကလေးတွေလေ”

“ကျွန်တော်က ကိုယ့်ငွေသာ သူများ အနှိုက်ခံမယ့် လူစားပါဗျာ”
ဝက်စ်က ရယ်သည်။ ရှာလီကလည်း မြူးမြူးကလေး ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် လေကြောရှည်နေတာနဲ့ လမ်းတောင် မကူးနိုင်ပြန်ဘူး။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့အားရက်ဆိုတာကလည်း လုပ်စရာကိစ္စတွေ များလိုက် တာ။ ဘယ်လောက်ကျန်နေသေးသလဲ”

“စာရေးစက္ကူတွေ အရင်သွားဝယ်ရမယ်။ ကျွန်မတို့ ရုံးအတွက်ပါ။ ဘီး လာစမ်း၊ ဒီအိတ်ထဲကငွေတွေ အကုန်ဝယ်ရမှာ။ ဘီး။ ကျွန်မ ဒီခွေးကို လည်ပင်း ကြိုးတပ်လာခဲ့ရကောင်းသား။ သူတော့ နာခါနီးနေပြီ”

“သူ မနာဘဲ တခြားလူ နာခါနီးပြီလို့ကော မထင်ဘူးလား။ လမ်း ဟိုဘက်က မျက်မှန်နဲ့ ကြောင်စိစိလူ ဆိုပါတော့။ သူကြည့်ရတာ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်း သိပုံမရဘူး”

“ဟဲ့ ဘီး။ စာရေးစက္ကူတွေ ဝယ်ပြီးရင် ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီဆီ ကြွေးပူ တောင်းဖို့ သွားရဦးမယ်”

“ကိုယ့်အဒေါ် ကိုယ် ကြွေးပူတောင်းရမယ်လို့ဗျာ”

ရှာလီက ရယ်ရင်း . . .

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ့အတွက် ကြွေးပူတောင်းပေးရမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က သိပ်အားနာတတ်တာ။ သူ့အိမ်မှာ ၎င်းနေပြီး ငွေမပေးတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေလို့။ ဘီး။ ဟဲ့ ဘီး . . . ဘီး။ ဘုရားရေ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကုန်ပြီ”

လမ်းတစ်ဖက်မှ မျက်မှန်နှင့် လူငယ်သည် စက္ကူအိတ်ထဲမှ ပန်းသီးကို ဂူငိုငိုခိုင်ခိုင် နှိုက်စားရင်း လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ဈေးကားက သူ့ကို ပွတ်သွားသည်။

* ၃ ရာစုမှ ၅ ရာစုအတွင်း ရောမ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကို ဝင်ရောက်လှည့်ကျ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည့် ဂျာမန်အနွယ် လူမျိုးများ။

နောက်က ယာဉ်ထိန်းရဲ လိုက်လာ၍ အပြင်းမောင်းပြေးလာခြင်း ဖြစ် သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကားသည် မျက်မှန်နှင့်လူငယ်ကို မကြိတ်မိရန် တအားဆွဲ ကွေ့လိုက်ရာ ဧရာမခွေးကြီးကို တိုက်မိမိလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘီးက ‘သေမယ့်ဘေး ခုန်နိုင်မှ လွတ်တော့မကိုး’ ဟု တွေးမိရောသလားမသိ။ တအား ကျုံးခုန်လိုက်သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲကားနှင့်တော့ လွတ်သွား၏။ သို့သော် မျက်မှန်နှင့်လူငယ် အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်မိလျက်သားဖြစ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ ဝှက်ခတ် လှဲကျသွားသည်။ လူငယ် သည် ချက်ချင်း ၎င်းတုတ် ထထိုင်လိုက်၏။ သူ့ဦးထုပ်ပေါ် သူ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၍ ဦးထုပ်ပျောက်နေသည်။ စက္ကူအိတ် ပေါက်ပြဲသွား၍ ပန်းသီးများ လိမ့်ထွက်ကုန်သည်။ ညနေ သတင်းစာပို့သမားကလေးများက ဟေးလား ဝါးလား အော်ဟစ်ကာ ပန်းသီးများကို ကောက်စားကြသည်။ ရှာလီ ပြေးလာ သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ရိပ် သန်းနေသည်။

“ခွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ လန့်သွားလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ နာသွားသလားဟင်”
လူငယ်သည် လမ်းလယ်ကောင်တွင် တည်တည်ကြီးထိုင်ရင်း ရှာလီ ဝေလင်ကို မသိကျိုးကျွဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး။ ပန်းသီးတွေပျောက်ကုန်တာပဲ ဆိုးတယ်”
လူတွေ ချက်ချင်းအုံ့လာသည်။ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ကိုယ့်ဦးထုပ်ပေါ် ကိုယ် တက်ထိုင်နေသည့် စာကြမ်းပိုးရုပ်ပေါက်နေသော လူငယ်အား စိတ်အိုက် လက်အိုက်ဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးက ခယဝယ တောင်းပန်နေ သည်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

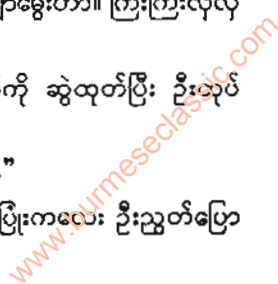
“နေစမ်းပါဦး။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခွေးကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ မွေးရတာလဲ။ သူက ဘာအသုံးကျသလဲ”

လူငယ်က မေးသည်။
ရှာလီသည် ရယ်လှရယ်ခင် မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“အသုံးချဖို့ မွေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်။ အပျော်မွေးတာ။ ကြီးကြီးလှလှ ပျော်ရတဲ့ ခွေးရှင်”

လူငယ်သည် ဖင်ခုထိုင်ထားမိသော ဦးထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဦးထုပ် ပုံပန်းပေါ်အောင် ဟိုဖိ ဒီဖိလုပ်ရင်း . . .

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မပျော်ရပါဘူးဗျာ”
ဝက်စ်သည် လူအုပ်ကြားမှ တိုးလာရင်း ပြုံးပြုံးကလေး ဦးညွတ်ပြော

လိုက်သည့် ရှာလီ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရှင် အနာတရ မဖြစ်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မခွေးက ရှင်ကို ပျော်အောင် မလုပ်နိုင်ပေမဲ့ သူ့ကို ရှင်ပေးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကတော့ တကယ်ကြီးပါပေတယ်”

ဝက်စ်သည် လူငယ်ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဆွဲထူပေးသည်။ မတော်တဆ ဖြစ်မှုအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဝမ်းနည်းစကားပြောသည်။

ရှာလီဝေလင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ ဝက်စ်က အမိလိုက်သွားပြီး . . .

“ခင်ဗျားကိုမြင်လိုက်တော့ သူက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းများ ပြောနေသလားလို့ဗျာ” ရှာလီက . . .

“သူ စိတ်ဝင်စားတာ ပန်းသီးနဲ့ ခွေးပဲ။ ရုက္ခဇီဝ သဘာဝဩ ပညာရှင်များ ဖြစ်နေလား မသိပါဘူးရှင်”

“ဂေါ်သံကလေးတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး။ သူ့အကျိုးအိတ်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ တယ်မဟုတ်လား။ ‘လူသားတို့၏ ဘာသာတရား’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒီခေတ်မှာ ကွန်* ရေးတာ ဖတ်တဲ့လူမျိုးလည်း ရှိသေးသကဲ့”

“ကျွန်မတို့တော့ မဖတ်ပေါင်”

“အလကား စာအုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူ့ဌေးတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးဖတ်တဲ့လူဟာ ဝင်ငွေ တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁,၈၀၀ ကျော်ရှိ ဝေလာဝေးပဲတဲ့”

စာရေးကိရိယာဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှာလီသည် စာရေးစက္ကူနှင့် ရုံးသုံးဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်သည်။ ဘီးအတွက်လည်း ခွေးလည်ပတ်ကြိုးတစ်ခု ဈေးဆစ်ဝယ်သည်။

* ကွန်၊ ဩဂစ်မေရီဖလန်ဆွာ (၁၇၈၉-၁၈၅၈) ။ ။ ပြင်သစ် ဒဿနိကပညာရှင်၊ ထာဝရ တရားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အစွဲအလမ်း ခန့်မှန်းချက်များကို ပယ်ပြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ပိုင် သိမြင်သော အချက်များကို လက်ခံသည့် ပေါ်စစ်တစ်ဝါဒကို စတင်ဖော်ထုတ်သူ။ လူမှုရေးသိပ္ပံကို ရူပဗေဒနည်းဖြင့် ဖွဲ့မြင်သည်။ လူ့သမိုင်းကို အဆင့်ဆင့်ပိုင်းခြားသည်။ တရားသေများကို ဖြစ်ရပ်မှန် အသိတရားနှင့် အစားထိုးနိုင်သည့် အဆင့်ကို အမြင့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်သည်။ လူသား ဝါဒပေါ်တွင် အခြေခံသော ဘာသာရေးအသစ်တစ်ရပ် တီထွင်ထူထောင်ရန် အဆိုပြုသည်။

စာရေးကိရိယာဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ရှာလီသည် စာရေးစက္ကူနှင့် ရုံးသုံးဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်သည်။ ဘီးအတွက်လည်း ခွေးလည်ပတ်ကြိုးတစ်ခု ဈေးဆစ်ဝယ်သည်။

ရှာလီအိမ်သို့ ရောက်သည်။ ခွေးကြီးကို ထမင်းချက်ထံ အပ်လိုက်၏။ ရှာလီသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ မိခင်ကို နမ်းခွဲသေးသည်။ ထို့နောက် မြို့ဟောင်းပိုင်းရှိ ရှာလီအဒေါ်အိမ်ဘက်ဆီသို့ လမ်းမီးရောင်အောက်မှ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

လမ်းလျှောက်လာရင်း ရှာလီက ဝက်စ်၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အခြေအနေကို မေးသည်။ ဝက်စ်သည် စီးပွားဥစ္စာ တက်နေသော်လည်း မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့နှလုံးသားက ငွေဖလှယ်သူ ပွဲစားများနှင့် မပျော်ပိုက်ဟု ဆိုသည်။

ဝက်စ်က လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောနေသည်။

“တစ်ခါတလေ ငါ တစ်နေ့လုံး ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲလို့ ညတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ငွေကြေးလုပ်ငန်းတွေ ကျွန်တော် လုပ်ရလို့ကော ဘာတွေ မည်မည် ရရ လုပ်နိုင်မလဲ။ ငွေတွေ အများကြီးရရင် ဆေးရုံတွေ ဆောက်ပစ်လိုက်ပေါ့လို့ ခင်ဗျားက ပြောမယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ဖြစ်မယ်ထင်သလား။ မလုပ်ဘူး။ ငွေပိုရရင် ငွေ ပိုလိုချင်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်အကြံတွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေလည်း ငွေကိစ္စနဲ့ပဲ ဇယားရှုပ်နေတော့မှာပဲ။ ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ အိုးနှစ်လုံး မရွက်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ လူထုမြင့်တင်ရေးလုပ်ငန်းဆိုတာက ဒီအလုပ်တွေနဲ့ တခြားစီပဲ”

“ရှင် ငွေတွေရှာပေါ့။ ကျွန်မ သုံးပေးမယ်လေ”

ရှာလီက ရယ်သံနှင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်က ထွက်တော့မယ်”

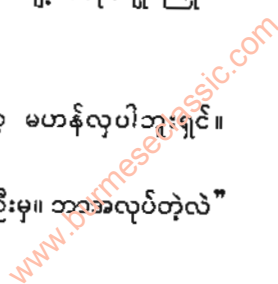
ဝက်စ်က ပြောသည်။

“ဆမ်ပယ်ကိုလည်း ပြောပြီးပြီ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျာအလုပ်မျိုး ကြိုက်တာ”

ရှာလီသည် မွဲပြုံးကလေး ပြုံးကာ . . .

“ကျွန်မ အခုလုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကတော့ မဟန်လှပါဘူးရှင်။ အမလေး ရှင်သာ လုပ်ချင်ရင် ပေးလိုက်ပါရဲ့”

“အင်း အလကားရတဲ့နွား သွားတော့ ဖြိုကြည့်ဦးမှ။ ဘာအလုပ်တဲ့လဲ”

“ကြွေးပူတောင်းတဲ့အလုပ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ခင်ဗျာ့ခွေးကြီး လူဝင်တိုက်တာနဲ့ စကားပြတ်ပြီး မေ့သွားလို့”

“အိမ်ခန်းငှားစားတဲ့သူတိုင်း ပြောနေကျ ဇာတ်လမ်းမျိုးပါရှင်။ ဒီလူက ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီအိမ်မှာ ငှားနေတာ တစ်လနီးပါးရှိနေပြီ။ ငွေဆိုလို့ ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင် မသိရသေးဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က သူ မရုတ်အောင် ရိုးတိုး ရိပ်တိတ်တော့ တစ်ခါ နှစ်ခါ ပြောပါရဲ့။ မရလို့ ကျွန်မကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်း ခေါ်တာ။ ကျွန်မက သူ့ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ရဦးမယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အဲဒီလူနဲ့ စကားပြောပြီး ငွေတောင်းရမှာပေါ့။ မရရင်”

“မရရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မောင်းထုတ်ပစ်မှာပေါ့”

ဝက်စ်က တဟားဟားရယ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ရှင်ပြီးနေချိန်တွင် စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

“ယုံပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီ”

“ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းများ ဖြစ်တတ်သေးသလား”

“မဖြစ်ပေါင်။ ကျွန်မ တစ်ခွန်းပြောလိုက်ရင် ဝပ်သွားတာချည်းပဲ။ သိုးကွာလေးတွေလို တန်းစီ ထွက်သွားတာပါပဲ။ ကောက်ရိုးခြေထောက်၊ မြက်ခြေထောက်ပေါ့”

“ဒါ ခင်ဗျာ့အဒေါ်အိမ်လား”

“မရောက်သေးဘူး။ ရှေ့လမ်းထောင့်ကျမှပါ။ အလို ဘုရားရေ ကြည့် ကြည့်”
ရှာလီဝေလင့်အဒေါ်၏ အိမ်ပေါ်သို့ လူငယ်တစ်ဦး တက်သွားသည်။ သူ့အဝတ်အစားက ဖုန်အလိမ်းလိမ်း။ လမ်းလျှောက်ပုံက ထောင့်နင်း ထောင့်နင်း။ သူတို့ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ထိုလူငယ်သည် ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ၏ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင် သွားသည်။

ဝက်စ်နှင့် ရှာလီသည် တို့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက် ကြသည်။ ဝက်စ်သည် မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်၏။

“ကိုဦး ခင်ဗျား သူ့ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ရဲဆေးတင်ပေးဦးတော့”

(၂)

ရှာလီဝေလင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူ့အဒေါ် အိမ်တွင် လခပေးစားသူ အိမ်ငှားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။ ဝီလျံကလင်ကာ က ညစာကျွေးရာ၌ ကူညီရန် လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးသည်။ ယခင် တစ်ခါလာစဉ်က ပေါ်တာဟောက် အမဲသားကြော် ကျွေးခဲ့သည်ကို အမှတ်တရ ပြောသည်။ မစ္စမီလာက မစ္စတာကလင်ကာကို ရုပ်ဝတ္ထု ဆန်လွန်းသည်ဟု ပြီတီတီ ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်သည် မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ ညနေ သတင်းစာ ဖတ်နေသည်။ မစ္စတာဘိုင်လက်ရှ်ကမူ ယခင်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပမာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး နက်ပြောင်ပြောင်ကြီးကို ပွတ်လိမ် နေသည်။

“မစ္စတာဘိုင်လက်ရှ် ထွက်ပြီး နှုတ်မဆက်တာ ကျွန်မတော့ အံ့သြတယ်”
ဟု မစ္စမီလာက မစ္စတာကလင်ကာကို ပြောသည်။

အပြင်ထွက်၍ နှုတ်ဆက်ရကောင်းနီးနီး စဉ်းစားနေသည့် မစ္စတာ ဘိုင်လက်ရှ်က အခန်းထဲရှိ အမျိုးသမီးများနှင့်ပင် မိမိအဖို့ ကျေနပ်လောက်ပါပြီဟု ပြန်ပြောသည်။

“သူ ဘယ်သူနဲ့ တွဲလာတယ်ထင်သလဲ”

ဝီလျံကလင်ကာသည် သူတို့နှစ်ယောက် ခန်းခနဲ ပြောနေကြသည်ကို မသိဘဲ စကားဖြတ်ပြောသည်။

“ဝက်စ်လေ၊ ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်နဲ့ဗျ”

မစ္စမီလာက စီခနဲ အော်လိုက်၏။

ကလင်ကာက သူ့စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

“အရင်တစ်ခါ သူ လာတုန်းကလည်း ပေါ်တာဟောက် အမဲကြော် စားရတာ ပဲ။ ညစာစားပြီးတော့ ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်တယ်။ နောက်တစ်နေ့လည်းကျရော မိလ်ဟီစာ ဆိုတဲ့လူ အိမ်ပေါ်က ပြေးရတာပဲ”

“ကျုပ်မှာတော့ သူ ဝင်ရုပ်စရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူးဗျာ”

ကျွဲမြီးတိုနေသည့် မစ္စတာဘိုင်လက်ရှ်က ဝင်ထောက်၏။

ကလင်ကာက . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်သားလိုဖြစ်နေတဲ့လူတွေအတွက် ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂနာမငြိမ် မဖြစ်စမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ပါရဂူကလေးနဲ့

ပတ်သက်မယ်ထင်တယ်”

ကလင်ကာ ယနမကင်းဖြစ်နေသည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ သူတို့ ထိုင်နေသည့် အခန်း၏ အပေါ်ထပ်တွင်လည်း ဤကိစ္စကိုပင် ဆွေးနွေးနေကြ လေသည်။ ရှာလီဝေလင်သည် စာခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ သူ့အကြောင်း ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည်ကို မသိ။ အပေါ်ထပ်သို့ တန်းတက်သွားပြီး ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ အခန်းထဲသို့ အမောတကော ပြေးဝင်သွားသည်။

သူ့အဒေါ်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဝတ္ထုဖတ်နေသည်။ တူမဖြစ်သူကို မော့ကြည့်ပြီး ဝါးရေနားရေတွန့်နေသော သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးဆင်လိုက်၏။

“အချစ်ကလေး ရှာလီ။ သမီးကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြင်နာစွာ နှမ်းလိုက်ကြ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီရယ် ပြောစမ်းပါဦး။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတဲ့လူက လူသေးသေး ငှက်တူ ငိုငိုတိုင်တိုင်လား။ မျက်မှန်နဲ့လေ။ ဦးထုပ်အညိုရောင် ဆောင်းတယ်။ ဆံပင်ကလဲ မညှပ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မျက်နှာကြောအတင်းဆုံးလူ။ အူကြောင် ကြောင် အနိုင်ဆုံးလူလေ။ ဟုတ်လား။ သူလား”

“ဧတုတုပဲ။ အချစ်ရယ်။ ဘယ်မှာများ သွားတွေ့လာလို့လဲ”

ရှာလီသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ပြီး သူ့အဒေါ်ကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင် ပြန်ပြောပြနေလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ပါပဲ။ ဒါထက် ဂါဒင်နီယာဝက်စိက သမီးနဲ့အတူ လာသလား။ ညစာစားဖို့ ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တို့ဟင်းမျိုးတော့ အရေးစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှာလီသည် သူ့အဒေါ် တလွဲထင်နေပုံကို မဟုတ်ကြောင်း ဖြေရှင်းရင်း ညပိုင်းတွင် အရေးကြီးသော ကိစ္စ လုပ်ရန်ရှိ၍ ဝက်စိကို မဖိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ကဲ အလုပ်ကိစ္စ ပြောစမ်းပါဦး။ အဲဒီ ကြွေးငနဲအကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ”

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့ဆိုရင် လေးပတ်ပြည့်တော့မယ်”

သူ့အဒေါ် မစွက်ပိန်တာက ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုစာအုပ်၏ စာမျက်နှာ ကြားတွင် ဖိနပ်ဂေါ်ကို ညှပ်လိုက်ကာ ပြောသည်။

“သူက နယူးယောက်ကတဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီအိမ်ကို နတ်လမ်း ညွှန် လိုက်လို့တဲ့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလဲ မသိပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောဘူး။

အခန်းကလည်း အားနေတော့ ဒေါ်ဒေါ်က လက်မလွှတ်ချင်ဘူး။ ငါ့အိမ်က လမ်းမကြီးပေါ်မှာသာဆိုရင်အေ လူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရမှာပေါ့။ အချစ်ကလေးရယ်၊ အေမီမာစဒင် ငွေရှင်နေပုံများ ပြော မပြောချင်ဘူး။ သမီး သိစေချင်တယ်။ ဒီကောင်မက လည်တယ်မှုတ်လား”

“မာစဒင်ကိစ္စ အသာထားပါဦး။ ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်က သူ့ကို အခန်း ပေးလိုက်ရောလား”

“အင်းပေါ့။ အပေါ်ဆုံးအခန်း ပေးလိုက်တယ်။ သူက အလုပ်အကိုင် ကလည်း ရှိပုံမရပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေတော့တာပဲ။ လူကြီး လူကောင်းသာဆိုရင် မနက်စာစားပြီး အပြင်ထွက်ရမယ်ဆိုတာက မပြောဘဲ နားလည်ရမယ့်ကိစ္စပဲ။ ဒါ ထားပါတော့။ သမီး ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ရက်သာ ကြာသွားတယ်။ အခန်းခပေးဖို့ စကားတစ်ခွန်း မဟာဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်က စကားရိပ် စကားမြွက်တော့ ပြောပါသေးတယ်”

“မရဘူး မဟုတ်လား”

“ဘယ်ရဲမလဲ။ နောက်ထပ် ဆယ်ရက်သာ ကုန်သွားတယ်။ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ငွေဆိုတာ ရှိတယ်လို့တောင် ထင်ရဲ့လားမသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ တည့်တိုးပဲ ပြောရတော့တာပေါ့။ သူ့အခန်း တံခါးခေါက်ပြီး ငါ့မှာလည်း ကြွေးပေးစရာတွေ ရှိနေတယ်။ အခန်းခရရင် သိပ်ကျေးဇူးတင်မှာပဲလို့ ပြောရတော့တာပေါ့။ အမလေး ကုန်စုံဆိုင်စာရေးလို ဒေါ်ဒေါ် ကြွေးပူတောင်းနေရတာ သမီးတို့အဘိုး ဘုရင်ခံ ကြီးသာမြင်ရင် ဘယ်လောက်များ ရင်နာလိုက်မလဲလို့ ဒေါ်ဒေါ် တွေးမိသေးတယ်”

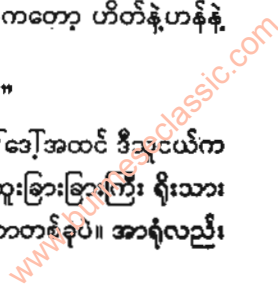
ရှာလီသည် စကားကို မသိမသာဖြစ်ကာ လိုရင်းသို့ ပြန်ရောက်အောင် ဆွဲပြောရသည်။

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ”

“အောင်မာ၊ သူကတော့ မှင်သေသေပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ လောလော ဆယ် သူ့မှာ ငွေပြတ်နေပေမဲ့ မကြာခင် ရမှာပါတဲ့။ သူကတော့ ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့ မျက်နှာခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငွေစော်ကတော့ မနဲဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း။ အဲဒီတော့ ရှာလီ ဘာလုပ်မလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်အထင် ဒီသူငယ်က မရိုးဖြောင့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြားကြီး ရိုးသား မှုက အထင်းသား ပေါ်နေတာပဲ။ လူထူးလူဆန်းဖြစ်နေတာတစ်ခုပဲ။ အာရုံလည်း

သိပ် စူးစူးစိုက်စိုက်ရှိတယ်။ ဘာခေါ်မလဲ။ ဇွတ်တရွတ်သမားဆိုရမလားမသိဘူး”
ရှာလီသည် စားပွဲကိုမှီရင်း သူ့အဒေါ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လိုတော့ မထင်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား
ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ”

မစ္စကပ်ပိန်တာသည် လက်မြောက်ပြသလို လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကားပြီး

“ဒီခေတ်မှာ ဒီစကားလုံးက ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါဘူး။ လူကြီး
လူကောင်းဆိုတဲ့ အမျိုးအနွယ်က တို့များခေတ်ကသာ ရှိတာပါ။ ဒီခေတ်မှာတော့
ဘယ်မှာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဝက်စံလိုဘတ်လို လူငယ်မျိုးတွေမှာသာ လူကြီး
လူကောင်းဆိုတာ တွေ့တော့တာကွယ့်။ ဒီခေတ် အဆင့်အတန်းနဲ့ဆိုရင်”

“ကဲပါလေ။ ဒီခေတ်အဆင့်အတန်းနဲ့ဆိုရင်ရော အဲဒီလူကို လူကြီး
လူကောင်းလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား”

“ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ချင်လည်း နေမှာ
ပေါ့။ ဟုတ်မထင်ပါဘူးအေ။ သူများတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့၊ ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ ကိစ္စ
ကို လုံးလုံးအရေးမစိုက်တဲ့ လူစားပဲ။ ဘယ်မှာ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါပေါ့။ သူက ဒီလိုလူစားပဲလား”

“ဖြစ်ပုံကလေး ပြောရဦးမယ်”

မစ္စကပ်ပိန်တာက စကားဆက်သည်။

“ဒီသူငယ်က တစ်ချိန်လုံး အခန်းအောင်းနေတာပဲ။ စာအုပ်ရေးနေတာ
ထင်ဖို့ရဲ့”

“အမလေး၊ ဒီလိုဆို ခြူးတစ်ပြားမှ ကပ်မယ့် လူစားမဟုတ်ပါဘူး။
စိတ်သာချပေတော့”

“အေးလေ၊ ဟိုအပတ်တုန်းက တစ်ည သူ လာပြောတယ်။ သူ့အခန်းက
သိပ်အေးလွန်းသတဲ့။ ဒါနဲ့ ညတိုင် ထမင်းစားခန်းထဲ လာထိုင်ပါလားလို့
ဒေါ်ဒေါ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဖိဖိကတော့ ခါတိုင်းလိုပေါ့။ အကွရာသချာ
တွက်နေတယ်။ ဒီသူငယ်က ဘာသိဘာသာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖိဖိက အဲဒီညမှာ ချောင်း
ပိုဆိုးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ချောင်းမဆိုးနဲ့လို့ မာန်တယ်။ ဖိဖိက ချောင်း
ဆိုးတာ သူလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတာပေါ့။ သူက ဒီလိုဆူညံနေရင်
သူ့ အလုပ်လုပ်လို့မရဘူးတဲ့။ ဖိဖိရင်လည်း သွားမှ၊ ချောင်းဆိုးသံရင်လည်း
တိတ်မှတဲ့။ ဒါနဲ့ ဖိဖိလည်း သူ့စာအုပ်တွေသိမ်းပြီး အခန်းထဲ ပြန်သွားရတယ်။

သူ့အခန်းက အေးစိမ့်နေတော့ ချောင်းကလည်း တဟုတ်ဟုတ်ပေါ့။ ပုစ္ဆာတွေ
တွက်ရင်း တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေတယ်။ ဒေါ်ဒေါ် သွားတွေ ပေလို့ပေါ့။ ကလေးကတော့
မတိုင်ပါဘူး”

“တော်တော် တရားလွန်တာပဲ”

“ကဲ . . . ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ညစာစားပြီးရင် ကျွန်မ သူ့နဲ့တွေ့မယ်။ အခန်းခပေးရင်ပေး၊ ပြောင်း
ရင် ပြောင်းလို့ ပြောရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

“အချစ်ရယ်၊ ဒီလောက် တုံးတိကြီးပြောလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဒေါ်ဒေါ်ဂျင်နီ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဆွမ်းကြီးလောင်း ဝတ်အသင်း ဖွင့်နေတာလား”

“မဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး လက်သည်းများကို
အလှပြင်ရင်း . . .

“ဒေါ်ဒေါ်က ငွေမတောင်းတတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ ဆိုးဆိုး
ဆတ်ဆတ် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ။ ပြတ်ပြတ်ပဲ။ မာမာပဲ။ ကျွန်မက ဒေါ်ဒေါ်တို့
မကြိုက်တဲ့ လူငယ်ပိုင်းမဟုတ်လား”

“သမီးကိုတော့ မကြိုက် မရှိပေါင်တော်”

“ကဲ . . . လာ”

ရှာလီသည် ခုန်ထလိုက်ပြီး “အောက်ဆင်းကြစို့။ ဒါထက် စောစောက
ပြောတဲ့လူရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူ” ဟု မေးသည်။

“သူ့နာမည်လား၊ ကွီ တဲ့။ ဒီနာမည်မျိုး ကြားဖူးရဲ့လား”

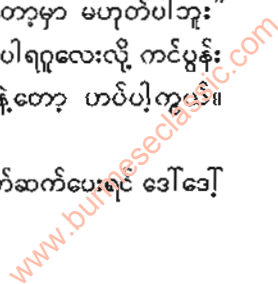
“ကွီ ဟုတ်လား။ ကွီ၊ ကကြီး ဝခွဲ လုံးကြီးတင် ကွီလား”

“နာမည်ကတော့ ဝပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ တို့များခေတ်တုန်းကတော့ ဒီနာမည်မျိုး
မရှိပေါင်”

“နောက်တစ်ခေတ်ကျည်း ဒီနာမည်မျိုးက ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မစ္စတာကလင်ကာ ကတော့ သူ့ကို ဒေါက်တာပါရဂူလေးလို့ ကင်ပွန်း
တပ်ထားတယ်။ နာမည်နဲ့ ရုပ်နဲ့ စာကြမ်းပိုးအကျင့်နဲ့တော့ ဟပ်ပါ့ကွယ်။
အိမ်ဖော်တွေတောင် ဒီနာမည်ပဲ ခေါ်နေကြပြီ”

“ဒေါ်ဒေါ် ဒေါက်တာပါရဂူလေးနဲ့ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးရင် ဒေါ်ဒေါ်
အလုပ်တာဝန်ခံလို့ပြောနော်”

“စိတ်ချပါ ကလေးရယ်”

တူဝရီးနှစ်ယောက် အောက်ထပ်ဆင်းသွားကြ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် အိမ်ငှားနေသူများက ရှာလီကို တလေးတစား တမြတ်တနိုး နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ရှာလီလာ၍လား၊ တခြားအကြောင်းကြောင့်လား မသိ။ ယစ်ရွှေရည် ပို၍မှီဝဲထားသည့် ဗိုလ်မှူးဘရွတ်သည် သတင်းစာကို ပစ်ချကာ ရှာလီကို ဖက်ယမ်း နှုတ်ဆက်သည်။ မစ္စတာဘိုင်လက်ရှိသည် ရှာလီကို ဧည့်သည်စောင်သည်ပမာ ခေါင်းညွတ် နှုတ်ဆက်သည်။ မစ္စမီလာက တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ရှာလီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေသည်။

ညစာဝိုင်းသည် သွက်လက်မြူးကြွသည်။ ရှာလီဘေးတွင် အိမ်ရှင် မစ္စကပ်ပိန်တာ၏ သမီးငယ် ဖီဖီ ထိုင်သည်။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်သည် စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်သည်။ အမဲသားတုံးကြီးကို လှီးလိုက်တိုင်း ကလင်ကာနှင့် သူ မျက်လုံးကစားသည်။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်ဘေးတွင် သူ့ဇနီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ မယား နှုတ်ဆိတ်သလောက် လင် စကားဖောသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲတစ်ဖက်တွင် ကုလားထိုင်တစ်ခု လွှတ်နေ၏။ ဒေါက်တာပါရဂူ ကလေး ကို ထိုင်သောနေရာ ဖြစ်လေသည်။ ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်လည်း လွတ်နေသည်။ ပါမောက္ခအိုကြီး နီကိုလိုဗီးယပ်၏ နေရာဖြစ်၏။

အတော်ကြာမှ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် ဝင်လာပြီး ခါတိုင်းလိုပင် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ သူ့နေရာသူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရှာလီသည် မစ္စမီလာ အပါအဝင် အားလုံးကို ခင်မင်သော်လည်း ပါမောက္ခအိုကြီးကိုမူ ခင်စရာကောင်းသည်ဟု မထင်။ မျက်နှာက ဇာတ်လူကြမ်းလို မေးရိုးတောင့်တောင့်။ ပြောပုံဆိုပုံက သံသေးသံကြောင်။ စကားပေါက် ဆိုးဆိုး။ လူတိုင်းကို ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို မာရေကြောရေပြောလေ့ရှိသည်ဟု ရှာလီ ထင်သည်။ ဒေါက်တာပါရဂူကလေးကတော့ လုံးဝမပေါ်လာချေ။ ရှာလီက သူ့အဒေါ်ကိုကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်လွတ်ဘက်သို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။

“ဘာသတောလဲ မတွေ့တတ်ဘူး”

မစ္စကပ်ပိန်တာက လေသံသဲ့သဲ့ပြောသည်။

“ခါတိုင်းတော့ အချိန်မှန်တာပဲ”

အိမ်ဖော်လူမည်းမလေး အမိမာက ကွဲ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သော်လည်း လူသံမကြားရဟု ဆိုသည်။

“စာအုပ်ရေးရင်း အိပ်ပျော်နေပြီနဲ့တူတယ်။ သူ့စာအုပ်ကလည်း အိပ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ စာအုပ်မျိုးဖြစ်မှာပါ”

ရှာလီက မပွင့်တပွင့် ခနဲ့သည်။

ညအခါသော်မှ အိပ်တောင့်အိပ်ခဲဖြစ်သော ကွဲ၏အကျင့်ကို မစ္စကပ်ပိန်တာက ရှင်းပြနေသည်။

ဗိုလ်မှူးဘရွတ်တို့က စကားကောင်းနေကြ၏။

“ကျွန်တော်ကလေး သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ကလေးကလွင့်မဟုတ်တဲ့ ရီပတ်ဘလစ်ကန်* ပါတီဝင်ဆိုလို့ ကျုပ် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျားစံကားက မစ္စတာဆာဖေကို သတိရပြီး မစ္စဝေလင် အသည်းနာအောင် လုပ်နေသလိုပဲဗျာ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော ပါမောက္ခနီကိုလိုဗီးယပ်က ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားတစ်ခွန်း ဝင်ထောက်သည်။

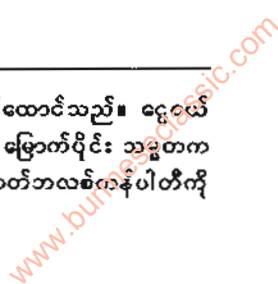
ဗိုလ်မှူးဘရွတ် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။ တစ်ဝိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရှာလီက သူ့ပန်းကန်ကို သူ ကြည့်ကာ တုံ့ထိုဘော လုပ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဟင်နရီဂျီဆာဖေအကြောင်းသည် ရှာလီလို အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများကပင် ဟဟမပြောသည့် အကြောင်းကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခအိုကြီးကမူ တစ်ဝိုင်းလုံး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်လျက် သူ့အား အပြစ်တင်နေခြင်းကို လုံးဝ အရေးမစိုက်။ တို့တို့တိတိနှင့် သုတ်သုတ်စားသဖြင့် မိနစ် ၂၀ စော၍ စားသော မစ္စတာဘိုင်လက်ရှိထက် သူက အရင်ပြီးသည်။

မစ္စတာဘိုင်လက်ရှိသည် ညစာစားဝိုင်း သိမ်းပြီးနောက် ဧည့်ခန်း၌ ည ၈ နာရီခွဲအထိ ရှာလီဝေလင်ကို စောင့်သေးသည်။ အရိပ်အယောင်မျှ မပေါ်လာ၍ မစ္စမီလာကို ရုပ်ရှင်ခေါ်သွားလေသည်။

ညစာစားခန်း သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ ၈ နာရီ ထိုးလေပြီ။

“ကိုင်း”

* အမေရိကန်နိုင်ငံရေးပါတီ ။ ၁၈၅၄ ခုတွင် တည်ထောင်သည်။ ၄၄၀ ယ် ကျွန်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သည်။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်တွင် မြောက်ပိုင်း သမ္မတက ရီပတ်ဘလစ်ကန်ပါတီဝင် ဖြစ်၍ တောင်ပိုင်းသားများက ရီပတ်ဘလစ်ကန်ပါတီကို ဆန့်ကျင်သည်။

ရှုလီက စကားစသည်။ အိမ်ခန်းခ မပေးသော ဒေါက်တာပါရဂူ ကလေး ကိုကို ကြွေးပူတောင်းမည့် ရှုလီဝေလင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ပေးရန် စစ်ဆင်ရေး ညှိနှိုင်းပွဲ ထိုင်ကြသည်။ ရယ်ရင်းမောရင်း မဟာဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာ မျိုးစုံ ချကြသည်။ ကြွေးပူတောင်းမည့်သူကမူ မူလ စိတ်ကူးအတိုင်း ချုံခိုတိုက်နည်းကို အသေကိုင်ထားသည်။

“သူ တစ်သက်လုံး အခန်းအောင်း မနေနိုင်ပါဘူး။ ဗိုက်ဆာ ရေငတ် တာနဲ့ ထွက်လာရမှာပါပဲ။ ပန်းသီးထွက်ဝယ်ချင် ဝယ်မှာပဲ။ စာထွက်ထည့်ချင်”

ရှုလီ ကုလားထိုင် လက်ရန်းတွင် တင်ပလွဲထိုင်နေသည့် ဖိဖိသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နှင့် ရယ်နေသည်။

“စာတစ်စောင်မှ ရေးတာမတွေ့ပါဘူး မမရယ်။ သူ့ဆီလည်း စာ တစ်စောင်မှ မလာပါဘူး။ ဒီနေ့ည ရောက်လာတဲ့ စာတစ်စောင်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ရှုလီရေ၊ ဒီလိုဆို သူ့ဆီ အလုပ်သဘောနဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပြီး တောင်းရင် မကောင်းဘူးလား”

မစ္စကပ်ပိန်တာက အကြံပေးသည်။

“ဒီနည်းကို ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးပြီ ဒေါ်ဒေါ်။ ဟန်မယ်မထင်ဘူး။ သူ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေမပေးသလဲ၊ ပေးချင်တဲ့ စိတ်၊ ပေးနိုင်တဲ့အခြေအနေ ရှိသလား ဆိုတာတွေ သိချင်တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့သဘောထား တွေကိုလည်း ပြောပြဖို့ လိုဦးမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဖော့ယန်* နည်း သုံးရမှာပေါ့။ စောင့်နေ။ တိတ်တိတ်ချောင်းနေ။ ဒါပဲ။ ဒီည မဆင်းရင် ကျွန်မ နက်ဖြန် လာစောင့်မယ်။ တစ်ညပြီး တစ်ည၊ တစ်ညပြီး တစ်ည လာစောင့်မယ်။ တံခါးခေါက်သံ ကြားရတယ်ဟေ့”

မစ္စကပ်ပိန်တာက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ တံခါး ပွင့်လာသည်။ သူတို့ပြောနေသူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရပ်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ကို ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော် ညစာကလေးများ စားလို့ရဦးမလား မစ္စကပ်ပိန်တာ။ ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့ အချိန် သတိမထားမိလိုက်လို့ပါ”

ရှုလီက ထလိုက်ပြီး . . .

* ရောမစစ်သူကြီး ဖော့ယန် မက်ဖိမတ် (ခရစ်မတိုင်မီ ၂၅၅ - ၂၀၃) ၏ စစ်တိုက်နည်း။

“စားရပါတယ်။ ကျွန်မ ယူခဲ့မယ်” ဟု နှလုံးဖြူအစင်း လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲကမူ “ဘုရားမလို ကျားရှေ့တော့ မှောက်ရက်လဲပြီဟေ့” ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။

(၃)

ရှုလီက မျက်စိကလေးတစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်သည်နှင့် မစ္စကပ် ပိန်တာက . . .

“မစ္စတာကို့၊ ဒါ ဒေါ်ဒေါ်တုမ မစ္စဝေလင်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်အလုပ်တာဝန်ခံလေ” ဆိုသော စကားလုံးကို ပြောဖို့ရာမူ စိတ် မသိုးမသန်ဖြစ်၍ နှုတ်ဆွဲနေ၏။ တူမလေးကို ဤနည်းဤပုံ မိတ်ဆက်မပေးရက်။

သူ့အဒေါ် စကားချန်ပြောသည်ကို သိသဖြင့် ရှုလီက ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ အသာအယာပင် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကိုကလည်း မရယ်မပြုံး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ သူ ခါတိုင်း ထိုင်နေကျနေရာတွင် ထိုင်သည်။ သူ့ ဘယ်ဘက်လက်က အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို အလိုအလျောက် နှိုက်ယူလိုက်၏။ မစ္စကပ်ပိန်တာက မယောင်မလည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ရှုလီကလည်း မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ကာ အိမ်ဖော်ကလေး အမ်မာနှင့် အတူ ညစာပြင်သည်။ အမဲကြော်၊ အာလူး၊ ပေါင်မုန့်၊ ကော်ဖီ၊ ထောပတ်၊ မက်မန်းသီးခြောက်တို့ကို လင်ပန်းနက်ကလေးနှင့် ထည့်သည်။

“ပါရဂူတွေ တစ်လှေကြီးတောင် စားလောက်ရဲ့ ထင်ပါတယ်ကွယ်” ရှုလီက လင်ပန်းကလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

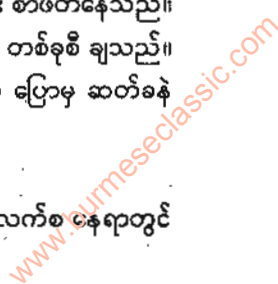
“ကျေးဇူးပဲ အမ်မာရေ့”

ရှုလီသည် လင်ပန်းကလေးကို ကိုင်ကာ ညစာစားခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာသည်။ ကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်က ပွင့်လျက်။ သူသည် ဆံပင်ထဲ လက်ထိုးကာ ကုန်းကိုင်းကိုင်းကြီး စာဖတ်နေသည်။

သူ့ဘေးသို့ ရှုလီ ရောက်လာသည်။ စားစရာများကို တစ်ခုစီ ချသည်။ သူက မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်။ ရှုလီက “တဆိတ်ရှင်” ဟု ပြောမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ကိုသည် စာအုပ်ကို နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ဖတ်လက်စ နေရာတွင်

လက်ညှိုးထိုးသွင်းပြီး ညှပ်ထားသည်။ ရှာလီက ပန်းကန်များကို နေသားတကျ ချသည်။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ လက်သုတ်ပဝါ အသစ်။ အားလုံး နေရာတကျဖြစ်မှ

“ဘာလိုပါသေးလဲ” ဟု မေးသည်။

ကွိုက စားပွဲကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်ပြီး

“ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးပါခင်ဗျာ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ။ ရပါတယ်”

ရှာလီက ငွေရေခရားထဲမှ ရေငုံ့ထည့်ပေးသည်။ ထိုရေခရားသည် ၁၆၅ ခု၊ မေလ ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ယန်ကီး* စစ်သားများ အိမ်ပေါ်မှ လွှင့်ပစ်သွား၍ ပြန်ကောက်ကာ သိမ်းထားခဲ့ရသည့် ငွေခရားဖြစ်သည်။

ရှာလီ၏ လောကွတ်ပျူငှာကလေးများကို ကွိုက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင်။ ပေါင်မုန့်ပန်းကန်တွင် စာအုပ်မှီထောင်ပြီး အမဲကြော်လီးရင်း စာဖတ်နေသည်။ စားပွဲတင်နာရီလောက် ကြီးသော နာရီတစ်လုံးကို ပန်းကန်ဘေးတွင် ချထားသည်။

“အားလုံး ခုံပါပြီနော်”

“ခုံပါပြီ”

“ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိသလား”

ရှာလီက မေးခွန်းထုတ်သည်။

ကွိုက တဝှမ်းမျှ မော့ကြည့်ပြီး စားမြဲ ဆက်စားသည်။

“မသိဘူး”

ရှာလီသည် သူ့ဘာသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဒီနေ့ညနေက ရှင်ကို ဝင်တိုးမိတာ ကျွန်မရဲ့ ခွေးကြီးလေ။ မှတ်မိပြီလား။ ရှင် နာသွားသေးသလား။ ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ။ တကယ်စိတ် မကောင်းပါဘူးရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကွိုက အနည်းငယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားကာ “ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားအပျော်ခွေးကြီးလည်း ကျိုးပဲ့တော့ မသွားပါဘူးနော်” ဟု ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

အပျော်ခွေးကြီး၏ ပိုင်ရှင်ကို သူ့အိမ်ရှင်၏ အလုပ်တာဝန်ခံအဖြစ် တွေ့နေရသော်လည်း သူ့စိတ်တွင် ဘာမျှ စနိုးစနောင့်မဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာတွင် သိသိသာသာကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့မျက်စိသည် စာအုပ်တစ်လှည့် အမဲကြော် တစ်လှည့် ကူးနေ၏။

“ညစာ ယူပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကွိုစကားသည် “သွားပါတော့ခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်ထက် ပို၍ အဓိပ္ပာယ် စူးနေသည်။ သို့သော် မစ္စကပ်ပိန်တာ၏ ပြတ်သားသော အလုပ်တာဝန်ခံကမူ သူ့အနားမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာ။ စာထဲ အာရုံဝင်စားနေခြင်းကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ ကွိုကို အနီးကပ် လေ့လာသည်။

ကွိုသည် ပိဋကတ်တိုက်ထဲ၌ ချက်မြှုပ်၍ စာအုပ်နှင့် အချင်းဆေးခဲ့သူ ပမာဖြစ်သည်။ ပိုးဟပ်ဖြူလို အသားအရေနှင့် ဆန်ကော့ဝိုင်းလို မျက်မှန်ကြီးနှင့်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လုံးဝကင်းပြတ်သည့် ဟန်နှင့်။ ဆံပင်က တစ်လစာလောက် ပိုရှည်နေသည်။ နက်ကတိုင် လည်စည်းက ကုပ်ဘက်တွင် ကော်လာအပေါ် ကျော်၍ နင်းနေသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါက် ပြတ်သားသည်။ လတ်ဆတ် ကြည်လင်သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက ထထကြွကြွ လုပ်တတ်သူတို့တွင် ရှိသော မတွန့်မကော့ နှုတ်ခမ်းမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်မှန်ကြီးကို ခဏဖြုတ်၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်လိုက်လျှင် ပါရဂူကလေးဟု ခေါ်နိုင်ဖွယ်မရှိသော ဥပဓိရုပ်မျိုး ပေါ်လွင်လာနိုင်သည်။

ရှာလီသည် ကွိုကို အနုစိတ်လေ့လာရင်း သူ့လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်း အခြေအနေကို စဉ်းစားမိသည်။ စိတ်အစာ၊ ရုပ်အစာ စားရင်း သမာဓိဆိုက်နေသော လူငယ်ကို သူ ပြောပြရတော့မည်။ ကောင်းပါပြီ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ မိမိထက် အသက်များများ မကြီးနိုင်။

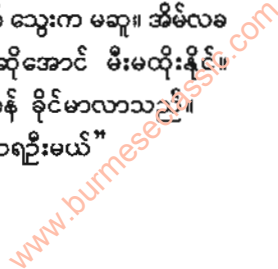
“ငါကတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲ”

ရှာလီက သူ့အား သူ တင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သွေးက မဆူ။ အိမ်လခကိစ္စသည် သူ့ကို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောအောင် ဆိုအောင် မီးမထိုးနိုင်။ ဖိဖိကလေး ငိုပြေးရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိမှ သူ့သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မာလာသည်။

“ရှင် စာဖတ်နေတုန်း ကျွန်မ စကားဖြတ်ပြောရဦးမယ်”

ရှာလီက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

* အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် (၁၈၆၁-၆၅) တွင် ပြည်ထောင်စုဘက်က ဝင်တိုက်သော မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်သားများ။

“ပြောစရာကလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

ကွီက ဒုတိယအကြိမ် မော့ကြည့်သည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ စိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်ခြင်းတို့သည် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးနောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွင် ပေါ်နေသည်။

“ဆိုပါဦး”

“ဒေါ်ဒေါ်မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ကျွန်မ ဘာလဲဆိုတာ စုံအောင်မပြောခဲ့ဘူး”

“ဘာထူးမှာဖို့လို့လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထူးပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့တူမသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလုပ်တာဝန်နဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လည်း လုပ်ပါတယ်။ သူက အိမ်ငှားလုပ်ငန်းကို သိပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်က လူပေါင်းစုံ လာငှားနေတာ။ ဒီတော့ ခဏခဏ အမှုကလေးတွေ ပွေတာပေါ့။ ဆိုပါတော့ရှင်၊ တချို့က အိမ်လာငှားနေပြီး၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အိမ်လခပေးဖို့ကျတော့ သိပ်တွန့်ဆုတ်တတ်တယ်။ အဲဒီလို လူတွေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမုန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး”

ကွီသည် နားရိုက် ငဲ့ကြည့်ကာ ရှာလီစကားကို လက်ပြပြီး တားလိုက်သည်။

“တိုက်ရိုက်မပြောတာ အလကား အချိန်ဖြုန်းတာပဲလို့ ကျွန်တော် အမြဲ ယုံတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက အိမ်လခ တောင်းဖို့ ခင်ဗျားအဒေါ်က ခင်ဗျားကို ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားအဒေါ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပြောတာ...တကယ်ပြောတာပါလို့။ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် စာတိုက်က ဒေါ်လာ ၂၀ ရတယ်။ အဲဒီငွေ ခင်ဗျားအဒေါ်ကို ပေးမှာပါပဲ”

ကွီက စာဆက်ဖတ်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း ပြောသည်။

ရှာလီသည် ကွီကို ပြုံးလဲ့လဲ့ကြည့်နေသော်လည်း သန်းခေါင်စာရင်း ကောက်သူပမာ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် စပ်စပ်စုစု ဆက်မေးနေသည်။

“တစ်ခု မေးပါရစေဦး။ ရှင့်မှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေတို့၊ အလုပ်အကိုင်တို့ရော ရှိရဲ့လား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီမြို့မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။ သူတို့က”

“မိတ်ဆွေလား။ ဒီမြို့မှာလား။ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ကွီက ခပ်ထန်ထန်ပြော၍ ရှာလီက . . .

“ရှင်ကလည်း မိတ်ဆွေ မရှာချင်ဘူးထင်ပါတယ်” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် မလိုချင်ဆုံးဟာ မိတ်ဆွေပဲ။ နယူးယောက်မှာ ကြုံခဲ့တာနဲ့ပဲ တန်ပါပြီ။ ဒီလာတာကိုက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယနေဖို့လာတာ”

“ကျွန်မက ထောက်ခံချက်ကိစ္စ စဉ်းစားနေတာပါ။ နယူးယောက် မှာတော့ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်ပေါ့နော်”

“အင်း နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ထောက်ခံချက်က အသုံးဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်က ပုလိပ်၊ တစ်ယောက်က အလစ်သုတ်”

ရှာလီ ခဏငိုင့်သွားသည်။ သူ့ အမှန်တွေ ပြောနေတာလား။ ငါ ဘာ ထပ်ပြောရမလဲ။

“ရှင် ဒီည ငွေသွင်းနိုင်ရင် ဒေါ်ဒေါ် ဝမ်းသာမှာပဲ။ ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ယူသွားပေးနိုင်ပါတယ်”

“အိုး . . . ဖြစ်ပါတယ်”

ကွီသည် အကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ရှာလီက လက်နိပ်စက်ဖြင့် လိပ်စာရိုက်ထားသည့် စာအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့မြို့ စာတိုက်အမှတ်အသားကို တွေ့ရလေသည်။

“ထုတ်ကြည့် ရမလားဟင်”

“ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ”

ရှာလီသည် သဲလွန်စ တွေ့လိုတွေ့ငြား စာအိတ်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ကွီအကြောင်း ခရေစေတုင်းကျ သိအောင် လုပ်ရန် သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်ပျက်စရာ။ စာအိတ်ထဲတွင် အပေါစား စာရွက်ဖြူကလေးတစ်ရွက်။ စာရွက် ခေါက်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၂၀ တန် အသစ်ကျပ်ချွတ်တစ်ရွက်။ ဘာစာမျှမပါ။

“ဪ... ရှင့်မှာ ငွေ ရပေါက်ရလမ်း အလုပ်တော့ ရှိသားပါကလား”

ရှာလီက စကားခေါ်သလို ပြောသည်။

စိတ်မကြည်မသာမျက်နှာထားဖြင့် ကွီ မော့ကြည့်လိုက်ပုံမှာ “ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ခုထိ ပေကတ်နေတုန်းလား” ဟု မေးသလိုရှိသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး”

“ဒီလိုလေ၊ ဒီငွေက ရှင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပေးလို့ ပို့လိုက်တဲ့ငွေ ထင်လို့ပါ”

“ဒါက ထင်ကြေးပဲ”

“လေကုန်ခံပြီး စပ်စုတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့”

“ဘာသိချင်လို့လဲ”

“ဒီငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး”

“ဒီအတိုင်းလာတာပဲ။ စာအိတ်ရယ်၊ စာရွက်ရယ်၊ ငွေစက္ကူရယ်။ ဒါပဲ”

“ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာတော့ ရှင် သိမှာပေါ့”

“မသိဘူး။ လက်ဆောင်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီမြို့မှာ ရှင်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်တလေ ရှိတာတော့ သေချာတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ။ တစ်လောကလုံး ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့နေတာက နယူးယောက်မှာ။ ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဒေါ်လာ ၂၀ ပေးနိုင်မယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူး”

ရှာလီသည် ခေါင်းရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်ကာ . . .

“ဒါ . . . ဒါ . . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပေးလိုက်ပါလိမ့်လို့တောင် ရှင် မတွေးမိဘူးလား”

“ကျွန်တော့်အဖေ ပို့လိုက်တယ် ထင်တာပဲ”

“အိုး . . . ရှင်အဖေ”

သူ့မှာ အဖေရှိတယ်။ ထင်ရာလုပ်တဲ့လူကြီး ဖြစ်မယ်။ ချမ်းသာတဲ့လူ ဖြစ်မယ်။ သားလိုချင်တာသုံးရအောင် ငွေပို့လေ့ရှိတာဖြစ်မယ်။ ရှာလီသည် တစ်သိကြီး ဆက်စပ်တွေးရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် . . .

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာလုပ်တယ် မထင်ပါနဲ့နော်။ ကျွန်မက ရှင် ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေနိုင်တဲ့ဝင်ငွေ ရှိရဲ့လား၊ မရှိရဲ့လား သိဖို့လိုလို့ မေးတာပါ”

ကွဲသည် စားသောက်ပြီးသွား၍ ဇွန်းခက်ရင်းကို ချပြီး နာရီကြည့်လိုက်သည်။

“ညစာ စားဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ကတော့ ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ် လခကိစ္စက နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ အပြတ်ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ဒီငွေဟာ ကျွန်တော့်အဖေဆီက လာတာဆိုရင် ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ နောက်ထပ်ရမယ် မရဘူးဆိုတာတော့ ပဟောဠိလိုဖြစ်နေတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ကလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဪ . . . သူက ဒီမြို့မှာ နေတာလား”

“နေတယ်လို့ ထင်စရာရှိတာပဲ။ ထင်လို့လည်း ကျွန်တော် ဒီကို ပြောင်းလာတာပေါ့။ အစကတော့ သူ လာတွေ့ပြီး အိမ်လခတွေဘာတွေ ပေးမယ်လို့

ထင်ထားနေခဲ့တာ။ တစ်လသာရှိတော့မယ်။ မပေါ်လာဘူး။ သူ့ကိုရှာဖို့ ကျွန်တော့် တာဝန်လို့ ထင်သလားမသိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကိုရှာနေဖို့ အချိန်ပို မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ငွေမှန်မှန်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ကတိပေးနိုင်ဘူး”

ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ရှာလီက . . .

“ငွေကိစ္စ အသာထားပါဦး။ ကိုယ့်အဖေ လိုက်ရှာဖို့လောက်မှ အာရုံမထားဘူးလားရှင်”

“အိုး . . . မေးတတ်ပလေ။ ကျွန်တော် အာရုံထားတာနဲ့ ပြီးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်အဖေ ဘယ်မှာနေမှန်းလည်း မသိ၊ ဘယ်လိုပုံပန်း ရှိမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာနာမည်မှန်းလည်း မသိဘဲနဲ့ ရှာပုံတော်ဖွင့်လို့ ရမလား။ ဘယ်လောက် တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှိသမျှအချိန်ကို အလုပ်ထဲ မြှုပ်ထားတာ။ အဖေတွေ့ရင် အိမ်လခ ပေးမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တော့ ဆင်ကန်းတောတိုး ရှာမနေနိုင်ပါဘူးဗျာ”

သူ ပြောနေပုံမှာ ထက်ထက်သန်သန်သာမဟုတ်လျှင် အတော် မြင်ပြင်း ကတ်ဖွယ် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ရှာလီသည် ငြင်းလုံးထုတ်သည့် လေသံကို မဖုံးမိဖိတော့ဘဲ “အဖေကိုတောင် မရှာနိုင်လောက်အောင်ဆိုတော့ ရှင်အလုပ်က အတော်ကြီးကျယ်လို့ပေါ့နော်” ဟု ခနဲ့သည်။

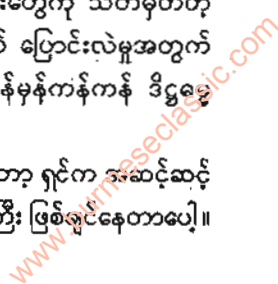
“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးပေါ့။ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ် တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာလိုပဲ လွယ်လွယ်ဆိုပါတော့”

ကွဲက တိုတိုဖြေသည်။

ရှာလီက ခပ်မဆိတ်လုပ်နေပြီး မျက်နှာထား ကြောင်နေ၍ သူ့စကားကို ဘာမှသဘောမပေါက်ကြောင်း ကွဲ နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ညင်သာစွာပင်

“အဲဒီပညာက လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မူလဘူတ။ သဘာဝနဲ့ သမိုင်းကို သုံးသပ်တဲ့ သိပ္ပံပညာ။ စုစည်းထားတဲ့ လူ့ဘောင်အဖွဲ့တွေမှာ လူတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို စိုးမိုးတဲ့ ဥပဒေတွေ၊ ထုံးနည်းတွေ၊ ပညတ်တရားတွေကို သတ်မှတ်တဲ့ သိပ္ပံပညာ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုအတွက် အဲဒီ ဥပဒေတွေ၊ ထုံးနည်းတွေ၊ ပညတ်တရားတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဒီဋ္ဌခေတ္တ ကျင့်သုံးတဲ့ သိပ္ပံပညာတွေပဲ” ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီဝေါဟာရတွေ ကျွန်မ နားယဉ်ပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ရှင်က အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်နေတာပေါ့။

ဟုတ်လား”

သူသည် ယုံယုံပြုံးလိုက်ပြီး “ဖြစ်ချင်နေတာပေါ့လို့ မေးသလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဪ . . . ရှင်က ဖြစ်ပြီးနေပြီလား”

ကွီသည် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး စာအိတ်ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်များအကြားမှ နောက်ထပ် စာအိတ်တစ်ခုကို ယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ထောက်ခံချက်ကိစ္စ ပြောနေတယ်။ ကဲ . . . ဒါတွေက မိတ်ဆွေ ထက်ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ထောက်ခံချက်တွေလို့ ခင်ဗျား ထင်ပါလိမ့်မယ်”

စာရွက်ဖြတ်စများကို ရှာလီ ဖတ်ကြည့်သည်။ မစ္စတာကွီ၏ ဆောင်းပါးများကို ဖော်ပြမည့်အကြောင်း လူသိများသော စာစောင် ‘လေးလေးကြီး’ ၏ ကြော်ငြာနှစ်ခု။ အလားတူ ကြော်ငြာပါသော တစ်နှစ် လေးကြိမ်ထုတ် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံစာစောင် မာတီကာ စာမျက်နှာတစ်ခု။ ထိုဆောင်းပါးများကို ဝေဖန်ပြီး ဆောင်းပါးရှင်ကို ချီးကျူးထားသည့် နယူးယောက်သတင်းစာတစ်စောင်မှ ခေါင်းကြီးတစ်ခု၊ စာစောင်လေးလေးကြီးတစ်ခုမှ မစ္စတာကွီအား လူမှုရေးသိပ္ပံ ပညာနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒအကြောင်း ဆောင်းပါးရေးပေးရန် တောင်းခံစာတစ်ခု စသည်တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုစာရွက်များသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လေးစားခံညားထိုက်ပါပေ၏။ သို့သော် ရှာလီ၏စိတ်တွင် အံ့ဩပြီးရင်း၊ အံ့ဩရင်း ဖြစ်နေမိသည်မှာ ဖီဖီလို ကလေးငယ်ကို မညာမတာ မောင်းထုတ်ရက်သည့် လူတစ်ယောက်က သိပ္ပံပညာတို့အနက် လူသားအဆန်ဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး သိပ္ပံပညာတွင် လိုက်စားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

စာရွက်များကို ပြန်ပေးရင်း ရှာလီက . . .

“မိတ်ဆွေထက်တော့ ပိုပြီး အရေးမရောက်ပါဘူးရှင်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အကြိုက်တစ်မျိုးစီပေါ့လေ”

“ကျွန်မ အမြဲထင်နေတာက လူမှုရေးသိပ္ပံပညာဆိုတာ လူ့ဘဝနဲ့ လက်ပွန်းတတီးရှိရတယ်။ လူလူချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို နှစ်နှစ်ကာကာ အသိအမှတ်ပြုတဲ့အပေါ်မှာ အခြေခံရတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျားထင်မြင်ချက်က ခိုင်လုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းပြပုံကတော့ ကချော်ကချွတ်နိုင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်မှာ အဲဒီလိုဆက်ဆံမှုမျိုး မရှိဘူးလို့ ရှင် သဘောထားတယ် မဟုတ်လား”

ကွီသည် ရှာလီကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်သည်။ ရှာလီမျက်လုံးထဲတွင် မကျေမချမ်းအကြည့်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှ သူ့အမူအရာတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ပထမဆုံးအကြိမ် ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ ကောက်ချက်ဆွဲတာလဲ”

“ဪ . . . ကချော်ကချွတ် ကောက်ချက်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ပေါ့ရှင်။ အဖေတို့ မိတ်ဆွေတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောတဲ့ ရှင်စကားတွေကို တွေးမိပြီး ကောက်ချက်ဆွဲတာပေါ့”

တကယ်တော့ ရှာလီ အများဆုံးတွေးမိသည်မှာ ဖီဖီကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

ရှာလီသည် စားပွဲတစ်ဖက်တွင် ကွီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးက နီထွေးသည်။ သူ့မျက်လုံးက နီလာရောင်လို ကြည်လင်ပြာလှသည်။ သူ့မေးစေ့က ယောက်ျားမေးစေ့လို ပေါ်လွင်သည်။ ပြုံးချိုသော နှုတ်ခမ်းအစုံအကြောင့်သာ ယောက်ျားမဆန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကွီသည် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးထဲမှနေ၍ သူ့ကို နာသာခံခက်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

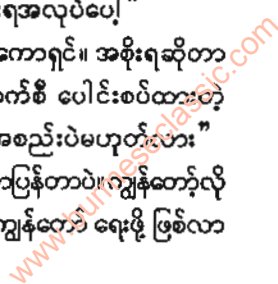
“ခင်ဗျားက သိပ္ပံပညာ လက်တွေ့သုံးနည်းလို့ ခင်ဗျားထင်နေတဲ့ကိစ္စကို သဘောတရားနဲ့ ပလုံးပထွေး လုပ်ပစ်တာကိုး။ သဘောတရားနဲ့ လက်တွေ့ ဟပ်မှုဆိုတာ ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းလို လုံးဝတခြားစီပဲ။ လူများစု အသုံးပြုဖို့ လူနည်းစုက ရှာဖွေရတယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က နောင်လာနောက်သားတွေ အသုံးပြုဖို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ပညတ်တရားတွေ၊ ဥပဒေထုံးတမ်းတွေကို ရှာဖွေဖို့ပဲ”

“နောင်လူတွေကလည်း အခု ရှင်သဘောထားသလိုပဲ လူ့ပညတ်တရားတွေကို လက်တွေ့ဟပ်မသုံးချင်ဘူးဆိုရင်ကောရှင်”

“သုံးချင်အောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့က အစိုးရအလုပ်ပေါ့”

“အစိုးရကလည်း ဒီတာဝန်ကို ကျောခိုင်းနေရင်ကောရှင်။ အစိုးရဆိုတာ ကကော ဘာလဲ။ ရှင်တို့လို လူတစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လူထုကြီးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းပဲမဟုတ်လား”

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့အခြေခံအမှား တစ်ပတ်ကျောလာပြန်တာပဲ။ ကျွန်တော့်လို လူက နည်းနည်းလေးရှိတာ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့စာအုပ်ကို ကျွန်တော့် ရေးဖို့ ဖြစ်လာ

တာက ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ သား၊ မြေး၊ မြစ်၊ ညွန့်တွေ အတွက်ပျ။ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကိုရေးဖို့ ပျက်ကွက်ရင် လူလောကကြီးထဲ နစ်နာမှာပဲ။ ဒီ အလုပ်က ဖအေပျောက် ရှာပုံတော်ခင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်း တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေနဲ့ မတူဘူး။ အဲဒါတွေက သာမန်လူ သိန်းသန်းကုဋေ လုပ်လို့ ရတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရောပေါ့။”

ရှာလီသည် ကွီ၏ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော အတ္တကို အုနာ စရာကောင်းကောင်း၊ ဒေါ်ဖောင်းစရာကောင်းကောင်း သိမြင်လာလေ၏။

“တခြား လူပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မဟာအရေးကိစ္စကြီးလို့ ထင်တစ်လုံး လုပ်တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီလူ အားလုံးလိုလို မှားလေခြင်းဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာ ရှင် စဉ်းစားမိရဲ့လား။”

“အဲဒီတခြားလူတွေရဲ့ အမှားတော်ပုံဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ကျွန်တော့်အမှားအတွက်သာ ကျွန်တော် တာဝန်ရှိတာပေါ့။”

“ဒါကြောင့် ရှင်လည်း မှားနေပြီလို့ ပြောချင်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။”

“ကျွန်တော် မှားမှ မမှားဘဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟာပေး* လိုလူက သွေးလှည့်စနစ်ကို ရှာတွေ့တယ်။ အဲဒီရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်ကို လက်တွေ့ ဟပ်သုံးဖို့က သူ့လောက်မတော်တဲ့လူတွေရဲ့အလုပ်ပဲ။ ဝှစ်တနေ** လို လူမျိုးက ဝါဖတ်စက် ထွင်တယ်။ အဲဒီစက်ကို အနံ့ဆုံး ကန့်လီဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားတောင် သုံးတတ်တယ်။ ဒီလို လူတိုင်းသိတဲ့ကိစ္စတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖန်တစ်ရာတောအောင် ပြောတော့မလဲ။ သဘောတရားထုတ်ဖို့ ဆိုတာက လက်တွေ့ လုပ်ဖို့ထက် ပိုပြီး ကြီးမြတ်တဲ့ ပါရမီလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပါ တယ်။ လူမှုတိုးတက် ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ ထာဝစဉ် သဘောတရားတွေ ကို ထိုးထွင်းသိမြင်တဲ့လူဟာ အဲဒီသဘောတရားတွေကို လက်တွေ့ဟပ်သုံးဖို့ အတွက် တခြားလူတွေလက်ထဲကို ဝကွက်အပ်ထားခဲ့ရဲ့ ရှိတော့မပေါ့။”

ရှာလီသည် သူ့ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း

* ဝီလျဟာပေး (၁၅၇၀ - ၁၆၅၇) ။ ။ အင်္ဂလိပ် သိပ္ပံပညာရှင်၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးလှည့်ဝတ်မှုစနစ်ကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်။
** ဝှစ်တနေ၊ အယ်လီ (၁၇၆၅ - ၁၈၂၅) ။ ။ အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်နှင့် တီထွင်သူ။ သူ တီထွင်သော ဝါကြိတ် ဝါဖတ် စက်ကြောင့် အမေရိကန် နိုက်ဗျိုးရေးနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့သည်။

ရှာလီကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှာလီသည် သူ့မြင်ဖူးသမျှ အင်္ဂါရှုပ်များအနက် အချမ်းခြေ အတည်ငြိမ်ဆုံး အင်္ဂါရုပ်ကို မြင်နေရလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကွီ၏ မျက်လုံးများသည် နာရီပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားသည်။ “လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းခက်စွာက ရှိသေးတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့။ တခြားလူတွေ ကျင့်သုံးဖို့ ရှင်ရေးနေတဲ့ လူမှုရေး သဘော တရားတွေနဲ့ ရှင်ကိုယ်ရှင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး လှအောင် လုပ်နိုင်မှာလား။”

“အို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့စားဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စာအုပ်ထွက်လာ ရင်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ စာအုပ်ရေးပြီးဖို့က နှစ်နှစ်နဲ့ ဆယ်လ လိုသေးတယ်။ ငွေရှာဖို့အတွက် အဲဒီအချိန်တေကတည်းက တစ်မိနစ်ပဲ ဖဲထုတ် ထုတ် နစ်နာတာပဲ။”

ကွီက စိတ်ပျက်လက်ပျက် စကားဆက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငွေရှိအောင်တော့ လုပ်ရဦးမှာပဲ။ နယူးယောက်မှာတုန်း ကတော့ ကျွန်တော် ငွေလေးဘာလေး ရှာခဲ့ဖူးပါတယ်။”

“ဟုတ်လား။”

“အင်း၊ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရေးတဲ့ ဝေါဟာရ အဘိဓာန်ကို ကူလုပ်ပေးတာပါ။”

“ဪ... ”

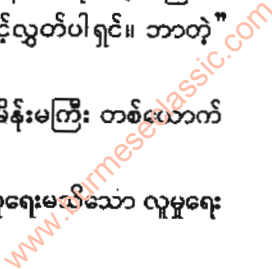
“မိန်းမကြီးက စာရူးပေရူးပါ။ ကျွန်တော်ပဲ အားလုံး ရေးရတာပဲ။ တစ်နာရီ ၅ ဒေါ်လာရတယ်။ အဲဒီလို မိန်းမကြီးမျိုးများ ခင်ဗျား သိထားတာ မရှိဘူးလား။”

ရှာလီက အဖြေမပေး။ ကွီဖတ်နေသည့် စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စာလုံးများကို ဇောက်ထိုးကြည့်နေသည်။ ကွီဖတ်နေသည့် စာအုပ်မှာ လူမှုရေး ဗေဒကျမ်း ဆိုသည်ကိုတော့ အလွယ်နှင့် ဖတ်၍ရသည်။ အကြောင်းအရာကိုမူ ခက်ခက်ခဲခဲ စာလုံး ဖော်နေရသည်။ မနည်းအာရုံစိုက်မှ ‘ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်း အဝိုင်းအပေါ် လူ၏တာဝန်’ ဆိုသော အကြောင်းအရာမှန်း သိရတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းနေခြင်းကို သတိပြုမိကာ “ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ဘာတဲ့” ဟု ရှာလီက မေးလိုက်မိ၏။

“ဝေါဟာရ အဘိဓာန် ရေးချင်တဲ့ စာရူးပေရူး မိန်းမကြီး တစ်ယောက် တလေများ ခင်ဗျား မသိဘူးလားလို့ မေးနေတာပါ။”

ရှာလီခမျာ မသိကြောင်း ပြောရုံသာ ပြောနိုင်ပြီး လူရေးမယ်သော လူမှုရေး

သိပ္ပံ ပညာရှင်ကြီး၏ အလုပ်ရှာတော်ပုံကို အနုလုံပဋိလုံ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

“ဒီအခန်းခက်စွာ ပြီးပြတ်အောင် ဝင်ငွေမှန်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ။ တစ်နေ့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကိုယ်မသိတဲ့မြို့မှာ အလုပ်ရှာရတာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ” ရှာလီလေလင်က . . .

“ကျွန်မ ကူနိုင်ကောင်း ကူနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။ ကိုက နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“ကူနိုင်မယ်လို့ ယုံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ၇ မိနစ်တောင် အချိန်ဖြုန်းပြီး ခင်ဗျားကို ချဉ်းကပ်နေတာပေါ့”

“တိုက်ရိုက်မပြောတိုင်း အမြဲ အချိန်ဖြုန်းတာမဟုတ်ဘူးရှင်” ကိုသည် မျက်နှာအိုအိုနှင့် ထိုင်နေပြီး စာရွက်များကို လှန်လှောနေသည်။ “အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာအကြံပေးချင်သလဲ”

ရှာလီသည် ဒေါ်လာ ၂၀ တန် ငွေစက္ကူကလေးကို ရောင်စုံ စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ဟိုရွှေဒီရွှေနှင့် အကွက်ဖော်နေသည်။ ကိုကမူ သူ့နာရီကိုသာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ပိုစံသတင်းစာမှာ အလုပ်လျှောက်စေချင်တာပဲ”

“ပိုစံ . . . ပိုစံ။ ဒီမြို့က မနက်သတင်းစာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကိုက ရယ်ချလိုက်လေသည်။ တကယ် ဟုတ္တိပတ္တိ ရယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရယ်လေ့ရယ်ကျင့်နည်း၍ ပျော့ဖတ်ဖတ်ဖြစ်နေသော ပါးကြောများကြောင့် သူ့ရယ်သံများမှာ လေးတွဲတွဲနှင့် ကြောင်စီစီရယ်သံဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီသတင်းစာမှာ အခု ဘယ်သူ ခေါင်းကြီးရေးသလဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းဆိုတာ ရေးနေပါတယ်”

“အား . . . ဒါကြောင့် အခွန်စနစ်ကိစ္စ ခေါင်းကြီးတွေက စစ်သံပေါက်နေတာကိုး။ တစ်နေ့တုန်းက တစ်ပုဒ်ဖတ်မိတယ်။ သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ကျွန်မ မိတ်ဆွေရှင်”

“သူနိုင်ရေးဘောကပေးအမြင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားမှာ အတော်ရယ်ရတဲ့မိတ်ဆွေ ရှိတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့”

ရှာလီသည် သိသိသာသာကြီး ကျွဲမြီးတိုကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက အကြံပေးတာပဲ။ ရှင် စဉ်းစားပေါ့။ မင်္ဂလာညပါ”

“အဲဒီသတင်းစာက စာမူခရော ကောင်းကောင်းပေးရဲ့လား”

“ဒါတော့ တိုက်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ပြောပေါ့”

“ဒီသတင်းစာမှာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ်သားတတ်တဲ့ လူတွေ လိုနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်တော့ များများမပေးနိုင်ဘူး။ အိမ်လခရရုံလောက်ပဲ။ ခင်ဗျားအကြံပေးတာ မဆိုးပါဘူး။ အလုပ်လျှောက်ရင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို သွားတွေ့ရမှာလား”

“ပိုစံသတင်းစာရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူ့ကို ပြောကြည့်ပါဦးမယ်။ အလုပ်နေရာလပ်ရှိရင် ကျွန်မ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်ပါမယ်။ ရှင် သူ့ကို သွားတွေ့လိုက်ပေါ့”

“သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာမတွေ့နိုင်ဘူးလားဗျာ။ ကျွန်တော် သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေလို့ပါ”

“သူလည်း အလုပ်ရှုပ်တာပဲပေါ့ရှင်”

“ဟင်း . . . ကောင်းပါပြီလေ။ ခင်ဗျား အကြံပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါတော့မယ်”

ရှာလီ အခန်းအပြင်သို့ရောက်သောအခါ တိတ်တိတ်ချောင်း နားထောင်နေသော ဖိဖိကို တွေ့ရသည်။

“ရှာလီ၊ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးဘူးနော်။ ဟန်ကျရဲ့လား”

“သိပ်ကိုဟန်ကျတာပေါ့။ ဒေါ်လာ ၂၀ လည်း ရခဲ့ပြီ။ သူ့အတွက်လည်း အလုပ်ရှာပေးခဲ့ပြီ”

ဖိဖိသည် ကကွက်ကလေး တစ်ကွက် နှစ်ကွက် ကလိုက်ကာ အသံတိမ်ကလေးဖြင့် ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်။

ရှာလီသည် ဖိဖိလည်ပင်းကို ဖက်လိုက်ပြီး . . .

“ဖိဖိရေ၊ အဲဒီလူကို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပါကွယ်။ မမ တွေ့ဖူးသမျှ လူထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးလူပဲ”

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ညအိပ်ရာဝင်တော့မည်လုပ်မှ သူ့ညီမဝမ်းကွဲကို သူမှာခဲ့သည်မှာ ခွကျကျဖြစ်နေကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အကြောင်းမူ သူ သွားစဉ်က ဖိဖိကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရမည်ဟု မစွတာကိုအား မာရေကြောရေ ပြောကြားရန် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

(၄)

ဤရက်များအတွင်း ဂြိုဟ် နက္ခတ် တာရာတို့သည် မစွတာကိုအတွက် ဗျူဟာ ကျင်းလျက် ရှိကြသည်။ ကွဲသည် ရှားလော့လီဝေလင်တည်းဟူသော ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးကို သူ့အား မှိုင်းမရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို ပြောင်ရွန်း တာရာကလေးသည် ကြယ်ပေါင်းစုံသော နဂါးငွေ့တန်းကြီးတွင်လည်း ပါဝင်၏။ ရှားလီစ် ဂါဒင်နီယာဝက်စ်တည်းဟူသော ဂြိုဟ်နက္ခတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့်လည်း ယှဉ်၍ ထွန်း၏။ အာကမုနဓာတ်သဘောဖြင့် ထိုဂြိုဟ်နက္ခတ်ကြီးကိုလည်း ဆွဲငင်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထို ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးသည် ဂြိုဟ်နက္ခတ် ကြီးအား တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ညှို့ဝင် ဆွဲဆောင်လိုက်၏။ ဝက်စ်ဂြိုဟ်ကြီးသည် ကမ္ဘာမြေစကားဖြင့်ပင် မစွတာကို အကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ အိမ်မှ နင်ထုတ် မထုတ် မေးသည်။

“ဟင့်အင်း” ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးက ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“နင်မထုတ်တော့ဘူး။ သူ့ကို အလုပ်တောင် ပေးမလို့။ မရယ်နဲ့ရှင်။ တကယ်ပြောတာ။ သူ့ကို ကျွန်မ အလုပ်ပေးစေချင်တဲ့လူက ရှင်ပဲ။ သိလား”

ဂြိုဟ်နက္ခတ်ကြီးသည် တိုး၍သာ ရယ်နေပြန်၏။

“ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားခွေးကြီးကို သူ မေးတဲ့ စကားလုံးအတိုင်း မေးရရင် သူက ဘာအသုံးကျသလဲ”

ရှာလီက လူပြိန်းနားမလည်သော ဘာသာရပ်များအကြောင်း စာရေး ကောင်းသော မစွတာကို၏ ကျော်ကြားမှုများကို ငိုကာချေပြော၏။ ဝက်စ်သည် ရှာလီ စကားကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဇွန်လက အစုရှင်ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ဝက်စ် ဒါရိုက်တာဖြစ်လာသော ပို့စ်သတင်းစာ၏ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်မှူးကောင်းအား ကူညီနိုင်မည့်သူတစ်ဦးကို ခန့်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤညဏ်ကြီးရှင်ကလေးသည် သူတို့လိုချင်နေသော လူစားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

“သူ့ဆီ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ သွားမယ်။ ကျေးဇူး တင်မနေပါနဲ့။ သူက တစ်နေ့ကျရင် ချားလ်* အေးဒါးနားလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာပါ”

* ချားလ်စ်အင်ဒါဆင်ဒါးနား (၁၈၁၉ - ၁၉၇) ။ ။ နာမည်ကျော် အမေရိကန် သတင်းစာ ဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ ထုတ်ဝေသူ၊ နယူးယောက်ထရီဗျန်းသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် (၁၈၄၉ - ၆၂)။ အမေရိကန် အော်သစ်သတင်းစာပုံစံကို ဖန်တီး ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် နယူးယောက် ဆန်းသတင်းစာ၏ ပိုင်ရှင်အယ်ဒီတာဖြစ်သည်။

ရှာလီသည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်၏။ သူ့သိသမျှ လူများအနက် မစွတာဝက်စ်သည် အလိုက်သိဆုံးလူဟု တွေးမိသည်။ သူ့လို အဆင့်အတန်း ရှိသော လူတစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်သည် “ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်လေ” ဟုသာ ပြောမည်ဖြစ်၏။ မစွတာဝက်စ်ကမူ “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားလိုက် ပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

သို့သော် မစွတာဝက်စ်သည် အခြားကိစ္စပေါ်လာ၍ ကွဲကိစ္စကို မေ့သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ညတွင် နယူးယောက်မြို့သို့ မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့် အပျော်ခရီးထွက် နေသည်။ မစွတာကိုကို အလုပ်ပေးရန် မည်သူမည်ဝါမျှ မလာကြောင်း၊ ရှာလီ လာပြီးနောက် ငါးရက်အကြာတွင် လမ်းပေါ်၌ ဝက်စ်နှင့် အမှတ်မထင် မျက်နှာချင်း ဆုံမိရာမှ . . .

“ဪ၊ ဒါထက် ဒေါက်တာပါရဂူကလေးကို တစ်နေ့လွှတ်လိုက် မယ်နော်” ဟု ရှာလီက သမန်ကာရုန်ကာအဖြစ်ဆုံး လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဝက်စ်သည် ထိုနေ့မှပင် ကွဲထံ ရောက်သွားတော့သည်။

ကိုအဖို့လည်း မစွတာဝက်စ်၏ နှောင့်နှေးနေခြင်းအတွက် မည်သို့မျှ ကသိကအောက် မဖြစ်ချေ။ သူ့စာအုပ်ထဲတွင်သာ နေ့ရောညပါ နှစ်မြုပ်နေသည်။ ရှာလီ ပြန်သွားပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီတွင် သူ့တံခါးကို ခေါက်သံနဲ့ ကြားသည်။

အိမ်မှာသည် ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုကိုင်ကာ ဝင်လာသည်။ ကွဲက ကတ်ပြားပေါ်မှ အမည်ကို ကြည့်သည်ဆိုရုံ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့တဲ့တုံး”

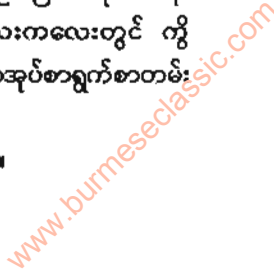
အိမ်မှာ မသိချေ။

“ဒါဖြင့်လည်း အပေါ်တက်လာခဲ့လို့ ပြောလိုက်”

ပို့စ်သတင်းစာဒါရိုက်တာသမီး သူ့အခန်းအထိ တက်လာသည်။ ဝက်စ် မြင်ရသော အခန်းသည် သူ့တစ်သက်တွင် မြင်ဖူးသမျှ အကျဉ်းမြောင်းဆုံး အခန်း ကလေးဖြစ်သည်။ စားပွဲသေးသေး ကုလားထိုင်သေးသေးကလေးတွင် ကွဲ ထိုင်နေသည်။ မုန်တိုင်းမွှေးထားသလို ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စာအုပ်စာရွက်စာတမ်း ကြားတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝက်စ်သည် အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“မစွတာကိုပါလားခင်ဗျာ” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဝက်စ်သည် မချုပ်တည်းနိုင်တော့သဖြင့် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကတော့ အများကြီး လုပ်ပေးနိုင်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း နည်းနည်းတော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ပိုစံသတင်းစာရဲ့ သံတမန်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါတယ်”

“ပိုစံ သတင်းစာ”

ကွိုသည် သူ့ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ ခင်ဗျားကတော့ ဘောဂဗေဒပညာရှင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

ဝက်စ်သည် ပို၍ အုမြူးချင်လာသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဝက်စ်ပါ။ ချားလ်စ်ဝက်စ်။ ခင်ဗျားလက်ထဲက နာမည်ကတိပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ဝက်စ်သည် ကွို၏အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“မစ္စတာကွို၊ ပိုစံသတင်းစာဟာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ရေးနိုင် သားနိုင်တဲ့လူတွေကို အမြဲရှာနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို လာခဲ့တာပါ”

ကွိုသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလုပ်ကလေးရလျှင် လုပ်ချင်ကြောင်း ပြောခဲ့ ဖူးသည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာသည်။ အလုပ်သည် ယခု သူ့ထံရောက်လာပြီ။ သူ့စိတ်သည် လေးလံနေ၏။ ရှာလီကို မေးခဲ့သည့်အတိုင်း . . .

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာအကြံပေးချင်သလဲ” ဟု ဝက်စ်ကို မေးလိုက် လေသည်။

“ပထမဆုံး ကျွန်တော် သိချင်တာက ခင်ဗျား ဘာတွေရေးခဲ့ဖူးသလဲ။ သတင်းစာအတွက် အသုံးကျမယ့် ဘယ်လိုဘာသာရပ်တွေကို ရေးနိုင်သလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်”

ကွိုသည် သူ၏ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း စာအိတ်ကြီးကို ထုတ်ပြရပြန်သည်။

ဝက်စ်က မြန်မြန်ဖတ်လိုက်ပြီး . . .

“အတော် ကောင်းတာပဲ။ အမြတ်ခွန်ကိစ္စ ရေးထားတာ သိပ်မှန်တယ်”

ဟု ချီးကျူးသည်။

ဝက်စ်က သတင်းစာတွင် အိပ်ငိုက်စာများရေးရန် လူလိုနေကြောင်း (‘လေးနက်ပြီး ခိုင်ခံ့တဲ့ဆောင်းပါးတွေ’ ဟူ၍ စကားလုံး သုံးနှုန်းသည်။)

ထိုအလုပ်မျိုးကို ကွို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိ မရှိ သိလိုကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကွိုက အလုပ်ချိန်မများဘဲ အိမ်လခအတွက် ရမည်ဆိုလျှင် လုပ်ချင် ကြောင်း ဖြေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနဲ့ သွားတွေ့ပါ။ အလုပ်ခန့်တာ ဖြုတ်တာ သူ လုပ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်”

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကွိုသည် ပြည်နယ်၏ ရှေ့ဆောင် သတင်းစာကြီးဖြစ်သော ပိုစံသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနှင့် သွားတွေ့သည်။

ပိုစံသတင်းစာသည် သံမဏိရှည်သော သတင်းစာဖြစ်သည်။ ၁၈၄၆ ခုနှစ်မှစ၍ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ မိသားစုပိုင်ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ* တွင် သမမာ ဒေးဗစ်**၏ လက်စွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးကာလ*** နှိပ်ကွပ်မှုများအကြားတွင် မယိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်ပမာ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ လူဖြူကြီးစိုးရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။

ကော်စောအိတ်ဝါဒီများ† နှင့် စကာလာဝက်ဂရီဝါဒီ†† များကို နာမဝိသေသန လှလှကြီးတပ်ပြီးကားစင် တင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်

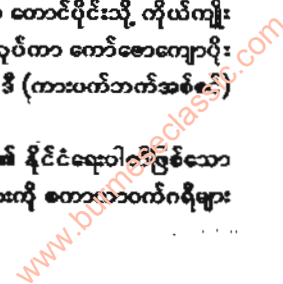
* ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်ဗျာတ်သိမ်းရေးကိုအကြောင်းပြု၍ တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ၁၁ ပြည်နယ်က ပြည်ထောင်စုမှ ခွဲထွက်သဖြင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် (၁၈၆၁ - ၁၈၆၅) ။ ။ မြောက်ပိုင်းပြည်ထောင်စုတပ်များနှင့် တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ပေါင်းစုတပ်များ တိုက်ကြသည်။

** ဗျက်စာဆင်ဒေးဗစ် (၁၈၀၈ - ၈၉) ။ ။ အမေရိကန်တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ဝေါင်းစု (၁၈၆၁ - ၆၅) ၏ သမ္မတ။

*** ပြည်တွင်းစစ်အပြီး တောင်ပိုင်းပြည်နယ်ပေါင်းစုကို ပြည်ထောင်စုထဲသို့ ပြန်လည် သွတ်သွင်း၍ နိုင်ငံ ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့်ကာလ (၁၈၆၇ - ၇၇)။

† ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးကာလအတွင်း မြောက်ပိုင်းမှ တောင်ပိုင်းသို့ ကိုယ်ကျိုး ရှာရန် ဆင်းလာသူတို့ကို ဆိုလိုသည်။ မြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ကာ ကော်စောကျောပိုး အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆင်းလာဟန်ကို အစွဲပြု၍ ကော်စောအိတ်ဝါဒီ (ကားပက်ဘက်အစ်စ်) များဟု ခေါ်သည်။

†† ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးကာလအတွင်း မြောက်ပိုင်း၏ နိုင်ငံရေးပါးဖြစ်သော ရိပ်တဲလစ်ကန်ပါတီသို့ဝင်သည့် တောင်ပိုင်းသား လူဖြူများကို စကာလာဝက်ဂရီများ ဟု ခေါ်သည်။

တိလိဒင်^၁အတွက် ဝံ့ဝံ့စားစား တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ ဟေးစ်^၂ ကို သူ့ခိုးစားပြပမာ ရှုတ်ချခဲ့သည်။ ကလီလင်^၃ ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂုဏ်ထူး ခြောက်စားခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်ခွင့်^၄ ကို အားပြည့်စာနိပြည့် ထောက်ခံခဲ့သည်။ ဘော်ငွေသတ္တု လွတ်လပ်ခွင့်^၅ ကို မျက်စိမှိတ် လက်ခံခဲ့သည်။ ဘရိုင်ယန်ဝါဒ^၆ တိုက်ပွဲ တွင် 'ပုံမှန်' နေခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် ပိုစ်သည် သမိုင်းပြောင်ခဲ့သော သတင်းစာဖြစ်လေသည်။

ပိုစ်သတင်းစာသည် ပိုင်ရှင်၏ မြေးများလက်ထက်တွင် အခြေယိုင်လာသည်။ ပိုစ်မြန်သော သတင်းစာ၊ ပိုစ်စာမျက်နှာများသော သတင်းစာ၊ အရောင်နှင့် ကာတွန်းဇာတ်လမ်းသုံးသော သတင်းစာမျိုးကို လူကြိုက်များလာ ချိန်တွင် ပိုင်ရှင်တို့ ငွေမလိုက်နိုင်တော့ချေ။ ပိုစ်သတင်းစာ၏ မှောင်မည်းသော နေ့များ။

^၁ တိလိဒင်၊ ဆင်မြူရယ်ဂျွဲစ် (၁၈၁၄-၈၆) ။ အမေရိကန်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။ ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ သမ္မတလောင်းအဖြစ် သမ္မတရွေးတောက်ပွဲနိုင်သည်။ လူထုမဲ၌ အသာရသော်လည်း မဲဆန္ဒနယ်အလိုက်တွင် တစ်မဲတည်း ကပ်ရုံးသည်။

^၂ ဟေးစ်၊ ရူသာပိုဒ်ဘီ (၁၈၂၂-၉၃) ။ ၁၉ ကြိမ်မြောက် အမေရိကန်သမ္မတ (၁၈၇၇-၈၁)။ တိလိဒင်ကို လူထုမဲ၌ရှုံးပြီး မဲဆန္ဒနယ်မဲ၌ တစ်မဲတည်း ကပ်နိုင်ကာ သမ္မတ ဖြစ်လာသူ။

^၃ ကလီလင်၊ စတီဇင်ဂရီဇာ (၁၈၃၇-၁၉၀၈) ။ ၂၂ ကြိမ်နှင့် ၂၄ ကြိမ်မြောက် အမေရိကန်သမ္မတ (၁၈၈၅-၈၉)၊ (၁၈၉၃-၉၇)။

^၄ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှုတွင် လွတ်လပ်စွာ ကုန်သွယ်နိုင်စေရန် အထောက်အပံ့စနစ်၊ ကုန်ပမာဏ ကန့်သတ်ချက်စနစ်များကို ဖျက်သိမ်းရေးဝါဒ ။ ။ အမေရိကန်တွင် ၁၇၈၉ ခုနှစ်မှစ၍ အကောက်ခွန်စနစ်ရှိခဲ့သည်။ ရိုပတ်ဘလစ်ကန်ပါတီနှင့် လုပ်ငန်းရှင်များက အကောက်အခွန် မြင့်မားစွာ စည်းကြပ်ပြီး၊ ပြည်ပကုန်သွယ်မှုကို ဟန့်တားလိုသည်။ ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသမားများက အကောက်ခွန်လျှော့ရေးကို လိုလားသည်။

^၅ ၁၈၉၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ကျင်းပသော ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ညီလာခံ၌ တင်သွင်းသည့် ဘော်ငွေသတ္တုဖြင့် ဒဂါး လွတ်လပ်စွာ သွန်းလုပ်ရေး အစီအစဉ်။ နိုင်ငံ၏ ငွေကြေးကို ရွှေဖြင့်သာမက ငွေဖြင့်လည်း ကျောထောက်ကောက်ခံထားရေး အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

^၆ ဘရိုင်ယန်၊ ဝီလျံဂျွဲစ်နင်း (၁၈၆၀-၁၉၂၅) ။ ။ အမေရိကန် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ညီလာခံတွင် ဘော်ငွေသတ္တု လွတ်လပ်ခွင့်ဘက်မှ ရပ်တည်လျက် ပါတီသမ္မတလောင်းအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ဝင်ကယ်ခဲ့ပါသေး၏။ သို့သော် လေလံပစ်ရမည့်အခြေသို့ ဆိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တိုးတက်သော လူငယ်များ ပါဝင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စု ဝင်လာပြန်သည်။ ယခုအခါ သတင်းစာသည် အမြတ်အစွန်းပေါ်သည့်အဆင့်သို့ ပြန်လည်တက်လှမ်းလာသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို အယ်ဒီတာချုပ် ဆက်ခန့်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် သမားရိုးကျ သတင်းစာဝါဒကို စွဲကိုင်သူဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာလည်းသူ၊ တိုက်အုပ်လည်း သူ၊ မည်သည့်စာမျှ သူကိုယ်တိုင် ပရ* မဖတ်ဘဲ သတင်းစာထဲ မရောက်နိုင်။ တစ်ညတစ်ည ပရဂယ်လီ** ၄၀ လောက်တော့ သူက အပျော့ထင်သည်။ အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာလည်း သူပင်ဖြစ်၏။ ညအယ်ဒီတာဆိုသည်မှာ သူခိုင်းဖတ်။ စီမံခန့်ခွဲရေးမှူးလည်း သူဩဇာ ခံရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများအပြင် နေ့စဉ် ခေါင်းကြီးပိုင်း သုံးကော်လံ*** ရေးလိုက်သေးသည်။

ထိုသို့ ဩဇာကမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှိရာသို့ အလုပ်မလျှောက်ချင်လျှောက်ချင် ပညာရှင်ကလေး လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ဘယ်ရွေးနှင့်မျှ ဝင်မတိုးမိသဖြင့် ပိုစ်သတင်းစာတိုက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

ကွီသည် 'အယ်ဒီတာ' ဟု ရေးသားထားသော အခန်းတွင်းသို့ မပြောမဆို ဝင်သွားသည်။ ကျင်စွယ်ဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ လူမိုင့်မိုင့်ကြီးတစ်ဦး စားပွဲကြီးတွင် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်မောင်းပင့်ကာ စာရေးနေသည်။

"ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းပါလားခင်ဗျာ"

"ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲ"

ကွီသည် ဝက်စီ၏ ထောက်ခံစာကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

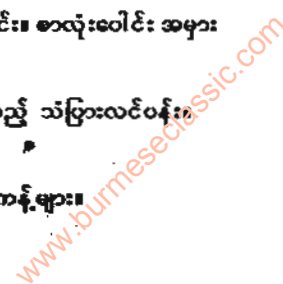
"မစ္စတာကွီကိုး။ ထိုင်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း မျှော်နေတာပါ"

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် မေးရိုးကားကား၊ အသားနီစပ်စပ် လေဖြတ်ခံရမည့် ပုံပန်းဖြစ်၏။

* ခဲစာလုံးစီပြီးနောက် စာမူရင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခြင်း။ စာလုံးပေါင်း အမှားအမှန် ပြင်ခြင်း။

** ခဲစာလုံးများကို စီပြီးနောက် စာမျက်နှာမစွဲမီ ထည့်သည့် သံပြားလင်ပန်း၊ အလျား နှစ်ဆခန့် ရှိသည်။

*** သတင်းစာတွင် ခေါင်လိုက်ခွဲခြားထားသော စာသားအကန့်များ။

သို့သော် သူ့ခေါင်းက ဂျူဒါလူမျိုးတို့၏ ရဲရင့်သော ခြင်္သေ့* ခေါင်းပုံစံမျိုး။ သူ့မျက်လုံးက ကြင်နာမှုအပြည့်အဝ။ သူ့အမူအရာက သိက္ခာရှိရှိ၊ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အချိန်သည် ငွေထက် အရေးရောက်သည်ဆိုသော ဝါဒကို စွဲကိုင်သူမဟုတ်၍ မြို့အကြောင်း လေကြောရှည်နေလေသည်။

“ဒီပြည်နယ်ရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းကနေ တစ်ဖက်စွန်းအထိ တိုးတက်မှု စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတယ်။ ဒီ တိုးတက်မှု တွေနဲ့အတူ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ် လွတ်လပ်မှုတွေလည်း ထွန်းကားလာတယ်။ ခေတ်ဟောင်းက အစွဲအလမ်းဟောင်းတွေလည်း ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဒီမိုကရက် တ်ဆိပ်တပ်တိုင်းလည်း မှန်ပြီလို့ မယူဆတော့ဘူး။ ရိပ်တဲာလစ်ကန်တိုင်း ကိုလည်း ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့နဲ့ တစ်တန်းတည်း မစဉ်းစားတော့ဘူး။”

ကွီက “ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့က ဘယ်လိုလူလဲ” ဟု မေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ထိုမေးခွန်းကြောင့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အင်း အဲဒီဇာတ်လမ်း ခင်ဗျား မကြာပါဘူး သိမှာပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီး ဝမ်းနည်းသံပေါက် သော်လည်း အသံမာမာပြင်းပြင်းဖြင့် “ခင်ဗျား နားနဲ့ မျက်စိကို ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထား။ အတွင်းနားနဲ့ အတွင်းမျက်စိကို ပြောတာနော်။ စိတ်ကိုလည်း ဖွင့်ထား။ နှလုံးသားကိုလည်း ဖွင့်ထား။ ဒါမှ ဒီပြည်နယ်ကလူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရဲရင့်ဆုံးလူတွေ၊ အဖော်ရွေဆုံးလူတွေ၊ အညှာတာဆုံးလူတွေဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်လာမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင်လား”

“ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးဘောဂဗေဒသမားသက်သက်ပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်...

“မှန်လိုက်တဲ့စကားပါပဲခင်ဗျား။ သိပ္ပံပညာဆိုတာ ပါတီကလေးနားသတ်လို့ မရပါဘူး။ မစ္စတာဝက်စ်က ခင်ဗျားထူးချွန်ပုံတွေကို ပြောပြထားပါတယ်” ဟု ပြောပြီး ပိုစံသတင်းစာဘက်က ပေးနိုင်သည့် လစာကြေးငွေကိုစွဲကို ရှင်းပြနေ လေသည်။ ကွီသည် တစ်ပတ် ၁၀ ဒေါ်လာရမည့် ပုံသေညစ်ပုံဖော်ခစနစ်ကို လက်ခံ လိုက်လေသည်။ တစ်လ အစမ်းလုပ်ရန်လည်း ယာယီ သဘောတူလိုက်သည်။

“လွှတ်တော်က လာမယ့် ဇန်နဝါရီလမှာ စည်းစားမယ်။ အခွန်စနစ်တွေ ပြင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ လက်ရှိစနစ်ကတော့ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့်

* ယုဒအမျိုးခြင်္သေ့ (သမ္မာကျမ်းစာ ဗျာဒိတ်ကျမ်း - ၅:၄)

ကျေနပ်စရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ အခွန်ဥပဒေတွေကို လေ့လာထားစေချင်တယ်”

“ဒီဥပဒေတွေကို ကျွန်တော် ကျေပြီးသားပါ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ”

“ကြိုက်ပြီ။ ကျုပ်က အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တာမျိုး ကြိုက်တယ်။

အဲဒီဥပဒေကို ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ။ ဘယ်လိုကုစားမလဲ ပြောပါဦး”

ကွီက နည်းလမ်းများကို တိုတိုနှင့် ထိထိမိမိ ရှင်းပြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းက သဘောကျသည်။

“အလုပ် ချက်ချင်းစမယ်ဗျာ။ ဆောင်းပါးတွေ ရေးဗျာ။ ၁၀ ပုဒ်ဖြစ်ဖြစ် ၁၂ ပုဒ်ဖြစ်ဖြစ် ရေး။ လူထုဆန္ဒက အူလုန်၊ အသည်းလုန် ပြုပြင်လာချင်အောင် ရေး။ ပြုပြင်ရင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာလည်း ရေးဗျာ”

ကွီက ပြန်ရန် ထလိုက်၏။

“စကားမစပ်။ အခွန်စနစ် ပြုပြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်လည်း ဆောင်းပါး တစ်စောင် ရေးလိုက်သေးတယ်။ လမ်းခင်းတဲ့သဘောပေါ့။ တခြားဆောင်းပါး တွေ လိုက်လာအောင် ရေးလိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း ဖတ်ပြီးရောပေါ့”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်နဲ့သဘောရသလဲ”

“ခင်ဗျား တကယ်မေးတာလား”

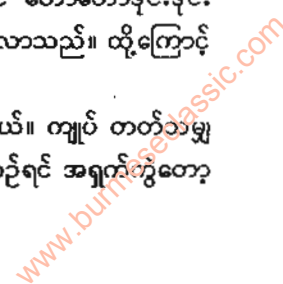
ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားကာ “ဒါပေါ့”

ဟု အဖြေပေးသည်။

“ခင်ဗျားမေးမှတော့ ဖြေရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ထင်တာပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဒေါပွသွားသည်။ သူသည် ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်အရ ဒေါသကုမ္မာရ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအသက်အရွယ်တွင် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ရှူးရှူးရှားရှားလုပ်နေ၍ အကျိုးမများသည်ကို ဆင်ခြင်မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ စိတ်အလွန်ထိန်းသည်။

“ပြောင်တိုက်ပြောတတ်ပါပေဗျာ။ ချီးမွမ်းပါတယ်။ ကျုပ် တတ်သမျှ မှတ်သမ္မာနဲ့လုပ်ထားတာကလေးတွေတော့ ခင်ဗျားစာနဲ့ယှဉ်ရင် အရှက်ကွဲတော့ မှာပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား အကဲဖြတ်ပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် စောစောက ကွိုကို ညစာစိတ်ကျွေးမည်ဟု ကြံထားသည့် စိတ်ကူးကိုဖျက်ကာ ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ကွိုကလည်း သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့နာရီကြည့်လိုက်သောအခါ ဤတွေ့ဆုံပွဲ အတွက် တစ်နာရီသာ အချိန်သုံးရန် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါလျက် ၁၀ မိနစ် ပို၍ အချိန်စားသွားကြောင်း သူ သတိပြုလိုက်မိသည်။

(၅)

တစ်လခန့်အကြာ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဝက်စ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းနှင့် ကလပ်၌ တွေ့၏။

“အချင်းချင်းမို့ မေးရဦးမယ်။ ဒေါက်တာကွိုရဲ့ ခေါင်းကြီးပိုင်းတွေကို ဗိုလ်မှူးကြီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝက်စ်သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်တဲ့ ဟာတွေပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ညစာမစားမီ သောက်လေ့ရှိသည့် သူ့လက်စွဲ အဖျော်ယမကာကို ဖွာသည်။

ဝက်စ်က ရယ်၍ . . .

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ သာမန်စာဖတ်ပရိသတ်ဘက်က ထင်မြင်ချက်၊ အမြဲတမ်း စာဖတ်ပရိသတ်ဘက်က ထင်မြင်ချက်တွေလည်း ပြောပါဦး။ ပြည်သူလူထု ကောင်းစားရေးဆိုတာအတွက်ကော ဘယ်နဲ့လဲ”

“ဘယ်သူကမှ ဒီခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်ပြီး မကျေမချမ်းဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သူ့ခေါင်းကြီးတွေက အာဘော်မျက်နှာကို အထောက်အကူတော့ ဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ပညာရည်ဝတာ၊ သိပ္ပံနည်းကျတာ၊ ရှင်းလင်းခွဲခြားတာတွေ တိုးလာတယ်”

“ကျွန်တော် မေးနေတာက ဗိုလ်မှူးကြီးကရော သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့ခေါင်းကြီးဆို တစ်ခုမှ မဖတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျားဟိန်းသံလို ထအော်လိုက်လေသည်။

ဝက်စ်သည် ဤစကားများကို မစွတာစတီးဝပ်ဘတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တည်ခင်းသော ညစာစားပွဲတွင် ရှာလီဝေလင်ကို ဖောက်သည်ချလေသည်။

ညစာ စားပွဲတွင် အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံအပါအဝင် ခြောက်ယောက်သာ ရှိသည်။ ဝက်စ်နှင့် ရှာလီအပြင် အခြားနှစ်ယောက်မှာ မစွတာစတီးဝပ်ဘတ်၏ ညီအငယ်ဆုံး ဘီဗာလေဘတ်နှင့် မစွအေဗာရီဖြစ်သည်။

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ပုဒ်မှ မဖတ်ဖူးပါဘူး။

‘ဒွန်တွဲမှုနှင့် ဖြန့်ဖြူးမှု အခြေခံသဘောတရား’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းကြီးကို အစလောက် ဖတ်ကြည့်ဖူးတယ်။ ည ၁၁ နာရီခွဲနေတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“ကျွန်မကတော့ သူ့ခေါင်းကြီးတွေ အကုန်ဖတ်ဖူးနေတော့ ရှင်တို့

ဘယ်လို ငြီးငွေ့နေမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်ရှင်”

“သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးပါလား”

ဝက်စ်က တအံ့တဩပြော၍ . . .

“တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ နှစ်ဦးပါ။ မစွတာကွို သစ္စာတော်ခံ

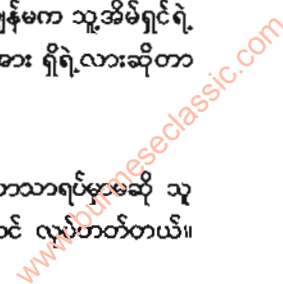
များ၏ သားသမီးများအဖွဲ့ ဆိုပြီး အသင်းထောင်ရ ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်မပေါ့။ အတွင်းရေးမှူးကတော့ နယူးယောက်က အခွန်စနစ် ပြုပြင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလေ။ သူက ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆီကို ချီးကျူးစာတွေ ရေးနေတဲ့လူ။ ခေါင်းကြီးရေးနေတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို လှမ်း တောင်းနေတဲ့လူလေ။ မသိသေးဘူးလားရှင်”

“ဟင့်အင်း၊ ပြောပါဦး။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကရော သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို သိပ် ဘဝင်ကျနေလို့လား”

“ကျွန်မလည်း တစ်လုံးမှ နားမလည်ပါဘူး။ ဒီ ကတ်ကတ်သတ်သတ် ဝေါဟာရတွေ သူ ဘယ်ကများ ရှာတွေ့သလဲ မသိပါဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးတော့ ဖတ်ရဗျာပဲ။ ရှင်က သူ့အလုပ်ရှင်။ ကျွန်မက သူ့အိမ်ရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်။ အိမ်ငှားနေတဲ့လူတွေ ဝင်ငွေရှာနိုင်တဲ့အင်အား ရှိရဲ့လားဆိုတာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေဖို့ တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဝက်စ်က . . .

“ဒီလူက ပါရမီတော့ အတော်ကြီးတဲ့လူဗျာ။ ဘယ်ဘာသာရပ်မှမဆို သူ ရေးလိုက်ရင် စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့ ဘာဆိုဘာမှ မကျွန်အောင် လုပ်တတ်တယ်။

ခေါင်းကြီးပိုင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်က လူဖတ်ဖို့ မဟုတ်လား။ သူ့အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီထင်သလဲ”

“အို အစိတ်ကနေ ၄၇ နှစ်လောက်အတွင်းလောက် ရှိမှာပေါ့”

“ရှေ့လမှာ ၄၄ နှစ် ပြည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အအိုဆုံး လူဆိုလည်း ဟုတ်၊ အရွယ် မရောက်တဲ့လူဆိုလည်း ဟုတ်တဲ့လူပါပဲဗျာ။ စိတ်ဓာတ်ဘက်ကတော့ မွေးကို မမွေးသေးတဲ့လူပဲ။ သူ့ရောဂါက အတွင်းလှိုက်စားနေတဲ့ အတ္တပိုးမျိုး ရောဂါပဲ”

ရှာလီသည် ထိုရောဂါစမ်းသပ်ချက်ကို စောဒက မတက်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ကိုသည် သူ တွေ့ဖူးသမျှလူများအနက် အပြောင်တင်းဆုံး ကိုယ်ကျိုးကိုယ်မှုကိုသာ ဂရုစိုက်သူဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဝက်စ် ပစ်ပစ်ခါခါ သဘောထားသလို မထားနိုင်။ ကရုဏာသက်စိတ်က ကဲမိုးနေလေ၏။

“ကျွန်မက သူ့ကို လူထူးလို့တော့ ထင်တာပဲ။ ခွေးတိုးမိတဲ့နေ့က သူ့ ကြည့်ရတာ ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှ ဟန်ဆောင်မှု အကောင်းဆုံးလှ၊ စိတ်အဖြောင့်ဆုံးလှလို့ ထင်မိတယ်။ ရှင်ကော မထင်မိဘူးလား။ အာရုံစူးစိုက်မှု ကြီးတာရော စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူ ဒီနေ့ လူရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတာက သူ့ဘဝအမြင်က လူရယ်စရာကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီလို တစ်ဖြောင့်တစ်တန်းတည်း တွေးတဲ့စိတ်နဲ့ တစူးတစိုက်တည်းလုပ်တဲ့အစွမ်းတွေကို တခြားတစ်နေရာမှာသုံးဖို့ တစ်နေ့နေ့ ကျရှင် သူ တွေးမိကောင်း တွေးမိမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် လူငယ်လူထက် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ”

“ဝက်စ်က သဘောတူကြောင်းပြောကာ မစ်ဖီလီစင်အေဗာရီကို မျက်လုံးကစားနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စက်ပိန်တာ၏ အိမ်၌လည်း အိမ်ငှားနေသူများ ညစာစားကြရင်း စကားပိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ ရှာလီက ကိုအကြောင်းပြောနေချိန်တွင် ကို၏ ညစာစားဖော်များကလည်း ရှာလီအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ ကိုကမူ သူ့ထံမှ ဒေါ်လာ ၂၀ ယူသွားသော အိမ်ရှင်ကိုယ်စားလှယ် အမျိုးသမီး၏ အမည်ကို လုံးဝမသိချေ။ သူ့အဖို့ ရှာလီ ဆိုသည်မှာ ဖရိုဂျီယာ* နယ်သူ၊ ကက်ပါဒိုစီးယား** နယ်သူ တစ်ဦးနှင့် မခြား။

* အာရှပိုင်းနားဒေသ အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ရှေးခေတ်ပြည်နယ်တစ်ခု။
** အာရှပိုင်းနားဒေသ အရှေ့ပိုင်းရှိ ပြည်နယ်တစ်ခု။ ခရစ်နှစ် ၁၇ တွင် ရောမပိုင်နက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဘရွတ်သည် ၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် ရီပတ်ဘလစ်ကန် တပ်များအား သူ့ မည်သို့ချေမှုန်းခဲ့ပုံများကို ပွဲမတောင်းဘဲ ပြောနေလေ၏။ အပဲကြောင်းထပ်နေသော ထိုဇာတ်လမ်းများသည် ဇာတ်လမ်းကျောရိုး တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သော်လည်း နောက်ခံကားများကား တစ်ခါနှင့် တစ်ခါ မတူ။ ပြောင်းလဲနေသည်။ ယနေ့ည ဇာတ်လမ်းမှာ ခရိုင်ရွေးကောက်ပွဲတစ်ခုအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန် ပါတီဝင်များနှင့် လူမည်းများက ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီဝင်များကို ဖြုတ်ချရန် ကလိန်စေ့ ငြမ်းဆင်ပုံများအကြောင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ဘာရမလဲ။ ကျုပ်က ပြောတယ်။ ဟေ့ အယုတ္တအနတ္တကောင်တွေ (အမျိုးသမီးတွေကို ကန်တော့ပါရဲ့)၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ကန့်လန့်မလုပ်နဲ့။ မင်းတို့ လုပ်သမျှ အပုပ်နဲ့ထွက်တာချည်းပဲ။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ကို ကြည့်။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသမျှထဲမှာ အချွန်အမွန်ဆုံး လူ။ ရီပတ်ဘလစ်ကန်ဝါဒ လက်ပုပ်ကြီးနဲ့လည်း ထိရော၊ ထောင်ထဲရောက်ရော”

“၁၈၇၅ ခုမှာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ထောင်ထဲမရောက်သေးပါဘူးဗျ”

ဗိုလ်မှူးဘရွတ်သည် အချိန်ကာလ အလွဲလွဲအမှားမှား ပြောလိုက်မိသဖြင့် တစ်ချက်မျှ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်ပင် . . .

“ကျုပ်စကားက ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

“ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ကိုက မေး၍ . . .

“ဘာ၊ ဒီ ကလိန်ခြုံဇာတ်လမ်းကြီး မကြားဖူးသေးဘူးလား”

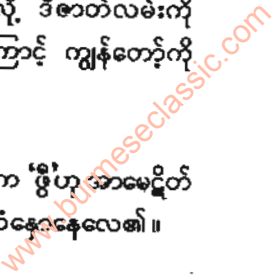
ဟု ဗိုလ်မှူးဘရွတ်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။

ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် မတ်တတ်ထလိုက်ကာ မစ္စက်ပိန်တာကို သူ့ထုံးစံလိုဖြစ်နေသော မခိုးမခန့်ဟန်ဖြင့် ဦးညွတ် အလေးပြုကာ . . .

“ဗိုလ်မှူးဘရွတ် စေတနာရေစီးကမ်းပြုလိုက်လို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြားဖူးနေပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်က ‘ဖွီ’ဟု အာမေဇိုတ် ပြုလိုက်ပြီး ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့အကြောင်းကို ဆက်၍ နတ်သံနေနေလေ၏။

အက်ပါမက်တပ်* နောက်ပိုင်း ဆယ်နှစ်ကာလအတွင်း ဆာဖေသည် သူ့ကမ္ဘာလေးတွင် သူ တွင်ကျယ်စိုးမိုးနေနိုင်လေပြီ။ ထိုအချိန်က သူ့အသက်သည် ၃၀ သာ ရှိသေးသည်။ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ အစွမ်းအစ လူလူ၊ စိတ်နေ မြင့်မြင့် လူငယ် လူထက်ကလေး ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်လွှတ်တော်တွင် ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် စိတ်ဝန်စာမငြိမ်း၊ ပလွှားသည်။ ဘဝင်မြင့်သည်။ အကြံကြီးသည်။ ၁၈၇၀ ခုနှစ်များအတွင်း ပြည်နယ်လွှတ်တော်မှ ပြည်ထောင်စု ဆီးနိုက်အထက်လွှတ်တော်သို့ ခြွယ်လှမ်းရန် အကြံမအောင်သောအခါ ခွင့်မလွှတ် နိုင်သော ပြစ်မှုကြီးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျူးလွန်တော့သည်။ သူ့မိသားစု၊ သားချင်းမိတ်ဆွေ၊ သူ့အတန်းအစားတစ်ခုလုံးက နင်းချေပစ်ရန် အားထုတ်နေ ကြသည့် 'ငမဲကျွန်' ပါတီဘက်သို့ ခြံရံကူးသွားလေသည်။

လူထုက ဖူးဖူးမှတ်မြောက်စားထားသည့် ပြည်သူ့ရှေ့ဆောင်အဖြစ်မှ နေချင်းညချင်းပင် ဂျူဒါအစ်ကာရီယော** အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ကူးပြောင်းသွားသည့် ပါတီကလည်း သူ့ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှေ့တန်းမတင် ပြန်၍ စိတ်ပျက်ရပြန်သည်။ အနုအရွယ်ထက်ပင် ဝိုင်းပယ်ခံလာရပြီး အဖေအရင်း ခေါက်ခေါက်ကပင် လမ်းမှာတွေ့၍မှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ဇနီးငယ်ခမျာလည်း တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောသည့်အဖြစ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ရင်ကွဲကာကျ၍ သေရှာပြန်သည်။

ဆာဖေ၏ 'လျှောက်ချက် နောက်ဆုံးရိုချေ၏' အဖြစ်တွင် သူ့ဘက်က မားမား ရပ်သူမှာ နို့ဖိုဖက်၊ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဌာနရုံး၊ ဒေါ့ဝေလင် တစ်ဦးသာရှိသည်။ ဝေလင်သည် မေတ္တာမပျက် ပေါင်းဖက် ဆက်ဆံမြဲ ဆက်ဆံသည်။ ဆာဖေ ပြည်နယ်မှ ရှောင်တိမ်းသွားသောအခါတွင်လည်း ဝေလင်သည် ပထမ ချီကာဂိုမြို့၊ နောက် နယူးယောက်မြို့အထိ လိုက်ကာ တစ်နှစ် တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက်တန်သည် တွေ့ဆုံသည်။ နယ်ပြေးကြီး ဆာဖေသည် အတင့်ရသော ငွေဈေးကစားသူအဖြစ်

* အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးခြင်းအထိမ်းအမှတ် မြို့ကလေး ။ ဗားရှီးနီးယားပြည်နယ် အလယ်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။ ၁၈၆၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီ၊ ၉ ရက်တွင် ထိုမြို့ကလေး၌ တောင်ပိုင်း တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်လီးက မြောက်ပိုင်းတပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်ဂရန်ထံ လက်နက်ချသည်။
 ** ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်ပြီး ရန်သူ့လက်အပ်သူ ။ သမ္မာကျမ်းတွင် ထုခရုတာရုတ် ဟု ရေးသည်။ ("တပည့်တော် တစ်ထိုင်နှစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သော ယုခရုတာရုတ်သည် တိုယ်တော်ကို အပ်ခြင်းငှာ ယစ်ငုငုရာဟိတ်တို့ထံသို့ သွား၏" - ရှင်မာတု ခရစ်ဝင် ။ ၁၄၁၀။)

နာမည်ရလာသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းမိလာသည်။ ဝေလင် ကွယ်လွန်သော အခါ ဇနီးတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ သူပိုင် ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် ဆာဖေအား လှူခဲ့သည်။

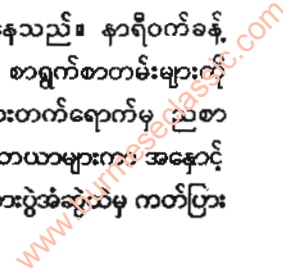
စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး လအနည်းငယ်အတွင်း ဆိုက်လာသည်။ ဆာဖေ သည် သူ့ဇနီးဟုဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်အတူ အဖမ်းခံရသည်။ ဝေလင် အပ်နှံထားသည့် ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှ ဆုံးသည်။ ဆာဖေသည် အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် ထောင် ၁၀ နှစ် အပြစ်ပေးခံရသည်။ ထောင်မှလွတ်ပြီးနောက် သူ့အကြောင်းကို ဘာမျှမသိရတော့ချေ။ အချို့က သေပြီဟု ဆိုသည်။ တချို့က ဩစတြေးလျတွင် ရောက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့နောက်မိန်းမလည်း သေပြီဟု အားလုံးက ယူဆ ကြသည်။ လူအတော်များများက ဆာဖေသည် ငွေကြေးမြောက်မြားစွာကို စာရင်း မျောက်ပြီး ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့သည်ဟု ထင်ကြသည်။ သို့သော် ထိုငွေသည် သူ့ကို ယုံ၍ ပုံအပ်ခဲ့သည့် ဝေလင်၏မိသားစုလက်သို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ပြန်မရောက် ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝေလင်၏သမီးကလေး ရှားလော့လီဝေလင်သည် ယခုအခါ ထမင်းတစ်လှုတ်စားဖို့ အလုပ်လုပ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးဘရွတ် ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည့် ဆာဖေဇာတ်လမ်းကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ကွီအဖို့မူ ဘာမျှမထူးခြားချေ။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ စားပွဲမှ ထလာခဲ့လေသည်။ အပြင်ခန်းမတွင် ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်ကို တွေ့သည်။ ဂရိစာပြ ပါမောက္ခကြီးက ကွီကို ပြုံးပြကာ

"ခင်ဗျားရေးတဲ့ ခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်ရပါတယ်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာတယ်။ အကျိုးလည်း ရှိတယ်။ တစ်ညတလေ ကျွန်တော့်အခန်းလည်း လာလည်ပါဦး။ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆေးပြင်းလိပ်ကလေး သောက်ရင်းပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး" ကွီသည် ပါမောက္ခအိုကြီးကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ သုတ်သုတ် တက်သွားလေသည်။

ယနေ့ညအဖို့ ကွီအခန်းသည် အလွန်အေးနေသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ လုံးဝမနေနိုင်တော့သဖြင့် စာအုပ်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို ပိုက်ကာ ညစာစားခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားတက်ရောက်မှ ညစာ စားခန်းထဲတွင် အိမ်ရှင်၏သမီးကလေး စာကျက်ရင်း ဇံဇာတယများက အနှောင့် အယှက်ပေးမည့်အရေးကို တွေးမိ၍ အခန်းသို့ပြန်လာပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲသမှ ကတ်ပြား

တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ညစာ စားခန်းသို့ သူ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်မကြီး၏ သမီးကလေးသည် သူ့ကျောင်းစာအုပ် တစ်ပုံကြီးနှင့် ရောက်နှင့်နေသည်။

ဖီဖီသည် ကို ဝင်လာသည်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မော့ကြည့်နေလေသည်။

ဖီဖီသည် ဤအခန်းသို့ ဆင်းမလာမီ နာရီဝက်တိတိ စောင့်ကြည့်နေပါသေး၏။ မစ္စတာကို မပေါ်လာမှ အေးလည်း အေးလွန်း၊ အကွရာသင်္ချာတွက်ချက်ရန် စားပွဲလည်း မရှိသော သူ့အခန်းမှ ညစာစားခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော်” ဟု ဖီဖီက စိုးရွံ့ရွံ့အသံ ကတုန်ကယင်ကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သော်လည်း ကိုက ခေါင်းညွတ်ရုံ ညွတ်ပြကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဖီဖီအဖို့ အခန်းထဲမှ ချက်ချင်း ထပြေးချင်သည်။ သို့သော် ပါရဂူကလေး၏ အတ္တကို ပြောင်ပြောင်ချိုးရာရောက်မည်စိုး၍သာ ထွက်မသွားဘဲ အကွရာသင်္ချာထဲတွင် စိတ်နှစ်မြုပ်နေသလို လုပ်နေလိုက်ရသည်။

ဖီဖီ အသက် ၁၆ နှစ် ရှိပြီ။ အထက်တန်းကျောင်း နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ဆံပင်နီနီ၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့် တစ်သက်လုံး မည်သူ့ကိုမျှ စိတ် အနှောင့်အယှက် မပေးသူ၊ မငြူဖူသူ၊ သူတစ်ပါးကို ခင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဖီဖီသည် အကွရာသင်္ချာတွက်ကာ အချိန်ဖြုန်းရင်း ချောင်းမဆိုးမိအောင် ဘုရားတနေလေသည်။ မစ္စတာကိုကို အထအန မကောက်ရုံမက ညာညာတာတာ ဆက်ဆံပါ ဆိုသော ရှာလီ၏စကားကို မမေ့မပျောက်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။

သို့သော် ဤမျှ စကားကျင့်ကာ ရောင့်ရဲခြီးခြဲသည့် ဆိုကရေးတီး* အငယ်စားကလေးအား သူ မည်သို့ ကြင်နာညာတာရပါလိမ့်မလဲ။

ဖီဖီသည် သူ့စာအုပ်ကို စာမျက်နှာ လှန်သလိုလိုနှင့် ကိုကို တိတ်တခိုးကြည့်နေ၏။ ကို ပထမဆုံး လုပ်နေသည့်အလုပ်မှာ စားပွဲအလယ်ကောင်တွင် ဖီဖီဘက်သို့လှည့်ကာ စာတန်းကတ်ပြားတစ်ခု ချခြင်းဖြစ်သည်။

* အဦးအဖျားအကျဆုံး ကမ္ဘာ့ဒဿနဝညာရင် (ခရစ်မတိုင်မီ ၄၆၉-၃၉၉)။ ဂရိပြည် အေသင်မြို့ နိုင်ငံခေတ်တ ထွန်းကားခဲ့ သည်။ လူတိုင်း၏ အတွင်းစိတ်၌ သစ္စာတရား ရှိသည်။ အဝိဇ္ဇာ ရုံးနေ၍ သစ္စာတရားကို မသိခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော သဘော ထားကို ကိုင်စွဲပြီး အဝိဇ္ဇာတရားကို တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ခွာချနိုင် သည့် အမေးအဖြေနည်း (ဒွန္ဒဝညာ) ကို သုံးလျက် သစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ။

‘ထိုးတိုး’

ဖီဖီသည် ပါရဂူကလေး၏ စာတန်းကိုဖတ်ကာ စိတ်မဆိုးနိုင်သည့် အပြင် မရယ်မိအောင် ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

အခန်းထဲမှာရှိတာက နှစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့ ‘တိုးတိုး’ ဆိုင်းဘုတ်ကတ်ပြားကြီးကတော့ ဂေါ်ဂွန်* ဘီလူးမလို သူ့ကို ဖြေခွာကံနေပါကလား။

ကိုသည် ယနေ့ည စာမဖတ်ဘဲ စာသာ ကုန်းရေးနေ၏။ လက်ရေးစိပ်စိပ်သေးသေးကလေးဖြင့် တစ်ရွက်ရေးပြီးသွား၍ စာရွက်ထိပ်တွင် ဂဏန်းရေးထိုးကာ စာတစ်လုံး ရေးချလိုက်သည်။ မကြာမီက ကိုစာအုပ်ကို ရှာလီဇောက်ထိုးဖတ်ခဲ့သလို ကိုစာရွက်ကို ဖီဖီ ဇောက်ထိုးဖတ်နေလေသည်။

‘အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်’

ဖီဖီသည် ဝေါဟာရ များများစားစား မသိ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောဘက်ရှိ စာအုပ်စင်မှ အဘိဓာန်ကို တရွေ့ရွေ့ နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး ဆွဲယူကာ ‘အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်’ ဝေါဟာရကို ရှာကြည့်သည်။

အယ်လ်တိုး၊ အယ်လ်တူဂဲသား၊ အယ်လ်တိုဂီလီဗို၊ အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်**။

ဖီဖီ၏ တခစ်ခစ်ရယ်သံသည် သုခမိန်လောက၏ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ကိုယ့်ရယ်သံနှင့်ကိုယ် လန့်ကာ ဖီဖီသည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုက သူ့ကို စားတော့မလို ဝါးတော့မလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားလို့ပါ”

ကိုကမူ ညစာစားခန်းထဲ၌ မဆိတ်မငြိမ်ရှိမှုကို မြေလျှင်လည်း သေ၊ တုတ်လျှင်လည်း ကျိုး၊ အပြီးအပြတ်ရှင်းရန် အချိန်တန်ပြီဟု ယူဆကာ . . .

* ဂရိရွေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီထဲမှာ စသီနီ၊ ယူရီဇေးနှင့် မီရဆာဘီလူးညီအစ်မ သုံးဦးကို ဂေါ်ဂွန်ဟု ခေါ်သည်။ သူတို့ဆံပင်မှာ မြွေများဖြစ်၍ သူတို့ မျက်စောင်းထိုးခံရသူတိုင်း ကျောက်ရုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်။

** အတ္တဟိတနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ပရိစ္ဆာဂ အတ္တဟိတ။ အများအကျိုးငှာ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်ခြင်း။ အနစ်နာခံခြင်း။ အခြားတစ်ပါးသူအတွက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော လက်တင်စကား Alteri Huic နှင့် ဝါဒဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ငြင်သစ်စကား။ ဖာမ ကို ပေါင်းစပ်၍ Altruism ဖြစ်လာသည်။ တစ္ဆာကျော် ငြင်သစ် ဒဿနဝညာရင်ကြီး ဖြစ်သော ကွန် (၁၇၈၉-၁၈၇၈)က ၁၈၅၃ ခုနှစ်တွင် တီထွင်ခဲ့သည့် စကားလုံး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဘာများ ရယ်စရာတွေ နေတယ်ဆိုတာ ညာတာ ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ရှင်းပြပါဦးဗျာ”

“ဟိုစာလုံးအဓိပ္ပာယ်က ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်မိတာပါရှင်”

“မင်း အူရွှင်တာက ငါ့အလုပ်ကို ဝင်နေတဲ့နေ့တယ်။ ဘယ်လို ရယ်စရာ ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ ငါ သိခွင့်ရှိတယ်လို့ထင်တယ်”

“ရှင်စာရွက်ထိပ်မှာ ရေးထားတဲ့ စကားလုံးကိုဖြင့်လို့ ရယ်မိတာပါ”

“ဆက်ပြော”

“အဘိဓာန်ထဲမှာ ရှာကြည့်တော့ ကိုယ်ကျိုးမဖက် သူတစ်ပါးအကျိုး စီးပွားသက်သက်အတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း၊ အတ္တဟိတ မှင့် ကွက်ခြင်း” လို့ တွေ့တာနဲ့ ရယ်မိတာပါ”

ကလေးမက သူ ဖြေရှင်းချက် ပြည့်စုံရှင်းလင်းပြီဟု ထင်နေသော်လည်း ဒေါက်တာကွီ၏ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသော စကားသံမှာ . . .

“ဆက်ပြော” ဟု၍သာ ဖြစ်၍ တစ်နုပတ္တိဉာဏ်သုံးကာ . . .

“ရှင်က အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် စိတ်ဓာတ်ဆန့်ကျင်ရေးကို ရေးနေတာ လားဟင်” ဟု မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရသလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်မထင်တာက ရှင်... ရှင်လုပ်တာကိုင်တာက”

“ဆက်ပြော။ ငါလုပ်တာကိုင်တာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဖီဖီသည် လှုပ်လေမြှုပ်လေဖြစ်နေသည့် သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိလာကာ “ရှင်လုပ်ပုံတစ်ခုက ကျွန်မကို ချောင်းဆိုးလို့ဆိုပြီး အခန်းထဲက နှင်ထုတ် တာလေ။ ကျွန်မဘက်ကလည်း ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်ဖို့ လိုနေတယ်”

ကွီသည် အတန်ကြာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေပြီးမှ အေးတိအေးစက်အသံဖြင့်

“ငါက အများအကျိုးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနေတာ။ သားစဉ်မြေးဆက်အတွက် ဆိုပါတော့။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးဟာ အနှောင့် အယှက် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် မစ္စတာကွီ။ လူတိုင်း စာရေးတဲ့လူတိုင်း ဒီလိုချည်း သဘောထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အရင်တုန်းက အခု ရှင်နေတဲ့အခန်းမှာ နေသွားတဲ့ မစ္စတာ ဆူထရိုဆိုရင် စစ်အနိဋ္ဌာရုံကဗျာ ပြဇာတ်ရှည်ကြီး ရေးနေတာ။ သူကလည်း ပြောလေ့ရှိတယ်”

“တခြားလူတွေပြောတာနဲ့ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ကွီသည် ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲသည့်စကားလုံးကိုမှ ရွေးသုံးသလို

“ငါ့ကိစ္စကိုသာ ငါ စဉ်းစားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုကိုး။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါပြီ”

“ဘာ ကောင်းကောင်းနားလည်တာလဲ”

“အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင်ဆိုတာကို ရှင် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းနားလည်တာ ပြောတာပေါ့။ တခြားလူတွေတော့ အယ်လ်ထရူး အစ်ဇင် ရှိဖို့လိုတယ်။ ရှင်အဖို့တော့ မလိုဘူးပေါ့။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား”

အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် စကားလုံးကို မည်ကာမတ္တ သိရှာသော်လည်း လက်တွေ့ကျင့်သုံးသည့် အပြစ်မဲ့သော ဖီဖီ။ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာက ပြဋ္ဌာန်းသမျှ အယ်လ်ထရူးအစ်ဇင် သဘောတရားမှန်သမျှကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်အောင် သိသော ကွီ။ သူတို့သည် အလယ်ကောင်မှ စားပွဲကိုကျော်ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝေးကြည့်နေကြ၏။

တစ်ခုဟုတ်ချင်းပင် ကွီ၏မျက်နှာထား ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူ ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ စာဆက်ရေးနေလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ အိပ်ရာဝင်ရန် ပြန်တော့မည့် ဖီဖီက မရွံ့မရဲဖြင့်

“ကျွန်မ စကား ရိုင်းသွားပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာကွီ” ဟု ပြော၍

“မရိုင်းပါဘူး” ဟု ကွီက မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ဖီဖီ တံခါးဝအရောက်တွင် တုံ့ခနဲရပ်ခိုင်းလိုက်သလို ကွီအသံကို ကြားရသည်။

“မင်းအတွက် ဘာအကျိုးရှိလို့ ဒီအခန်းထဲလာပြီး စာကျက်ချင်ရတာလဲ”

ဖီဖီက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် . . .

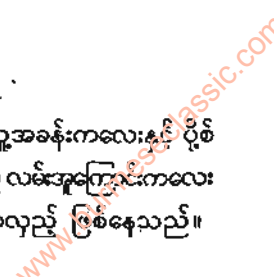
“ဒီအခန်းက သိပ်နွေးတယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲနဲ့ မီးတိုင်လည်း ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အပေါ်ထပ်မှာလည်း ကောင်းပါတယ်လေ” ဟု ပြောသည်။

ကွီက တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မဖြေ။

(၆)

ကွီ၏နေ့စဉ်ဘဝသည် နိဗ္ဗာန်ဘုံတည်းဟူသော သူ့အခန်းကလေးနှင့် ပိုမိုစစ် သတင်းစာ တည်းဟူသော ငရဲကန်ကြား ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းအကြောင်းကလေး ပေါ်တွင်သာ မတိမ်းမစောင်း မချော်မငေါ သွားချည်လာလှည့် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ငှားနေသူအားလုံးကပင် ကွို၏ ပင်ကိုစရိုက်ကို လက်သင့်ခံလာကြလေသည်။ အေးတိအေးစက်အနိုင်ဆုံး၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဆုံး၊ စိတ်ကူးနှင့် အရူးဆုံး မဟာပညာကျော်ကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ကွို၏ ပိဋကတ်ခန်းကလေးထဲတွင် ဘာလုပ်ဘာကိုင်နေသည်ကို သူတို့ မမှန်းဆနိုင်အောင် ရှိကြသည်။

ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်ထွက်၍ ငွေ ရပေါက်ရလမ်း လုပ်ရသည်ကိုပင် ကွိုအဖို့ လောကအပေါ် အဆိုးရွားဆုံး နာကြည်းမှုပမာ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ ကွို၏ ခုတင်သေးသေးကလေးအောက်တွင် စာအုပ်သေတ္တာ သုံးလုံး ရှိသည်။ သို့သော် ထိုစာအုပ်များသည် စာ၏အင်အားဖြင့် ကြံ့ခိုင်ကာ စာ၏ ပျော့ညံ့မှုကို ပယ်လှန်သော သူ့စိတ်ဓာတ်အား စိတ်အစာကျွေးရုံမျှသာ တန်ဖိုး ရှိတော့သည်။

ကွိုသည် ယခုအချိန်တွင် အချိန်ဖယားကို အတီအကျဆွဲကာ သူ့မဟာ ကျမ်းကြီးကို စတင်ရေးသားနေပြီ။ ထိုကျမ်းကို 'သိပ္ပံပညာတကာတို့၏ သိပ္ပံပညာ' ဟု အမည်ပေးရန် သူ ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ အကြောင်းမူကား သူ့ကျမ်းသည် သိပ္ပံသဘောတရားအားလုံးကို အနှစ်ထုတ်၍ သဘောတရား တစ်ခုတည်းတွင် စုစည်းမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသဘောတရားချုပ်ကသာ အခြား သဘောတရားအားလုံးအား အထက်တန်းကျသော လူ့ဘောင်၊ အထက်တန်း ကျသော လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုတည်း ဟူသော တန်ဖိုးကို ပေးနိုင်မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ထိုကျမ်းကြီးမဟာကို ရေးရန်အတွက် တစ်နေ့ ၁၆ နာရီ အလုပ် လုပ်သည်။ ပိုစသတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်ရှိသည့်နေ့၌ ၁၅ နာရီ လုပ်သည်။ ဤမျှ နာရီပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်သူများ ရှိသည်ဆိုသော်လည်း စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် စုံစမ်းလိုက်သောအခါ စားချိန် သွားချိန် နားချိန်များ ရောနှော ပါဝင်နေလေ့ရှိသည်။ ကွို၏ အလုပ်ချိန်မှာမူ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အလုပ်ချိန် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တကယ် "အချိန်မရှိဘူး" ဟု ပြောနိုင်သူ လက်တစ်ဆုပ် စာတွင် ကွိုတစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလဆန်း ညနေပိုင်း။

ကွိုသည် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ အခန်းတွင် ပြည့်သူတို့၏ သတင်းစာ၌ သုသာန်တစ်ပြင်အလား လူသူနှင့် ကင်းကွာသော ကွက်လပ်ပမာဖြစ်သည့်

သူ့ခေါင်းကြီးကို တွန်းရေးနေသည်။ သူ့မျက်စိကလည်း နာရီကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။ တံခါးခေါက်သံကြားရပြီးနောက် နှင်းပွင့်ကလေးပမာ လတ်ဆတ် ပျိုမျစ်သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“နေကောင်းရဲ့နော်”

အမျိုးသမီးကလေးက စကားမရှိ စကားရှုကာ ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း တော်တော်နဲ့ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် မှာစရာကလေးတစ်ခု ပြောခဲ့လို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

“စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကိစ္စခေါင်းကြီးကို နက်ဖြန်ထည့်ချင်ထည့်ပါ တော့လို့”

“ကောင်းပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားတော့မယ်နော်”

“နေပါဦး။ ဘယ်သူဘယ်ဝါက ပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

အမျိုးသမီးကလေးက ခပ်မြူးမြူးကလေးရယ်ပြီး သူ့ဘက် ပြန်လှည့် လာ၍ ကွို အံ့အားသင့်နေလေသည်။ အမျိုးသမီးကလေးက သူ့ကို တမင်ချိုး သည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

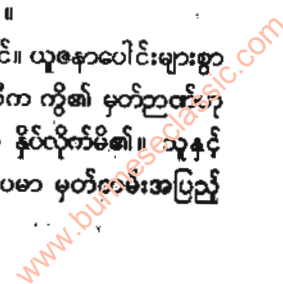
“ရှင် ကျွန်မကို မမှတ်မိပြန်ဘူးလား။ ရှင်ကို တွန်းလှဲတဲ့ ခွေးကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်လေ။ ရှင်အိမ်ရှင် မစွက်ပိန်တာရဲ့ တူမလေ။ ကျွန်မနာမည်က ရှားလော့ဝေလင်ပါ”

“ဝေလင်၊ ဝေလင်။ ခြင်္သေ့... သိပြီ သိပြီ။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ကြောင့် ဥစ္စာပြုတ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုး။ အင်း... အင်း... အင်း ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါပြီ”

ကွိုလေးသံမှာ မလိုတမာသံ ပါနေ၍ ရှာလီက စကားကြွေးဆပ်သည့် အနေဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ရှာလီ၏ ငေါ့လုံးကလေးသည် သူ့ခေါင်းထဲ မဝင်။ ယူဇနာပေါင်းများစွာ ကွာသည့်နေရာသို့ ချော်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ရှာလီက ကွို၏ မှတ်ဉာဏ်ကို ဆိုသော အလိုအလျောက်အညွှန်းကတ်ပြား စက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိ၏။ သူနှင့် မိန်းကလေး တွေ့ခဲ့ဆုံခဲ့၊ သိခဲ့ကြုံခဲ့ရသမျှသည် အမှတ်ပမာ မှတ်လမ်းအပြည့် အစုံနှင့်တကွ ပေါ်လာ၏။

“မနေ့ညက ကျွန်တော့်အဖေဆီက စာတစ်စောင် ထပ်ရတယ်”
ရှာလီက အခန်းထဲမှ ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ခြေလှမ်းငြင်နေရာမှ ပြန်လှည့်

လာပြီး

“ဪ... ဟုတ်လား”
“ဒါပေမဲ့ ငွေ တစ်ပြားမှ မပါပါဘူး”

ရှာလီသည် အဖေ မရှိတာထက် အဖြစ်ဆိုးနေသော သူ့အပေါ် အကြင်နာ ပိုမိုသည့်အလျောက် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး

“သူ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ သိပြီလား”
“မသိပါဘူး။ သူ ဘာအကြံရှိနေမှန်းလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ကို စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကြီး အတွက် သူ့မှာ အချိန်ပေးစရာမရှိ။ သူ့စာအုပ်နှင့် သားစဉ်မြေးညွန့်က သူ့ အချိန်ကို လုံးဝညသံ ယူထားသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် မြို့လည်း ကျွမ်း၊ လူသိလည်း များ၊ အသိဉာဏ်လည်း ထက်မြက်၊ လုပ်နိုင်စွမ်း ကိုင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ ဤမိန်းကလေးအား သူ့အဖေရှာပုံတော် တာဝန်ကြီးကို လွှဲအပ်ပေးထား ရလျှင် သူ့အချိန်ကို လူသားတို့ကောင်းကျိုးအတွက် သူ့ အသုံးပြုနိုင်တော့မည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ပိုကလေး နည်းနည်းရှိပါတယ်။ ခဏထိုင်ပါဦး။ ကျွန်တော့်အဖေ လုပ်ပုံတွေကို ပြောပြချင်လို့ပါ”

ကိုက နာရီကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်၍ ကိုက လျှပ်စစ်မီး ထ၍ ဖွင့်သည်။ ဖရိုဖရဲ နုတ်နုတ်ချာချာ မပြောင်မရောင် အခန်းကလေး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။

“ဒါက ပထမစာ။ အဲဒီစာကြောင့် နယူးယောက်က ဒီမြို့ကို ကျွန်တော် လာခဲ့တာ”

ရှာလီသည် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာကြောင်း လေး ငါး ခြောက်ကြောင်းကို တအံ့တညံ ဖတ်နေသည်။ စာမှာ . . .

မင်းမှာ သားတစ်ယောက်အဖြစ် တွယ်တာစိတ် ရှိသည်ဆိုလျှင် နယူးယောက်က ချက်ချင်းခွာပြီး ဤ မြို့တွင်နေထိုင်ရန် မင်းဖခင်က မေတ္တာရပ်ပါသည်။ ဤမေတ္တာရပ်ချက်သည် မင်းကို မင်းဖခင်က ပထမဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်း ငြင်းဆန်လျှင် နောက်ဆုံးအကြိမ် မေတ္တာရပ် ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မင်းအတွက် ကျိန်းသေ အကျိုးများမည်ဖြစ်၍ မင်း သဘောတူရန် မင်း ဖခင်က လေလေးနက်နက် တိုက်တွန်းပါသည်။

“ဒါက အဲဒီစာထည့်ပေးလိုက်တဲ့ စာအိတ်။ ဒါက ဒေါ်လာ ၂၀ ပါလာတဲ့ စာအိတ်။ ဒါက မနေ့ညက စာထည့်တဲ့ စာအိတ်။ ဟိုစာအိတ် နှစ်အိတ်နဲ့ တစ်ပုံ စံတည်းမဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း။ မနေ့ညကလာတဲ့စာက ဒါပဲ။ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရှာပါ။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရောနှောပါ။ လူအများကို ခင်မင်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဤစာသည် မင်းဖခင်၏ လေးလေး နက်နက် ညွှန်ကြားချက်ဖြစ်ပါသည်။

မင်း၏ဖခင်

“ကိုဆိုတဲ့ စာလုံးတိုင်းမှာ ဝဆွဲလေးတွေ ပဲ့နေတာ တွေ့လား။ သေသေ ချာချာကြည့်စမ်း”

“သေချာတာပေါ့။ ဒီစာအားလုံး တစ်နေရာတည်းက လာတာပဲ”

“ဒွါပာဖြစ်ဖို့ ဘာမှမလိုတော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာအကြံပေးမလဲ”

“ရှင်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း နောက်နေ တာများလား”

“ဘယ်သူက နောက်မှာလဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုထင်တယ်ဆိုတာကော ပြောပါဦးလေ”

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ကျွန်တော့်အဖေက တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ငွေလိုနေ ပြီနဲ့တူတာပဲ”

“ဒီလိုတော့ မပြောကောင်းပါဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြောရမှာလဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို သားသမီးဝတ္တရား ပြောရင် ကျွန်တော်ကလည်း မိဘဝတ္တရားကို ပြန်ပြောရမှာပေါ့။ ၂၄ နှစ် လုံးလုံး အတွင်းမှာ ဘာကြောင့် စုံထောက်ဝတ္ထုဆန်ဆန် စာနှစ်စောင်တည်းသာ ပေးဖော် ရတာလဲ”

ရှာလီက တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။ တကယ်တော့လည်း ကိုအဖေ့ပုံပုံမှာ ပဟေဠိဆန်လှသည်ဟု သူ တွေးမိ၏။

“သူ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်ရင် ဒီနေ့ညလည်း လာတွေ့နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီမြို့ရောက်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလကလည်း လာတွေ့နိုင်တယ်။ ဟို ၅ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ကလည်း ကျွန်တော် နယူးယောက်မှာနေတုန်း လာတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီစာနစ်စောင်ပဲရေးပြီး လျှို့ဝှက်စာတ်လမ်းကြီး လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် စာရေးနိုင်အောင် အမွေပေးဖို့ ကတိပေးတယ်ဆိုရင်တော့ ရှာရ ဟုတ်သား။ ဒေါ်လာ ၂၀ တစ်ခါပိုရုံနဲ့ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိုရပ်ပြီး အဖေရှာပုံတော်ဖွင့်ခိုင်းလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီ ဒေါ်လာ ၂၀ ကလည်း သူ့ဆီက တစ်ခါသာရဖူးတဲ့ အထောက်အပံ့ပါ”

ကွီသည် ပြုံးနဲ့ခနဲ စကားကိုဖြတ်ကာ . . .

“တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ တင်မိဆီကို ငွေပို့နေတာ သူပဲနဲ့တူပါရဲ့”

“တင်မိဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“တင်မိကွီကို ပြောတာပါ”

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ ပြောပါဦး”

ကွီသည် ရှာလီကို ငိုငိုပြီး ကြည့်နေသည်။ အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ ထိုက်မထိုက် စဉ်းစားနေသည်။ အဖေရှာပုံတော်တွင် ကူညီခိုင်းမည်ဆိုလျှင် အခြေအနေ အားလုံးကို သူ သိထားမှဖြစ်မည်။ ဤအချိန်သည် အပြီးအပြတ် ပြောထားရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။

“တင်မိက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပုလိပ်ပါ။ ကျွန်တော် ၁၄ နှစ်သား အထိ သူနဲ့ နေခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော့်အဖေလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ ၁၀ နှစ်သားလောက်ရောက်မှ ကျွန်တော့်ကို အဖေက မမွေးနိုင်လို့ သူတို့ဆီ ပေးထားတာ သိရတယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းမပို့ခံခဲ့ရဘူး။ ကိုယ့်စာ ကိုယ်သင်ရတာပဲ။ ၁၄ နှစ်သားမှာ တင်မိက မိန်းမယူလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အိမ်မှာ မနေတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျမှ တင်မိက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေက လစဉ် ၂၅ ဒေါ်လာ ထောက်ပံ့တယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ၁၅ ဒေါ်လာ ပေးပြီး သူက ၁၀ ဒေါ်လာ ယူတယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ ၁၀ နှစ်လုံးလုံး တင်မိက ၁၅ ဒေါ်လာ လတိုင်း လာပေးတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ညီ အလစ်သုတ်သမား မာဖီကို ခေါ်လာတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးတုန်းက အဲဒီစာ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ပြောင်းလာခဲ့တာပဲ”

ရှာလီသည် ကွီ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို စာစာနာနာ နားထောင်နေရာမှ

“ရှင် အခု အခြေကျနေပြီပဲ။ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“ဘာလုပ်စရာလိုသလဲ။ နောက်တစ်လှည့်က သူ့အလှည့်ပဲဟာ”

ရှာလီက မေး လက်ထောက်ကာ . . .

“ကျွန်မ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရမလား”

“ပြောပါလေ”

“ရှင်အဖေက လူသိရှင်ကြား မနေဝံ့တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီလိုဆို ဘာဖြစ်လို့ စာထည့်မရေးသလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“နောက်တစ်ချက်က ရှင်ကို စမ်းနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာအတွက် စမ်းနေရမှာလဲ”

“ရှင်ကို တွယ်တာတတ်တဲ့စိတ်ထားဖို့၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရှာဖို့၊ လူတွေကို ချစ်ခင်ဖို့တွေ ပြောနေတာထောက်ရင် ရှင်ကို မျှော်လင့်ထားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ရှင်။ ဘာမျှော်လင့်တယ်တော့ မသိဘူးပေါ့။ ရှင်က သူ့ကိုရှာရင်”

“ရှာဖို့ဆိုတာတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ သူ့ရှာဖို့အချိန်ကို ကျွန်တော် စာအုပ်အတွက် ပေးထားတဲ့ အချိန်ထဲကလည်း ဖွဲ့မယူနိုင်ပါဘူး”

“တစ်နည်းတော့ ရှိသေးတာပေါ့”

“ဘာနည်းပါလိမ့်”

“တင်မိကွီဆီ သွားမေးပေါ့”

ကွီသည် ဈေးတော့တော့အပြုံးဖြင့် . . .

“ခဲယဉ်းသားပဲ။ တင်မိကတော့ သိတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အဖေ လက်ထပ်ပွဲကို သူ တက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ မသာလည်း သူ လိုက်ဖို့ ခဲ့တယ်။ ဒါပဲ။ ဘာမှပိုမပြောဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေ သေသလား၊ ရှင်သလားတောင် မပြောဘူး။ ကျိန်စာဆိုထားလို့တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး”

“ပြန်ဆုံဖို့ကိစ္စကို အဖေလွှဲထားလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ လွှဲထားမှာပဲ”

“သူ . . . သူ၊ ရှင်အဖေ စိတ်ဆင်းရဲနေမှာပေါ့ရှင်”

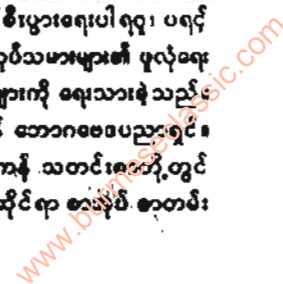
“ဒီလိုဆိုလည်း ယောက်ျားရင့်မကြီးပဲ၊ လာတွေ့လှည့်ပေါ့။ သူ ဘာလိုချင် တယ်ဆိုတာ ပြောပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးတဲ့အလုပ်ကို ချမှထားနိုင်ဘူး။

ခင်ဗျားသိထားရင် တော်ပါပြီ။ တစ်နေ့ကျ ခင်ဗျားကို အကူအညီ တောင်းရမှာ”
 “စိတ်ချပါရှင်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 ကုန်ရင် ကုန်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”
 “ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးတွေကို ဘယ်လိုထင်လဲ”
 ကွိုက စကားဖြတ်၍ မေးသည်။
 “ကျွန်မတော့ တစ်လုံးတစ်ပါးမှ နားမလည်ပါဘူးရှင်”
 ကွိုသည် မြေးကလေး၏ ချီးမွမ်းသံကို ကြားရသည့် အဘိုးပမာ လက်ကို
 ယမ်းပြုပြီး . . .
 “တွေ့တဲ့ခေါ်တဲ့လူတွေ၊ ကျွမ်းကျင်သူတွေအတွက် ရေးတာပဲ” ဟု
 ပြောကာ ခဲတံကို ကောက်ကိုင်လိုက်လေသည်။
 ရှာလီက အရိပ်သုံးပါး နားလည်သူပီပီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ကွို
 အပေါ် အသနားပိုသည်ထက် ပိုမိ၏။
 “ရှင်အတွက် ဘာအကူအညီပေးရ ပေးရ ကူပါရစေ။ ကျွန်မရုံးက
 သတင်းစာတိုက်နဲ့ သုံးလမ်းလောက်ပဲ ခြားပါတယ်။ ဟို ပန်းခြံထဲက အဆောက်
 အအုံဟာ ကျွန်မတို့ရုံးပဲရှင်”
 “ရုံး ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်သလား”
 “လုပ်ရတာပေါ့ရှင်”
 “ဘာလုပ်တာလဲ။ ကျောင်းဆရာမလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရုံးဆိုတော့
 စာရေးလား။ စာရင်းကိုင်လား။ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက် စာရေးလား”
 ရှာလီက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး . . .
 “ရှင်ထင်တာ မလွဲဘူး။ ဟုတ်တယ်။ စာရေးလည်း ကျွန်မပဲ။ စာရင်း
 ကိုင်လည်း ကျွန်မပဲ။ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်စာရေးလည်း ကျွန်မပဲ။ ရုံးစေလည်း
 ကျွန်မပဲ။ တရားဝင်ရာထူးကတော့ နည်းနည်းထည်တယ်ရှင်”
 “ဘာတဲ့လဲ”
 “ပြည်နယ်ကူညီစောင့်ရှောက်ရေးဌာန လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူးလို့
 ခေါ်တာပဲ”
 ကွို အံ့သြသွားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဤမျှ အမူအရာပြောင်းနိုင်
 လိမ့်မည်ဟု ရှာလီ ဘယ်တုန်းကမျှမထင်ခဲ့ချေ။
 “ခင်ဗျားလား။ ခင်ဗျားလား။ ဒီလိုအလုပ်မျိုး ဘယ်နဲ့လုပ်ရနေသလဲ”

“အကပ်ပေါ့ရှင်”
 ရှာလီက အရွန်းဖောက်လိုက်သည်။
 “အတွင်းရေးမှူးက ဘယ်သူလဲ”
 “ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ မစ္စတာဒီနို။ ဘုန်းတော်ကြီး
 ဂျော့ဒီနိုလေရှင်”
 “ဘုန်းကြီး ဟုတ်လား။ သူ့အလုပ်ကော သူ နားလည်ရဲ့လား။ သူက
 ကျွမ်းကျင်သူလား။ လူမှုကယ်ဆယ်ရေးပညာတွေ သင်ပေးသလား။ ဝီလောက်ဘီ*
 ကို သူ ဖတ်ဖူးသတဲ့လား။ စမတ်သာတို့၊ ကိုနန့်** တို့ကိုရော သိသတဲ့လား”
 “အာဂုံတောင် ဆောင်နိုင်သေးတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို မလှန်ရဘဲ
 စာပိုဒ်လိုက် ရေးချနိုင်တယ်”
 “ခင်ဗျားကကော”
 “အဲဒီဆရာတွေရဲ့ သဘောတရားတွေကို ကြားဖူးနားဝ ရှိရုံလောက်ပါရှင်”
 ကွိုသည် ခဲတံကို ဟိုလှည့် ဒီလှည့် လုပ်ကာ . . .
 “လူမှုရေးသိပ္ပံပညာဆိုတာ ဘာလဲလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့် တစ်ခါက
 ရှင်းပြဖူးတယ်”
 “မှတ်မိသားပဲ”
 “အဲဒီဆရာတွေက ထင်သလောက် မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် စမတ်သာက
 အတော်ချာတယ်။ ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ စမတ်သာ ဖျင်းပုံတွေ ဖွင့်ချမယ်”
 “ကျွန်မတို့ ဖတ်ပါ့မယ်ရှင်။ စိတ်ချပါ။ ခေတ်ပေါ်အယူအဆတွေကို
 လည်း ကျွန်မတို့က ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နိုင်အောင် လေ့လာနေတာပါ”
 “အင်း၊ ဒီလို တာဝန်မျိုးကို သိပ္ပံနည်းကျ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ မိန်းကလေး
 လက်ထဲ ပေးထားတာ အတော်ထူးပေးဆန်းပေတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဌာနက အတော်
 ခေတ်နောက်ကျနေသေးတာပဲ”

---

* ဝီလောက်ဘီ၊ ဝီလျံဖရင်ကလင် (၁၈၆၇-) ။ အမေရိကန်စီးပွားရေးပါရဂူ၊ ပရင့်
 စတန်တီယို သိုလ်၏ ဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးဥပဒေပါခေတ်ကွဲ ။ အလုပ်သမားများ၏ ဖူလုံရေး
 အာမခံ၊ ခေတ်သစ်နိုင်ငံများ၏ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း စသော စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။
 ** ကိုနန့်၊ ချားလ်စ်အာသာ (၁၈၆၁ - ၁၉၁၅) ။ အမေရိကန် ဘောကဗေဒပညာရှင်။
 နယူးယောက်မြို့ ကုန်သွယ်မှုဌာနမှူး၊ အစပုဂ္ဂိုလ်ဘလစ်ကန် သတင်းစာတို့တွင်
 ဖွဲ့ကြေးလုပ်ငန်း သတင်းထောက် လုပ်ခဲ့သည်။ ငွေကြေးစနစ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်၊ စာတမ်း
 မပါငါးများစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။

“ဒါကတော့ ဖွင့်တာမှ ၄ နှစ် ရှိသေးတာပဲရှင်။ နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် အများကြီး တိုးတက်လာမှာပေါ့။”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီး ရေးစေချင်တာကိုး။ အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဖွင့်ဖို့ တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့က ဒေါ်လာတစ်သိန်း တောင်းနေတာ။ မြေ အတွက်က ခြောက်သောင်း၊ အဆောက်အအုံအတွက်က လေးသောင်း ဆိုပါ တော့ရှင်။ ပြီးတော့ နှစ်နှစ်လောက် ထောက်ပံ့ဖို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလွှတ်တော်ကတော့ ခြူးတစ်ပြားမှ ကျမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲပြီးလို့ လွှတ်တော် သစ် တက်တော့မှပဲ ရမှာထင်ပါရဲ့ရှင်”

ကိုက မဟာကရုဏာရှင်ကြီးပမာ . . .

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကူညီတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကြီးရေးမယ်”

ရှာလီ၏ပါးပြင်တွင် အားနာသွေးရောင်ကလေး လွှမ်းသွားသည်။ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ခေါင်းကြီးကို ကို ရေးလျှင် သိပ္ပံပညာအားဖြင့် မြောက် ပြစ်ကင်း သဲလဲစင် ဖြစ်မည်မှာ သေချာသော်လည်း ဖတ်မည့်သူ ရှိမည်မဟုတ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ဝီလောင်ဘီတို့၊ စမတ်သီတို့ကို ကြားဖူးနားဝပင် ရှိသူ မဟုတ်။ သို့သော် သူ ရေးလျှင် လူဖတ်သည်။ နုလပိန်းတုံးများပင် သူ ဘာဆိုလို သည်ကို ဒက်ခနဲ သိသည်။

“ကျွန်မတို့ကို ကူမယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အချိန်ကို”

“မထိပါဘူး။ ပြီးတော့ အခွန်စနစ်အကြောင်း ရေးနေတာ ကြာပြီ။ လူထု ပြန်ပြီးသုံးသပ်ချင်ချိန်ခိုင်အောင် အသက်ရှူချိန်လေးပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတော့ သုံးလေးရက်တော့ တခြားအကြောင်းတွေ ရေးမလို့ စိတ်ကူးတယ်။ နက်ပြန်ခါ ဘာသေး ရိုးယားနယ်* ရဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းပြဿနာအကြောင်း ရေးမယ်။ သန်ဘက်ခါကျတော့”

“ဒီလို ကူဖော်ရတာ ကျွန်မတို့ သိပ်လေးစားပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တိုလီမှတ်စ အချက်အလက်တွေက အများကြီး ရှိနေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဌာနရဲ့ နောက်ကြောင်းရာစဝင်ကလည်း ထည့်ပြောရဦးမှာ။ ကျွန်မ ဗိုလ်မှူးကြီး

* ဂျာမနီပြည် အနောက်တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်၊ မြို့တော်မှာ မြူးနစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကို ခရေစေတွင်းကျ ပြောထားပြီးသားဆိုတော့”

“ဟော ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း လာပြီ”

ရှာလီသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်မိလေ၏။

ကိုသည် သူ့ဘက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ လက်လှမ်းချက်ကို ရှာလီက လက်မခံ၍ တော်သေးရဲ့ဟု ရင်ပေါ်သွားသော်လည်း လျှာချောင်မိသည့်အတွက် ၁၈ မိနစ်မျှ အချိန်ကုန်သွားရခြင်းကို နှစ်နှစ်မြောဖြစ်ကာ ရှာလီက သွားတော့မယ် ဟု နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် မကြားလိုက်မိတော့ချေ။

ရှာလီသည် ကြယ်ကလေးများ ထွက်ပြုစ ညအေးအေးတွင် ၄ လမ်း ကျော်ရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကိုအဖေသည် ဝရမ်း ပြေးကြီး ဖြစ်လေမလား၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိုက်ဖော်ဆိုးဖက် လိုနေ၍ နှစ်ပေါင်း များစွာ ပစ်ထားသော သားကို သွေးတိုးစမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေမလား ဟူသော စိုးရွံ့စိတ်ကလေး ပေါ်မိလေ၏။

(၄)

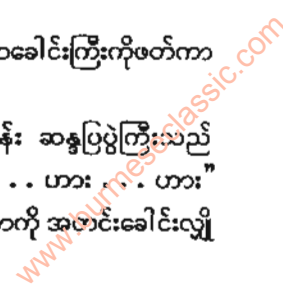
ဘာပေးရိုးယားပြည်နယ်၏ စက်မှုလုပ်ငန်းပြဿနာသည် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိ ခေါင်းကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာဟူသည် ဖယ်ရှောင်၍ ရစကောင်းသောအရာ မဟုတ်ချေတကား။

ကိုသည် ပိုစံသတင်းစာမှ သူ့ခေါင်းကြီးများကို ပုံနှိပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ပြန်ဖတ်လေ့ မရှိ။

ကြမ္မာဖန်ချင်တော့ ထိုနေ့က နှင်းကျ၍ ကို ဓာတ်ရထားစီးသည်။ လူကျပ်လွန်း၍ နောက်တစ်စီးကျမှတက်ရန် ကြိပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်နေရာစာပေး၍ တက်စီးမိသည်။ ထိုဓာတ်ရထားကိုသာ မစီးမိလျှင် ပိုစံ သတင်းစာ စာစီဆရာတို့၏လက်ချက်ကို သူ ကြားမည်မဟုတ်။ မကြားလျှင် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းသည် တစ်မျိုးတစ်စုံဖြစ်ဖို့ မရှိ။

သူထိုင်ခုံရှေ့မှ လူနှစ်ယောက်သည် ပိုစံသတင်းစာခေါင်းကြီးကိုဖတ်ကာ တဟားဟား အူတက်နေကြသည်။

“ရှည်လျားစွာ စီတန်းလှည့်လည်သော ခွေးသန်း ဆန္ဒပြပွဲကြီးသည် လွှတ်တော်ကို အပြတ်ကိုက်လျက်ရှိလေသည်တဲ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား” ကိုသည် ပွဲကျနေသူနှစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ သတင်းစာကို အဖင်းခေါင်းလျှို

ဖတ်သည်။ သတင်းစာကိုငံထားသူက ပြုပြင်စုစုလှည့်ကြည့်နေသော်လည်း သူ ဂရုမထား။ ဟုတ်ပါပြီ။ သူတို့ ပွဲကျနေသည်မှာ သူ ရေးသော ခေါင်းကြီး။ သူရေး ခဲ့သည်မှာ 'ရှည်လျားစွာ စီတန်းလှည့်လည်သော သွေးစမ်းဆန္ဒပြပွဲကြီးသည် လွတ်တော်ကို အကြပ်ကိုင်လျက် ရှိလေသည်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ စာစီဆရာတို့က 'သွေးစမ်း' ဆိုသော စကားလုံးကို 'ခွေးသန်း' ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ သူခေါင်းကြီးတွင် အော်ဂါလီဆန်စရာကောင်းသော၊ မသတိစရာကောင်းသော ခွေးသန်း ဝင်မွှေးနေသည်။

ကိုသည် ပိုစစ်သတင်းစာမှ သူ့စာများကို အမူထားလှသည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့ဦးနှောက်က မွေးထုတ်လိုက်သည့် စာသား စာမြွေးကလေးများအပေါ် မည်မျှပင် သေးနပ်သိမ်ငယ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ရင်သွေးပမာ ကြင်နာယုယစိတ် မွေးသည်။ လူကို စော်ကားတာ ခံနိုင်သည်။ စာကို အတို့အဆိတ် မခံနိုင်။ သွေး ဆုတ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း သွေး တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်လျက်ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့စာကို ဓာတ်ရထားပေါ်မှ တေလေကြမ်းပိုးများ၏ လှောင်ဖတ် ပြောင်ဖတ် ဖြစ်အောင်လုပ်သည့် စာစီဆရာ၊ စာပြင်ဆရာ၊ ရာဇဝတ် ကောင်များထံမှ သိက္ခာလျော်ကြေး တောင်းရပေမည်။

စာလုံးအမှားအယွင်းများအတွက် တာဝန်ရှိသော စာပြင်ဆရာချုပ် မစ္စတာ ပက်က ၆ နာရီခွဲမှ အလုပ်ဝင်မည်။ ကိုသည် အချိန်တစ်နာရီလိုသေး၍ နက်ဖြန် အတွက် ခေါင်းကြီးတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ဝိုင်းမျိုးကြီးကောင်းလက်သို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ကိုသည် စက်သံတူဂျန်းဂျန်းဆူနေသော အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ဘလောက်ခန်းမှ အက်စစ်ငရဲမီးနဲ့က စူးစူးဝါးဝါး နံနေသည်။

“ပက်ဆိုတာ သူပဲ”

မင်အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေသော စက်ဆရာကလေးက ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“စာပြင်ဆရာချုပ် မစ္စတာပက် ဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ကျုပ်ပဲ”

ပက်သည် တစ်ဖက်ကလာသည့် လေသံမာမာကို နဂါးမျက်စောင်းဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“ကျုပ်ခေါင်းကြီးကို လူရယ်စရာဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ကျုပ်ကို အရှက် ကွဲအောင် ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ”

“နေစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီသတင်းစာမှာ အထူးခေါင်းကြီးရေးတဲ့ ကိုဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ကိုသည် ခဲတံပြာဖြင့် မျဉ်းထူထူ သားထားသည့် သတင်းစာမှအမှားကို ထိုးပြလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့ ကျုပ်စာကို မှားအောင်လုပ်ရတာလဲ။ ဘာပြုလို့ ကျုပ်စာ ထဲမှာ အယုတ်တမာ ခွေးသန်းကို ထည့်ရတာလဲ”

မစ္စတာပက် ဒေါသပုန်ထသည်။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း စာလုံး အမှား အယွင်းများကြောင့် မကြာခဏ အဆူအပွက်ခံနေရ၍ သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်နေသည်။ အထိမခံ ကြွေပန်းကန်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုပြောလို့တော့ ဘာရမလဲ။ ခြောက်ပစ်ကင်း မှန်ချင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား။ တစ်နေ့ကို ကော်လံ ၈၀ ပြင်နေရတာဗျ။ မျက်စိရှန်းတာကလေးဘာလေး”

“ကျုပ်ခေါင်းကြီးမှာတော့ မျက်စိကို မရှန်းရဘူး။ ရှန်းတဲ့လူကို ဆုံးမရမှာပဲ”

“ဘာ . . . ဘာ ပြန်ပြောစမ်း”

“ခင်ဗျား ထလိုက်။ လိုမ့်ကို ကန်ပစ်မယ်”

အခြားလူသာဆိုလျှင် “သွားတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သွားရင်ကောင်းမယ်” ဟု ပြောပြီး ရယ်နေလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့သော် ပက်ကမူ ကြက်ခေါင်းဆိတ်ခံသူ မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့စားကျက်တွင် သူ့ကို လာ၍ စော်ကားမော်ကားလုပ်သည်ကို မခံနိုင်။ သူသည် မျက်နှာကြီးနီကာ ညာလက်သီးတစ်ချက် စွပ်ထိုးပစ်လိုက်လေ၏။

ကိုသည် လက်သီးစာလှလှကြီး မိသွား၍ ဒုန်းခနဲမြည်အောင် လဲကျ သွား၏။ အောက်နှစ်ထပ်မှ စာစီဆရာများကပင် ဘယ်သူများ လဲသေပါလိမ့်။ လူနာတင်ကားပဲ ခေါ်ရမလား၊ မသားကားပဲ ခေါ်ရမလားဟု တွေးကာ အပေါ် ထပ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

အယ်ဒီတာကလေးသည် ဘုမသိဘမသိဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ထလာသည်။

မစ္စတာပက်က . . .

“သွားဗျာ။ သွားတော့” ဟု ပြောသည်။

ကိုသည် မစ္စတာပက်အနီး၌ လာရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သွားလေဗျာ။ နောက်ထပ် ပြုဟ်ကျမနေနဲ့”

အယ်ဒီတာငယ်ကလေးသည် ခြေပစ်လက်ပစ်ကြီး ရပ်ကာ ပက်ကို

တထူးတဆန်း ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

ပက်သည် မိမိကို ဖက်ဖြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသူကို အရမ်းကာရာ လုပ်မိခြင်း အတွက် ရှက်တက်တက်ဖြစ်ကာ . . .

“မစ္စတာကွီ၊ သွားပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ထိုးမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက မစရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကွီအဖို့ကား အသစ်ကျပ်ချွတ်အတွေးထဲတွင် နစ်နေသည်။ မစ္စတာ ပက်ကို သူ မထိုးနိုင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သူ မထိုးနိုင်။ သူခေါင်းကြီးများကို တစ်လောကလုံးက ဇော်ကားချင်တိုင်း ဇော်ကားနိုင်တော့မည်။ နဘယ် ဘေးမရှိ။ အကြောင်းကား ခေါင်းကြီးများ၏ မွေးသဖွယ်သည် ကိုယ်ခံပညာ အစွမ်းအစ လုံးဝမရှိခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဤရန်ပွဲသည် သူတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မကောင်းဆိုးရွားစိတ်က မစ္စတာပက်ကို တွေ့ရာနှင့် ကောက်ရိုက်ရန် သွေးထိုး နေ၏။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် သုခမိန်စိတ်ကမူ ရန်ပွားသလောက် နောက်ထပ် အရှက် ကွဲလိမ့်မည်အရေးကို သတိပေးနေ၏။

စိတ်ညှစ်တိမြတ်လွန်ပွဲသည် ကြောက်ပါးလိလိ ပြင်းထန်လှ၍ သူနဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ တလိမ့်လိမ့် ယိုစီးကျနေ၏။ သူသည် ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားသည်ဆိုသော သူတကာတို့ထက် ပို၍ ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားသူဖြစ်၍ သူဆင်ခြင်တုံတရားက မကောင်းဆိုးရွားစိတ်ကို အပေါ်စီးရသွားလေ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိုမ့်ကန်မယ်လို့ ပြောမိတယ်။ စကားတည်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းမရှိလို့ အဲဒီစကားကို ရုပ်သိမ်းပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ကန်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျုပ်ကရာ ခေါင်းငုံ့ခဲနေမတဲ့လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်ကန်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ကန်နိုင်တဲ့ အား မရှိသေးဘူး”

“တော်တော့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဦးမှာမို့လဲ”

“ခင်ဗျားကို လိုမ့်ကန်နိုင်ဖို့လို့ တစ်နှစ်ကြိုးစားရရင် ကြိုးစားရမယ်။ ၅ နှစ်ကြိုးစားရရင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ တန်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ နောင်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးတွေထံမှာ အော်ဂလီဆန်စရာ ခွေးသန်းတွေ မထည့်ပါနဲ့”

ကွီသည် ဗျက်နှာသေဖြင့် ထွက်သွားသည်။ မစ္စတာပက်သည် စာစိ

ဆရာများနှင့် ဒေါတစ်လုံးမောတစ်လုံးပြော၍ ကျန်ခဲ့သည်။

“ခေါင်း ကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ ရေးနေတဲ့ အရူးရိုးပန်း အခွန်စနစ် ခေါင်းကြီးတွေသာ ကြည့်ပေတော့”

မစ္စတာပက်သည် လေလံကြော်ငြာကအစ ပိုစံသတင်းစာတွင် ပါသမျှ စာမူများကို ဖတ်ရသည့် တစ်ပတ် ၂၇ ဒေါ်လာရသော စာပြင်ဆရာဖြစ်၍ ကွီ၏ ခေါင်းကြီး စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေရလေသည်။

ကွီ ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဆင်းလာစဉ် ဓာတ်လှေကားထဲတွင် အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

“ဟလို ဒေါက်”

ထိုလူငယ်က ကွီကို ဒေါက်တာဟု မခေါ်ဘဲ ဒေါက်ဟု အတိုကောက် ခေါ်သည်။

“နေကောင်းရဲ့နော် မစ္စတာကလင်ကာ”

“မာကျူရီ ကစားရုံမှာ လက်ဝှေ့ပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်မလို့။ ခင်ဗျားတို့ အားကစားအယ်ဒီတာနဲ့ လာတွေ့တာပါ”

ကလင်ကာက ကွီကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး . . .

“အိမ်ပြန်တော့မှာလား” ဟု မေးသည်။

“အင်း”

“လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်မှတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်”

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကလင်ကာက ကြင်နာစွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပိုးဟပ်ဖြူ ကျနေတာပဲဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

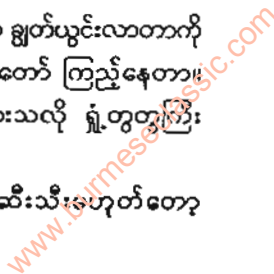
“နေကောင်းပါတယ်။ အသားရောင်ကတော့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပါပဲ”

“ဝမ်းနာ၊ ခေါင်းကိုက်ကော မဖြစ်ဘူးလား”

“ခေါင်းတော့ တစ်ခါတလေ ကိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်မနေတော့ပါဘူးဗျာ”

“လုပ်ရမယ်ဗျာ။ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ထဲမှာ ချွတ်ယွင်းလာတာကို ခေါင်းခေါက်ပြောတာပဲ။ ညစာစားတိုင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကြည့်နေတာ။ ခင်ဗျား မနက်တိုင် အိပ်ရာကထရင် ဆီးသီး မီးဖုတ်ထားသလို ရှုံ့တွတ္တကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်က ဆီးသီးမဟုတ်တော့

ဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးလှပါဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်မနေနဲ့ဗျို့။ ခင်ဗျားကို ဘာဒုက္ခပေးနေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောမယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“လေ့ကျင့်ခန်း လိုနေတာပေါ့ဗျ”

ကွီသည် ကလင်ကာ၏ အသားအရေ စိုစိုပြည်ပြည်၊ အရပ် ၆ ပေ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးကို မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုလူကို ဘယ်သူ စော်ကားရဲမှာလဲ။

“ကျွန်တော့်နေရာ ခဏလေး ဝင်ကြည့်စမ်းဗျာ။ ပြစရာရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်က စတင်ဆိုင် မန်နေဂျာလေဗျာ။ ဆေးလိပ်တို့၊ ဘီလပ်ရည်တို့၊ စာနယ်ဇင်းတို့ ရောင်းတယ်။ အားကစားသမားတွေ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ မြို့လုံးပတ်လည်သမား တွေလည်း စတည်းချတယ်”

“ဒီနေ့ညနေတော့ အချိန်မရှိဘူးဗျာ။ နောက်များမှပဲ”

“ဘာအချိန်လည်းဗျာ။ မဝေးပါဘူး။ ညစာမစားခင် ခင်ဗျား စာရေးစရာ မရှိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် စတင်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကွီသည် ကလင်ကာ မှာပေးသော ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်သည်။

“အားကစားရုံဆိုတာ မြင်ဖူးရဲ့လား”

“ကွီက မမြင်ဖူးကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ဒီဆိုင်နောက်မှာရှိတယ် ဒေါက်။ ခင်ဗျား ဒီနေ့ အတော်အထိနာလာ တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ခင်ဗျားမျက်လုံးက သက်သေခံနေလို့ပေါ့ဗျ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် လှလှ ပပကြီး ဖူးထနေမှာဗျို့”

“အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားက စိတ်ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ရုပ်အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်နေ တာကိုး။ အဲဒါ ခင်ဗျား မှားနေတာပဲ။ ခင်ဗျားစိတ်ကို သယ်နေတာက ခင်ဗျား ရုပ်ဗျ။ ရုပ်ကြီး ဗုန်းဗုန်းလဲရင် ဘာဖြစ်မယ်”

“ဘယ်တော့ အလဲခံမလဲဗျ။ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးက ကောင်းပါတယ်”

“တော်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် မမြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ ခင်ဗျားဟာက အလုပ်ဖိလုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံနေတာဗျ။ သိလား”

“ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်လာတာ ၁၂ နှစ်ကျော်ပြီ”

“အဲဒါမျိုးပေါ့။ တစ်ခါဖြစ် တစ်ခါသေ ဆိုတာ။ ခင်ဗျားကိုယ် မြေကြီးထဲ ရောက်သွားရင် စိတ်တို့ စာတို့ ဆိုတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မလဲ”

ကွီသည် ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်ပြီး . . .

“ဖျော်ရည်တိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖျော်ရည်က တော်တော် ထူးသားနော်”

“ဟေး . . . ဒေါက်၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားပြီဟုတ်လား”

“တစ်စက်မှ မကိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီဆေးနာမည် ပြောစမ်းပါဗျာ။ စာတမ်းတစ်စောင်လောက် ရေးချင်လို့”

“နစ်”

“နစ် ဟုတ်လား။ နစ်တော့ မကြားဖူးဘူး။ နပ်* ပဲ ကြားဖူးတယ်”

မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် နစ်အကြောင်း ရေးမှတ်ရန် ကွီ ဟန်ပြင်နေသည်ကို ကလင်ကာ မြင်၍ . . .

“နေပါဦး။ နစ် ဆိုတာ နတ္ထိ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ။ ဒါ သောက်ရုံနဲ့ မထူးပါဘူး။ ခင်ဗျား ပြန်လာနဲ့။ ခင်ဗျားအတွက် တကယ့်ဆေးကို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်”

“အင်း . . . အဲ”

“ခင်ဗျားနာရီကြီး ထုတ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား အဲဒါ ခက်နေတာပဲ” ကွီသည် ကလင်ကာ၏ သူကိစ္စ သူ ပိုင်နိုင်ပုံကို သဘောကျသွားသည်။ နစ်ဦးသား ဆိုင်နောက်ဖေးသို့ မှောင်ထဲမည်းထဲ စမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ကလင်ကာက ဓာတ်ငွေမီးကို ညှိလိုက်သည်။

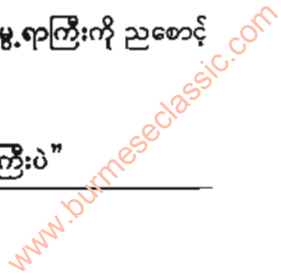
“မာကြူရီ အားကစားကလပ်ခန်းမ ဆိုတာ ဒါပဲ”

ကွီအမြင်တွင် အားလုံး ဆန်းနေသည်။ ဒိုင်ဗင်မွေ့ရာကြီးကို ညစောင့် အိပ်သည့် မွေ့ရာဟု သူ ထင်မိသည်။

ကလင်ကာက . . .

“ဒေါက်၊ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဩသဓ ဆေးကြီးပဲ”

* ခပေါင်းပင်မျိုး။ အဆိပ် ဖြစ်စေတတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခင်ဗျား နေ့တိုင်း အချိန်မှန် အစာစားသလို နေ့တိုင်း အချိန်မှန် ဒီကိုလာပြီး တစ်နေ့ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျားနည်းက အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ရဲ့ အချိန်ကို ဖွဲ့ထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ကွီသည် ပျားတုပ်ခဲရသူပမာ နေမထိထိုင်မသာနှင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ရင်း ပြောသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျား မှားတာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျား စာအုပ်ပြီးအောင် ရေးဖို့ သက်ဆိုးရှည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်နေပုံ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ အမြဲ အခန်းအောင်း၊ တကုပ်ကုပ်ထိုင်၊ တစ်နေ့ နာရီ ၂၀ လုပ်”

ကွီ ငြိမ်နေ၏။ ကလင်ကာ၏ လျှောက်လဲချက်သည် သူ့ဆင်ခြင်တဲ့ တရားကို အသနားခံလျက်ရှိ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်မယ်။ တစ်နေ့ တစ်နာရီသာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်။ ခင်ဗျား ခါတိုင်းထက်လည်း အလုပ်ပိုလုပ်နိုင်မယ်။ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့်လည်း နေကောင်းထိုင်သာရှိမယ်”

ကွီက ငြိမ်မြဲ။ တစ်နေ့ တစ်နာရီကြီးများတောင်။

“ကဲ . . . တစ်လ စမ်းဗျာ။ နောင်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးတောင် မလာဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် လောင်းဝံ့တယ်”

သူ့စာအုပ်ကြီးမှ နာရီ ၃၀ နုတ်ရတော့မည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဤစကား မျိုးကို သူ့နားက လက်သင့်ခံမည် မဟုတ်။ ယခုတော့ ကာယဗလကံတွင် သူ ပေမမီ ဒေါက်မမီ ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အသိက ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ကသာ သူ စနစ်တကျ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခဲ့လျှင် ယနေ့ စာပြင်ဆရာ မစ္စတာပက်ကို သူ တစ်ချက်တည်းနှင့် အလဲထိုးနိုင်ကောင်း ထိုးနိုင်ခဲ့မည်။

“ကောင်းပြီဗျာ။ တစ်နေ့ တစ်နာရီ တစ်လစမ်းမယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ခင်ဗျား နောင်တ မရစေရပါဘူး။ စိတ်သာချို မိုးရွာရွာ နေပူပူ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် လမ်းလျှောက်တာအပြင် နေ့တိုင်း လေဟာပြင်တွင် တစ်နေ့ နာရီဝက် လမ်းမြန်မြန် လျှောက်ရမည်။ ညနေ ၆ နာရီတွင် အားကစားရုံသို့လာပြီး နာရီဝက် အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်

ရမည်။ ဤ သံမဏိစည်းကမ်းကြီးအတိုင်း နက်ဖြန်မှစ၍ ကွီ လုပ်ရတော့မည်။

“ခင်ဗျားကို ပထမဆုံးသင်ရမယ့် သင်ခန်းစာက လေ့ကျင့်ခန်း ကစား ဖော်ချင်းကို မစ္စတာတပ် မခေါ်ရဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဝီလျံ”

“အားလုံးက ခေါ်သလို ဘတ်လို့သာ ခေါ်ဗျာ”

ရေခဲနေသော လမ်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား လျှောက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည်။ ကွီက မထုံတက်သေး လုပ်နေသည်။ ကလင်ကာနှင့် စကား လက်ဆုံကျမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမချမ်းဖြစ်နေမိလေသည်။ ကလင်ကာ ကမူ သူ့တပည့်ကျော် အသစ်စက်စက်ကလေးအား ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု မရှိ၊ လေ့ကျင့်ခန်းမယူဘဲ နေ့မအား ညမအား အလုပ်လုပ်နေသူများအကြောင်းကို တဖောင်ဖောင်ပြောလာရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံကို ကြည့်ချင်လျှင် တစ်နေ့ကျမှ ပြဦးမည်ဟု ကလင်ကာက ကွီကို လိုလိုလားလား စကားကမ်းလှမ်း လိုက်လေသည်။

(၁)

ကွီသည် ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကြီး ညစာ စားနေသည်။ အားလုံးက ဖူးရောင် နေသော သူ့မျက်စိကို စပ်စပ်စုစု ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ အမှုမထား။ စားသောက် ပြီးသောအခါ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်လာသည်။ သို့သော် ကြာကြာမနေနိုင်။

သူ့အခန်းသည် ညတိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းခိုက်ခိုက် တုန်သည်။ တစ်ပတ်တိတိ ရှိပြီ။ သူ့လက်သည် စာရေးမရနိုင်လောက်အောင် ထုံနာလွန်းမက ထုံနာနေသည်။ ယခုည ခါတိုင်းထက် ပိုဆိုးသည်။ ညစာ စားခန်းသို့ သူ ဆင်းလာသောအခါ အိမ်ရှင်၏ သမီးငယ်သည် သူ့အရင်ရောက်နှင့် နေသည်။ သူ့သင်္ချာစာအုပ်များကို ပြန်ကြိုခင်းနှင့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဖီဖီ ဤအခန်းသို့ မလာချင်။ ကွီ လာမည်ကို ကြိုတင်သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကွရာသင်္ချာ တွက်၍ချက်၍ ရလမ်းမမြင်။ သို့သော် အမေက အိပ်ခန်း အေးလွန်းသည်။ ဖီဖီအတွက် မသင့်တော်။ သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်သော နွေးနွေးထွေးထွေး ညစာစားခန်းသို့ ဖီဖီ သွားရမည်။ သွားကို သွားရမည်။ ဖီဖီ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ကွီက တစ်မှောင့်ဖြစ်နေသလား။ ဒါတော့ ရှာလီ နောက်တစ်ခါထပ်ပြောရင် ရပါတယ်။

ဖီဖီက “ကောင်းသော ညနေခင်းပါ” ဟု မပွင့်တပွင့် နှုတ်ဆက်၍ ကွဲက ဦးညွတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါက်က ဆိုးလှသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် ‘တိုးတိုး’ စာတန်းကို ထောင်လိုက်သည်။

ဖီဖီသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ခွေချည့်နေသည်။ ပါးရင်းနားရင်း ပို၍ ချောင်ချောင်၊ မျက်စိ ပို၍ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ချောင်းဆိုးသံသည် ယနေ့ည ပို၍ပြင်းသည်။ လည်ချောင်းက ယားလွန်း၍ သူ မအောင်နိုင်။

ဖီဖီအဖို့ ယနေ့ မိုးလင်းကတည်းက အပေါက်အလမ်းမတည့် ဖြစ်နေ ခဲ့ရသည်။ အိပ်ရာထချိန်တွင် မလှုပ်မချောက် မအိမ်သာဖြစ်နေ၍ ကျောင်းတက် နောက်ကျရသည်။ စီစေရီ* သင်ခန်းစာ မရ၍ အတန်းထဲ ဒဏ်ပေးခံရသေးသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း ကျောင်းလက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ သွားစရာ ရှိသော်လည်း အမေက မလွှတ်။ သူကလည်း နွမ်းနယ်လွန်း၍ မသွားနိုင်။ ညစာလည်း မစားနိုင်။ ညစာစားခန်းသို့ စာဆင်းကျက်ရမည့် ကိစ္စကိုလည်း အမေနှင့် အချီအချေပြောရသေး။ ယခု ၉ နာရီထိုးချိန်တွင် အိပ်ချင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အကွရာသင်္ချာက အဖြေ မပေါ်။ ဘဝနယ် ကြမ်းတမ်းပါဘိ။ ငါ အသက်ရှင်နေဖို့ မထိုက်တော့။

“မင်း ငိုနေသလား”

စားပွဲတစ်ဖက်မှ ပျိုမျစ်တည့်ငြိမ်သော အသံ ပေါ်လာသည်။ အဖြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ဖီဖီ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာ။ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ပါမောက္ခလေးသံက မေးလာ၍ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ဖီဖီက ကညဝတ္တ ပြုံးကလေးဖြင့် မျက်ရည်စ သိမ်းရန် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဖြေသည်။

“ပုစ္ဆာတစ်ခု ဖြေနေတာ တစ်နာရီကျော်ပြီ။ အဖြေ ၅၀မရလို့ပါ။ ရှင့်ကို နောင်ယုက်မိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

ကွဲက အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ လည်ချောင်းရှင်းသံ တစ်ချက်လုပ်ပြီး “ပုစ္ဆာတွက်လို့ မရဘူးလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

* စီစေရီ၊ မားကပ်တူလီယပ် (ခရစ်တော်ငမိ ၁၀၆ - ၄၃) ။ ။ ရောမခေတ် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်၊ နှုတ်စုပါရဂူ၊ စာပေပညာရှင်၊ လက်တင်ဘာသာ သင်သူတိုင်း သူ့စာကို လေ့လာရသည်။

“မရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရမှာပါပဲ။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်ပြီး သားပါ”

ဖီဖီက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လိုက်ပြီး ရဲစိတ်တင်းသည်။

ဖီဖီက သူ့မျက်နှာကို စာအုပ်နှင့် အတင်း အပ်ထားသည်။ သို့သော် ကို၏မျက်မှန်ဝိုင်းကြီးများနောက်ကွယ်မှ အကြည့်ကို တလုပ်လုပ်ခံစားနေရသည်။ ဤအတွင်း ကို၏စိတ်လျှော့လက်လျှော့လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“စာအုပ်ယူခဲ့။ ငါ တွက်ပေးမယ်”

“အကွရာသင်္ချာလည်း ရှင် နားလည်တာပဲနော်”

ဖီဖီသည် ချောင်းသံကို မျိုသိပ်ရင်း မေးကာ ကွဲဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် လာထိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် စာအုပ်ကိုဖြန့်လျက် . . .

“ပုစ္ဆာပြစမ်း”

ဖီဖီက လက်ညှိုးထောက်ပြသည်။ ပုစ္ဆာအမှတ် ၇၁။

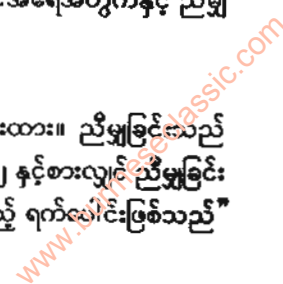
‘ကျောက်နံရံတစ်ခု ဆောက်လုပ်သော အလုပ်သမား တစ်ဦးသည် ကျောက်တိုင် ၁၀၅ တိုင် စိုက်ပြီးနောက် တစ်နေ့လျှင် ၂ တိုင်ကျ လျှော့စိုက်သော် ကျောက်နံရံတစ်ခုလုံး ဆောက်လုပ် ပြီးစီးရန် ၆ ရက် ပိုမိုကြာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို အလုပ်သမားသည် တစ်နေ့လျှင် တိုင်မည်မျှ စိုက်ထူခဲ့သနည်း’ ကွဲသည် ပုစ္ဆာကို မြင်းကောင်း ဒုန်းစိုင်း တစ်ခေါက်ဖတ်ပြီး “တစ်နေ့ ခုနစ်တိုင် စိုက်တာပေါ့” ဟု အဖြေပေးလိုက်လေသည်။ ဖီဖီခမျာ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ကွဲကို ပြုံးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ကဲ မှန်ရဲ့လား တွက်ကြည့်ရအောင်။ မင်းရေးထားတာတွေ ဖတ်ပြစမ်း”

“မသိကိန်း X သည် တစ်နေ့စိုက်ထူသော တိုင်အရေအတွက်နှင့် ညီမျှ ပါစေ”

“ဆက်ဖတ်”

“၁၀၅ ကို တည်ကိန်းထား။ X ကို စားကိန်းထား။ ညီမျှခြင်းသည် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်း ဖြစ်သည်။ ၁၀၅ ကို X - ၂ နှင့်စားလျှင် ညီမျှခြင်း သည် တစ်ရက် ၂ တိုင် လျှော့စိုက်သော် အလုပ်လုပ်ရမည့် ရက်ပေါင်းဖြစ်သည်”

“ဟုတ်ပြီ”

“(၁၀၅ ÷ X - ၂) + ၆ ရက် ပို၍လုပ်လျှင် အလုပ်လုပ်ရမည့်ရက်ပေါင်း

ဖြစ်သည်”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

ဖီဖီက ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ပုစ္ဆာထဲမှာ ၆ ရက် ပိုကြာမည်ဆိုတာ ဘယ်ရက်ထက် ပိုကြာတာလဲ”

“ကြာနိုင်တာထက် ပိုကြာတာကို ဆိုလိုတာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ ပုစ္ဆာရဲ့အညွှန်းအတိုင်း ချတွက်ပေါ့”

“ပုစ္ဆာအညွှန်းအတိုင်း၊ ပုစ္ဆာအညွှန်းအတိုင်း”

ဆရာက . . .

“ရက်ပိုကြာမယ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မူလ အလုပ်လုပ်ချိန်

နှုန်းထက် ပိုကြာတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အလုပ်လုပ်ချိန် နှုန်းသစ်မှာ ၆ ကို ပေါင်းထည့်လေ”

“ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး။ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်မ သိပ်ဖျင်းတာပဲ”

“ဒီလို တွက်ကြည့်စမ်း။ ကိန်း နှစ်ကိန်း ရှိတယ်။ တစ်ကိန်းက မူလ အလုပ် လုပ်နှုန်းနဲ့လုပ်ရင် လိုမယ့်ရက်အရေအတွက်။ ဒုတိယကိန်းက အလုပ်လုပ်နှုန်းသစ်နဲ့ လုပ်ရင် လိုမယ့်ရက် အရေအတွက်။ ကဲ ဒီကိန်းနှစ်ကိန်းရဲ့ ခြားနားခြင်းက ဘာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မသိတာပေါ့”

“ပုစ္ဆာထဲမှာ ပြထားသားပဲ”

“မတွေ့ပါလား”

“ဒါဖြင့် ၆ ရက်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“အို ကျွန်မ သိပြီ၊ သိပြီ။ အဲဒါက အလုပ်လုပ်ရမယ့် ရက်တွေရဲ့ ခြားနားချက် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့။ ကဲ ညီမျှခြင်းတွေ ချရေးစမ်း။ မဟုတ်ဘူးလေ။ အလုပ် လုပ်ချိန် နှုန်းကြီးရင် ရက်အရေအတွက် ငယ်ရမှာပေါ့။ ငယ်တာထဲက ကြီးတာကို မနုတ်နဲ့လေ”

ယခုမှပင် ဖီဖီသည် သွက်လက် ချက်ချာစွာ ရေးချလိုက်နိုင်တော့သည်။

$$\frac{၁၀၅}{X - ၂}$$

$$\frac{၁၀၅}{X}$$

$$= ၆$$

$$၁၀၅ X - ၁၀၅ X + ၂၁၀ = ၆ X - ၁၂ X$$

$$၆ X - ၁၂ X = ၂၁၀$$

$$၆ X - ၁၂ X - ၂၁၀ = ၀$$

$$X - ၂ X - ၃၅ = ၀$$

$$(X - ၇) (X + ၅) = ၀$$

$$X = ၇ \text{ သို့မဟုတ် } - ၅$$

ဖီဖီသည် မထိတ်မပျာ ချိုချိုသာသာကလေး ပြုံးကာ ကို မျက်လုံးကို ပြန်ကြည့်နေ၏။

“၇ တိုင်။ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ရှင်လိုသာ ကျွန်မ တော်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ သိပ် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ မစွတာကိုရယ်။ ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်”

“နောက်ကို ဒီလို ခက်တဲ့ပုစ္ဆာတွေရင် ငိုမနေနဲ့။ ငါ့ကို လာပြလှည့်” ကိုက ဖီဖီအပြုံးကို တမင်ကလာ မျက်နှာလှဲပြီး ပြောသည်။

ဖီဖီက . . .

“တကယ်နော်။ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို အနောင် အယုက် မပေးချင်ပါဘူး။ ဒီနေ့ညတောင် ဒီကို ဆင်းလာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အမေက အတင်းဆင်းခိုင်းလို့”

“မင်းအမေက ဘာပြုလို့ ဆင်းခိုင်းရတာလဲ”

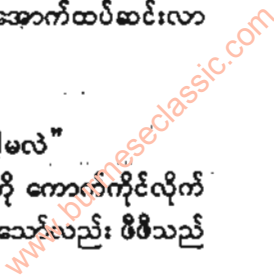
“အပေါ်ခန်းက အေးလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မ ချောင်းဆိုးရောဂါနဲ့ မတော်လို့” ကိုက မျက်မှောင်ကုပ်၍ . . .

“အပေါ်မှာ သိပ်အေးလွန်းတဲ့နေ့ဆိုရင်လည်း အောက်ထပ်ဆင်းလာ ခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်မ ရှင်ကို လာမရွပ်ချင်ပါဘူးရှင်”

“ငါ မလာစေချင်ရင် လာပါလို့ ဘယ်ခေါ်နေပါ့မလဲ”

ကိုက ခပ်ဆတ်ဆတ် စကားပြတ်ပြောပြီး ခဲတံကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ “သွားပေတော့” ဟု သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ဖီဖီသည်

ကျောင်းစာအုပ်များကို ချိုင်းညှပ်ကာ သူ ပြောချင်ရာ သူ ဆက်ပြောနေသည်။
 “မစ္စတာကွို၊ ရှင့်နဖူးက ဒဏ်ရာကြီးကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါရစေနော်”
 “အို . . . နေပါစေ။ အရေးမကြီးပါဘူး”
 “ရှင့်ဟာရှင် မမြင်တော့ ဘယ်အရေးကြီးတယ်ထင်မလဲ။ အာနီကာ*
 လေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဝစ်ဟေဇယ်** ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ တို့လိုက်ပါနော်၊ ဟုတ်လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”
 “ဆေးတစ်ခုခု ထည့်လိုက်ရင် မြန်မြန် အနာကျက်သွားမှာပေါ့ရှင်”
 ဖိဖိက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။
 ကွိုစိတ်တွင် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အနာမကျက်မချင်း လူ
 တကာက တမေးတည်း မေးနေကြတော့မှာပဲ။

“အနာမြန်မြန်ကျက်မှာ သေချာရင်တော့”
 “ကျိန်းသေပေါ့ရှင်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖိဖိ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်
 သွားလေသည်။

ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ တစ်နေ့ တစ်နာရီ အချိန်ပေးရမယ်။ ဘုရား ဘုရား
 ဖြန်းမယ့်အချိန်တွေက ဘယ်လောက်များလိုက်သလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာလိုက်သလဲ။
 ပိတ်စ၊ ကတ်ကြေး၊ ဆေးပုလင်း နှစ်ပုလင်းနှင့်အတူ ဖိဖိ ပြန်ရောက်
 လာသည်။

“သိပ်မကြာပါဘူးနော် မစ္စတာကွို။ ဒီဆေးပုလင်းက ဝစ်ဟေဇယ်။
 မစပ်ဘူး။ မြန်မြန်တော့ မပျောက်ဘူး။ ဒီဆေးပုလင်းက တာပင်တိုင်။ အနာ
 မြန်မြန်ကျက်တယ်။ ဘာဆေးထည့်ရမလဲ”

“တာပင်တိုင်”
 ကွိုက အာဇာနည်လေသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။

ဖိဖိက ကျင်လည်စွာ ဆေးထည့်ပေးနေသည်။ ကွိုအဖို့ သူ့တစ်သက်တွင်
 မိန်းမသားတစ်ဦး၏လက်ဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် အတို့အထိခံရဖူးခြင်း။ သူ ထင်ထား
 သလို အခံရမဆိုးပါလားဟု စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောဆိုချက်ပေးနေမိလေ၏။

* အာနီကာရွန်တာနာ ။ အမေရိကတိုက်တွင် ပေါက်သော နေကြာ တစ်မျိုး။ ပွန်းနာ
 ပွဲနာအတွက် အသုံးပြုသော တင်ချာ ခေါ် အဆိပ်တစ်မျိုးကို ထိုအပင်မှ ထုတ်လုပ်သည်။
 ** ဝစ်ဟေဇယ် ။ ရုက္ခဗေဒဝေါဟာရမှာ ဟာမာမိလစ်ဗာဂျီနီးယားနား ဖြစ်သည်။
 မြောက်အမေရိကတိုက် အရှေ့ပိုင်းတွင် ပေါက်ရောက်သည်။ အရွက်နှင့် အခေါက်မှ
 ဆေးထုတ်သည်။

“နာသလား”
 “ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလောက်ပါ”
 “တာပင်တိုင်က အနာတော့ မြန်မြန်ကျက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို
 ပြောရမလဲ။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကလေး ရောက်ရင်တော့ အတော် အနေဆိုးတယ်။
 အဲဒီအခါကျ ကျိတ်မှိတ်သာ ခံပေါ့”

“ခံနိုင်ပါတယ်”
 “ဆေးထည့်ခွင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကွရာသချာအတွက်
 လည်းပေါ့။ မင်္ဂလာညပါ”
 “မင်္ဂလာညပါ”

ကွို အလုပ်ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ချေ။ တာပင်တိုင်၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းသည်
 ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူ လမ်းထလျှောက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မြည်တွန်
 တောက်တီးသည်။ သို့သော် ဆေးဖတ်ကို ခွာမပစ်ချင်။ ခွာပစ်လျှင် ဆေးထည့်တာ
 မှားလေခြင်းဟု ဝန်ခံရာရောက်မည်။ သူက ဘယ်တော့မှ မှားသော လူစားမျိုး မဟုတ်။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုင်လက်ရှိသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်၌ စာဖတ်နေရာမှ
 ရေငတ်၍ ညစာစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ လမ်းလျှောက်
 လိုက်၊ မြည်တွန်တောက်တီးလိုက် လုပ်နေသော ကွိုကို တွေ့ရသည်။ စကား
 မဟာရဲ၍ ထွေလီကာလီ မပြော။ ရေကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်ကာ ကွက်ကြည့်
 ကွက်ကြည့် လုပ်နေသည်။ သို့သော် ကွိုက ဂရိစကား လက်တင်စကားဖြင့်
 ကျိန်တွယ်ဆဲရေးနေသဖြင့် သူ့ခမျာ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ နားမလည်ရှာ။

၅ မိနစ်အတွင်း ကွို အလုပ်စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ဖိဖိပြောခဲ့သလို
 တာပင်တိုင်က ပူစပ်ပူလောင် လျော့သွား၍မဟုတ်။ တာပင်တိုင်သည် ရှာဒရက်
 နှင့် အဗက်နီကို* တို့၏ မီးလောင်တိုက်တမျှ ပူလောင်ကင်မြိုက်နေဆဲ။

ခေါင်းမီးလောင်နေသည်ဟု ဆိုရမလို့ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကိုယ်
 လက် လှုပ်ရှားမှုအတွက် တစ်နေ့ တစ်နာရီတောင် အချိန်ဖြုန်းရမှာပါကလား။
 တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်နာရီရ အချိန်ရခိုက် လုံ့လစိုက်ရမှာပါကလား ဟူသော

* သမ္မာကျမ်းစာလာ ဇာတ်လှန်ပြည်မှ ဝညာရုံတို့ကို အုပ်စိုးသော ဝန်ဒယေလ (ပုရောဟိတ်
 ဒင်နီယယ်)၏ ဝညာသင်ဇာတ် ရောင်းရင်းနှစ်ဦး။ သမ္မာကျမ်းစာ ဒဲယေလအနားတွင် ကျမ်း
 ၃:၂၀တွင် “ခွန်အားကြီးသော စစ်သူရဲတို့သည် ရှာဒရက်၊ မေရုတ်၊ အဗေဒနကာတို့ကို
 တုပ်နှောင်၍ မီးလောင်လျက်ရှိသော မီးရိတ်သို့ ချပစ်စေခြင်းငှာ” ဟု လာသည်။

အတွေးကြောင့် အလုပ်စားပွဲတွင် ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ည ပြိုဟ်ဆိုးကို မွှေးသည်။ နာရီဝက်ခန့်အတွင်း အနာ ပူစပ် ပူလောင် သက်သာသွား၍ ကလောင်သောတော့မည်ကြံကာရှိသေး တံခါးဖွင့်၍ ပါမောက္ခကြီး နီကိုလိုဗီးယပ် ဝင်လာသည်။ မီးခြစ် လိုချင်သတဲ့။ မီးခြစ်ဘူး တစ်ထောင်လောက်ဝယ်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ် လှောင်ထားပါလား။

ပါမောက္ခကြီးက အနှောင့်အယှက်ပေးမိခြင်းကို သာယာညင်းပျောင်း တောင်းပန်သည်။ သို့သော် လာသုတ်သုတ် ပြန်သုတ်သုတ် မဟုတ်။ မီးလင်းဖိုမှ မီးခြစ်ကိုယူကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်မိမိမီးညှိရင်း ဒေါက်တာကလေး၏ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား မတော်တဆ ခိုက်မိတယ်ထင်တယ်။ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး။ ကျေးဇူးပါပဲ”
ကွဲ၏လေသံသည် ပါမောက္ခကြီး ပါတောပိတ်သွားလောက်အောင် တောက်တောက်ခါးခါး ရှိလှသည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် စကားပြောမပြတ်။ မီးလင်းဖိုကြီးကို မှီလျက် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း . . .

“ညတိုင်း ခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်ရတာ အေးအေးလူလူရှိမှာပဲနော်”
“လမ်းလယ်ကောင် စာထိုင်ရေးရတာလောက် ရှိတာပါဗျာ”
“ဟုတ်လား”

“အနှောင့်အယှက်က အတောမှမသတ်နိုင်တာချည်းကိုး”
ပါမောက္ခအိုကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားပြောတာ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒစစ်စစ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီလို ဘုံရိပ်သာမျိုးမှာတော့ တစ်ခါတလေလည်း ကသိကအောက်ဖြစ်ရတတ်တာမျိုးပေါ့။ ကျုပ် တစ်ယောက်အဖို့ကတော့ ခင်ဗျားကို အခုပဲ သေးမဲ့ပေးပါတော့ မယ်ဗျာ။ မင်္ဂလာညပါ”

ည ၁၁ နာရီတွင် မစ္စမီလာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် ဝင်လာသည်။ ရေသောက် ချင်သည်။ ၁၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ကလင်ကာ ရောက်လာပြန်သည်။ ပုလင်းကြီး လက်ကဆွဲလာ၍ ဖီဖီထံမှ တာပင်တိုင်ပုလင်း နောက်ထပ် ပို့လိုက်ပြန်ပလားဟု ကွန်သွားမိသေးသည်။ သူ့အကြောလိမ်းဆေးဖြစ်နေ၍ တော်ပေသေးသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အသံဗလံ လုံးဝ တိတ်ငြိမ်ကင်းဆိတ်ဘူး၍ ကွဲ စာဆက်ရေး နေလေ၏။ တစ်မြို့လုံး အိပ်ပြီ။ တာပင်တိုင်ဆေးကလည်း မပူ မလောင်တော့ပြီ။

နာရီစက် ချက်ချက်မြည်သံကိုသာ ကြားရတော့သည်။ ပါရဂူကလေးသည် သူ့ ချစ်ဖူး ခေါင်ဖျားကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သိပ္ပံပညာသည် သူ့ကို ရက်ရက် ရောရော ချစ်တဲ့ပြန်သည်။ သူ့စိတ်အာရုံသည် အက္ခရာတိုင်းအောင် လွှင့်မျောပျံတက်နေသည်။

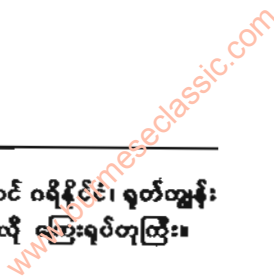
သူ့မနှောဝီညာဉ်တွင် ကင်းခြောက်ပစ်ကွာသော လူတုံ့ခန်းဝါကြီးကို မေ့ရုံ ရနေမိလေ၏။ ကေစိဆရာတို့ ဖျက်ရမ်း မှန်းစေ ကြံသိခဲ့ကြကုန်သည့် လူမှုရေးသိပ္ပံ ပညတ်တရား ဉာဏ်လှေကားကြီးကို သူသာလျှင် တက်လှမ်းနိုင်သည်။ လူမှုရေးပညတ်တရားများကို သူသာလျှင် လက်မွန်မဆွ ပြဋ္ဌာန်းနိုင်သည်။ လူမှုရေး သိပ္ပံ မဟာစီမံချက်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူသာလျှင် ကနဦးအစ ယုယ ပိုက်ထွေးနိုင်ပြီး ပုံသေနည်း ရှာနိုင်သည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို သူသာလျှင် ကိုလိုဆပ်ရုပ်တုကြီး* ပမာ မော်မော်ကြားကြား ကားယားခွ နင်းနိုင်သည် ဟူသော စိတ်ကူးအိပ်မက်များကို မြင်မက်နေမိလေ၏။

စိတ်ကူးကမ္ဘာမှ မြေပြင်သို့ ဖုတ်ခနဲ ပြန်ကျသောအခါ ည ၂ နာရီ ထိုးရန် ၁၅ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ မီးလင်းဖိုလည်း သေ၊ အခန်းလည်း အေး၊ မီးတိုင် လည်း ငြိမ်းလှပြီ။ မှောင်ထဲ၌ စမ်းဝါး၍ အခန်းသို့ ပြန်ရသည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန် လွန်သွားသည်ကို သူ့တာသာသူ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။ တစ်ညလျှင် ၆ နာရီခွဲ သူ အိပ်၍ သူ့အိပ်ရာဝင်ချိန်သည် ည တစ်နာရီခွဲ ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်နေ့၍မှ ၅ မိနစ် အချိန် မလွဲ။ ထူးဆန်းထွေလာ ယနေ့ညအဖို့မှာကား အိပ်ရာသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် မဝင်။ လုပ်စရာကျန်နေသေးသည်။ သူ၏အချိန်ဇယားကြီးကို ထိပါး ဖောက်ဖျက်ရဦးမည်။

အိမ်ခန်းခ ပြဿနာ မပေါ်မီက ကြည်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော နေ့များ၏ သူ့သံမဏိအချိန်ဇယားကြီးမှာ . . .

၈:၂၀	=	နံနက်စာ
၈:၄၀	=	လူမှုရေးသိပ္ပံ
၁:၃၀	=	နေ့လယ်စာ
၂:၀၀	=	လူမှုရေးသိပ္ပံ
၇:၀၀	=	ညစာ
၇:၂၀	=	လူမှုရေးသိပ္ပံ

* ရှေးခေတ်ဟောင်း အိပ်စက်ခန်းခန်းဝါးအနက် တစ်ဝါးအပါအဝင် ဂရိနိုင်ငံ၊ ရုတ်ကျွန်း သိပ်တမ်း၌ ခရစ်နှစ်မတိုင်မီ ၂၈၀ က နိုတ်ထုခဲ့သည့် အပိုလို ရွေးချယ်တုကြီး။

အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့၏ ချစ်ခရီးလမ်းဟူသည် ဘယ်တော့မျှ မဖြောင့်ဖြူးသကဲ့သို့ ထိုအချိန်ဇယားကြီးသည်လည်း မဖြောင့်မဖြူး။ ပထမ ပိုစ်သတင်းစာအလုပ်က ဝင်လာသည်။ တစ်နာရီ ပဲ့သွားသည်။ ယခု သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးက အချိန်တောင်းပြန်ပြီ။ နောက် တစ်နာရီ။ အိမ်ရှင်မကြီး၏ သမီးကလေးပြဿနာက အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်သေးသည်။

သူ့ဘက်က လိုက်လျောမှုကို ကလေးမက ငတေမာ ပြီးရော စိတ်ဖြင့် အခွင့်ကောင်းတော့ မယူစကောင်း။ သူ့အချိန်သည် နှောင်းခေတ်နှင့် နှောင်းလူတို့ အတွက် ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူ နုလပိန်းတုံးကလေး၏ နဝေတိမ်တောင်ကိစ္စအတွက် မဟုတ်။ တစ်ပတ် ၅ မိနစ်တန်သည်၊ ၁၀ မိနစ်တန်သည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်လ မိနစ် ၄၀ ကုန်မည်။ မဖြစ်နိုင်။ အချိန်ဇယားတွင် ထည့်၍ မဖြစ်နိုင်။

သို့သော် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် တစ်နာရီကိုကား မတိမ်းလွယ် မရှောင်သာ အချိန်ဇယားတွင် ပါဝင်စေရတော့မည်။ သူ့အချိန်ဇယားသစ်မှာ . . .

- ၈:၂၀ = နံနက်စာ
- ၈:၄၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ
- ၁:၃၀ = နေ့လယ်စာ
- ၂:၀၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ
- ၄:၄၅ မှ ၅:၁၅ = လေဟာပြင်လမ်းလျှောက်
- ၅:၁၅ မှ ၆:၁၅ = ပိုစ်သတင်းစာအလုပ်
- ၆:၁၅ မှ ၆:၄၅ = ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု
- ၇:၀၀ = ညစာ
- ၇:၂၀ = လူမှုရေးသိပ္ပံ

ကိုသည် ဆံပင်စုတ်ဖွားထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ချိတ်ကာ အချိန်ဇယား အပြိုအပျက်ကြီးကို ရင်ထုမနာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပိုစ်သတင်းစာတွင် နောက်ဆုံး ဂယ်လီများကို ပရုဖတ်ရင်း ဆေးတံမှိုနီးနေမည့် မစ္စတာပက်ခမျာ သူ့ 'ခွေးသန်း' များက နောင်လာနောက်သားတို့အတွက် မဟာမျှော်လင့်ချက်ကြီးကို မည်မျှ ခြောင်းဆန်အောင် ကိုက်ခဲပစ်လိုက်ကြကြောင်း သိသာသိလျှင် များစွာ ရင်သပ် အံ့ဩ ဖြစ်ရှာမည် မှာရ။

(၉)

ကြာသပတေးနေ့ ဂျာမန်ကိုတီလွန်* ကပွဲသည်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ အိပ်မက် ပမာ ဖြစ်သည်။ ဝါတွင်းကာလ** ကုန်ဆုံးခန်းအချိန်ဖြစ်၏။

၁၈၇၁ ခုနှစ်မှစ၍ ကပွဲရာသီတိုင်း ဂျာမန်ကပွဲများကို ၆ ကြိမ် ကျင်းပ လေ့ရှိသည်။ ကပွဲနေ့တွင် မြင်းက ရထားကြီးများ တာသီတတန်း။ ဓာတ်လှေကားများ တက်ချည်သက်ချည်။ စကြိုများ ယောက်ျား မိန်းမအပြည့်။

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ စုံတွဲအချို့ ကခုန်နေကြပြီးစင်မြင့်ပေါ်၌ ဖက်ဖီ၏ ဟန်ဂေရီ ဂီတဆရာများ တီးမှုတ်နေကြပြီ။ ချားလ်စ်ဂါဒ်၊ နီယာဝက်စ်နှင့် မစ္စဗီလီစင့်အေဗာရီတို့ ဝင်လာကြသည်။ လူကြီးသူမများကို ဂါရဝပြုပြီးနောက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ဝက်စ်သည် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သံစွာနှောင်ကြီးတည်းသလို ချည်တွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ပန်းလိပ်ပြာ လေမှာဝဲသလို ဂီတလှိုင်းထဲတွင် ကခုန်ပျော်ပါသွားကြလေ၏။

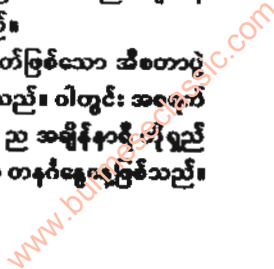
မစ္စအေဗာရီက . . .
 “ဒီနေ့ည ကျွန်မ လွတ်ပျော်တာပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး”

မစ္စအေဗာရီ ဤမျှလောက် အလှကြွယ်သည်ကို ဝက်စ် တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်စဖူး။ ထိုအလှနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရင်ချင်းအပ်ရခြင်းသည် သူ့ကို ယစ်မူးရီဝေစေသည်။ ဝက်စ်က . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပျော်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အင်အား ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိမှ သိရဲ့လားလို့ တွေးပြီး အံ့ဩနေတယ်”

* ရုံတွဲပေါင်းများစွာ စုပေါင်းကာ ယိမ်းကွက်ပြောင်းသလို တကွက်အမျိုးမျိုး ပြောင်းကာ ကခုန်နည်း။ ပြင်သစ်ပြည်မှထွင်သည့် ကနည့်ဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်ကိုတီလွန် သို့မဟုတ် ဂျာမန်ဟု အတိုကောက်ခေါ်လေ့ရှိသည်။

** ခရစ်တော် သေလွန်ရာမှ ထမြောက်သောနေ့ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော အီတာပွဲတော်ရက် မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ် ရက်ပေါင်း ၄၀ ကာလဖြစ်သည်။ ဝါတွင်း အရေးကိစ္စမှာ အက်ရှ် ဝုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်သည်။ (အီတာပွဲတော်ရက်သည် နေ့ည အချိန်နှာရီ ၂၅ နှစ်ညီမျှသော သမရာသီအလွန် ဝထမဆုံး လပြည့်နေ့အထက် ၀ထစ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ဧပြီလတွင် ကျရောက်လေ့ရှိသည်။)

ဂီတသံရပ်သွား၍ လူတောထဲမှ ကွေ့ပတ်တိုးတိုးပြေး ကိုယ့်အရာသို့ပြန် လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လာသည်ကို မျက်စိပေါင်းများစွာက ပိုင်းကြည့်နေကြ၏။

မစ္စအေဗာရီသည် ချောသည်။ ကျိုကျိတက် ချမ်းသာသည်ဟု သတင်းပြေးသည်။ ဝက်စံကမူ ပင်ကိုအရည်အချင်း ရှိသည်။ ယောက်ျားချော ချောသည်။ ပါးနပ်သည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည်။ စာပေနဲ့စပ်သည်။ အပြောအဟော ကျွမ်းကျင်သည်။ ခေတ်သစ် အမေရိကန် တောင်ပိုင်းသား လူငယ်ပုံစံဖြစ်သည်။ လူကြီးလူကောင်းလည်း ဖြစ်၊ ဒီမိုကရက်တစ်ဝါဒီတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၍ အနာဂတ်ကို စိုးပိုင်မည့် အညွန့်တလူလူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဒီ မတ်၊ ၇ ရက်ဟာ တကယ်မမှေ့တဲ့နိုင်လို့ ဆိုရမယ့်နေ့ပဲ။ ဒီနေ့ ဂုဏ်ထူးကြီး နှစ်ခု ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောပြချင်တယ်”

မစ္စအေဗာရီသည် သူ့မျက်လုံးကြီးများကို ဝင့်လိုက်၏။ ရွန်းရွန်းလှဲသော မျက်လုံးကြီးများ။ ဗြဲအသွေးလို စိမ်းဖန်ဖန် မျက်လုံးကြီးများ။ မဝန်းမကျယ်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား သွယ်လျားသော မျက်လုံးကြီးများ။ ဝက်စံသည် ထိုမျက်လုံးကြီးများကို သိမ်းကျုံး စူးစိုက်ကြည့်နေ၍ မစ္စအေဗာရီက ငြင်သာစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“နောက် ဂုဏ်ထူးတစ်ခုကတော့ ဝက်စံက စကားဆက်သည်။

“နောက် ဂုဏ်ထူးတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ပေးချင်နေတယ်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား။ ရှင်ကရော လက်ခံမှာလား”
ဝက်စံက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဆောင်းမကုန်ခင် ဆင်ဝယ်နဲ့ ဝက်စံကုမ္ပဏီဟာ ဆင်ပယ်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ကုမ္ပဏီဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဇွန်လမှာ ရွေးမယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ အခုအလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်လွှတ်ချင်ရတာလဲ”

“ကိုယ့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ငွေနောက် ကောက်ကောက်ပါတဲ့ အလုပ်မှာထက် တခြားမှာ ပိုပြီး အသုံးချချင်လို့ပေါ့”

မစ္စအေဗာရီက သူ့စကားအသုံးအနှုန်းကို မကြိုက်လှချေ။
“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး စတော့ရှယ်ယာလုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်လာ

တောင်မှ သေသွားရင် ဘယ်သူက အမှတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုချင်တဲ့လူ။ ကိုယ့်ပြည်နယ် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ဝတ်ဝန်းကျင် တိုးတက်မှုရှိအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ မျှော်မှန်းတဲ့လူ။ ဒီကောလိပ်အလုပ်က”

ပြောတုန်းဆိုတုန်း ကကွက်ပြောင်းသွား၍ ဘီဗာလေဘတ်လက်သို့ မစ္စအေဗာရီ ပါသွားသည်။ အကြောင်းသင့်ချင်တော့ ဝက်စံသည် ရှာလီဝေလင် နှင့် ကကွက် တွဲမိလိုက်သည်။

“ဒီ ကပွဲကတော့ သိပ်မြိုင်မှာပဲနော်”
ရှာလီက ပြောသည်။

“ရှင်နဲ့မတွေ့ရတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလှပြီ ထင်နေတုန်း ခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ရှင့်မိန့်ခွန်းက ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မ လူလေးယောက်ကိုတောင် ပြောပြပြီးပြီ”

“တခြား ထူးခြားတာကလေးတွေကော ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလား”
“ရှိပါ့ရှင်။ ဒီနေ့ည ရှင်အတွဲက လာသမျှထဲမှာ အချော အလှဆုံး ဆိုတာနဲ့

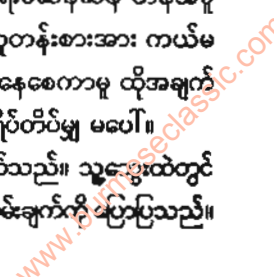
“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”
“သူ့အတွဲကလည်း ဒီ ဧရာမ ခန်းမကြီးထဲမှာ အတော်ဆုံးလူဆိုတာပါပဲ”

“အဲဒါကိုရော လူ ဘယ်နှယောက်ကို ပြောပြီးပြီလဲ”
စကားမပြတ်မီ ကကွက်ပြောင်း၍ လူချင်း ကွဲသွားပြန်သည်။

သူတို့ လက်ချင်း ပြန်ဆက်မိချိန်တွင် . . .
“ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စံကိုပဲ ပြောပြရပါသေးသတဲ့ရှင်”

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကသူ ခုန်သူ ကုဋေကုဋေ ပေါသော်လည်း ရှာလီ ကပုံမှာ လူတိုင်း ငေးကြည့်ရသည့် ကပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ လူဝံ့ရှားမှု၏ ကဗျာ။ ရှာလီကို အေဗာရီထက် သိသိသာသာ ချောကြောင်းလှကြောင်း အများက ယူဆကြသည်။ သူ့ကိုယ်ဟန်က မနွဲ့ပျောင်း။ သူ့အသံက မမြူချို။ သူ့မျက်လုံးက မတော့ပျံ့။ သို့သော် ရုံးဆန်ဆန်၊ အရာရှိဆန်ဆန်၊ လက်ရေးတိုစာရေးမဆန်ဆန် ဟန်အမူ အရာလည်း မရှိ။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ချိုင့်နှစ်ပါးသောလူတန်းစားအား ကယ်မစောင့်ရှောက်ရေးအတွက် အချက်အလက်များ ပြည့်လျှမ်းနေစေကာမူ ထိုအချက် အလက်များသည် ကပွဲ ခုန်ပွဲ ဧည့်ခံပွဲ စကားဝိုင်း၌ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်မျှ မပေါ်။

ဝက်စံသည် တွဲကနေရင်းက ရှာလီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဦးထဲတွင် ဂီတလှိုင်းထနေသည်။ ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပြောပြသည်။

ရှာလီက သူ ဘာလုပ်မလဲ မမေး။ သူ လုပ်ချင်သော အများအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း လုပ်ခွင့် ပေါ်လေပြီဟု ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော ရှာလီက သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူပါ ရော ဖျော်မိသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့အစီအစဉ်များကို ရှာလီအား စိကာပတ်ကုံး ပြောပြနေ လေ၏။ ဘလိန်းကောလိပ်ကို ခေတ်သစ် ပညာရေးအဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်အောင် သူ လုပ်မည်။ ပြည်နယ်နှင့် မြို့တော် တိုးတက်ကြီးပွားရေး၌ တတပ်တအား ပါဝင်ကြမည့် လူငယ်၊ လူထက် ရဲရဲတောက်ကလေးများကို မွေးထုတ်မည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဇွန်လမှာ ရွေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိအကျတော့ မသိရ သေးဘူးပေါ့။ ဒီစကားကို လျှို့ဝှက်ထားနော်။ ဧပြီမှာ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို ဖျက်မယ်။ မေလမှာ ကျောင်းသားသစ်တွေ ပြုဝင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ရေးတွေ လုပ်မယ်။ ဇွန်လမှာ ဥရောပကိုသွားမယ်။ ကမ္ဘာဟောင်းရဲ့ ပညာရေးစနစ်တွေကို လေ့လာမယ်။ ဩဂုတ်လလယ်ဆိုရင် ဥက္ကဋ္ဌစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီ”

ရှာလီက ဘုန်းတော်ဘွဲ့ တေးသီသလို တြည်နှူးဝမ်းမြောက်စကား ဆိုသည်။ ရှာလီသည် ဘီဗလေဘတ်က လက်ဆောင်ပေးသည့် နှင်းဆီ ပန်း စည်းကြီးထဲမှ တျာတျာနီရဲသော နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကိုယူကာ . . .

“ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန လက်ထောက်အတွင်း ရေးမှူးက ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်ကို သစ္စာတော်ခံ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပန်းလက်ဆောင် ဆက်ပါတယ်ရှင်” ဟု ရယ်ရွန်းရွန်း ပြောလိုက်၏။

“အား၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ပန်းကို သူ့အင်္ကျီအဖုံးမှာ ထိုးပေးဖို့ သစ္စာတော်ခံ ကလေးကို အမိန့်ရှိတော်မူတယ်”

ခဏကြာသောအခါ ဝက်စ်သည် မစ္စအေဗာရီနှင့် တွဲကနေလေ၏။ ဂီတသံဆုံးလျှင် ညစာ စားကြဖို့ ပြင်သည်။

မစ္စအေဗာရီသည် ကုလားထိုင်မှ ထကာ နှင်းပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ယူလိုက်သည်။

“လှတယ်နော်။ ကပွဲအတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ ပန်းလက်ဆောင်ကလေး ပေးပါရစေ” ဟု ပြောပြီး ဝက်စ်၏ရင်ဘတ်မှ နှင်းဆီနီကိုမြင်ကာ “ဪ ရှင်မှာ ပန်း ရှိနေပြီပဲ” ဟု မျက်နှာထားကလေး မသိမသာပြင်လျက် ပြောသည်။

ဝက်စ်က ခပ်သောသောရယ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်ကိုဖြုတ်၍ အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ထိုးပေးလေ”

“မလိုတော့ပါဘူးရှင်ရယ်။ ပန်းဆိုတာ ခဏနဲ့ ညှိုးတာမျိုးပဲဟာ”

“ထင်တစ်လုံးနဲ့တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကလေးမတွေက ကျွန်တော်နဲ့ အူပဲ ဆိုကတည်းက သိလာကြတာ။ သူတို့က ပန်းထိုးပေးတော့လည်း ဘယ် ငြင်းလို့ကောင်းမလဲ။ ကဲ . . . ခင်ဗျာပန်းကို ထိုးပေးမှာသာ ထိုးပေးပါ”

မစ္စအေဗာရီက ခေါင်းခါလိုက်၏။ ပြီးမှ မျက်လုံးချင်းဆိုင်လိုက်ကာ ဝက်စ်၏ရင်တွင် နှင်းဆီပန်းဖြူဖြူကလေးကို ထိုးပေးလိုက်လေ၏။

ညစာ စားပွဲတွင် တူယှဉ်တွဲ၍ စားကြသောကြောင့် “ရှင်လုပ်ငန်းကို စွန့်ရတာချင်းအတူတူ ကောလိပ်ထက်ကြီးတဲ့ တခြားလူထုအဖွဲ့အစည်း အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်ပါလား” ဟု မစ္စအေဗာရီက စကားစသည်။

“လူထုကလည်း တောင်းဆိုဦးမှကိုး”

“တစ်နေ့က ရှင်မိတ်ဆွေကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနဲ့ တွေ့တယ်။ သူက လူတော်လူကောင်းသာဆိုရင် မြို့တော်ဝန် ဘဝကနေပြီး ဘုရင်ခံ ဖြစ်နိုင်သတဲ့။ လူတော်လူကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးလို့ထင်သလဲ”

ဝက်စ်က မသိကြောင်း ခေါင်းခါသည်။

“ရှင်လိုလူမျိုးတဲ့ သိလား။ မြို့တော်ဝန်ကနေ ဆီးနိတ်အထက်လွှတ်တော် အထိ တက်နိုင်မှာတဲ့။ ဒီတော့ ဘာပြုလို့ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ ထွက်ပေါက် မရှိတဲ့ တစ်လမ်းသွားထဲကို ချောင်ပိတ်မိအောင် ဝင်ရမှာလဲ”

ဤသို့လျှင် ဒီလိုလောကပြော၍ ဆင်မဆင်* က ပြောသည်မှာ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးသည် မပြန်လမ်း မဟုတ်။ ပြည်သူ့အရေးအခင်းများကို သူ စောင့်လေ့လာနေ မည်။ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးရေးပြီး ပြည်သူ့ထင်မြင်မျက်ကို ဖန်တီး ဖော်ထုတ်

* သမ္မာကျမ်းစာ ဓမ္မဟောင်းကျမ်းတရားသူကြီးမှတ်စာ ၁၆ လာ မာယာရင်နှင့် ဗလကြီး ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်းသည်။ တရားသူကြီးမှတ်စာတွင် ဒေလီလနှင့် ရှံ့ဆန်ဟု ရေးသည်။ ရှံ့ဆန်သည် အင်အားကြီးသည်။ ခြင်္သေ့ကိုပင် ဆိတ်သူငယ်ကဲ့သို့ ဆွဲမြတ်သတ်နိုင်သည်။ ရှံ့ဆန်သည် ဣသရေလအမျိုး ဖြစ်သည်။ ဣသရေလအမျိုးကို အုပ်စိုးသော ဝီလီဇွီ အမျိုးကို သတ်ညွှတ်ပြီး ဣသရေလအမျိုးကို နှစ် ၂၀ အုပ်စိုးသည်။ ဝီလီဇွီမင်းတို့က ရှံ့ဆန်၏ ကြီးသောခွန်အား အဘယ်မှာတည်သနည်းဟု သိလို၍ ရှံ့ဆန်ချစ်သော ဒေလီ လကို ခြားထောင်းပေးစေသည်။ ဒေလီလက ငွေတိုင်းပူဇော်၍ ရှံ့ဆန်ထံ သူ့ဆိပ်ငံထိ ရိတ်ပစ်လျှင် ခွန်အားလျှော့မည်ဟု ပြောသည်။ ရှံ့ဆန် အိပ်နေစဉ် ဝီလီဇွီတို့က ရှံ့ဆန် ကို မျက်လုံးဖောက်ပြီး ဂါဇာမြို့သို့ ဆောင်ယူ၍ အကျဉ်းချာသည်။

မည်။ အခြေအနေက တောင်းဆိုလျှင် သူ နိုင်ငံရေးထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာမည်။
 “ဒီလိုဆိုလည်း ပိုစိတ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာလုပ်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်”
 ဒီလိုငါ့လာ သက်ပြင်းကလေးရိုက်၍ ပြောသည်။
 ဒီလိုငါ့လာ၏စကားသည် ဆင်မဆင်၏ခေါင်းထဲတွင် စွဲဝင်သွားသည်။
 ကပွဲ စောစောသိမ်းသည်။ အပြန်တွင် ဝက်စံသည် ရှာလီဝေလင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံမိပြန်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ကိစ္စ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ စဉ်းစားလေ ပိုပြီး သဘောကျ လေပဲ။ ကျောင်းသားတွေကို လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့၊ အလုပ်ကြိုးစားဖို့ သင်ပါနော်။ ကျွန်မတို့ဌာနကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူတွေလည်း ဖြစ်လာပါစေနဲ့ဦးရှင်”

“ပြည်နယ်ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာနကိုတော့ ဘာလိန်းကောလိပ်က မဖျက်ဆီးပါဘူးဗျာ။ ဒါထက် သတင်းဆိုးတစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျာပါရဂူ ကလေးကို ပိုစိတ်သတင်းစာက ဖြုတ်ပစ်တော့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“ဒါရိုက်တာတွေ ဧပြီလမှာ စဉ်းစားကြမယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကလည်း ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ထောက်ခံလိမ့်မယ်။ သူကပြောတော့ ဒေါက်တာလေးက ပိဋကတ် အိုးကွဲ ဖြစ်နေလို့တဲ့”

ရှာလီသည် ညှိုးရော်သွားသည်။

“ရှင် မကူနိုင်တော့ဘူးလား”

“ကူမှာပါ။ ဒီလူ အဖိုးတန်ပါတယ်။ မဖြုတ်အောင် ကျွန်တော် တတ်နိုင် သလောက် လုပ်ပါမယ်”

ပြောင်ရွန်းတာရာကလေးနှင့် ပြုဟ်နက္ခတ်ကြီးတို့သည် မစ္စတာကွီအား သနားကယ်မကြရပေဦးတော့မည်။

တာရာကလေးက . . .

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်။ ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

ဒီပန်းကလေးနဲ့ပဲ ကျေးဇူးဆပ်မှပဲ”

ရှာလီက နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးထဲမှ ကျက်သရေအရှိဆုံးအပွင့်တစ်ပွင့်ကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်ပြီးမှ စောစောက ပန်းတစ်ပွင့်ဝေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကို သတိရသည်။

ဝက်စံသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို ကသုတ်ကရက် ငုံကြည့်လိုက်သည်။ တော်သေးရဲ့။ မစ္စအေဗာရီပေးသည့် နှင်းပန်းဖြူကလေး ဘယ်ကျနေမှန်းမသိ။

မရှိတော့။ သူသည် စောစောက ရှာလီပေးထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးကို အပေါ်အကျိုအိတ်ထဲမှ တယုတယ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဒီနှင်းဆီပန်းကို သူ့အသည်းပေါ်မှာ ပန်ဆင်ထားပါတယ်”

“အဲဒီပန်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီးအတွက်ပါ။ ဒီတစ်ပွင့်ကတော့ ဒါရိုက်တာကြီး အတွက်။ ယောက်ျားရင့်မကြီးအတွက်” ဟု ဆိုကာ ဝက်စံ၏ အကျိုရင်ဖုံးတွင် နှင်းဆီပွင့်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

ပန်းထိုးပေးပြီးချိန်တွင် ရှာလီသည် မစ္စအေဗာရီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိ လိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထူးထူးလည်လည် ရွှင်ကြည် စွာဖြင့် ပြုံးပြရင်း ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

(၁၀)

“မစ္စတာကွီ၊ တစ်မိနစ်လောက် မေးပါရစေ”

“နေဦး၊ အချိန်မရောက်သေးဘူး”

“စီစေရီရဲ့စာတွေက ခက်လွန်းလို့ပါ”

“ခက်တာတွေ စုထားလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်ရောက်မှ မေး။ ဥ နာရီကျမှ ငါ ခဏနားမယ်”

ကွီက စာနားမလည်လျှင် ဆူဆူညံညံ ငိုမနေဘဲ လာမေးလှည့်၊ ပြပေးမည် ဟု ပြောထားသည့်အတိုင်း ဖိဖိက ညတိုင်း စာမေးနေသည်။ သို့သော် အချိန် ယေးအတိုင်းသာ မေးရသည်။ ည ဥ နာရီထိုးလျှင် ကွီ အလုပ်ခဏနားသည်။ ဥ နာရီ ၄၅ မိနစ်အထိ ဖိဖိ၏အခက်အခဲများကို ရှင်းပေးသည်။ ‘တိုးတိုး’ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး မရှိတော့သော်လည်း ကွီသည် မီးရထားကြီးထက် အချိန်ယေး ကိုက်အောင် လုပ်သည်။

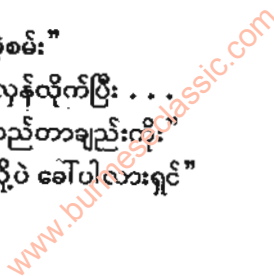
“ဥ နာရီ။ ကိုင်း . . . ခက်တယ်ဆိုတာတွေ ယူခဲ့စမ်း”

ကွီက စီစေရီစာအုပ်ကို မလိုတမာ ခဲတ်ဖြင့် ထိုးလှန်လိုက်ပြီး . . .

“မစ္စ၊ မစ္စဖိစီ။ မင်း လက်တင်သဒ္ဒါကို နားမှမလည်တာချည်းကိုး”

“ကျွန်မကို တခြားမိတ်ဆွေတွေကခေါ်သလို ဖိဖိလို့ပဲ ခေါ်ပါလားရှင်”

“ငါက မင့်မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဖိဖိ၏ ဖြူဖပ်ဖပ်ပါးပြင်ပေါ်၌ ဖြာတောင်ဖြာခဲ သွေးရောင် ဖြာသွားသည်။
“ကျွန်မကို ဒီလောက်ကူညီနေတော့ ကျွန်မကို ခင်လို့လို့ ထင်တာပေါ့ရှင်”
ကိုသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး . . .

“ခင်ပါတယ်လေ။ ဖိဖိလို့ ခေါ်စေချင်လည်း ခေါ်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေ
ဆိုတာကတော့ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ မိတ်ဆွေရှိတာ အချိန်ကုန်တယ်”

“ကျွန်မက မိတ်ဆွေဖြစ်သွားလည်း ခုထက်တော့ အချိန်ပိုမတောင်း
ပါဘူး”

ဖိဖိက စင်းစင်းကြီးပြော၍ . . .

“ငါ ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်” ဟု နယူးယောက်မြို့ရှိ မိတ်ဆွေ
နှစ်ဦး၏ပိုင်ရှင် ကိုက ဖြေလိုက်သည်။

“ဆိုပါတော့”

ဖိဖိက ဆက်ပြောသည်။

“ရှင်စာအုပ်ကြီးထွက်လာတော့ ရှင် သိပ်နာမည်ကျော်သွားရောဆိုပါတော့။
မိတ်ဆွေမရှိဘဲ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ရှင်
သေတော့လည်း ငိုမယ့်လူ၊ လွမ်းကျန်ရစ်မယ့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုရင်ကော၊
အဲဒါ အောင်မြင်တဲ့ဘဝလို့ ရှင် ထင်သလားဟင်”

“အေး . . . အေး ထင်တယ်”

“ရှင်ကို လူတွေက ခင်တာ၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာကို ရှင် မလိုချင်ဘူးလားဟင်”

“ငါလိုချင်တာ၊ မလိုချင်တာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်ပျော်နေ သေခဲ
လုပ်နေဖို့ ငါ လူဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ လူသားတွေအကျိုးအတွက် လေးနက်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ လူဖြစ်လာတာ။ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီး အာရုံစူးစိုက်
ရတယ်။ အသေးအဖွဲ့တွေကို ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ဖယ်ထုတ်ရတယ်။ သဘော
ပေါက်ရဲ့လား”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် မနက်ဖြန်ခါ သေသွားတယ်ဆိုပါတော့”

ကို၏ မကျိုးမပေါက်သော စကားကျင့်သုံးမှုကို ရွံ့ထိတ်စွဲလမ်းစွာ

ဖိဖိက ပြောသည်။

“ရှင်အတွက် တကယ်အစစ်အမှန် ဝမ်းနည်းမယ့်လူရှိတာကော သိလား”

“မစဉ်းစားမိဘူး။ နယူးယောက်က ငါ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ကတော့
သူတို့ဘာသာ ဝမ်းနည်းချင် ဝမ်းနည်းမှာပေါ့။ သူတို့ပဲ ရှိတာပဲ”

“သူတို့ မဟုတ်သေးဘူး။ တခြား ရှိသေးတယ်”

“ဘုရားသခင်လေ” ဟု ဖိဖိက ပြောလိမ့်မည်ဟု ကို မှန်းဆ၍

“ဘယ်သူလဲ”

ဖိဖိ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကိုကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ကလေးဆန်ဆန်
တည့်တိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ရှင်သိတယ်ထင်နေတာ။ ကျွန်မလေ၊ ကျွန်မပေါ့ရှင်”

ကို မျက်လွှာချသွားသည်။ တစ်ခန်းလုံး ခေတ္တငြိမ်သွားသည်။ ကိုရင်ထဲတွင်
သူ ခြေခြေမြစ်မြစ်နားမလည်သော ခံစားချက် အဆန်းတစ်ခု ပေါ်နေသည်ကို
သူ သိလိုက်သည်။ စကားဖြတ်ရန် ဖွင့်ထားသောစာအုပ်ကို ခဲတ်ဖြင့် ခေါက်ပြီး

“ကိုင်း . . . ကိုင်း၊ ခက်တာတွေ ဆက်ရှင်းရအောင်။ ကံ . . .

ကွမ်အော့ရမ်း၊ ကိုရိုက်”*

ဖိဖိသည် အချိန်ဇယားထက် တစ်စက္ကန့် ပိုမနေ။ သူ၏ ‘အမ်တီ၊
စီစေရီနစ်၊ အိုရေရှင်းနက်၊ ဆီလက်တေး’** စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အခြား
ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကိုလည်း သိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်

“ကျွန်မ ရှေ့အပတ် ကျောင်းထွက်ရတော့မယ် မစွတာကို။ ကျွန်မ
စာမေးပွဲအောင်အောင်ဖြေနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး”

ကိုက တအံ့တဩဖြစ်ကာ မကျေမနပ်သံဖြင့် . . .

“ဘာပြုလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ မကျန်းမာဘူးတဲ့။ ဒီနေ့ လာကုတဲ့ ဆရာဝန်က ပြောသွားလို့”

“မင်းက စာမေးပွဲ အောင်ချင်တာလား”

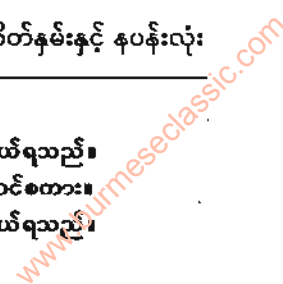
ကိုသည် ခဲတ်ဖြင့် ကယောင်ကယင် ထင်ရာ လျှောက်ခြစ်နေရာမှ မေးခွန်း
ထုတ်သည်။

“သိပ်အောင်ချင်တာပေါ့ရှင်”

ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

ကိုသည် ဖြုန်းစားပြင်းစားပေါ်လာသော စိတ်ရူးစိတ်နှမ်းနှင့် နပန်းလုံး

* Quam ob rem Quirites . . . လက်တင်စကား။
‘သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင် ရွှော်မှန်းရမည်မှာ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
** M.T. Ciceronis Orationes Selectae . . . လက်တင်စကား။
‘အမ် တီ စီစေရီ မိန့်ခွန်း ကောက်နုတ်ချက်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

နေသည်။ ဖိဖိကို ညတိုင်း သူ စာပြပေးချင်သည်။ နားမရှင်းမှ ပြပေးရုံမဟုတ်။ ဖိဖိ စာများများမကျက်ရဘဲ စာလိုက်နိုင်အောင် ပြပေးချင်သည်။ ထို စိတ်ရူးစိတ်နှမ်းကို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းပင် ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဤနေရာတွင် သူ ပရဟိတစိတ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ်၊ အနစ်နာခံစိတ်ကို အထင်ကရပြလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နောင်လာနောက်သားအများ ကောင်းစားရေးအလိုငှာ သူ မဟာလုပ်ငန်းကြီးမှ သူ အချိန်မချိမ်းနိုင်။

“ဆိုးတာပေါ့”

“ကျွန်မ လာမရှုပ်နိုင်တော့လို့ ရှင်ကတော့ ဝမ်းသာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုသည် ဖိဖိကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာလေးကို လှေ့လာနေသည်။

“မင်း သိပ်မမာဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုရင် အိပ်ဖို့တော်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မကျန်းမာမှန်း သိပါတယ်”

ဖိဖိသည် တကယ်လည်း မကျန်းမာချေ။ ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ်အလေးချိန် သုံးပေါင် ကျသွားသည်။ စောစောကလည်း ၁၁ ပေါင် ကျခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှ သူ့လက် ပိန်ညောင်ညောင်ကလေးများသည် မီးရောင်ပင် ပေါက်ထွက်နေသလို ထင်ရသည်။

“ကျွန်မ ဆင်းမလာရင် ရှင် လွမ်းနေမှာလားဟင်”

ဖိဖိက မရှက်မရွံ့ မေးသည်။

“လွမ်းတာ ဟုတ်လား”

“မလွမ်းဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်လေ”

ကိုက နာရီကိုကြည့်လိုက်ကာ . . .

“မင်း စာမေးပွဲမဖြေမှာကိုတော့ ငါ ဝမ်းနည်းတာအမှန်ပဲ”

ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်နှင့် ဖိဖိ ထွက်သွား၏။

သူနှင့် သူ့ချောင်းဆိုးသံသည် မဟာလုပ်ငန်းကြီးကို ယနေ့ည အလိုက် ကန်းဆိုးမသိ ဝင်ရှုပ်သွားသည်။ ဖိဖိ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက်မှာပင် သူ့အကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ ပယ်ဖျောက်ရန် တစ်မိနစ်ခွဲလောက် အချိန်ကုန်ရသေးသည်။ ယခုတစ်ဖန် စာရေးစက္ကူ ကုန်နေပြန်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ယူရန် အချိန်နုတ်ရဦးမည်။ အချိန်တွေ တနုတ်တည်း နုတ်နေရခြင်း။ ဒါပင် သူ့ဘဝလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ကလင်ကာအတွက် နုတ်ထားခဲ့ရသော ရက်ပေါင်း ၃၀ မှ နာရီများ ယနေ့ စေ့မြောက်ပြီ။ သို့သော် ကလင်ကာက နောက်ထပ် အချိန် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း တိုးပေးရန် တိုက်တွန်းတောင်းဆိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူရန် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု စတင်လုပ်ချိန်မှစ၍ သူ သိသိသာသာ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိလာသည်။ ခေါင်းမကိုက်သည့်ပင် တစ်ပတ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ အလုပ်လည်း ပို၍ လုပ်နိုင်လာသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်နေ့ တစ်နာရီ နုတ်ရသည်မှာ နုတ်ရတာပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ် နာရီပေါင်း ၃၆၅ နာရီ။ စာအုပ်ပြီးဖို့ ၃ လ နောက်ကျသွားပြီ။ ကလင်ကာကလည်း မကြာမကြာ အလည်လာသေးသည်။ ဖိဖိကလည်းတစ်မှောင့် (ယနေ့ည ၁၈ မိနစ် အချိန်ကုန်သည်။) တောင်သမုဒ္ဒရာရှိ လူမသိသူမသိ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် သွားနေလျှင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေနိုင်ကောင်း နေနိုင်မည်။ ဤအိမ်တွင် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေဖို့ ကား မျှော်လင့်ချက် မရှိ။

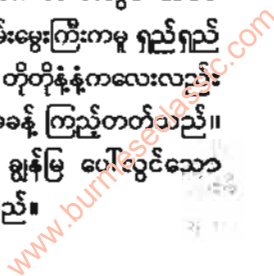
“အား . . . မစွတာကိုပါလား။ တွေ့ရတာ အတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အခန်း ခဏဝင်ပေးပါဦး။ ခင်ဗျား အလုပ်သိပ်များတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စုထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေ ပြချင်လို့ပါ”

လှေကားမှတက်လာသော ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်က စာရေးစက္ကူယူပြီး ဆင်းလာသည့် ကိုကို ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ ပါမောက္ခကြီး၏ အမှန်းကန်းလမ်းမသိခြင်းသည် ပါရှာလေး၏ ခါးခါးသီးသီး စိတ်အချင်ပေါက်နေခြင်းနှင့် ကွက်တီဝင်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကောင်းပါပြီ” ဟု ကိုကိုက ဒေါပွပွနှင့် ပြောသည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် ၁၈ ဒေါ်လာပေးရသည့်အခန်းဖြစ်၍ ကို မြင့်ဖူးသမျှ အခန်းများအနက် နေရာနှင့် စဖွယ်အကောင်းဆုံး အခန်းဖြစ်၏။ ကိုသည် စာအုပ်စင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး စာအုပ်နာမည်များကို ကြည့်နေသည်။

ပါမောက္ခအိုကြီးသည် အရပ်ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်း၊ ခေါင်းတွင် ဆံပင်တစ်ပင်မျှ မရှိ။ လက်ဖဝါးလို ပြောင်ချောနေသည်။ နုတ်ခမ်းမွေးကြီးကမူ ရှည်ရှည်သန်သန်ကြီး ဖြစ်သည်။ နီကြင်ကြင် မုတ်ဆိတ်မွေး ချွန်ချွန် တိုတိုနုနုကလေးလည်း ရှိသည်။ မျက်စိများက မည်းနက် ပြောင်လက်သည်။ မခိုးမခန့် ကြည့်တတ်သည်။ နဖူးကြောကြီးများ တွန့်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ချွန်မြ ပေါ်လွင်သော နှာခေါင်းသည် ယခုအခါ အလယ်မှ ပိုင်းပိုင်းကျိုးနေသည်။

“ခင်ဗျား လေ့လာနေတာက သိပ္ပံပညာထင်ရဲ့။ ကျုပ်မှာ စပင်ဆာ^၁ တို့၊ ဟပ်ဇလေ^၂တို့၊ ဒါဝင်^၃တို့၊ ဇီးလ်^၄တို့၊ ဟွမ်^၅တို့၊ ဂျွန်ဇမ်^၆တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေတော့ ရှိတယ်။ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား^၇ စာအုပ်လည်း ရှိတယ်။ ဟောဒီစာအုပ်

^၁ စပင်ဆာ၊ ဟားသတ် (၁၈၂၀-၁၉၀၃)။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနဗေဒ ပညာရှင်။ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားသည် လောကသုံးပါးစလုံးကို လွှမ်းမိုးသည်။ လူ့ အဖွဲ့အစည်းကိုလည်း ဩဇာသက်ရောက်သည်ဆိုသော အယူအဆကို လက်ကိုင်ထားသည်။

^၂ ဟပ်ဇလေ၊ သောဓတ်ဟင်နရီ (၁၈၂၅-၉၅)။ အင်္ဂလိပ် သတ္တဗေဒပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ ဒါဝင်၏ မိတ်ဆွေ၊ ဒါဝင်ဝါဒကို နှစ်နှစ်တာကာလထောက်ခံသူ၊ သိပ္ပံ ပညာကို ဆောင်းပါးများ၊ ဟောပြောချက်များဖြင့် လူသိများအောင် လုပ်ခဲ့သည်။

^၃ ဒါဝင်၊ ချားလ်စ်ရောဘတ် (၁၈၀၉-၈၂)။ အင်္ဂလိပ် သဘာဝတ္ထပညာရှင်၊ စာရေးဆရာ၊ လူသည် နျောက်က ဆင်းသက်ခဲ့သည်ဟူ၍ သာဓနအားဖြင့် လူပြန်များသည်သော အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုသဘောတရားကို သက်သေထုတ်ခဲ့သူ။ ကမ္ဘာကို ကိုင်လုပ်ခဲ့သော မျိုးရင်း များ၏ မူလအစ(၁၈၅၉)။ လူဆင်းသက်ပေါက်ဖွားမှု(၁၈၇၁) စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

^၄ မီးလ်၊ ဂျွန်စတူးဝပ် (၁၈၀၆-၇၃)။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနပညာရှင်၊ ဘာဂဗေဒပညာရှင်၊ အစိုးရ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးစီ၏ ထောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ် သည် ဟူသော သဘောထားကို ကိုင်ခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စွာ တွေးကြံခွင့်၊ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ဝင်သည့် အစိုးရလုပ်ငန်းများကို လက်မခံ။ ၁၈၅၀ ခုနှစ်တွင် သူ ရေးသော လွတ်လပ်ခွင့် အမည်ရှိ စာအုပ်သည် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အခွင့်အရေးကို ကာကွယ် ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်များအနက် ဂန္ဓဝင်မြောက် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

^၅ ဟွမ်၊ ဝေးဗစ် (၁၇၁၁-၇၆)။ စကော့တလန်ပြည်သား ဒဿနပညာရှင်၊ သမိုင်းပညာရှင်၊ ဒွာရဝါဒီ၊ အတွေ့အကြုံသက်သက်ဝါဒီ။ ဗြိတိသျှဒဿနပညာရှင်များအနက် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ စိတ်နှင့် တွေးကြောင်းဆက်စပ်မှုဝါဒကို လက်မခံ။ ဘာသာရေးကို ဝစ်ပယ်သည်။

^၆ ဂျွန်ဇမ် (၁၈၄၂-၁၉၀၁) ။ ။ အမေရိကန် ဒဿနပညာရှင်၊ သမိုင်းပညာရှင်။ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု သဘောတရားနှင့် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို ရင်ကြားနေ ပေးခဲ့သည်။ ၁၈၀၀ ပြည့်နှစ်များ၏ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန် ပညာတတ်လောကတွင် ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့သူဖြစ်သည်။

^၇ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား ။ ။ စာအုပ်အမည် အပြည့်အစုံမှာ နိုင်ငံများ၏ ဓနအင်အား ၏ သဘောသဘာဝနှင့် အကြောင်းရင်းများကို စူးစမ်းလေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးဗေဒ ပညာရှင် အဒမ်စမစ် (၁၇၂၃-၉၀) ရေးသားခဲ့သည့် ကမ္ဘာကျော် ဘာဂဗေဒပညာ စာအုပ်။ ၁၅၀၀ ခုနှစ် ဝတ်ဝန်းကျင်တွင် ခေတ်စားခဲ့သော ပြည်ပသို့ တွန်များများပို့၊ ပြည်တွင်း သို့ တွန်လျော့သွင်း ဆိုသည့် မာကင်တိုင်ဝါဒကို ပစ်ပယ် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ပြီး စီးပွားရေးတွင် အစိုးရ လုံးဝ ဝင်မစွက်ရေး ဝေဖန်ခံထားသော ဩစထြိုသော ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံရေး ဘာဂဗေဒဓနစံကို တည်ထောင်သူ ဖြစ်သည်။

ဟောင်းကြီးက ဆာဟင်နရီဗိန်း^၁ ရဲ့ ခေတ်ဟောင်း တရားဥပဒေ ဆိုတာလေ။ ခင်ဗျား ဖတ်ဖူးမှာပေါ့”

“အကုန်ဖတ်ဖူးတယ်”

ကွီသည် ချိုင်းတွင် စာအုပ် နှစ်အုပ် ညှပ်လျက်က နောက်တစ်အုပ်ကို ထပ်ဆွဲထုတ်ပြန်ပြီး ပါမောက္ခကြီး၏အမေးကို ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ဖူးတာတွေ များလွန်းလို့ စဉ်းစားရင် အံ့အားတောင် သင့်တယ်။ ဘင်ဂျမင်ကစ^၂ ပါလား။ ဟား၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖတ်ဖူးတဲ့အချိန် တုန်းက စာကြည့်တိုက်တိုင်းမှာ သူ့စာအုပ်တွေ မရှိသေးဘူး။ အင်း . . . ခင်ဗျာ့ စာအုပ်စင်က နိုင်ငံရေးဘာဂဗေဒ အတော်စုံသားပဲ။ အဲလ်ဖရက်ဗာရှယ်^၃ အတော်ကောင်းတယ်။ ဒဿနိကပညာတော့ ဘာမှမပါပါဘူး။ ကွန်ထရက် ဆိုရှယ်^၄ အလကားဟာပါ”

“ဒါတွေကော လိုသေးသလား”

နီကိုလိုဗီးယပ်က သမ္မာကျမ်းဝေဖန်ချက် စာအုပ်စာတမ်းများကို လက်ညှိုး ထိုး၍ မေးသည်။

“ဂျာမန်လူမျိုးတွေက ဒီဘာသာရပ်ဘက်မှာတော့ အတော်ရှေ့ပြေး နေတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာသာပြန်ပဲ အားကိုးနေရတယ်”

^၁ ဆာဟင်နရီဗိန်းစ်ဆွမ်နာဗိန်း (၁၈၂၂-၈၈) ။ ။ ဗြိတိသျှဥပဒေပညာရှင်၊ သမိုင်း ပညာရှင်။ ခေတ်ဟောင်းတရားဥပဒေ အမည်ရှိ စာအုပ်ကြောင့် ကျော်ကြားသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် ရေးခဲ့သည်။

^၂ ဘင်ဂျမင်ကစ် (၁၈၅၈-၁၉၁၆) ။ ။ အင်္ဂလိပ် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်။ လူမှုရေး အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု၊ အပူပိုင်းဒေသများ ချွတ်ကိုင်ရေး၊ အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အခြေခံမှုများ၊ တစ်ကိုယ်ရေဝါဒနှင့် ထိုဝါဒ လွန်သည့်နောက် စသည် စာအုပ် စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့သည်။

^၃ အဲလ်ဖရက်ဗာရှယ် (၁၈၄၂-၁၉၂၄) ။ ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဘာဂဗေဒပညာရှင်။ စက်မှုလုပ်ငန်း၏ ဘာဂဗေဒ၊ စီးပွားရေးအခြေခံများ၊ စက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်မှု စသော စာအုပ် စာတမ်းများကို ရေးသားခဲ့သည်။

^၄ လူဆက်ဆံရေး သဘောတရားစာအုပ် အမည်ရှိ စာအုပ် (၁၇၆၂) ။ ။ ပြင်သစ်ဒဿန ဗေဒပညာရှင် စာရေးဆရာ ဂျင်းဂျက်ရူးဆော (၁၇၁၂-၇၈) ရေးသည့် ကမ္ဘာကျော် လူမှု ဆက်ဆံရေးဗေဒဆိုင်ရာ စာအုပ်။ အတွေ့အကြုံသက်သက် ဒွါရဝါဒ၏ ဖခင်ဟု ဆိုရမည့် အင်္ဂလိပ် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင် ဂျွန်လော့ခ်၏ အစိုးရ ဟူသည့် ပြည်သူတို့၏ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ် သည့် အစွဲအစည်းဆိုသော သဘောတရားကို ရှုထွင်ရေးသားသည်။

“ဟော တွေ့ပြီ။ ဒီစာအုပ်တော့ ငှားမှပဲ။ ရမှကိုဖြစ်မယ်”

ကွီသည် စာအုပ်စင်အောက်ဘက်ရှိ စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ကမူးရှူးထိုး ပြောသည်။

“ကရော်ဇီယာ” ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူမှုတိုးတက်ရေး။ တွေ့ချက် ကောင်းလိုက်ပုံတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် သိပ်လိုချင်နေတာ။ ကျွန်တော် ခဏယူသွား မယ်နော်”

“ယူပါဗျာ။ နောက်ထပ် လိုချင်တာရှိလည်း ယူပါဦး”

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားစာအုပ်စင်မှာ သမိုင်းစာအုပ်လည်း တစ်အုပ်မှ မရှိပါလား”

နီကိုလိုဗီးယပ် မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။

“မရှိဘူး။ သမိုင်းကို မကြိုက်တဲ့အကြောင်းကလည်း ရှိနေလို့”

ကွီက ခါးဆန့် ရယ်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျားက လူ့ဘဝကိုရော၊ လူသားတွေကိုရော၊ လူသားတွေရဲ့ အဆင့် ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကိုရော မုန်းတယ်လို့ပြောတာနဲ့ အတူတူပေါ့”

“မီးဖိုနား ခဏထိုင်ပါဦး။ ကျုပ် ဒီလိုစိတ် ပေါ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူးထင်တယ်”

အကပ်မခံ၊ အပြောမခံသူဖြစ်၍ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အိမ်ငှားနေသူများ အကြားတွင် လျှို့ဝှက်မှုကြီးတစ်ခုပမာ ဖြစ်သည်။ မစ္စဖီလာ အလိုအရဆိုလျှင် ဝရမ်းပြေးနေသော မင်းသားတစ်ပါးအဖြစ်မှ အငြိမ်းထိုင်စားနေသော ငွေစက္ကူတု ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်အဖြစ်အထိ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး အပေးခံရသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကွီကမူ သူ့အကြောင်းကို မသိချင်။ စာအုပ်စင်နားက လုံးဝမခွာ။

ထို့ကြောင့် ပါမောက္ခကြီးသည် မီးဖိုခန်းမှ ပြန်လာရပြီး ကွီကို ကျော ဘက်မှနေ၍ စကားပြောနေရတော့သည်။ ကွီကို သူပြောပြသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အမေရိကန်လူမျိုး မဟုတ်။ အိုင်းရစ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ အဘိုးက

ကရော်ဇီယာ ဂျွန်ဘီတီ (၁၈၄၉-၁၉၂၁) ။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနပညာရှင်။ တနေဒါနိုင်ငံ ဇာတိ။ စတော့လူမျိုးအနွယ် ဖြစ်သည်။ တနေဒါနိုင်ငံတွင် ဆေးပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး ဗြိတိန် နိုင်ငံတွင် ဆေးတုစားရင်း ဒဿနိတဗေဒနှင့် ဘောဂဗေဒပညာ များကို စနစ်တကျ လေ့လာသည်။ အနာဂတ်ကာလတွင် ဘာသာရေး၊ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုသမိုင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အဗျူဟာဝါ၊ နေခြားရဟတ်၊ လူမှုရေးဗေဒကို လက်တွေ့ နိုင်ငံရေးညီ ကျင့်သုံးခြင်း၊ မဟာအရေးအခင်းများ၏ နိဂုံး စသော ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့ သည်။

ကျာမန်လူမျိုး ဖြစ်သော်လည်း မိခင်မျိုးရိုးကိုလိုက်ပြီး အိုင်ယာလန်မျိုးရစ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်များပင် ငှက်တုတ်ငြိမ်ငြိမ်မပေါက်သော အိုင်ယာလန်တွင် ဟုန်းဟုန်းတောက် စကားပြောကောင်းသူ။ အလွန်အကျွံသမားတို့၏ အလွန်အကျွံ သမား ဖြစ်လာသည်။ အိုင်ယာလန် လူငယ်လှုပ်ရှားမှု ခေါင်းဆောင် ဟုမ်းမရူး* ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ ‘ပါနယ်ဝါဒ** နှင့် ရာဇဝတ်မှု’ ခေတ်တွင် အိုင်ယာလန်မှ ပြေးလာရသည်။ ထိုနှစ်မှာ ၁၈၈၂ ခု ဖြစ်သည်။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အမေရိကန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်သည်။ နယူးယောက်နှင့် စိန့်ပေါမြို့များတွင် အခြေစိုက်သည်။ ချီကာဂို မြို့၌လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ဖူးသည်။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုမို သင့်လျော်သော တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်းလာရာမှ ဤမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာပြီး ကွီနှင့် ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

“အိုင်းရစ်ပြည်ပြေးဆိုတာ သမိုင်းဖတ်ချင်စိတ် မရှိဘူးဗျ”

ဟု နီကိုလိုဗီးယပ်က နိဂုံးချုပ်သည်။

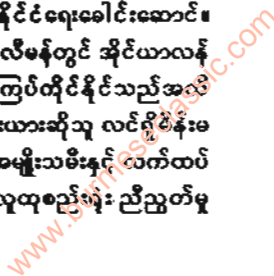
စကားပြောနေချိန်တစ်လျှောက်လုံး ကွီကို သူ တစ်မိမိမိကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်ဘဝက ရှင်ရက်နဲ့ သေနေတာပါဗျာ။ ကျုပ်ဘဝ ဇာတ်သိမ်းခဲ့တာ ခင်ဗျာအရွယ်သာသာကတည်းကပဲ”

ပါမောက္ခကြီး၏ ခါးခါးသီးသီးလေသံကြောင့် ကွီ ကြောင်အမ်းအမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

* အိုင်ယာလန် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးလှုပ်ရှားမှု ၁၈၈၆ ခုနှစ်နှင့် ၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဂလက်စတိုး၏ လစ်ဘရယ်အစိုးရတ ပါလီမန်တွင် ဟုမ်းမရူး ဥပဒေ ကြမ်းတင်သည်။ သို့သော် အထက်လွှတ်တော်တွင် ပယ်ချခံရ၍ နောက်ရွေးကောက်ပွဲ တွင် လစ်ဘရယ်အစိုးရ ပြုတ်ကျသည်။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေကြမ်း အတည်ဖြစ်သော် လည်း အိုင်ယာလန် နှစ်ခြမ်းကွဲ၍ ဥပဒေ အကောင်အထည် မပေါ်။

** ပါနယ်၊ ချားလ်စတိုးဝပ် (၁၈၄၆-၉၁) ။ ။ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။ လယ်သမားလှုပ်ရှားမှုများကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်တွင် အိုင်ယာလန် ဟုမ်းမရူး ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေ တင်သွင်းအောင် အကြပ်တိုင်နိုင်သည်အထိ နိုင်ငံရေးဩဇာ ကြီးခဲ့သည်။ ၁၈၈၃ ခုနှစ်တွင် ကတ်သရင်းဆိုရှီးယားဆိုသူ လင်ဒိုဗ်နီးမ တစ်ဦးနှင့် ငြိစွန်းသည်ဟု စွပ်စွဲခံရသည်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ် သည်။ သို့သော် သူ့နိုင်ငံရေးဩဇာ ကျဆင်းပြီး အိုင်ယာလန် လူထုစည်းရုံး ညီညွတ်မှု ကြီးလည်း ပြိုကွဲခဲ့ရသည်။

“အဘိုးကြီးဆိုတော့ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာတွေ ပြန်သတိရမိတာပေါ့ဗျာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ် ဒါမျိုး ပြောခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ရင်းဆွေရင်းလို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ပြောချင်တဲ့စိတ် ကျုပ်မှာ ပေါ်တာ ခင်ဗျားဟာ ပထမဆုံးလူပါပဲ။ တစ်ည တလေ ကျုပ်ဆီ လာလည်ပါဗျာ”

‘မိတ်ဆွေ’ ဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရုံ ကို တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး သူ့ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန် စက်ပုန်းခုတ်နေကြပြီလား။

“ကျွန်တော်မလဲ ရှိသမျှအချိန်က အလုပ်နဲ့ ကုန်နေတာပါဗျာ”
ကိုသည် မီးခိုနံ့မိုနံ့ကလေးထွန်းထားသော ပါမောက္ခကြီး၏ အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူ့ပိဋကတ်ခန်းကလေးနှင့် မနှိုင်းမီ မယှဉ်မိတ် မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။

“ခင်ဗျားအခန်းက သက်သောင့်သက်သာ ရှိလိုက်လေဗျာ”
နီကိုလိုဗီးယပ်က ပခုံးချိုလိုက်ကာ . . .

“ဒီလိုပါပဲဗျာ” ဟု ဘာသာလဝါ ဖြေသည်။ ဆက်၍ . . .
“ကျုပ်လည်း မကြာခင် ပြောင်းတော့မှာပါ” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်လား”
“ကျုပ်က ဒါထက် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငြိမ်ငြိမ် ဆိမ်ဆိမ် နေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှာမလို့ကြံနေတာ”

နီကိုလိုဗီးယပ်ပြောနေသည်မှာ ကို အလွန်နေချင်သော နေရာမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသည်။

“မနှစ်ကတည်းက ပြောင်းဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်က ကြီးလာတော့ တစ်ကောင်ကြက်ဘဝနဲ့လည်း မနေချင်ဘူး။ အဖော်ကလည်း မရှိတာနဲ့ မပြောင်း ဖြစ်သေးတာ”

ကိုသည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်စိတ် မဆန်ဆုံး စိတ်ကူးစိတ်သန်းများနှင့် အတွေး နယ်ချဲ့နေမိ၏။

ငြိမ်လည်း ငြိမ်၊ လူတကာနှင့်လည်း မတွေ့ရသည့် ပါမောက္ခကြီး၏ အိမ်သို့ ဘာကြောင့် သူ လိုက်မနေနိုင်ရမလဲ။ ပါမောက္ခကြီးက အိမ်စရိတ်ခံမည် ဖြစ်၍ အစစား နားရသော အလုပ်လည်း လုပ်စရာ မလိုတော့။ သူ ဖတ်ချင်သော စာအုပ်များကိုလည်း ရနိုင်သေး။

သူ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို ငေးစိုက်နေသော ပါမောက္ခကြီး၏

မခိုးမခန့်မျက်လုံးများကို မြင်ရသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုအဘိုးကြီးနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေရတာထက် မစွက်ပိန်တာအိမ်မှာနေရတာက ကောင်းပါလိမ့် ဦးမည်။

“သွားဦးမှ”
ကိုက အလောသုံးဆယ် ပြောသည်။

“လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ နောင်လည်း လာပါဦး”
တံခါးပေါက်သို့ရောက်နေသော ကိုက . . .

“ဒီစာအုပ်ကို ပြန်ပေးပါမယ်။ မျဉ်းသားတာတော့ စိတ်မရှိပါဘူးနော်”
“ကြိုက်သလို လုပ်ပါဗျာ။ ကိုယ်ပိုင်ပေးတာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်လဲ”

“မယူပါဘူး။ ကျွန်တော် မျဉ်းသားတာတွေ၊ မှတ်စုတေးတေးတွေက စာအုပ်တန်ဖိုးကို မလျော့စေမှာ သေချာပါတယ်”

ခန်းမထဲရောက်၍ နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ၁၀ နာရီထိုးရန် ၁၀ မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ ပါမောက္ခကြီးအခန်းတွင် ၂၅ မိနစ် ဖြုန်းခဲ့ရသည်။ သို့သော် လုံးဝဆုံးရှုံးရသည့် အချိန်များတော့ မဟုတ်။ ကရိုဗီယာစာအုပ်ကို ရခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ကရိုဗီယာစာအုပ်က ၂၅ မိနစ်မက တန်သည်မဟုတ်လား။ သို့သော် ဤသို့ အဟောသိကံ ဖြစ်နေရသော အချိန်များကို သူ့အချိန်ဇယားကြီး ထဲတွင် ဘယ်လိုဝင်အောင် သွင်းရပါမလဲ။

ကို၏ အချိန်ဇယား ပရိဒေဝသည် ဖိဖိနှင့်ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ။ သူ နောက်ဆုံးစာပြပေးပြီးကတည်းက ဖိဖိ မပေါ်လာတော့ချေ။ ချောင်းဆိုး၍ တစ်ရက်နှစ်ရက်တန်သည် အိပ်ရာထဲက မထွက်နိုင်ဘဲ ထားရ သည်ဟု သူ့အဖေက ဆိုသော်လည်း နေ့ကို ရက်စား၍ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာပင် ကြာညောင်းလာခဲ့သည်။

ရံဖန်ရံခါ ဖိဖိထံမှ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ စကားလက်ဆောင်ကလေးများ ရောက်ရောက်လာခြင်းက ဖိဖိ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေခြင်းကို မမေ့ပျောက် နိုင်အောင် ရှိစေသည်။

ကိုသည် ထိုစကားလက်ဆောင်ကလေးများကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် နေလိုက်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း သူ့ကိုလာကြည့်ချင် ကြည့်လှည့်ပါဟုဆိုသော ဖိဖိ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုပင် ပေယျာလကန် လုပ်ထားလိုက်လေသည်။

(၁၁)

ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်က နေရာကနေ ငွေကြေးတို့ တစ်ခါက ပြောဖူးသည့် အတိုင်း မည်ကာမတ္တုမျှသာ ဖြစ်သည်။ မြေစမ်း ခရမ်းပျိုးခါစမျှသာ ဖြစ်သည်။ လွှတ်တော်က ခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးသော ထောက်ပံ့ငွေမှာ ခေါင်းပါးလှ၏။ လွှတ်တော် အဆောက်အအုံတွင် အခန်းကလေးတစ်ခန်းဖွဲ့ကာ ကပ်ရပ် ဖွင့်ထားရသည်။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ်ကဲ့သို့ပင် လက်ချိုးရေမှ ဝိုင်းချုပ်နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သို့သော် အတွင်းရေးမှူးနှင့် လက်ထောက် အတွင်း ရေးမှူးသည် တက်ညီ လက်ညီလုပ်ကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ကြီးစားပမ်းစား လုပ်ကြသည်။

စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကိစ္စကို လွှတ်တော်က အရေးအရာလုပ်၍ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ သို့သော် ဥပဒေကြမ်းတစ်ခုကိုကား တင်သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ပို့စီ သတင်းစာက ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါင်းကြီးရေးကာ ဂေဟစီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ အခြားသတင်းစာ များကလည်း ပို့စီ၏ခြေရာကိုနင်းကာ ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံရေးသားကြသည်။

ရှာလီဝေလင်သည် လက်နှိပ်စက်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ပြည်နယ်အတွင်းရှိ မြို့နယ် ၃၁ မြို့နယ်မှ ဘိုးဘွားရိပ်သာများသို့ ပို့ရမည့် စာများကို ရေးနေသည်။ မွန်းတည့်လုနီးပြီ။

မစွက်ပိန်တာအိမ်သို့ ရှာလီ ညစာစား မရောက်သည်မှာ ကြာလှပြီ။ သို့သော် လေးပတ်ခန့် အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေသော ဖိဖိထံ လူမမာမေးရန် ညနေတိုင်း ရောက်သည်။

တံခါးခေါက်သံမပေး ဘာမပေးနှင့် အခန်းထဲသို့ ကွဲ ဝင်လာသည်။ ရှာလီက ဝမ်းသာအားရ ထလာပြီး အတွင်းရေးမှူးကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကွဲက . . .

“ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ခဏလေး စကားပြောချင်တယ်” ဟု ရှာလီထံ ခွင့်တောင်းသည်။

ခန်းမကြီးထဲသို့ ထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော ကြသည်။ ကွဲက ဘာဘာညာညာ စကားပလ္လင်မခံဘဲ . . .

“ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မမာလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်။ ကျောင်းလည်း ဆက်မတက်ရလို့ စိတ်ပျက်နေတယ်”

“ဖိဖိကို ပြောတာလား”

ရှာလီက ညင်သာစွာ မေးသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ နာမည် ထည့်ပြောရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ သူ့နာမည်က ဖိဖိပဲ”

“ကျွန်မနဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲ တော်တယ်လေရှင်”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ဆီ အကြံဉာဏ်ရဖို့လိုနေလို့လာတာပဲ။ ကျွန်တော်သိတဲ့ တခြားအမျိုးသမီးဆိုလို့လည်း ခင်ဗျားပဲရှိလို့ ခင်ဗျားဆီ လာတာပါ”

ကွဲ၏မျက်လုံးများသည် ထောပတ်ပန်းကန်လောက်ကြီးသော မျက်မှန် ဝိုင်းကြီးအတွင်းမှ ရှာလီကို မှန်မှန်ကြီး ကြည့်နေသည်။

“တစ်အိမ်တည်းနေသူချင်းမို့ သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ စာပြ ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ဖျားနေတုန်း တခြားလူတွေ သူ့ဆီ လူမမာ သွားမေးကြတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဖိဖိက လူမမာ လာမေးဖို့ ခဏခဏမှာနေတယ်။ ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး။ အရင်တုန်းက သူ့ကို စာပြပေးရလို့ အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီးပြီ။ မာကြောင်းသာကြောင်းကိစ္စလောက်နဲ့တော့ နောက်ထပ် အချိန်ကုန်မခံချင်ဘူး။ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ဖိဖိအား ဤကိစ္စ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြီးဆိုပြီးဖြစ်နေသည့် ရှာလီက “ဟုတ်ကဲ့။ ရှင်းပါတယ် မစွတာကွဲ” ဟု အဖြေပေးသည်။

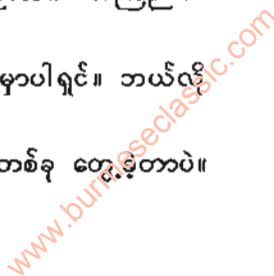
“ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အရင်က အချိန်ကုန်ခဲ့ရလို့ အတေးအမှတ် ထားတယ်လို့လည်း သူ့စိတ်မှာ မထင်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဟမ်း လက်ဆောင် ကလေးတစ်ခု ပေးရကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးပေါက်မိတယ်”

ရှာလီက အဖြေမပေးဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက်လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ ရပ်ကြည့်နေ၍ ကွဲ ဘာသဘောမှန်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

“ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်ဘူး ထင်တယ်။ ဘယ်လို လက်ဆောင်မျိုး ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော် ပြောချင်တာပဲ”

“နားလည်ပါတယ်။ ဖိဖိလည်း သိပ်ဝမ်းသာမှာပါရှင်။ ဘယ်လို လက်ဆောင်မျိုး ပေးချင်တာလဲ”

“ဒီလာရင်း လမ်းကဆိုင်တွေမှာတော့ ပစ္စည်းတစ်ခု တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ဂါပေမဲ့ ဒေဝေဝါဖြစ်နေလို့”

“ပြောပါဦး၊ ဘာပါလိမ့်”

“လက်အိတ်ကလေး တစ်စုံလောက် ပေးမလားလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်အိတ်မှ ပေးချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် သုံးမယ် မှန်းထားတဲ့ ၇၅ ဆင့်နဲ့ လောက်လို့ပါ”

ရှာလီသည် နဖူးကြောများ တွန့်လာသည်အထိ ချိန်ဆနေပြီးမှ . . .

“ဖီဖီက အိပ်ရာထဲ လဲနေတာဆိုတော့ လက်အိတ်တွေ ဝတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သိမ်းထားရဦးမှာ။ ဒီတော့ ချက်ချင်း သုံးနိုင်တဲ့ လက်ဆောင်မျိုး၊ အခန်းအောင်းနေရလို့ ထိုင်းမိုင်းနေတဲ့စိတ်ကို ခဝါချနိုင်တဲ့ လက်ဆောင်မျိုး ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်က စာအုပ်တောင် ပေးရမလား စဉ်းစားနေ”

“ကျွန်မ ပြောမယ်”

ရှာလီက စိတ်ကူးကောင်းကလေး ရလိုက်သလို အသံမြှင့်ကာ

“လူတိုင်းလိုလို နေထိုင်မကောင်းတဲ့သူဆီကို ပန်းပဲ ပို့ပေးလေ့ရှိတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ပန်း”

“ဟုတ်တယ်။ ပန်း။ ရှင်ကတော့ ရူးတယ်၊ မိုက်တယ်၊ ဖြန်းတယ် ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းမြင်ရင် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်အောင် ပျော်တာ မျိုးရှင်။ ပြီးတော့ နေမကောင်းတဲ့လူရဲ့အခန်းမှာ ပန်းရှိရင် သိပ်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတာ။ ရေလဲပေးရင် ပန်းကလည်း ကြာရှည်ခံပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတော့ ဘာပန်းမျိုး ပေးရမလဲ။ ကျွန်တော်က ရုက္ခဗေဒ ဗဟုသုတပဲ ရှိတယ်။ ဂန္ဓမာ ပေးရမလား၊ ထပ်တစ်ရာပန်း ပေးရမလား၊ ဒေလီယာ ပေးရမလားဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“နင်းဆီပန်း ပေးပေါ့ရှင်”

“ဘယ်လောက်ကုန်မှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်။ ပန်းဆိုင်သွားပြီး နင်းဆီနီ ၇၅ ဆင့်ဖိုး လိုချင်တယ်လို့ ပြောပါ။ စိတ်ချရတဲ့ ဆိုင်လိပ်စာကို ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါမယ်ရှင်”

ကွီသည် ပန်းဆိုင် လိပ်စာ စာရွက်ကလေးကိုယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ ဦးညွှတ်ပြီး ပြန်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထို တဒဂံကလေးတွင် ရှာလီနှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်။

“ပိုစံမှာလုပ်ရတာ ဘယ်နဲ့လဲ”

ကွီက ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်သည်။

“ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီလေ”

“ဪ”

ရှာလီ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကပင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း မှတစ်ဆင့် ဤကိစ္စကို ရှာလီ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ပိုစံသတင်းစာ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့၏ ဧပြီလ အစည်းအဝေးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က ကွီဘက်မှ ကာကွယ်ပြောဆိုရန်ဖြစ်သော်လည်း ဥရောပသို့ ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်နေ၍ အစည်းအဝေး မတက်နိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် အစည်းအဝေးက သိပ္ပံပညာရှင်ကလေးကို ဖြုတ်ပြီး လခကောင်းကောင်းနှင့် လက်ထောက်တစ်ယောက်ရှာရန် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို လွှဲလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ပိုစံက ကျွန်တော့်ကို မေလ၊ ၁၅ ရက်ကျမှ ဖြုတ်မှာပါ။ တိုးတက်မှု ရှိ မရှိ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်တဲ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ သိပ် စိတ်မကောင်းတာဘဲ”

ရှာလီက မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းစကား ပြောသည်။

“အင်းလေ၊ ရှင်ဘက်ကလည်း စရိတ်ကလေးကာမိရုံ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။

ဒီလောက်အလုပ်ကတော့ ဘယ်မှာရှာရာ မခက်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဒါက အတော် စော်ကားမော်ကားလုပ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

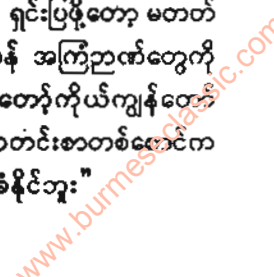
“ဪ... ဒါပေမဲ့ ရှင်က သတင်းစာအလုပ်ကို ဂုဏ်ယူတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အောက်တန်းကျတယ်တောင် ထင်နေသေးတာ၊ မှုစရာတော့ မရှိပါဘူးရှင်”

“မူတာပေါ့ဗျ”

ဤစကားမျိုးကို ကွီ နှုတ်မှ ထွက်သည်မှာ ရယ်စရာလိုဖြစ်သော်လည်း ရှာလီက သူ့ကို စာစာနာနာကြီး ကြည့်နေမိသည်။

“အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်နဲ့ နားပေါက်အောင် ရှင်းပြဖို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ အဖိုးတန် အကြံဉာဏ်တွေကို ထောက်ထောက်ချင့်ချင့် ရေးနိုင်သားနိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အကြာကြီး ပျိုးထောင်လာရတာ။ ခုတော့ ဒုတိယတန်းသတင်းစာတစ်စောင်က နေပြီး ရုံးစေလို့ ကန်ထုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်ဘူး”

“ရှင်က ဘာလုပ်မယ် ကြံသလဲ။ ပြောပါဦး”

“ဘာလုပ်မလဲ ဟုတ်လား”

ကိုသည် တံခါးဘောင်ကို သူ့လက်ဝါးကြီးနှင့် ဖြုန်းခနဲ ရိုက်ပြီး “ပို့စ် သတင်းစာ အယ်ဒီတာဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့”

ကို၏ မိုးလုံးလေလုံးစိမ့်ကိန်းကြီးကြီးရှေ့ ကြောင်အမ်းသွားသော ရှာလိက “ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို ပ ထုတ်မှာလား” ဟု မေးသည်။

“နက်ဖြန်လား၊ သန်ဘက်လား ကိစ္စကို ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ပထမ အဆင့်က ကျွန်တော့်ကို ဖြုတ်ပစ်တာ ရုပ်သိမ်းရမယ်။ ဒုတိယအဆင့်က ခု လစထက် သုံးဆပိုပေးပြီး အမြဲတမ်း လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ခန့်ရမယ်။ အယ်ဒီတာခန့်ဖို့ကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း သေတဲ့အထိ စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ရှင် တကယ် ပို့စ်အယ်ဒီတာ လုပ်ချင်တာလား”

“လုပ်ချင်တာလားတဲ့။ ဟုတ်လား။ ဒီနေ့ အယ်ဒီတာခန့်၊ နောက်တစ်နေ့ ထွက်ပစ်မယ်။ မာနချိုး ခံရလို့လို့ ပြောချင်ပြော။ အယ်ဒီတာ တစ်ရက် လုပ်မှာ ကလည်း အဲဒီအလုပ်ကို လွှင့်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ လုပ်မှာ”

ခါးသီးမှုဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသော သူ့မျက်လုံးသည် ရှာလိကို ကျော်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်နေရာမှ သူ့အကြံအစည်ကို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ဆက်ပြောလေသည်။

“စာရေးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တတ်ထားသမျှကို အကုန် ပြန်ဖျက်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ အာဝဇ္ဇန်းနဲ့ လေဖမ်း ဝါးတန်းချည်တဲ့ ငမိုက်သား တွေရဲ့နည်းနဲ့ ရေးတတ်သားတတ်အောင် သင်ရမယ်”

ကိုက ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြင်းဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ဤစိတ်ထား မျိုးဖြင့် ဘယ်တော့မျှ သူ အယ်ဒီတာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှာလိ သိသည်။ ကိုသည် ပညာတတ်မာန်ကြောင့်ပင် အရေးနိမ့်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤမာန်မာနကို မြေပွေး ခါးပိုက်ပိုက် လုပ်နေပေးဦးတော့မည်။

“ရှင်စာအုပ်ကိစ္စကကော”

“ဒီကိစ္စတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ အယ်ဒီတာဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာက အချိန် အတော်စားဦးမှာ။ အနည်းဆုံး နှစ်လတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဘေးရ ထားရတော့မှာပဲ”

နှစ်လ။ ငါးနှစ်ကြာမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြာနိုင်သည်။ တစ်သက်လုံး

အယ်ဒီတာဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်တော့မည်။ ရှာလိသည် စကားစရာမှာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

“အယ်ဒီတာလုပ်ဖို့ ရှင် တကယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီလား”

ကိုက ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီမေးခွန်းမျိုးနဲ့ အချိန်မဖြုန်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ဘယ်လိုကိစ္စကိုမှ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် မဆုံးဖြတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ မင်္ဂလာမနက်ပါ”

“မသွားပါနဲ့ဦးရှင်။ စထလေး ပြောပါရစေ”

ကိုက ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ရှာလိရှိရာသို့ ပြန်မလာ။

ရှာလိ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ ဝါရဂူလေးကို ပတ်ကြမ်းတိုက်ဖို့ လိုနေပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ မပြောပါက သူ့ဘဝ အဟောသိက် ဖြစ်ရတော့မည်။ ကိုသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် သွေးကြီး မွေးကြီး စိတ်ကြီးဝင်နေ၏။ လွန်လွန်ကဲကဲ အတ္တစွဲ ကြီးနေ၏။ အာချီလီ* သံချပ်အင်္ကျီကို အယားဖျောက်သလို ကုတ်ခြစ်ရုံနှင့် မထိုးဖောက်နိုင်။

ထိုသွေးကြီးမွေးကြီး အတ္တစွဲကြီးကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ထိုးနှက် ဖြိုချပစ်မှသာ ဖြစ်တော့မည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ ပိုးစိုးပက်စက် နာနာ ကြည်းကြည်း ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရမလဲ။ တစ်သက်လုံး ငါ့ကို ကြည့်ချင်မှာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . .

“မစ္စတာကို”

ရှာလိက ကိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ . . .

“ရှင် ဖိဖိုကို မိတ်ဆွေလို့ သဘောထားသလို ကျွန်မကိုလည်း မိတ်ဆွေ လို့ပဲ သဘောထားသလားလို့ သိချင်တယ်ရှင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

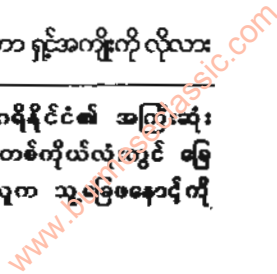
အလိုလေး။ ဘုရား... ဘုရား။ လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။

“ဟင့်အင်း”

ကိုက မကွယ်မထောက်ပင် အဖြေပေးသည်။

“ဖိဖိုလို သဘောထားရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ရှင်အင်္ကျီကို လိုလား

* ဂရိကဗျာဆရာကြီး ဟိုးမား၏ အီလီယတ်ထဲမှာ ဂရိနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံး သူရဲကောင်း၊ ဓားနှင့်ထိုး ဓားကျိုးလို့ လှံရွေ ဆိုသတဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မြေ ဖောင့်မှအပ မထိမနာနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ရန်သူက သူ့ခြေဖောင့်ကို ထိုးနှက်မှ ကျဆုံးသည်။

တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ရှင်ကို ကူညီချင်တဲ့စိတ် ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံရဲ့လားလို့ ဆိုလိုတာပါရှင်”

ကို ချေးချေးကောင်းကောင်း

“ဒီလို ဆိုလိုတာဆိုရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့လို့ ဖြေရမှာပေါ့”

“ဒီနေ့ ညစာစားပြီးရင် ရှင် ကျွန်မကို နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးနိုင် မလားဟင်”

“ဘာကိစ္စ”

“ရှင်အတွက်ရော၊ ကျွန်မအတွက်ရော ဆိုပါတော့ရှင်”

ရှာလီက ပြုံးပြုံးကလေး ဖြေသည်။

“ရှင် ကျွန်မအိမ်ကို လာခဲ့စေချင်တယ်။ ရှင်လည်း သိမှာပဲ။ ဝိုင်းမျိုးကြီး ကောင်းအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဝိုင်းကိုလည်း နှစ်ပေါင်း များစွာ ဖတ်လာတာ။ ဒီတော့ လူတွေကြိုက်တာ ဘယ်လိုခေါင်းကြီးလဲ။ ဆောင်းပါးလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိသင့်သလောက် သိတာပေါ့ရှင်။ အဲဒီလို ခေါင်းကြီး ဆောင်း ပါးတွေ ရေးဖို့ ဘာလိုတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတာပေါ့ရှင်။ ရှင်ကို ကျွန်မ အကြံဉာဏ်ကလေး တစ်ခုတလေတော့ ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ရှင် လာမယ် မှုတ်လားဟင်”

ကိုက တော်တော်ကြာကြာ စဉ်းစားပြီးမှ သဘောတူသည်။

ရှာလီက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မ အိမ်လိပ်စာကို ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်မ နာမည်ရော ရေးလိုက်မယ်။ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင် ယောင်ဝါးဝါးတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“သိပါတယ်။ ရှာလီဝေလင် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေးနာမည် မှည့်ထားတာလား”

“ကြောင်စိစိနာမည်ပါရှင်။ ရော့ စာရွက်။ ၈ နာရီခွဲလောက် လာခဲ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အကူအညီ တကယ်လိုချင်တာမဟုတ်ရင် မလာနဲ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှင် ဒေါသပုန်ထမယ့်စကားတွေ အတော်များများ ပြောရမှာရှင်။ သိလား”

ကိုက ဦးညွတ်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ရှာလီက မစ္စတာဘတ်လက်၏ ပန်းဆိုင်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ခထကြာလျှင် လူငယ်တစ်ယောက်လာပြီး နှင်းဆီပန်း ၇၅ ဆင့်ဖိုး ဝယ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ နှင်းဆီနီ နှစ်ဒါဇင် ပေးလိုက် စေလိုကြောင်း၊ လိုသောငွေကို မိမိထံ တောင်းစေလိုကြောင်း၊ ဤကိစ္စကို သူမသိ

စေလိုကြောင်း ပြောသည်။

လူမသိစေလိုပါမှ ဟိုးဟိုးကျော်သည်။ မစ္စကပ်ပိန်တာ၏ နေ့လယ်စာ ပိုင်းတွင် နှင်းဆီပန်းအကြောင်းကို ပင်တိုင်ထား၍ စကားဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အမေရိကန်အလှူခေါ် နှင်းဆီနီကြီး တစ်ဒါဇင်လျှင် ၃၇ ဆင့်ခွဲ ဈေးဖြင့် ဘတ်လက်ပန်းဆိုင်က ရောင်းနေကြောင်း ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်ကာ တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားသည်။

သနားစရာ မစ္စတာဘတ်လက်ခမျာ နောက်တစ်နေ့ထုတ် ပို့စ်သတင်း စာတွင် ၁၀ လက်မ ၂ ကော်လံ ကြော်ငြာကြီးထည့်ကာ လူသိများပြီးဖြစ်သော မူလ နှင်းဆီပန်းဈေးနှုန်းမှန်များကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်၍ ကြေညာမောင်းထုရ ရှာလေ၏။

(၁၂)

ဖီဖီအတွက် ပန်းလက်ဆောင်ကလေးသည် ကိုအဖို့ တစ်မနက် အချိန် ကုန်စေခဲ့ပြီ။ စောစောကတည်းက လူမမာမေး သွားလိုက်လျှင်မှ အချိန်ကုန် သက်သာဦးမည်။ ပန်းလက်ဆောင်မျှနှင့်လည်း မပြီးသေး။ လောကတွင် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် နောက် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်သာတကား။

ညနေ ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လေဟာပြင် လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရန် ကို အပြင်ထွက်လာသည်။ မစ္စကပ်ပိန်တာက လမ်းမှ ဆီးစောင့်ကာ ဖီဖီက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူမမာခန်းသို့ တအောင့်တဖြုတ် ဝင်စေလိုကြောင်း တောင်းပန်သည်။ ကိုသည် သူ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိမိမှာပင် ဖီဖီ၏အခန်းထဲသို့ ရောက်နေတော့သည်။

နေသာသော ညနေခင်းကလေးဖြစ်၏။ ဧပြီလ၏ လေညင်းကလေးသည် ဇာခန်းဆီးများကို ပျင်းတိပျင်းတွဲ ကန်ကျောက်နေသည်။ ဖီဖီသည် ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ မောရစ်ကုလားထိုင်* ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

* အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာ၊ ဆိုရှယ်လစ် စာရေးဆရာ၊ ဝရီဘောဂ ဝန်ထုပ်ဆရာ ဝီလျံမောရစ် (၁၈၃၄ - ၉၆) တီထွင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်ပုံစံ။ ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေတ်စားသော ဧည့်ခန်းသုံး ဆက်တီကုလားထိုင်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်မှီကို အထောင်အထွေ့ ချဲ့၍ရအောင် အရွင်တပ်သည်။ ကုရွင်ခုံကိုလည်း အရွင်တပ်သည်။

မျက်နှာကလေး ချိုမြိန်ချိုနေသော်လည်း မျက်လုံးက ဟောက်ပက်။ အသားရောင်က ဖျော့တော့တော့။ စောင်အထပ်ထပ်ကြားမှ သူ့လက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျက်သရေမရှိဘူးလား ဟင်”

သူ့ဆေးမှ စားပွဲပေါ်ရှိ နှင်းဆီပန်းအိုးကို ပြသည်။ အသွေးတောက်တောက်။

ရနံ့ထုံထုံ။

“မစ္စတာကို ကျွန်မ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်း မသိဘူးရှင်။ ပန်းတွေက လှလိုက်တာ။ ကျွန်မက နှင်းဆီပန်းဆို သိပ်ကြိုက်တာရှင်”

သူ့ကြည့်နူးမှုသည် ထင်ထင်လင်းလင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

“မင်း သဘောကျတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘယ်နှံ့နေသေးလဲ။ သက်သာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟန်ကျပါတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်မ စာမေးပွဲ မဖြေရတာလည်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေတော့ဘူးရှင်။ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ဖီ ဖီဖီ မြန်မြန်နေကောင်းအောင်လုပ်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ဆင်းခဲ့။ အကွရာသင်္ချာတွေ တွက်ရအောင်”

“ဒါတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်။ မကြားချင်ပါဘူး”

ဖီဖီသည် လက်ကိုင်ပဝါစွန်းကလေးဖြင့် မျက်ရည်စို့နေသော မျက်လုံး များကိုးတို့လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုကို ပြန်ကြည့်သော သူ့မျက်နှာကမူ ရွှင်ကြည် ပြုံးလှဲနေသည်။

“ကျွန်မ မလာတော့ ရှင် လွမ်းမနေဘူးလားဟင်”

“လွမ်းတယ်၊ ဟုတ်လား”

ကိုက သူ ပြောဖူးသည့်စကားကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။

ဤအကြိမ်တွင်တော့ ဖီဖီက မရှက်မကြောက်ပြောသည်။

“ရှင်... လွမ်းနေပါတယ်။ လောင်းမလား”

ဘယ်လိုလဲ ကို့။ ရိုးရိုးသားသားပြောလေ။ မင်းမှာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့ သိပ္ပံနည်းကျစိတ်ဓာတ် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ တခြားလူတွေဆီကတော့ အမှန်တရားကို မင်း မထောက်မညာတောင်းဆိုတယ်။ အခု မင်းရဲ့ဆေးခါးကြီးကို မင်း ပြန်သောက်ပေးတော့။ ယောက်ျားပီသစမ်းပါ။ ဒီကောင်မကလေး မပေါ်

လာတာ မင်း မလွမ်းဘူးလား။ လွမ်းသလား။

“အေးပါ။ ငါ လွမ်းပါတယ်”

ပါရဂူကလေးသည် အက်ကွဲကွဲအသံဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“မစ္စတာကို။ ရှင် သိလား။ ရှင်ပါးစပ်က ဝန်ခံတာထက် ပိုပြီး ကျွန်မကို

ရှင် ခင်တယ်။ သိရဲ့လား ဟင်”

ဖီဖီသည် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြုံးပစ်လိုက်သေးသည်။

ပါရဂူကလေးက မျက်စိလွှဲလိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ရှိုက် လိုက်၏။

“မင်း တစ်ခါက ငါ့ကို မင်းမိတ်ဆွေလို ပြောဖူးတယ်။ ဟုတ်လား ဖီ ဖီဖီ။ အဲဒီတုန်းက ငါက မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါ ငါမှားနေတာ”

ကိုသည် သူ့ဆေးခါးကြီးကို ခွက်ကပ်ပင်မကျန်အောင် မျှိုချလိုက်သည်။

“ငါက မင်းရဲ့မိတ်ဆွေပါပဲကွယ်”

ဖီဖီအပြုံးက မိခင်ဆန်သော ထာဝရအပြုံး။ ထိုအပြုံးဖြင့်

“မစ္စတာကိုရယ်။ ကျွန်မ ဒါကို တစ်ချိန်လုံး သိနေခဲ့တာပါရှင်” ဟု

ဖီဖီက ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုသည် ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ယနေ့ ဖီဖီကို မြင်ရသည်မှာ

သူ့အဖို့ ဆန်းဆန်းပြားပြားဖြစ်နေသည်။ နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။

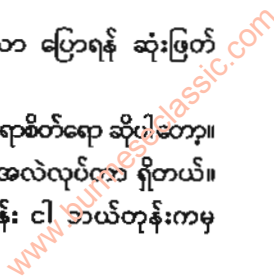
ဖီဖီကလည်း ကိုကို-စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေသည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကထက် ဆယ်ဆလောက် ကျန်းမာလာတယ်”

“ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလို့နဲ့ တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ မိနစ် ၁၂၀ ကုန်နေတယ်”

ကိုသည် ဖီဖီနှင့် စိတ်ရွှင်ကြည်စရာစကားကိုသာ ပြောရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး

“ငါ အရင်ကထက် နေထိုင်ကောင်းလာတယ်။ လူရောစိတ်ရော ဆိုပါတော့။ လေ့ကျင့်ခန်းကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒါတစ်ခုပဲ ငါ အပြောင်းအလဲလုပ်တာ ရှိတယ်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတာ ဒီလောက် လက်တွေ့အကျိုးရှိမှန်း ငါ ခာယံတုန်းကမှ

မသိခဲ့ဘူး။ လောကမှာ ငါ နားမလည်တာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးလားဆိုတာ ငါ ယုံလာတယ်”

ဤစကားများသည် ပါရဂူကလေး၏ အကြီးဆုံး မာန်ကျိုးသည့် ပြောဆိုချက် ဖြစ်တော့၏။ ထိုစကားများသည် ဖိဖိ၏စိတ်ကို ဝေလျှံ ယုံဖိတ်စေသည်။ ပါရဂူ ကလေးကို ရင်ဝယ် ပိုက်ထွေး စောင့်ရှောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြစေသည်။

“ရှင့်မှာ ဘာလိုနေသလဲ သိသလား မစ္စတာကွီ။ မိတ်ဆွေတွေရှင့်။ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ အများကြီး”

ကွီသည် လက်သီးချက် ထိခံရသလို တွန့်သွားပြီးမှ . . .

“စိတ်ချ စိတ်ချ” ဟု ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောသည်။

“ပထမဆုံး မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ ရှိရမယ်။ ကျွန်မထက် အသက်လည်း ကြီး၊ သဘောထားလည်း ပြည့်တဲ့ မိန်းမကလေး ဖြစ်ရမယ်။ ရှာလိလို မိန်းကလေးမျိုး ဆိုပါတော့ရှင်။ အိုး ရှာလိနဲ့ ရှင်သာ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် မလဲ။ သူက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးမိန်းကလေးရှင်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား မိတ်ဆွေတွေလည်း အများကြီးရှိဖို့လိုတယ်။ ရှင် သူတို့ကို ပိုပြီး ခင်မင်တတ် ရမယ်။ သူတို့နဲ့တူအောင် နည်းယူရမယ်”

“သူတို့နဲ့တူအောင်။ ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ငါလည်း သူတို့လိုပဲဟာ”

ဖိဖိက ပြုံးနေ၍ ကွီက ချက်ချင်း ဆက်ပြောသည်။

“စာအုပ်ထဲမှာ အာရုံစိုက်ထားတာကလွဲပြီး ငါ့မှာ သူတို့နဲ့ခြားနား တာများ ဘာရှိသေးလို့တုံး”

“ခြားနားတာပေါ့ရှင်။ သူတို့လုပ်တာတွေ ရှင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘဲဟာ”

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲ။ သူတို့နဲ့တူအောင် ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲ”

“ဆေးလိပ်သောက်ပေါ့။ ယောက်ျားတိုင်းလိုလို ဆေးလိပ်သောက်တာ ပဲရှင်။ ပြီးတော့ ဟေးလားဝါးလား လုပ်ပေါ့။ နောက်လားပြောင်လား ရယ်စရာ ပြောလား လုပ်ပေါ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း နေပေါ့။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကိစ္စ တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပေါ့။ နိုင်ငံရေးတို့၊ ဘောလုံးပွဲတို့ ဆိုတာတွေလေ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့လည်း အသိပွဲ၊ ပွဲတွေလမ်းတွေလည်း ခေါ်ပေါ့။ အရက်သောက် သင့်လည်း သောက်ပေါ့။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ သိပ်မကြိုက်လှပါဘူးရှင်”

ကွီ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြီး နားထောင်နေ၍ ဖိဖိ အံ့အားသင့်နေသည်။

ဖိဖိသည် သူ့သဘောတရားကလေးကို အနုစိတ် ရှင်းပြနေသည်။ စကားဆုံးမှ

ကွီက . . .

“ဖိဖိ။ မင်းကို ငါ ပြောဖူးသားပဲ။ ငါ့ ပထမဆုံးတာဝန်က ငါ့စာအုပ် ရေးဖို့။ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ဒီစာအုပ်ကို စောနိုင်သမျှ စောစောပြီးအောင် ရေးဖို့။ ဒါကြောင့် ပြဿနာက အချိန်ကိစ္စပဲ”

“ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလုပ်ဖို့ ကြိုတန်းကလည်း ရှင် ဒီစကားမျိုး ပြောခဲ့ မှာပါပဲ။ ကဲ . . . ရှင် အခု ဘယ်လောက်တောင့်တင်းနေသလဲ။ မစ္စတာကွီ ရှင် ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကွီ အိုးတိုးအတ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ မစဉ်းစားမိဘူး။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းလို့ထင်တာပဲ”

ဖိဖိက ရယ်၍ . . .

“ဘယ်တူမလဲရှင်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတာကလေးနဲ့ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားသလဲ။ အရင်က ရှင် နေမကောင်းမဖြစ်ရုံ မဖြစ်တာ။ အခုတော့ ရှင် သိပ်နေကောင်းနေတာ။ ပျော်ရွှင်တာနဲ့ ရောင့်ရဲတာ မတူဘူးရှင်ရဲ့” ဟု ပြောပြီး

“အခု ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ။ မနက် မိုးလင်းရင် အသက်ရှင်နေတာ ကိုပဲ သိပ်ဝမ်းသာမိတယ်။ တစ်နေ့လုံး နေရတာလည်း စိတ်ထဲမှာ သီချင်းဆိုနေ ရသလိုပဲ။ ရှင်ကော ဒီလိုပဲလား”

ဖိဖိလိုမဟုတ်ကြောင်း ကွီ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။

သူသည် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

“အလိုလေး။ ၅ နာရီထိုးဖို့ ၁၀ မိနစ်ပဲ လိုပါတော့ကလား။ ငါ့အချိန်

ဇယား ၂၅ မိနစ် ပျက်သွားပြီ”

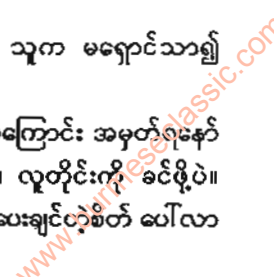
ဖိဖိက ပြုံး၍ . . .

“ကျွန်မတော့ ဝမ်းမနည်းနိုင်ပေါင်။ ရှင်အချိန်ဇယားထဲက ကျွန်မ အချိန်မနုတ်တာ တစ်လကျော်ပြီ”

“သွားတော့မယ် ဖိဖိ”

ဖိဖိက သူ့လက်ကလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ သူက မရှောင်သာ၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောတဲ့ မိတ်ဆွေအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း အမှတ်ရနော် မစ္စတာကွီ။ အစဆုံးလုပ်ရမှာကတော့ လူတွေကို ခင်ဖို့၊ လူတိုင်းကို ခင်ဖို့ပဲ။ ရှင် လူတွေကို တကယ်ခင်ရင် သူတို့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာ

လိမ့်မယ်။ အဲဒါ တကယ့်ပျော်ရွှင်မှုပဲ”

ကွီသည် ဖီဖီ၏ ပျော်ရွှင်မှု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ကြားရ၍ ကြက်သေ့သေနေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဒါ မင်းရဲ့ ဘာသာရေးယုံကြည်ချက်ပဲလား” ဟု မေးလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒါ ဆင်ခြင်တုံတရားပါ”

“အေး၊ ငါ မှတ်ထားပါမယ်။ သွားတော့မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

တံခါးဝရောက်မှ ကွီ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဖီဖီ၏ မျက်လုံးကြီးများသည် သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ . . .

“ကဲ သွားတော့မယ်။ မြန်မြန်နေကောင်းအောင်လုပ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“သွားတော့၊ အင်း . . . သွားတော့”

ဖီဖီသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ကောင်းကင်ပြာကြီးဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

ကွီသည် သူ၏ ပိဋကတ်ခန်းကလေးထဲတွင် မဖောက်ဖျက်နိုင်သော သူ့အချိန်ဇယားကြီးကို ကိုင်ကာ ထိုင်နေသည်။ ယခင်ကလို ပြန်နေလျှင် နေ၊ မနေလျှင် သူ့အချိန်ဇယားကြီးသည် ပျက်ပြယ်ရဦးတော့မည်မှချ။ ဖီဖီကို သူ့မိတ်ဆွေပါဟု သူ ဝန်ခံခဲ့ပြီ။ သူသည် အမှန်တရားနှင့် ဝတ်သိက္ခာကို စွဲကိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုချက်ကို သူ မရုပ်သိမ်းနိုင်။ ထို့အတူ မိတ်ဆွေတို့ ရသင့်ရအပ်သော အခွင့်ထူးများကို သူ မငြင်းပယ်သာ။ ထို့ကြောင့် သူ့အချိန်ဇယားတွင် မလိုအပ်သောအရာများကို ဖြုတ်ပယ်ရန် သူ စေ့မိန်းနိုင်တော့။

ဤအချက်များသည် အကြည့်တန်သော အချက်များဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု သူ အသိအမှတ်ပြုရတော့မည်။ သူသည် အချိန်ဇယားကြီးကို အသည်း နာနာနှင့် ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး အချိန်သတ်မှတ်ချက်အသစ်များကို တိုးဖြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် သစ်မှာ လူမှုဆက်ဆံရေးအတွက်ဖြစ်၏။ တစ်လလျှင် မိနစ် ၃၀ ခွင့်ပြုသည်။

‘လူတွေကြိုက်တာကို သိသည်’ ဆိုသော ယောကျ်ားရှာနာမည်နှင့် မိန်းကလေးကို သွားတွေ့ရန် နာရီဝက်တိတိ လိုသေးသည်။ ယနေ့သည် သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပြိုဟ်အမွှေးဆုံးနေ ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်က ခွာခွဲမိတစ် မှားလေခြင်းဟု သူ တွေးမိသည်။ နယူးယောက်တွင် သူ့မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သာ

ရှိသည်။ နောက်ထပ်တိုးဖို့လည်း လမ်းမမြင်။

ဤမြို့တွင်ကား သူ့မှာ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စာရင်းပေါက်ခဲ့ပြီ။ နောက် နှစ်ယောက်ကလည်း တိုးလာဦးမည် တကဲကဲ။ သူ့မှာ ဖီဖီရှိသည်။ ဘတ်ကလင်ကာ ရှိသည်။ ရှာလီဝေလင်ဆိုသောမိန်းကလေးက ယနေ့ပင် မိတ်ဆွေအဖြစ် ကမ်းလှမ်း သည်။ ပါမောက္ခနီကိုလိုဗီးယပ်ကလည်း သူ့ကို မိတ်ဆွေ ဖမ်းနေသေးသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာကြာသည့်တိုင်အောင် တင်မိနှင့် မာဖီ ကွီကို မတွေ့ချင်လျှင် မတွေ့ဘဲနေ၍ရခဲ့ရသည့် နယူးယောက်မြို့တွင် သူ့အဖို့ များစွာ အနေချောင်ခဲ့သည်။ သို့စင်လျက် . . .

နယူးယောက်မြို့ကို သူ ပြန်ချင်သေးရဲ့လား။

(၁၃)

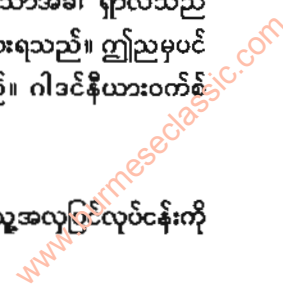
ရှာလီသည် ကိစ္စတစ်ရပ်လုံးကို သုံးသုံးသပ်သပ် စဉ်းစားပြီး စိတ်ဒုန်းဒုန်းချ လိုက်လေသည်။ မထီခလုတ် ထီခလုတ် သောလုံးကလေးထုတ်ရုံနှင့် ပြီးမည့် ကိစ္စ မဟုတ်။ ပါရဂူကလေးကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ သွေးနထင် ရောက်အောင် မြင့်နေသော သူ့ဘဝကို မိုင်းဖုံးထောင်ခွဲသလို ဖျက်ဆီးရတော့မည်။

ဤအလုပ်မျိုးကို ရှာလီ မလုပ်ချင်။ မစ္စတာကွီကို ရှာလီ ခင်မင်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ကို ကွီ မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားပါစေ။ ဤအလုပ်ကို လုပ်မှဖြစ်မည်။ သူ့စရိုက်က သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ပေးချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွီကို နာကြည်းမှု ပေးရန်အတွက် သူ အစွမ်းကုန် ဖျစ်ညှစ်လုပ်ရတော့မည်။ ကွီက သူ့ကို ခင်မင်စေချင်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်လောက်အောင် စော်ကား မော်ကား လုပ်ရတော့မည်။ ဒါတောင်မှ ကွီအဖို့ ထူးမှ ထူးပါတော့မလားဟု သူ သံသယဖြစ်မိ၏။

ဧည့်သည်တော်ကြီး ကွီ သူ့အခန်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ရှာလီသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူ၊ မြင့်မြတ်သူပမာ ခံစားရသည်။ ဤညမှပင် သူ အလွန်လှနေသည်။ ညဗွဲထိုင်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ဂါဒင်နီယားဝက်စ် နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။

“အား မစ္စတာကွီ၊ ထိုင်ပါ”

ရှာလီက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အလှပြင်လုပ်ငန်းကို

ဆက်လုပ်နေသည်။ မှန်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေရုံနှင့် အားမရသေး။

“မေရီရေ၊ အလှပြင်သေတ္တာကလေး ယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်ကာ အသေးတကတ အသေးဆုံး မှန်ကလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို ခြယ်မှုန်းပြန်သည်။ မှန်ထဲမှနေ၍ လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ထိုင်နေသော ကွီကို သူ မြင်နေ၏။

“ခဏကလေးစောင့်ပါဦးနော်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်”

“စိတ်ရှိ”

“နာရီဝက် တွေ့ချိန်ပေးမယ်လို့ ရှင် ကတိပေးထားတာပဲရှင်။ ကျွန်မ အချိန်ပိုပြီး မဆွဲပါဘူးရှင်”

“ကျွန်တော် ကတိပေးတာက ဒီလို”

“ဒီအချိန်ကို ဘယ်လိုသုံးမယ်ဆိုတာက ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ပဲရှင်။ ကျွန်မ ပြောမှာက တိုတိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်အဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ပါရဂူကလေးက ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။ ရှာလီသည် အလှပြင် သေတ္တာကို ပိတ်ပြီး အိမ်ဖော်မကလေးကို ခေါ်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တော့ ရေတောင်းသည်။ ရေကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်ရင်း မှန်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သ နေပြန်သည်။

“ကဲ မစွတာကွီ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်သွားအောင် ကြီးမားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှာလီက စကားစသည်။ ကိစ္စက ဘာပါလိမ့်ဟု ပြန်စဉ်းစားနေ သလို လုပ်ပြီးမှ . . .

“ဪ . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ ပိုစိတ်ဝင်စားစွာ”

ရှာလီသည် မီးလင်းဖိုခုံပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“ကျွန်မ ဒီနေ့ည အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ရှင်ကို အချိန်တော့ သိပ်များများ မပေးနိုင်ဘူး။ စကား လိပ်ပတ်မလည်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိစ္စက ဒီလိုရှိ တယ်။ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ လက်တိုလက်တောင်း အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ကို လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မပြည့်ဘူးဆိုပြီး ဖြုတ်ပစ်တယ်။ သူက သူ့ကို တစ်လ အတွင်း အလုပ်ပြန်ခန့်ရမယ်။ နောင်ကျရင် သူ့ကို အယ်ဒီတာခန့်ရမယ်လို့ ပြော တယ်။ ဒါက မဟာကြွားလုံးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်လာဖို့ ဆိုရင် သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို လုံးဝ ပြင်ပစ်ရမယ်။ တစ်လအတွင်း လုပ်ရည်

မပြည့်ဝရာကနေ ပြည့်ဝလာတဲ့အထိ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီမဟာကြွားလုံးကြီးကို ထုတ်တဲ့ လူက ရှင်ပဲ။ ရှင်အမှားတွေကို ကျွန်မ ထောက်မပြုခင် ဒီကြွားလုံးအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ရှင် ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာ တစ်ဆိတ်ကလေး ရှင်းပြပါဦး”

ကွီ၏ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရပုံမျိုး ခံစားနေရပါက သူ့လို အံ့ဩစရာ တည်ငြိမ်မှုမျိုးဖြင့် မည်သူမျှ စကားပြန်ပြောနိုင်မည်မဟုတ်။

“ကျွန်တော်လုပ်မှာက ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတွေကို ရှာပြီး ဝိုင်းမှူးကြီး ကောင်းရဲ့ ရယ်စရာခေါင်းကြီးတွေအားလုံးကို ပြန်ဖတ်မယ်။ ကျွန်တော် သိရ သလောက်တော့ သူက ခေါင်းကြီးဘုရားလို့ ဆိုတာပဲ။ အဲဒီဆောင်းပါးတွေကို သိပုံနည်းကျ လေ့လာမယ်။ သတ္တုရုံကြည့်မယ်။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်မယ်။ ပြီးရင် ပြန်ဆက်စပ်ကြည့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရေးဟန်ကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ ဝိုင်းမှူးကြီး ကောင်း ရေးဟန်မျိုး ရေးမယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ နုလပိန်းတုံးထုကြီးရဲ့ နုလပိန်း တုံးက နုလပိန်းတုံးထုကြီးအတွက် ရေးသလို ရေးတတ်အောင် သင်မယ်”

“ရှင်စီမံကိန်းက ဒါ အကုန်ပဲလား”

“လိုတာထက် ပိုနေသေးတယ်တောင် ထင်တယ်”

“ဪ”

ရှာလီက သူ့ကို ပြန်ချော်ချော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအဒေါ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ပြောရရင် ရှင်အတွက်တော့ မေ၊ ၁၅ ရက်ကစပြီး အိမ်ခန်းသစ် ရှာပေးရတော့မှာပဲ။ ခေါင်းကြီးပိုင်းရေးတာနဲ့ ပေါဟာရအဘိဓာန်ရေးတာအပြင် ရှင် တခြား ဘယ်အလုပ်ကလေးအကိုင် ကလေးမျိုး လုပ်တတ်သေးသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ပို့စိက မေ၊ ၁၅ ရက်မှာ ဖြုတ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေလို့လား”

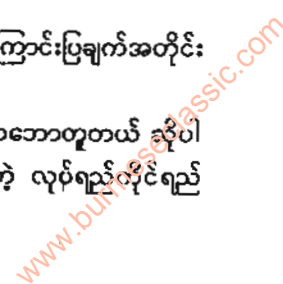
ကွီက မှန်တေတေနှင့် မေးသည်။

“မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပေါ့ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ရှင်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်အတိုင်း ပေါ့။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူးဆိုတာပဲပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဝိုင်းမှူးကြီးကောင်းပြောတာ ခင်ဗျား သဘောတူတယ် ဆိုပါ တော့။ ခင်ဗျားကရာ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းကြီးရေးနိုင်တဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူးလို့ ထင်သလား”

“ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စက ရေးဟန်တစ်ခုတည်းနဲ့သာ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးရှင်။ မစ္စတာကွီ၊ ရှင်ဟာက အခြေခံကစပြီး မှားနေပြီ”

ကွီစိတ်ထဲတွင် ရှာလီထံမှ အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ရနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရှာလီကလည်း သူ နှာခေါင်းရှုံ့သော ‘လူထု’၊ သူ စက်ဆုပ်သော ‘သာမန် ပရိသတ်’ ပင် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ့လို ခေတ်သစ်၏ ရှေ့ဆောင် သိပ္ပံပညာ ရှင် ရင့်မကြီးကို ဘာကြောင့် ဤအပေါက်မျိုး ချိုးနေသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကျွန်တော် အခု လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဘူး။ မေလ၊ ၁၅ ရက် ကျရင်လည်း လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိဦးမှာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အခြေခံ ကစပြီး မှားနေပြီ။ ခင်ဗျားပြောနေတာ ဒီလိုမဟုတ်လား။ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး။”

ရှာလီက အတွေးကျဲနေရာမှ ခေါင်းကလေးကို ငဲ့စောင်းကာ စကား ဆက်သည်။

“ပထမအချက်က ရှင် ဘာကြောင့် ခေါင်းကြီးရေးဆရာ ဘဝ မြင်ရသလဲ။ ရှင်က ရေးဟန်ပြဿနာလို့ ထင်တယ်။ ရှင်ရေးတဲ့ အကြီးဆုံး ချွတ်ယွင်းချက်တွေရှိပေမဲ့ တကယ်တော့ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်သေးဘူး။ တကယ်ပြဿနာအကြောင်းရင်းခံက ရှင်သဘောထားပဲ။ ရှင်က ခေါင်းကြီး ရေးတာကို လက်တိုလက်တောင်းအလုပ်လို့ ထင်တယ်။ လူမဖတ်တဲ့ ကျောက် ခေတ်က မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေမှာ ဆောင်းပါးကလေးတစ်ပုဒ်တလေပါတာနဲ့ ဒီ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့အလုပ်ကို နိမ့်ကျတဲ့အလုပ်လို့ ရှင် ထင်တယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့အလုပ်က တကယ်ကြီးမြတ်တဲ့အလုပ်။ အတတ်ပညာတွေထဲမှာ တကယ် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်အလုပ်။ အကျော်အမော်တွေနဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ အလုပ်။ ရှင်က ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို မထီမဲ့မြင်လှ တယ်။ မခန့်မရန့်လုပ်တယ်။ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့နေရာမှာ ရှင်ကိုယ်ရှင် သူထက် အများကြီးသာတယ် စွာတယ်လို့ ထင်တယ်။ သူက ရှင်ထက်သာတယ်။ ပိုစိပ်ရိသတ်ထဲမှာ သူ့ခေါင်းကြီးထက် ရှင်ခေါင်းကြီးကို ပိုကြိုက်တဲ့လူ တစ်ယောက်တောင်မှ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သူထက် ရှင်ကို အယ်ဒီတာခန့်ချင်မယ့် စာနယ်ဇင်းဆိုလို့ ကမ္ဘာမှာ တစ်စောင်မှ ရှိမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။”

“ခင်ဗျား လူရယ်စရာဖြစ်အောင် မှားနေပြီ”

ကွီက အေးတိအေးစက် ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အယ်ဒီတာခန့်ချင်တဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေကို ပြနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင် ရေးနေတဲ့ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ သုံးလတစ်ကြိမ်ထုတ်တို့၊ မနုဿဗေဒဌာနကျာနယ်တို့ပေါ့လေ”

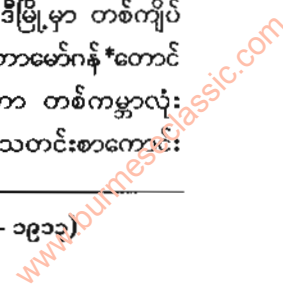
ရှာလီက ခန့်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ချက်ချင်း စကားပြန်ဆက်သည်။

“ရှင် ခေါင်းကြီးထိုင်ရေးတဲ့အခါ ဘယ်လိုလူတွေအတွက် ရေးတယ်လို့ ထင်သလဲ။ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်စုအတွက်လား။ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ သုခမိန်ကြီးတွေ အတွက်လား။ ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းဖြစ်နေတဲ့ ဥပဒေပါရဂူအိုကြီးတွေအတွက်လား။ ပိုစိတ်ကို ဖတ်တဲ့လူထဲမှာ အဲဒီလိုလူမျိုးက လက်တစ်ဆုပ်စာပဲ ရှိတယ်။ ရှင် တကယ် ရေးရမယ့် လူတွေကို အာရုံသွင်းကြည့်လို့ မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီလူတွေကို ရှင် လမ်းလျှောက်သွားရင် နေ့တိုင်း တွေ့နိုင်တယ်။ ညနေ ၆ နာရီလောက် ဓာတ် ရထားစီးကြည့်။ အဲဒီလူတွေရဲ့မျက်နှာတွေကို မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ပိုစိတ်ရဲ့ ပရိသတ်ပဲ။ ဈေးသည်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ စာရေးစာချီတွေ၊ ရေပိုက် ပြင်သူတွေ၊ အစားသမားတွေ၊ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ မိန်းမသုံးပစ္စည်း ရောင်းတဲ့သူတွေ၊ သူတို့ကိုကြည့်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင် စည်းရုံးရမလဲ စဉ်းစား။ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်။ ရှင် အခုလုပ်နေတာက အဲဒီလိုလူတွေ တန်းစီ ချီတက် လာပြီး ရှင်ကို တစ်ခုခုလာမေးဦးတော့၊ ရှင်က သေတောင် စိတ်ဝင်စားမယ့် သဘောထား မရှိဘူး။”

“ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမားကို ဆွဲဆောင်စည်းရုံးဖို့တို့၊ အရည်မရ အဖတ်မရတွေရေးဖို့တို့ ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမှန်း ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်တာဝန်က အဖိုးတန်တဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်တာဝန်က ရှင်ရေးတာကို လူဖတ်ဖို့။ အဲဒီမှာ ရှင် မအောင်မြင်ရင် ဘယ်မှာမှ မအောင်မြင်တော့ဘူး။ သတင်းစာရဲ့တာဝန် ဆိုတာက လူတွေကို နဲ့ရုံမှာမို့ခိုင်းပြီး အချက်အလက်တွေကို လေ့မှတ်စက်နဲ့ ခေါင်းထဲ မှုတ်သွင်းရမယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား။ အဲဒါ သွက်သွက်လည်တဲ့ အမှားပဲ။ ရှင်စိတ်ကူးထဲက သတင်းစာမျိုးကို ဖတ်မယ့်လူ ဒီမြို့မှာ တစ်ကျိပ် ပြည့်အောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီသတင်းစာမျိုးထုတ်ရင် မစ္စတာမော်ဂန်*တောင် နှစ်တစ်ဝက်မကျိုးခင် ခွဲမယ်။ သေနေတဲ့ သတင်းစာဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံး ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် အသုံးမကျဘူး။ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ သတင်းစာကောင်း

* အမေရိကန် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဂျွန်ပါးပွန်မော်ဂန် (၁၈၃၇ - ၁၉၁၃)

ဆိုတာက ပရိသတ် ဖတ်ချင်တာ။ လက်ခံနိုင်တာထက် နည်းနည်းပိုပြီးကောင်းရတယ်။ ပိုပြီးပေါ့ပါးရတယ်။ အဖိုးတန်အချက်အလက်နဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေ ပိုပြီး ပေးရတယ်။ ပိုစိတ်က အဲဒီလိုသတင်းစာမျိုးရှင်။ ပရိသတ်အများစု တက်လုပ်မိချင်တာထက်ပိုပြီး မြင့်မြင့်ရောက်အောင် အမြဲဆွဲတင်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုစိတ်က သူ့ပထမဆုံးတာဝန်ဟာ လူဖတ်ဖို့ပဲဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ပိုစိတ်က အခြေအနေကို နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ကိုင်တွယ်တယ်။ သဘောတရားကို မကိုင်တွယ်ဘူး။ လူဖတ်အောင် လုပ်တယ်။ ပိုစိတ်ရဲ့ ခေါင်းကြီးရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ ရှင် ပထမဆုံးတာဝန်ကလဲ ရှင် ခေါင်းကြီးတွေကို လူဖတ်ဖို့ပဲ။ လူဖတ်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဟာ ပိုစိတ်အတွက် ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး။ ရှင် အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စီစဉ်တာပဲ။ ရှင်ကိုယ်ရှင် ထင်တစ်လုံး လုပ်နေတာတွေကို ပယ်လိုက်စမ်းပါရှင်။ ဒီ လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းအချက်ကလေးကို သိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ တည်ငြိမ်မှု၊ အဂတိကင်းမှုနဲ့ ဆင်ခြင်စမ်းပါ။ ပိုစိတ်သတင်းစာမှာ ဗြိတိသျှစွယ်စုံကျမ်းကြီးထဲက စာတွေကို မနက်တိုင်း ကော်လံဝက်လောက် ပုံနှိပ်ဖော်ပြနေရင် ရှင်ရေးခိုင်းတာနဲ့ အကျိုးသက်ရောက်ပုံချင်း အတူတူနေမှာပဲ။ ငွေကုန်တောင် သက်သာဦးမယ်”

ရှာလီသည် အချိန်မရှိတော့သလို စားပွဲသို့ သုတ်သုတ်ကလေး ထသွားပြီး ပန်းစည်းတစ်ခု လုပ်နေသည်။ ကွီကမူ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးထိုင်ကာ ရှာလီကို မျက်နှာထားတင်းတင်း ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာတင် စကားဖြတ်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ခေါင်းကြီးရေးဆရာအဖြစ် ရှင် မအောင်မြင်တာက ခေါင်းကြီးဖတ်တဲ့လူများစုကြီးရဲ့ ဆန္ဒသဘောထား အနည်းစုကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့တောင်မှ ရှင်မှာ ပြောစရာဆိုစရာ မရှိလိုဘဲ။ ပြောစရာဆိုစရာရှိလဲ မပြောတတ် မဆိုတတ်လိုဘဲ မစွတာကွီ။ ရှင် ခေါင်းကြီးရေးဆရာအဖြစ် မအောင်မြင်တာက အဲဒီအလုပ်ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ဘက်မှာ အရေးနိမ့်နေလို့ပဲ။ ရှင်ဟာ လူသားတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း မအောင်မြင်တဲ့လူပဲ”

ရှာလီက သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်လေ့လာနေသည်။
 ကွီသည် နဖူးကြောများ မုန်တိုင်းထနေသလို တွန့်ရွံ့သော မျက်နှာထားဖြင့်
 “ဒီလေကြောရှည်ကြီးကို ဆက်ပြောနေလို့ အကျိုးမထူးတော့ပါဘူး။

ခင်ဗျားယူဆတဲ့ အကူအညီ အကြံဉာဏ်ဆိုတာက”
 ရှာလီအသံက သူ့အသံကို ဖုံးသွားသည်။
 “ဘာလဲ။ ရှင်ကို လွန်လွန်ကဲကဲ ဩဘာပေးမိလို့လား”
 ရှာလီက ချိုချိုပြုံးပြုံးနှင့် ခနဲသည်။
 “ရှင်ဟာ သူလိုငါလိုလူပဲ။ မြောက်ပြောမှ ကြိုက်တဲ့လူပဲလို့ ရှင်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေတော့မှာပဲ။ မင်္ဂလာညပါရှင်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”
 ရှာလီက ဦးခေါင်းကို အသာအယာညွတ်ကာ နောက်ဘက်တံခါးသို့ ထသွားသည်။

ကွီက ရှာလီကို လူ့မြေရေနှင့် စကားအတန်သားပြောပြီး ပြန်ရန် ကြံထားသော်လည်း ယခုမူ ရှာလီက သူ့ကို ကျက်သရေရှိရှိနှင့် စကားအတန်သားပြောကာ နှင်ထုတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ လက်မခံနိုင်။ စကားလည်း မဖြတ်ချင်သေး။
 “မစ္စဝေလင်”

ရှာလီက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။
 “ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျွန်မက ရှင် ပြန်သွားပြီထင်နေတာ။ ရှင်ဦးထုပ်လား။

ရှေ့ ခန်းမထဲမှာ ရှင်ထားခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်”
 “ဦးထုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး”
 “ဪ ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”
 “ဘုရားသခင် သိမှာပေါ့ဗျာ”

ကွီက အသံအက်ကွဲကွဲနှင့် ဖြေသည်။
 ကွီသည် အခန်းအလယ်တွင် ခြေစုံရပ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်။ မကြံဖူးသော အတွေ့အကြုံဖြစ်၍ အမျိုးအမည်ပင် မခွဲတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ လှောင်ချိုင့်သွင်းခံရသည့် ခြင်္သေ့လို အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ရှာလီကမူ ဤအဖြစ်မျိုးကို ညတိုင်း သူ့စည့်ခန်း၌ မြင်ရိုးမြင်စဉ် မြင်နေကျပမာ မသိလိုက်မသိဘာသာ ကြည့်နေသည်။

“ဆက်စမ်းပါဦး။ ဆက်စမ်းပါဦး”
 ကွီက မာကြပ်ကြပ် ပြောသည်။
 “ပြောသာပြော။ ခင်ဗျား ပြောတတ်သလောက် ပြောစမ်း။ ကျွန်တော် လိုနေတာ ဒါတွေပဲလို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”
 “အစစ်ပေါ့”

ရှာလီက ချင်ကြည်စွာ ပြောသည်။
ရှာလီသည် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် မျက်နှာကလေး နီနေသည်။ ကွီ
ဒေါမာန်ထသည်ကို သဘောကျသည်။ ဒေါသ ချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်းရှိခြင်းကိုလည်း
သူ့ပညာစွမ်းထက်ပို၍ သဘောကျမိသည်။

“မထိုင်တော့ဘူးလား မစ္စတာကွီ”
ကွီ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“တခြားလူတွေက ရှင်ကွယ်ရာမှာပြောမယ့်စကားကို ကျွန်မက ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပြီး ပြောတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲဆိုတော့ ရှင်ဟာ ရိုးသားတဲ့လူ၊
ကိုယ့်ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ကိုယ်မြင်ချင်တဲ့လူလို့ ကျွန်မ ယုံလိုပဲ။ ရှင်ကို
မြှောက်ပြောတာပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ စောစောကတည်းက ပြောထား။
ကျွန်မမှာ ဘော်ကြော့ကိစ္စတွေပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

ဘော်ကြော့။ ကျော်ကြားတဲ့ အချိန်ဇယားကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ကိုများ လူ
ဘော်ကြော့တဲ့။ ကွီက ခပ်အုပ်အုပ်အသံဖြင့်

“ဆက်ပြောပါ” ဟု ပြောသည်။

“ခေါင်းကြီးရေးဆရာဟာ လူသာမန်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ရှေ့ဆောင်
နိုင်ဖို့ဆိုရင် ပထမဆုံး လူသာမန်တွေ အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားရမယ်။ လူသားချင်း
ဆိုတဲ့ စိတ် မွေးနိုင်ရမယ်။ စာနာမှု ရှိရမယ်။ ချစ်မြတ်နိုးရမယ်။ ဒါဟာ အယ်ဒီတာ
အဖြစ်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းရဲ့ မဟာလျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ သူက
မျိုးကောင်းရိုးကောင်း လူကြီးလူကောင်း ဆိုပေမဲ့ အမြဲတမ်း လူတွေကြားထဲက
လူပဲ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူတွေနဲ့အတူ လက်တွဲပြီး လူတွေအတွက်
လုပ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ပြည်တွင်းစစ်မှာ သူ ပါခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးတော့ ကော်ဇောအိတ်
သမားတွေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ဒီပြည်နယ် တိုးတက်ကြီးပွားနေတာ
သူတို့လို့ ကျွန်မ အဖေတို့လို လူမျိုးတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ ပိုစစ်သတင်းစာမှာ
လုပ်တော့လည်း လူတွေအတွက် လုပ်တယ်။ လူတွေနဲ့အတူ လုပ်တယ်။ ကိုင်တယ်။
တွေးတတ် ခေါ်တတ်တယ်။ တိုက်ပွဲဝင်တယ်။ သူ လုပ်သမျှ ပြည်သူတွေကို
အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ခေါင်းကြီးကို ဒီနေ့ မဖတ်ရရင် ဒီနေ့
အဖို့ မပြည့်စုံသေးဘူးလို့ ထင်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီ
ရှိနေတာပေါ့။ အဲဒါ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း အကြောင်းပဲ။ ရှင် စိတ်ဝင်စားရဲ့လားဟင်
မစ္စတာကွီ။ စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ဆက်ပြောနေလို့ အကြောင်းမထူးဘူး”

ကွီက တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ဆက်ပြောခိုင်းသည်။

“အဲဒီ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို ရှင်က ရွတ်ချတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ။ သူက
ရှင်လောက် နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးသိပ္ပံတွေ မတတ်ဘူးလို့ ရှင် ထင်လို့။ ရှင် ဘာကြောင့်
ဒီကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲက သိပ္ပံပညာတွေကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး လုပ်နေတယ်
ဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး။ ခေါင်းကြီးရေးတဲ့လူက ရှေ့ဆောင် လှုံ့ဆော်
မယ်လို့ မှန်းတဲ့ ပြည်သူတွေက အဲဒီပညာတွေကို အရေးမလုပ်ဘူးရှင်။ ရှင်
ကဲ့ရဲ့တဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမားကလည်း အဲဒီပညာတွေကို
အရာမသွင်းဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာကွီရယ်။ ပန်းရန်သမားလည်း ပြည်သူပါပဲ။
အဲဒီလူတွေက ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆင်းတွေ့တဲ့လူတွေ။ သူတို့တစ်တွေ အိမ်
ကောင်းကောင်းနေဖို့၊ သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေ ပညာကောင်းကောင်းသင်ဖို့။ သူတို့
တစ်တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဆင်းကူ
နေတဲ့ လူတွေ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက လူ့ဘဝ ဆိုတာ ရိုးရိုးပြည်သူတွေ၊ သာမန်
ပြည်သူတွေ၊ လမ်းပေါ်မှာ နေတိုင်း တွေ့နေတဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ အတူနေပြီး သူတို့ရဲ့
ကောင်းကျိုးကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ အခွင့်အရေးလို့ မြင်တယ်။ ရှင်က လူ့ဘဝ
ဆိုတာ ရှင်ဘာသာ အထီးထီးနေပြီး ရှင်မဟာအကြံအစည်ကြီးကို အလုပ်အကျွေး
ပြုဖို့ အခွင့်အရေးလို့ မြင်တယ်။ သူက လူတွေရဲ့ နှလုံးသားအတွက် ရေးတယ်။
ရှင်က သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ ဦးနှောက်အတွက် ရေးတယ်။ သူက နှလုံးကြီးတဲ့
လူတစ်ယောက်ရှင်။ ရှင်က သိပ္ပံဖော်နည်းကား တစ်ခု။ ပိုဆိုးတာက အဲဒါကို
ရှင်က ဘဝင်မြင်တယ်။ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးက ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း
တစ်ခု နှစ်ခုကို ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေထက် ပိုကြီးကျယ်
တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာပဲ”

ကွီသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်နေသည်။

“ရှင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ဘယ်လောက်ကွာတယ်ဆိုတာ ရှင် သိလောက်
ရောပေါ့။ အဲဒီကွာခြားမှုမှာ ရှင်ဘက်က သာတယ်လို့ ရှင် ဆက်ထင်နေရင် ရှင်
ပိုစစ်သတင်းစာမှာ ခေါင်းကြီးရေးဆရာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြံကို လျှော့လိုက်တော့။
ရှင် မနက်တုန်းက ကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးလို
လူမျိုးကို မသရော်နဲ့တော့။ ရိုးရိုးကျိုးကျိန်နဲ့ အတုခိုးပေတော့။ ရှင် လူတစ်ယောက်
အနေနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့အကြောင်းက ရှင်မှာ လူ့ဘဝနဲ့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ
မရှိလို့ဘဲ။ ရှင်က လူသားတွေကို သင်ကြားမယ်။ ရှေ့ဆောင်မယ်လို့ မှန်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူသားဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာလည်း ရှင် မသိဘူး။ သိအောင်လုပ်ဖို့လည်း နည်းနည်းမှ စိတ်မကူးဘူး။ ရှင်ပတ်ပတ်လည်မှာ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် လူတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းပစ်နေတယ်။ ရှင်ကတော့ ဒီလူတွေကို ကျောင်းသုံး စာအုပ် သိပ္ပံပညာတွေ မတတ်ရကောင်းလားဆိုပြီး သိပ္ပံပေတံကလေး တဝင့်ဝင့်နဲ့ ကျွဲတွေ နွားတွေလို မောင်းပစ်နေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက ရှင်ရှင်သန်သန် လှုပ်ရှား နေတယ်။ ရှင်ကဘီလယက် ဘောလုံးလို လိမ့်နေတယ်။ လူသေကောင်အခြောက် လက်တစ်ဆုပ်စာကို စကြဝဠာလို့ အထင်မှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတာပဲ”

“တိုက်ဆိုင်ပုံကတော့ တော်တော်ဆန်းဆန်းပဲ”

ကွိုက ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ဖိဖိကလည်း ဒီသဘောအတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို ဒီညနေ ပြောလွှတ် လိုက်တယ်”

“ဖိဖိ ပြောတာ အရင်ဆုံး မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကတည်းက ရှင်အဖေကလည်း ဒီအတိုင်း အကြံပေးခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေ။ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မကို ရှင် သူ့စာ ပြဖူးတယ်လေ”

ကွိုသည် သူ့အဖေထံမှစာကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

“မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းရှာပါ။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံရောနှောပါ။

လူအများကို ခင်မင်တတ်အောင် ကြိုးစားပါ။ မင်းဖခင်၏ လေးလေးနက်နက် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ မင်းဖခင်”

“ရှင်က ရှင်အဖေကို အပြစ်တင်တယ်။ သူက တကယ့်ပညာပေးတာတော့ ရှင် မယူဘူး”

ရှာလီက နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပန်းစည်းကလေးကို ထယူသည်။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ခေါင်းကြီးရေး ဆရာအဖြစ်နဲ့ရော၊ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရော မအောင် မြင်တော့ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့လည်း ရှင် မအောင်မြင်ဘူး”

ရှာလီက စကားကုန်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

သူ ငုံ့ခံလိမ့်မည်ဟု ရှာလီ မထင်။ သူကလည်း ငုံ့မခံ။ ရှာလီ ဝမ်းသာသည်။ သို့သော် သူထင်ထားသလို ရှူးရှူးရှားရှားမဟုတ်ဘဲ အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ တုံ့ပြန်လိုက်၍ ရှာလီ ကြောက်စိတ်ပင် ပေါ်မိသည်။

“ဒီကိစ္စ ချန်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ ကျွန်တော် မအောင်မြင်တာတွေ ပြောရတာ တစ်ညစာတော့ ဖူလုံနေပါပြီ”

ကွိုသည် ယောင်တီးယောင်ချာ ထရပ်လိုက်သည်။ နာရီစက်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ခေါင်းကြီးကိစ္စ၊ ဆောင်းပါးကိစ္စ၊ ယောက်ျားဘသားကိစ္စ၊ ဘဝကိစ္စ တွေမှာ ခင်ဗျားပိုင်နိုင်ပါပေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ခြေခြေမြစ်မြစ် ပြောနိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

ရှာလီက အဖြေမပေး။

ကွိုက တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု အပြည့်လေသံဖြင့်

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လူမှုရေးသိပ္ပံ ပညာရှင်အဖြစ်နဲ့ မဘောင်မြင် နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြဦး” ဟု စကားခေါ်သည်။

“တကယ့်ဘဝနဲ့ ဆက်စပ်မှုမရှိတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အောင်မြင်နိုင်ပါ့ မလဲရှင်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေထဲမှာ ရေးထားတာတွေကလွဲရင် လူ့အဖွဲ့အစည်း အကြောင်းကို ရှင် နကန်းတစ်လုံးမှ မသိဘူး။ ရှင်ကိုယ်ရှင် အဆင့်ဆင့် တိုးတက် ပြောင်းလဲသော လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်လို့ ဆိုတယ်။ ရှင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမှုရေး အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ရှင်ကတော့ သီတောင်မှ မသိဘူး။ ရှင်အိမ်ရှေ့မှာ လူမှုရေးပြဇာတ်ကြီး ထွက်နေတာကို ရှင်က တသမ်းသမ်း တဝေဝေနဲ့ တံခါးခန်းဆီး ချပစ်တယ်”

အပြင်မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။

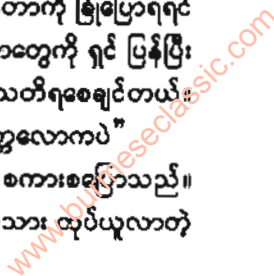
“ထိုင်ပါ မစ္စတာဝက်စ်” ဟု ပြောနေသော မေရီ၏အသံကို ကြားရသည်။

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ရှာလီက တိတ်ဆိတ်မှုကို ခွင်းလိုက်ပြန်ပြီး သူ နောက်ဆုံးပြောစရာရှိသမျှကို ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အသေးစိတ် ပြောနေတာက ရှင်ကမ္ဘာကလေးကို ရှင် ထင်ထား သလို မဟုတ်ကြောင်း ရှင် သိစေချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ ပြောချင်တာကို ခြုံပြောရရင် စကားလေးငါးခြောက်လုံးနဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောတာတွေကို ရှင် ပြန်ပြီး သတိရမယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး အဲဒီစကားလေး ငါးလုံးကို သတိရစေချင်တယ်။ မစ္စတာကွို။ ရှင်မှာ ရောဂါကျွမ်းကျင်နေပြီ။ ရှင်လောကက အတ္တလောကပဲ”

ကွိုက အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသော အသံဖြင့် စကားစပြောသည်။

“ကျွန်တော် ၄ နှစ်သားမှာ စာ စဖတ်ရတယ်။ ဝက်သား လုပ်ယူလာတဲ့

နယူးယောက် အီးဗနင်းပိုင် သတင်းစာကို စဖတ်တာ။ အိမ်မှာ ဖတ်စရာကလည်း မရှိတော့ အဲဒီသတင်းစာကိုပဲ ဖတ်ရတယ်။ ငါ့ နှစ်သားရောက်တော့ ငါးခေါက် ပြန်ဖတ်ပြီးနေပြီ။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ ပုံနှိပ်စာလုံး အစွဲရှိ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ၈ နှစ်သားမှာ စာကြည့်တိုက်တွေရှိတာ သိလာတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော် ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ရေးတဲ့ စာတွေကို ခင်ဗျားသိရင် အံ့ဩမယ်။ ကျွန်တော် ၁၁ နှစ်သားမှာ တခြားစာတမ်းတွေအပြင် ကမ္ဘာ့သမိုင်းအကျဉ်းတစ်စောင် ရေးပြီးနေပြီ။ တွေးတတ် တောတတ်တာလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ။ လူတွေ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုရဲ့ အခြေခံမူတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ အဲဒီအခြေခံမူတွေကို တခြားသိပ္ပံပညာတွေနဲ့အတူ ပေါင်းစပ်ပြီး စည်းမျဉ်းဥပဒေတစ်ခု လုပ်လို့ရမလား။ ကျွန်တော်ဘောင်းဘီတို့ ကလေးနဲ့နေတဲ့ အရွယ်ကစပြီး အဲဒီမေးခွန်းကို တွေးရင်း အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ၁၄ နှစ်သားမှာ နယူးယောက် အရှေ့ဘက်ခြမ်း* မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှားနေတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မတူဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ခင်ခင်မင်မင် မရှိကြဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သူတို့ကလည်း မတူမှ မတူဘဲကိုး။ ဘယ်ခင်မလဲ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူသားချင်းချင်းစိတ်ဆိုတာလည်း ရှိမှ မရှိဘဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းကွာကွာနေဖို့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့စိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံး ကျောင်းတစ်ရက်မှ မတက်ဖူးဘူး။ အကြံပေးတဲ့ လူလည်း မရှိဘူး။ ဆုံးမတဲ့လူလည်း မရှိဘူး။ ဒီအရွယ်အထိ ဆူပူကြမ်းမောင်းတာလည်း မခံဖူးဘူး။ လူတစ်ဦးချင်းရဲ့တာဝန်ကို မျိုးရိုးတို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ရဲ့ အားတွေနဲ့ ဘယ်လိုရင်ကြားစေလို့ရမလဲ။ ခင်ဗျားဝေဖန်သလို ကျွန်တော်က လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ လူ့ဘဝကို ဇီဝဗေဒသမားက ယုန်အပေါ် သဘောထားတဲ့အတိုင်း ထားလို့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ခဏခဏ ခွဲစိတ်ကြည့်နေမိမှာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားစစ်ထိုးဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်တာမဟုတ်တော့ နည်းနည်းပဲ ပြောချင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝအပေါ် အခြေခံအယူအဆက မြင့်မြတ်ပေမဲ့ ဘာမှမခိုင်လုံဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အယူအဆက အသုံးကျတဲ့ လူ့ဘဝ၊ အကျိုးပြုတဲ့ လူ့ဘဝဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ဘဝကို တခြားလူသားတွေ လက်မှာ ဝကွက်အပ်ရမယ်။ တခြားလူတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး မြင်သာထင်သာ ကိစ္စတွေ လုပ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ

* နယူးယောက်မြို့၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း လူဆင်းရဲရပ်ကွက်။

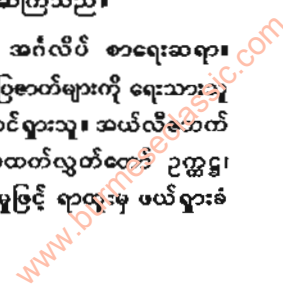
လူသားတွေအတွက် အကောင်းဆုံး လုပ်ငန်းအများစုဟာ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ မကွာခြားလှတဲ့ လူတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲဆိုတာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ပလစ်စတီ* ဆိုပါတော့။ လူတိုင်းက သူ့ကို အရူးထင်တာပဲ။ သူ့လောကဟာ အတ္တလောကပဲလို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒီနေ့ လူတွေ ပလစ်စတီကို ကျေးဇူး တင်နေကြပြီ။ သူ့သားမယားတွေ ဒုက္ခခံခဲ့ရတာ ထည့်မစဉ်းစားကြသလောက်ပဲ။ ညူတန်** ဆိုလည်း လူတွေနဲ့ ဖက်လဲတကင်းလုပ်တဲ့ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဘောကွန်*** ဆိုရင် မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ သစ္စာတောင် ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုခရာတီးကိုတော့ သူ့ခေတ်ကလူတွေက သတ်တောင် ပစ်သေးတယ်။

“ကမ္ဘာ့ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေ၊ တီထွင်သူတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ ဒဿနိကဗေဒပညာရှင်တွေ၊ ပုရောဟိတ်တွေဆိုတာ သူတို့အချိန်တွေကို ပန်းရန်သမားတွေနဲ့ ခူးတင်ပေါင်တင်နေရင်း ဖြုန်းခဲ့တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူသားတွေကို တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ သူတို့ပါရမီနဲ့ သူတို့ပေါ့။ ကျွန်တော်သာ လူသားတွေရဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု သဘောတရားတွေကို အနှစ်ထုတ်လို့ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘဝကို နောင်လာ နောက်သားတွေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် မစိုးရိမ်ပါဘူး။ လူသားတွေကို အမြင့်မားဆုံးအဆင့်နဲ့ အကျိုးပြုနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိမလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

* ပလစ်စတားနတ် (၁၅၁၀ - ၁၅၈၉) ။ ။ ပြင်သစ် ကြော့ထည် ပညာရှင်၊ ပြင်သစ် ပြည်တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကာဗင်နစ်ဂိုဏ်း ထူထောင်ခဲ့သူ။ ၁၅၆၂ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးဖွဲ့များ ပြုလုပ်သည်ဆိုကာ သူ့ကြော့ထည်အလုပ်ရုံများကို လူထုက ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ၁၅၈၈ ခုနှစ်တွင် အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲ၌ ကွယ်လွန်သည်။

** ညူတန်ဆာအိုင်ဆက် (၁၆၄၂ - ၁၇၂၇) ။ ။ အင်္ဂလိပ် ဒဿနိကပညာရှင်၊ သင်္ချာပညာ၊ အာဏဗုဒ္ဓ သဘောတရား (ဆွဲငင်ခြင်း သဘောတရား)ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သူ။ သိပ္ပံပညာ လောက၏ ဆထူးချွန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယူဆကြသည်။

*** ဘောကွန်၊ ဇရန်စစ် (၁၅၆၁ - ၁၆၂၆) ။ ။ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ ဒဿနိကပညာရှင်၊ ရှိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်များကို ရေးသားသူဟူ၍ ထင်မြင် ခံရလောက်အောင် အင်္ဂလိပ် စာပေလောက၌ ထင်ရှားသူ။ အယ်လီဇဘက် (၁) နှင့် ရှိမ်း (၁) ဘုရင်များလက်ထက်တွင် ဗြိတိသျှအထက်လွတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ၊ တရားရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၆၂၁ ခုနှစ်တွင် လာဘ်စားမှုဖြင့် ရာထူးမှ ဖယ်ရှားခံရသည်။

ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ တော်တော်များများဟာ အဖိုးတန်တယ်လို့ ဆိုတဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အားလပ်ချိန်မှာ ပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်ပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ”

“မစ္စတာကို”

ရှာလီ ကသုတ်ကရက် ထသည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မာနခဲ ရွှေမင်းသမီးကလေး ဟန်ပန် လေသံများ လွင့်ပြယ်သွားသည်။

“ရှင် ဒီလို ခံယူနိုင်တာကို ကျွန်မ အများကြီး လေးစားပါတယ်။ လူသာမန်သာဆိုရင် ဒီလို နားထောင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ လူသာမန်လို့မှ သဘောမထားဘဲ”

ကိုရှေ့မှ ရှာလီ ဆီးဆို့ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကွဲအားဖီဖီမျက်လုံးများကို ဝိုင်းတဝါး အမှတ်ရစေသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကို ဘာကြောင့် ပြောရတယ်ဆိုတာ”

“မပြောနဲ့လေ”

ကိုက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ပြီး ဘိုးအေးကြီးလေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်မ ဒီလိုဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောနဲ့။ ပြောခဲ့သမျှတွေကို သံထဲရေသွန် မလုပ်ချင်နဲ့လေ” ဟု ပြောသည်။

သူ့အပြုံးကြောင့် ရှာလီ ရက်သွေးရေးရေးဖြန်းပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ကိုက တံခါးပေါက်ရောက်မှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည်မှာ

“ဒါထက် တောင်ပိုင်းမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ကျွန်တော် မကြည့်ဘဲ တံခါးခန်းဆီးချပစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတာ မှားနေတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်ရဲ့ သမိုင်းရှုထောင့်စာအုပ် ပထမတွဲမှာ စာလုံး လေးထောင်ကျော် ထည့်ရေးထားပါတယ်”

(၁၄)

ပြည်နယ်လွှတ်တော်အစည်းအဝေး ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြီးသည်နောက် ပို့စ်

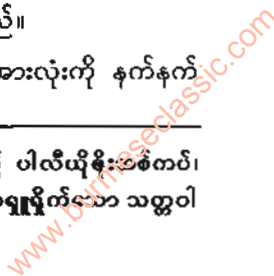
သတင်းစာ အခွန်တော်ဆိုင်ရာ ခေါင်းကြီးများလည်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ထိုခေါင်းကြီးများကို လွှတ်တော်က အရေးမစိုက်ခဲ့ချေ။ မစ္စတာကိုသည် ကမ္ဘာ့ငွေကြေးစနစ် ခေါင်းကြီးများကို တစ်ပတ်သုံးပုဒ် ဆက်တိုက်ရေးနေပြန်၏။ မိမိစိတ်ကြိုက် အကြောင်းရပ်ကို အခြေပြုရေးသည့် ခေါင်းကြီးများကိုလည်း တင်ပြသည်။ သို့သော် နှစ်ပတ်အတွင်း ရေးသမျှ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့သာ ရောက်ကုန်သည်။

သူ့စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဤရက်များအတွင်း ကို မစဉ်းစားဝံ့အောင် ရှိသည်။ ပိုစံသတင်းစာအယ်ဒီတာ မဖြစ်မချင်း လှည့်မကြည့်နိုင်တော့။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ အယ်ဒီတာဖြစ်ပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသေချိန်ကို စောင့်စားရင်း စာမူများကို အံ့ဆွဲထဲမှ ပြန်ထုတ်တော့မည်။ ထိုအချိန်သို့ ရောက်ရန် နှစ်လခွဲ ကြာဦးမည်။

သူ့ပိဋကတ်ခန်းကလေးသည် အန်ချင်စရာ သတင်းစာပညာ သင်တန်းကျောင်းအဆင့်သို့ လျှော့ကျသွားသည်။ သူသည် စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်တွင် ပိုစံသတင်းစာဟောင်း ဖိုင်တွဲများကိုတင်ကာ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ ခေါင်းကြီးများအား ဆူလေဗီယန်* ကျောက်ခဲကို ဘူမိဗေဒပညာရှင် လေ့လာသလို လေ့လာနေသည်။ ခေါင်းကြီးများကို ဆန်းစစ်သည်။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာသည်။ ဇယားချသည်။ ပျမ်းမျှသဘောရှာသည်။ အခြေခံသဘောတရား ထုတ်သည်။ ခေါင်းကြီး တစ်ထောင်ခန့်မှ ပကတူပ မူလအခြေခံတရားအချို့ကို အောက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ဆွဲ၍ရသည်။

- ၁။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် နယ်ပယ်ကျယ်ဝန်းမြောက်မြားသော လက်ငင်းလက်တွေ့ အကြောင်းရပ်များကို ရေးသည်။ အချို့ အကြောင်းရပ်များသည် အလွန်အမင်း သေးဖွဲသည်။
- ၂။ လူကြိုက်များ၊ လူဖတ်များသော ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ ‘ခေါင်’ ခေါင်းကြီးများသည် ဒေသဆိုင်ရာအကြောင်းအရာများ၊ အရှည်မတည်တဲ့သော အကြောင်းရပ်များ ဖြစ်သည်။
- ၃။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် အချက်အလက်အားလုံးကို နက်နက်

* လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သန်း ၄၀၀ က တည်ထွန်းခဲ့သည့် ပါလီယိုနီးအစ်တပ်၊ ဆူလေဗီယန်ခေတ်မှ ကျောက်ခဲ။ ထိုခေတ်သည် ကမ္ဘာတွင် လေ့ရှိလိုက်သော သတ္တဝါများ စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်ခေတ် ဖြစ်သည်။

ရှိုင်းရှိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှာဖွေ။ ကျယ်ဝန်းရိုးရှင်းသော အနုမာန ထင်မြင်ယူဆချက်တစ်ခုကိုသာ အခြေခံ၍ ထပ်ဖန်တလဲလဲ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရေးသည်။ စိတ်ကူးကြွယ်သည်။ စကားလုံး သရုပ်ပေါ်သည်။

၄။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖျော်စေ ကလက်စေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပက်ပက်စက်စက် သရော်ခြင်းဖြင့် ဟာသကွက်ကို ဖန်တီးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေသည့် အကြောင်းရပ်ကို ပုံကြီးချဲ့ကာရေးခြင်းဖြင့် လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်သည်။

၅။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် မည်သည့်အကြောင်းရပ်ကိုမဆို ဒေါနှင့်မောနှင့်၊ အထိုးနှင့်အဆွနှင့်၊ အရောင်နှင့်အသွေးနှင့် ရေးသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းမှ အရေးအခင်းပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ့်အရေးပမာ သဘောထားကာ အမှုကိစ္စအလိုက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သည်။ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်သည်။

ကိုယ်ပိုင်ခေါင်းကြီးများကို ရေးရာ၌ ထိုအခြေခံများကို အသုံးပြုရန် ကိုအားထုတ်သည်။ သို့သော် ကလင်ကာ၏ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ရသည်ထက် သူ့အဖို့ ပို၍ခက်ခဲသေးသည်။ ယနေ့ နံနက်ထုတ် ပို့စ်တွင် ပါလာသော မြို့တော် အမှိုက်သိမ်းစနစ်ပြုပြင်ရေး ခေါင်းကြီးကို သူ ဂု နာရိတိတိ ရေးခဲ့ရသည်။

မေလ၏ မိုးရွာသော ညတစ်ည။

ဖီဖီ အခြေအနေဆိုးနေသည်မှာ ရက် အတန်ကြာပြီဖြစ်၏။ ကိုသည် ဖီဖီအကြောင်းကို တွေးရာမှ ဖီဖီ၏ အယူဝါဒကလေးကို ရေရွတ်နေမိသည်။

“လူတွေကို ခင်မင်၊ တခြားလူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်၊ ဆေးလိပ်သောက်၊ ရယ်စရာပုံတိုပတ်စ ပြော”

ပိဋကတ်တစ်ပိုင်း ခေါင်းကြီးတစ်ပိုင်း အခန်းကလေး တံခါးပွင့်သွားပြီး ဘတ်ကလင်ကာ ဝင်လာသည်။ မပြောမဆို အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူကြည့်သည်။

“ဗနတိဖိယား* ပါလား။ ဒေါက် ။ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမှ ဝတ္ထုဖတ်တာ မတွေ့ဖူးပါဘူး။”

* အိန္ဒိယစာတိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာကြီး ဝိလျံမိတ်ပိစ် သတ္တရော (၁၈၁၁ - ၆၃)၏ ဝတ္ထု (၁၈၄၆-၄၈) ။ ။ ဇာတ်ဆောင်မင်းသား ဘတ်ကီရုပ်နှင့် ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီး အမယ်လီလာတို့၏ စရိုက်ထာပုံ ထောင်းလွန်း၍ အင်္ဂလိပ်စာပေတွင် ကျော်ကြားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

ပါ ရုဂ္ဂကလေးက ဘာမျှပြန်မဖြေ။ ဖီဖီတိုက်တွန်းချက်များကို ယခုအထိ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးသည်ကိုသာ စဉ်းစားနေသည်။ ဆေးလိပ်က အချိန်မရွေး သောက်နိုင်သည်။ ဘတ်ကလင်ကာက ဆေးလိပ်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်၍ သူနှင့် တိုင်ပင်နိုင်သည်။ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စပြောဖို့ မလွယ်။ သူ ဘာမျှ မသိ။ စာကြည့်တိုက်တွင် ရယ်စရာစာအုပ် နှစ်အုပ် တွေ့ဖူးရုံသာ တွေ့ဖူးသည်။

ကိုက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဘတ်၊ ဘီလင်စိဂိတ်က ငါးသည်မတွေကို ဒေါက်တာဂျွန်ဆင် နှုတ်လှန်ထိုးတာ ကြားဖူးသလား”

“ဂျွန်ဆင်၊ ဘယ်သူလဲ။ ဟိုဘက် တတိယလမ်းမှာနေတဲ့ လူဝကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်ဆင်ကို ပြောတာပါ။ တစ်ခါတုန်းက ဘီလင်စိဂိတ်မှာ ဂျွန်ဆင် ငါးသွားဝယ်တယ်တဲ့။ အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဂျွန်ဆင်နဲ့ ငါးသည်မတွေ ရန်ဖြစ်ကြတော့ ငါးသည်မတွေက ဆဲတယ်တဲ့။ ဂျွန်ဆင်က ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်သလဲ။ ဂျွန်ဆင်က ငါးသည်မတွေကို ပရယ်လယ်လို ပီပေဒွန်* လို့ ပြန်ပြောတတဲ့။ အိုင်ဆိုစီလက်ကြိတ်** လို့လည်း ပြောတယ်လို့ တချို့က ဆိုတယ်”

ဘတ်က ကိုကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကိုကလည်း ဘတ်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက သိလိုစောနှင့် မောနေသည်။

“ပြောဖို့ လိုသွားတယ်။ အဲဒီစကားလုံးတွေက ညစ်ညမ်းတဲ့စကားလုံးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဂဲဩမေထရီပညာထဲက စကားလုံးတွေ”

“ဪ”

ကလင်ကာထံမှ စကားသံ ထွက်လာသည်။ ‘ဪ’ ကိုက . . .

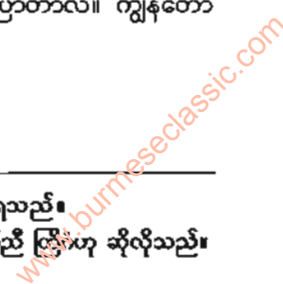
“ကဲပါလေ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ပြောတဲ့စကား ပြန်ဆက်ပါဦး”

“ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုနက ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ။ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စ ပြောတာပါဗျာ”

“ခင်ဗျာဟာ ရယ်စရာမှမဟုတ်ဘဲ ဒေါက်ရဲ့”

* ဂရိစကား ။ ။ ခြောက်ထောင့်ညီ ဆွေဂံဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
** ဂရိစကား ။ ။ ခြေနှစ်ဖက်ညီဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နှစ်ဖက်ညီ ကြီးဟု ဆိုလိုသည်။

“ဟုတ်ပါသကောဗျာ”

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တာ အမှန်ပဲ”

“ပုံလည်း ပြောရ၊ ပုံကိုနားလည်တတ်တဲ့ ဦးနှောက်လည်း ရှာပေးရတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးဗျို့။ ကဲ . . . ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာသာ ဆက်ပြောပါတော့”

ဘတ်က မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်း၌ ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဘတ်၏ ဝေါဟာရအတိုင်းဆိုရလျှင် ‘လမ်းမတော် လိင်သရဲများ’ ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ညနေ ညခင်းတိုင်း၊ အထူးသဖြင့် စနေနေ့ ညနေ ညခင်းတိုင်း လမ်းထောင့်တွင် လူစုကာ လူငယ်များက အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် မိန်းကလေးများကို နောက်ပြောင်ကြသည်။ “ဟဲလို ချာတိတ်” “မီးမီးလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ” စသည် မကြားတကြား ပြောကြသည်။

“တစ်နေ့တော့ ကောင်မကလေးတစ်ယောက်က သူတို့နဲ့ စကားရော ဖောရော လုပ်တယ်။ ပျော်စေ ပြက်စေ သဘောပေါ့။ အန္တရာယ်ကို မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ ပြဿနာတွေ စတော့တာပဲ။ အဲဒီနေ့ည ရပ်ရှင်အပြီးပဲလား၊ နောက်တစ်နေ့ ညပဲလားတော့ မသိဘူးပေါ့”

ကိုက မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဒီလို လူစိမ်းခေါ်ရာ လိုက်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ဆိုတာ အိမ်မှာ ဆုံးမမယ့်လူ မရှိဘူးလား”

“ဘယ်သူက ဆုံးမ မလဲ။ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးမှာ နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့မောင်တွေဘွားတွေကိုယ်နှိုက်ကလည်း အဲဒီလို ပါးစပ်သရမ်းကလေးတွေပဲဗျ”

ဘတ်က ထိုမိန်းကလေးများ၏ မိသားစု အခြေအနေဆိုးများကို ရှင်းပြနေသည်။ နဖူးက ရွေး၊ ခြေကျအောင် လုပ်ရသည်။ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲသည်။ ပျော်စရာ မရှိ။ ရွှင်စရာ နတ္ထိ။ ထို့ကြောင့် ငွေစပြု၍ သွေးဆောင်လျှင် ကောက်ကောက် ပါလွယ်သည်။

ပြယုဂ် ဖြစ်လောက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဘတ်က ဆက်ပြောပြသည်။ ကုန်ပဒေသာဆိုင်တွင် တစ်ပတ် သုံးဒေါ်လာနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း။ သူ့လုပ်စာကို သူ့အဖေ အမူးသမားက တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် တောင်းယူသည်။ မိန်းကလေးက အသက် ၁၆ နှစ် ရှိပြီ။ သူ့နာမည်က အီဇာဘန်းဟိုင်မာ။ ယခု ‘မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်’ အဖြစ် ရောက်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမလဲ သိလား ဒေါက်။ သတင်းစာထဲမှာ ဖွင့်ချရမှာဗျ” ကိုက ဘတ်ကို လေးလေးစားစားကြည့်ကာ . . .

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ရေးရမယ်”

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရေးမှာလဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံး အောင်းပြီး စာအုပ်တွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေတာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဒီလို လူမှုဒုက္ခတွေကို ကုစားနိုင်မှာလဲ”

“မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ လက်တွေ့ကျကျ လေ့လာရဦးမှာပေါ့ဗျာ။ ဒီလို ယေဘုယျပြဿနာမျိုးဟာ လူမှုရေးသိပ္ပံအဖို့ ဖြေရှင်းရအခက်ဆုံးပြဿနာပဲ”

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ အဲဒီ ပါးစပ်သရမ်းသမားတွေကို အားလုံး တန်းစီသတ်ပစ်။ တစ်ယောက်မကျန်ဗျာ”

ကိုသည် ဘဝနှင့် လက်တွေ့ဆက်စပ်နိုင်သည့် ဤဖြစ်ရပ်ကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသည်။ ‘လိင်သရဲ’ ကလေးများကို ဘတ်က ပြ၍ သူ့မျက်စိနှင့်လည်း တပ်အပ်မြင်ဖူးသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲက လူမှုရေးပြဿနာ မဟုတ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေသည့် အရေးအခင်း။

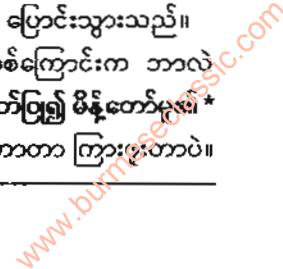
ကလင်ကာက သူ့အား အချက်အလက်များ ပေး၍ ခေါင်းကြီးရေးခိုင်းသည်။ ပြဿနာတည်နေရာကိုလည်း လမ်းညွှန်လိုက်သေးသည်။ ဤရက်များအတွင်း သူ့အား အကြံဉာဏ်ပေးသူတွေ ပေါ်နေသည်။ ယခင်တစ်ပတ်က ဖိဖိ။ ပြီးတော့ တစ်နေ့တည်းမှာပင် ရှာလီဝေလင်။

ကလင်ကာ၏ အကြံပေးချက်ကို သူ ကျေးဇူးတင်စွာ လက်ခံသည်။ ဖိဖိ အကြံပေးချက်ကို လုံးဝအမှမထားဟု သူ မပြောနိုင်။ ဖိဖိစကားများကို လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ မိနစ်ကပင် ပြန်ရွတ်မိသေးသည်။ ရှာလီဝေလင်၏ ဝေဖန်ချက်များကိုမူ သူ အစွဲအလမ်းကင်းကင်း ဆန်းစစ်ပြီးမှ သူ့ဆင်ခြင်တုံအသိတရားက လုံးဝဥသည့် ပယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်အာရုံမှ လုံးဝ ပထုတ်နိုင်လိုက်ပြီဟုတော့ မဆိုနိုင်။ ရှာလီ၏ စကားလုံးအချို့သည် သူ့ဦးနှောက်ကို လောင်မြိုက် လှိုက်စားနေသည် မဟုတ်လား။

ချက်ချင်းပင် ကလင်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသည်။

“သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာက အထူးခြားဆုံး စာတစ်ကြောင်းက ဘာလဲ သိလား။ ယေရုက မိမိကိုယ်တည်းဟူသော ဖိမာန်ကို အမှတ်ပြု၍ မိန့်တော်မူ၏* ဆိုတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး တရားဟောတဲ့အထဲ ထည့်ဟောတာ ကြားဖူးတာပဲ။

* ဓမ္မသစ်ကျမ်း ။ ။ ရှင်ယောဟန် ခရစ်ဝင် ၂:၂၁

ကိုယ်လက်လည်း လှုပ်ရှား၊ ဖြောင့်ဖြောင့်မှန်မှန်လည်း နေထိုင်၊ သင့်ဗိမာန်ကို လည်း ခိုင်မာတောင့်တင်းစေ၊ စင်ကြယ်သန့်ပြန်စေလို့ ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော် သာ ဘုန်းကြီးဖြစ်ရင် “လာမည့်စနေနေ့တွင် သတ္တမလမ်းကို သွားလော့။ ဗဟို လမ်းမကို သွားလော့။ နှုတ်သရမ်းသမားများကို ကိုယ်ခန္ဓာတည်းဟူသော ဗိမာန် အကြောင်း ဟောပြောလော့” လို့ ပြောမှာပဲ”

ဗြဲနန်းခနဲ ကလင်ကာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အောက်ထပ်မှ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကလင်ကာ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော် အာကျယ်တာ ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ကျွန်တော် သတိရသင့်တယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူ ငိုတာလဲ”

ကွိုက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာမေးသော်လည်း ကလင်ကာ ပြန်မဖြေဘဲ ခြေဖျားထောက်၍ ဖော့ဖော့ကလေး လျှောက်ကာ ထွက်သွားသည်။

ကွို ယောင်တီယောင်တ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ငိုသံနှင့်အတူ လူသံသူသံများ ကြားရ၏။ အိမ်ငှားနေသူများသည် ဧည့်ခန်းဆောင်သို့လာ၍ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေကြီးကြီး စုထိုင်နေကြ၏။ ဘုရင် နတ်ရွာလားနေစေကာမူ မိဖုရားများကတော့ အစာစားကြရမည် မဟုတ်လား။

သူတို့ထိုင်နေရာသို့ ရှာလီ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ။ မျက်ရည် လည်း မရှိ။

“ညစာ အတော်နောက်ကျနေပြီရှင်။ အိမ်မာနဲ့ လော်ရာလည်း ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်နေကြလို့ပါ။ ကျွန်မပဲ ညစာပြင်ပေးပါမယ်”

ရှာလီ ခန်းမထဲသို့ ထွက်လာသောအခါ ကွိုကို လှေကားပေါ်၌ တွေ့ရသည်။ ရှာလီက လှေကားလက်ရန်းအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး . . .

“ရှင် သိရောပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ သိရအောင် အခုမှ အောက်ထပ် ဆင်းလာတာ”

“ဖိဖိ သူ”

“ရောဂါသိပ်ဆိုးလာပြန်ပလား”

“စောစောကပဲ ဆုံးသွားပြီ”

“သေပြီ”

ထိုစကားလုံးကြောင့် ရှာလီ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

ဖိဖိ သေလိမ့်မည်ဟု ကွို ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့။ ဘယ်တော့မျှ အက္ခရာသင်္ချာ ပြပေးရမှာ မဟုတ်တော့ပါကလား ဟူ၍ တွေးမိလိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်သည်။ သို့သော် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံစူး စကားလုံး တိတိကျကျ ရှာမရ ဖြစ်နေသည်။

“တနင်္လာနေ့ အသုဘချမယ်။ ရှင် လိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လား”

ကွိုက မျက်ကြောကြီးများ ရှုံ့ရှုံ့ ကြည့်နေသည်။ သူ့စာအုပ်တွင် အရိုင်း အစိုင်းတို့၏ ထုံးတမ်းဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် သေခန်း သေနာမျိုးတွင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ရန် သူ စိတ်မရှိ။

“ဟင့်အင်း”

ကွိုက ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဖိဖိကတော့ ပို့စေချင်မှာပဲ။ သူ့အတွက် ရှင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲရှင်”

“ပို့စေချင်မယ် ဟုတ်လား။ သူက သိတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မသိရော ဘာဖြစ်လဲ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ရှင် ဒီလောက် ကလေးမှ အလေးမထားနိုင်ဘူးလားဟင်”

ဓာတ်ငွေ့မီးခွက်မှ အလင်းရောင်သည် ရှာလီမျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျ နေသည်။ ရှာလီ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံကို ကွို သတိပြုမိသည်။

“ဖိဖိ သိမှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ပျော်လည်း ပျော်မှာပဲ”

ရှာလီက ဆက်ပြောသည်။

“သူက ရှင်ကို ခင်ရှာတယ်။ အထင်လည်း ကြီးရှာတယ်။ တစ်နေ့ကပဲ ရှင်အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောနေသေးတယ်။ အခု သူ ဆုံးရှာပြီ။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ ပြဖို့က ဒီတစ်နည်းတည်း ရှိတော့တာပဲရှင်”

ရှာလီ၏မျက်တောင်ကော့ကြီးများသည် ရုတ်တရက် ယိုစိမ့်လာသော မျက်ရည်စဖြင့် မီးရောင်တွင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကွို အညံ့ လိုက်ကာ လှေကားပေါ်သို့ စိတ်လေးကိုယ်လေး ပြန်တက်သွားသည်။

နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားမိသည်မှာ ရှာလီ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများသာ မျက်ရည်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်မနေခဲ့လျှင် အသုဘပို့ရန် သူ ငြင်းပယ်ခဲ့မိမည် အမှန်။

(၁၅)

ဈာပနအခမ်းအနား၏အလှသည် ကိုကို ဖမ်းစားလိုက်လေသည်။

ဖီဖီ၏ ဈာပနကို မြို့ပြင်တောအုပ်ကလေးများကြားရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တွင် သရဇာတင်သည်။ ဤနေရာတွင် မစ္စကပ်ပိန်တာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဖီဖီလည်း နေထိုင်ကောင်းစဉ် ဥပုသ်နေ့နံနက်တိုင်း ဤ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့လာ၍ တနင်္ဂနွေကျောင်း တက်လေ့ရှိသည်။

တောအုပ်ကလေးများထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ၀၀ပြီပြီ မျက်နှာနီနီ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ကို တွေ့သည်။ မော်တော်ကားမောင်းသမားကြီး ဖြစ်သည်။ ဖီဖီနှင့် အလွန်ခင်သည်။ စေတနာရှင်မကလေး ဖီဖီအကြောင်းကို စုံတကာစေ့အောင် လေကြော့ရှည်ဆွဲ၍ ပြောပြနေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်က တင်မိက သူ့ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုသို့ ခေါ်မသွားခဲ့ဖူးလျှင် ယခုအကြိမ်သည် ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်မည်။ ၁၄ နှစ်သားမှစ၍ ဘာသာရေးကို သူ ပစ်ပယ်ခဲ့သည်။ ယခု ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် ဘာသာရေးယုံကြည်မှု၏ အထွတ်အထိပ် ဓလေ့တစ်ခုကို သူ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြည့်နေရသည်။

ကိုသည် နှစ်နှစ်ကာကာ စိတ်ဝင်စားစွာ သူ့ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်၊ ကြေကွဲသော မျက်နှာများဖြင့် ခုံတန်းပေါင်းများစွာ၌ ထိုင်နေသော လူများ။ ထူးဆန်းပေစွ။ အံ့ဩစရာနှင့် အတိပြီးသည်တကား။ အသွေးအသား သေသော်လည်း လူမသေ ဟူသော အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့် ယုံကြည်ချက်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကို အံ့တုသည့် စိတ်ဓာတ်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသော မြတ်နိုးခင်တွယ်မှု ဝီဇစိတ်။ ဤ ဆန်းပြားသော အခြင်းအရာတို့၏ ထူးခြားချက်သည် အဘယ်နည်း။

“ငါသည် ထမြောက်ခြင်းအကြောင်း၊ အသက်ရှင်ခြင်း အကြောင်း ဖြစ်၏။ ငါ့ကို ယုံကြည်သောသူသည် သေလွန်သော်လည်း ရှင်လိမ့်မည်။”*

ကုယ်လောင်လှိုက်လှဲသောအသံသည် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်။ လူအများချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုလည်း အစောဆုံး ထရပ်လိုက်သည်။

* ဓမ္မသစ်ကျမ်း ။ ။ ရူင်ထောဟန် ခရစ်ဝင် ၁၁:၂၅။

သူ့မျက်လုံးသည် ဝတ်ရုံဖြူဝတ်ဆင်၍ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ဦးအပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပျို့သစ်စ နံနက် အရုဏ်ကဲ့သို့ လန်းဆန်းသည်။ သူသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ သို့သော် စာအုပ်ကို မကြည့်။ လောကပြင်ပသို့ မျှော်ကြည့်နေသယောင် ဦးခေါင်းကို မော့ထားသည်။

“ငါ့ဘက်၌ နေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို ငါ မြင်မည်။ သူတစ်ပါး မြင်သည်သာမက ငါသည် ကိုယ့်မျက်စိနှင့် ဖူးမြင်မည်။”*

ထိုလူငယ်၏ကျောဘက်တွင် ပန်းစည်းပန်းဓွေများ အဆင့်ဆင့် ဖုံးနေသည့် ဖီဖီ၏ မသာခေါင်း ရှိသည်။ ခရစ်ယာန်သံပြိုင် ဝတ်သီချင်းများ အပြန်အလှန်ဆိုကြပြီးနောက် ထိုလူငယ်က သမ္မာကျမ်းလာ ဓမ္မစာများကို ရွတ်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် လေမှုတ်စန္ဒရားသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သံပြိုင် ဝတ်သီချင်း ဆိုသည်။

“သူတော်စင်တို့ လုပ်ငန်းခွင်မှ အနားယူကြပြီ”

သူတော်စင်။ ဖီဖီကို သူတို့ ဒီလိုပဲ အပြီးအပိုင် သတ်မှတ်နေကြပြီ။ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တသုံးပတ်ကပင် ဖီဖီကို သူ နင်းဆီပန်းများ ပို့ခဲ့သေးသည်။

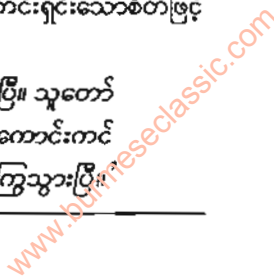
လက်အိတ်နက် စွပ်ထားသော လက်တစ်ခုက ကွဲအား နောက်မှနေ၍ ဖွင့်လျက်သား စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးလာသည်။ စာအုပ်ကို သူ အသာကိုင်ထားလိုက်သည်။ စောစောက တွေ့ခဲ့သည့် မော်တော်ကားသမားကြီးက “သူတို့ ဆိုနေတာ ဒီသီချင်း” ဟု စာအုပ်ပေါ် လက်ထောက်ပြရင်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရန်အမှုတို့ ပြင်းပြချိန် စစ်ပွဲတို့ ရှည်လျားချိန်တွင် အဝေးမှ အောင်တေးသံသည် နားထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ ရဲသွေးတို့ တက်ကြွလာသည်။ လက်ရုံးတို့ သန်မာလာသည်။”

သီချင်းဆိုသူ မိန်းကလေးများသည် ဒွိဟသံသယ ကင်းရှင်းသောစိတ်ဖြင့် ဝတ်ပြုတေးကို ဆက်လက်သီဆိုနေကြသည်။

“ရှုကြလော့၊ ဘုန်းသရေရှိသော နေ့တစ်နေ့ ပေါ်ပြန်ပြီ။ သူတော်စင်တို့ တပ်တောင်တာ ဝိုလ်ထုနှင့် အောင်ပွဲခံပြီ။ ကောင်းကင် ဝိုလ်ခြေ အရှင်ဘုရားသခင်သည် သူ့လမ်း သူ ကြွသွားပြီ။”

* ဓမ္မဟောင်းကျမ်း ။ ။ ထောဘဝတ္ထု ၁၉:၂၇။

သရဏဂုံတင်အပြီးတွင် မသာခေါင်းကလေးကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲသို့ သယ်သွားသည်။ မြေမှုန့်မှ မြေမှုန့်အဖြစ်သို့* ရောက်စေလေပြီ။ အဝတ်နတ်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမများ၏ ငိုရွိုက်သံ ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းပျဉ်ပေါ်သို့ ပထမဆုံး မြေစိုင်းခဲ ဒုတ်ခနဲကျသည့် ကြေကွဲဖွယ် အကောင်းဆုံး အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ စောစောက တွေ့ခဲ့သည့် မျက်နှာနီနီ ကားသမားကြီးပင် မျက်ရည်တွေတွေစီးကာ ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်အပြန် ဓာတ်ရထားပေါ်တွင်မှ ကိုသည် သူ့အတွေးများကို ဆင်ခြင်တုံတရား လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်လည် တည်မတ်ပေးနိုင်တော့သည်။

ဝိညာဉ် ထာဝရ တည်မြဲသည် ဆိုသော သဘောတရားသည် ဆင်ခြင်တုံတရားပေါ်၌ မရပ်တည်နိုင်။ စိတ် ဆိုသည်မှာ ဓာတ်လေးပါး ဖွဲ့စည်းမှုမှ ပေါက်ဖွားသော အရာသာဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရား၌ အဆုံးရှိသော ဓာတ် လေးပါးအဖွဲ့အစည်း ပျက်ပြယ်သောအခါ စိတ်လည်း ကွယ်ပျောက်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးကို မှုတ်ငြိမ်းလိုက်သလို ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူ့သမိုင်းတစ်လျှောက်လုံး ဤသဘောတရားသည် တည်တံ့နေခဲ့သည်မှာ မယုံနိုင်စရာဖြစ်၏။

သိပ္ပံပညာသည် ထိုသဘောတရားကို အဖန်တလဲလဲချေဖျက်ခဲ့သော်လည်း လူ့အပေါင်းတို့သည် သိပ္ပံပညာကို လက်မခံခဲ့ချေ။ သိပ္ပံပညာကို ကျိုးသင့်ကြောင်းသင့် အဖြေမပေးနိုင်သောအခါ ပုဆိန်များ၊ တံကျင်များနှင့် အဖြေပေးသည်။ ထူးဆန်းပေစွ။ သိပ္ပံပညာနှင့် ဘာသာရေး၏ပဋိပက္ခသည် လူသားနှင့် သူ့ဆင်ခြင်တုံတရား၏ ပဋိပက္ခသာပါတကား။ ကယ်တင်ခြင်းခံရသော ခန္ဓာကိုယ်၊ ကယ်တင်ခြင်းခံရသော ဝိညာဉ်ဆိုသည့် သဘောတရားကို လူ့အပေါင်းတို့ ဧကန်စက ယုံကြည်ကြရဲ့လား။ ငွေဆိုသည်မှာ လောကီကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ ပရိယာယ်မခိုဘဲ ယုံကြည်ရိုးမှန်လျှင် သူတို့၏လောကီတရားနုတို့သည် သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေမည့် ထာဝရ ဘုန်းကျက်သရေတို့နှင့် နှိုင်းစာသော် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ သဲတစ်ပွင့်လောက်ပင် အလေးထားစရာ မလို။

သို့သော် ယခု ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူတို့သည်ပင် နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ရေညှက်ပမာ ကြာရှည် မတည်သော အကျိုးအမြတ်အလိုငှာ အချင်းချင်း လည်ပင်းလှီးကြတော့မည်။ အချင်းများကြတော့မည်။ လိမ်ညာကြတော့မည်။ အမနာပ

** ထာဝရအရှင် ဘုရားသခင်သည် 'သင်သည် မြေမှုန့်ဖြစ်၍ မြေမှုန့်သို့ ပြန်ရမည်' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ (သမ္မာကျမ်းစာ၊ ကမ္ဘာဦးကျမ်း ၃:၁၉)

ပြောကြတော့မည်။ အသရေ ဖျက်ကြတော့မည်။ မုသား ဆိုကြတော့မည်။ ရန်ပွားကြတော့မည်။ ဘာသာရေး ဟူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မွေ့ချခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ လူ့လောက၏ ပရိဒေဝ သောက ဗျာပါဒကို ဖြေဖျောက်၍ ရကောင်းစိမ့်သောငှာ တစ်ပါးသော လောကကို ဖန်ဆင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ပင် လူတို့၏ ဘာသာရေးသမိုင်းဖြစ်ချေ၏။ လူ့အပေါင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုဖန်ဆင်းမှုသဘောကို သိသည်သာ။ ဟာရုစပက်* တို့လည်း သူတို့အချင်းချင်းတွေ့လျှင် တသောသော ရယ်မောကြမည်သာ။

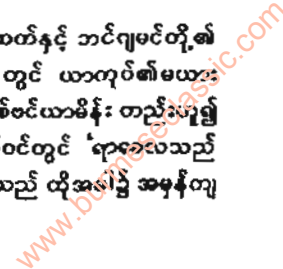
မစ္စက်ပိန်တာအိမ်တွင် ညစာ စောစောစားကြသည်။ ကိုသည် ခြေဖွဖွနင်းကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်လာသည်။ မစ္စက်ပိန်တာအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ ငိုရွိုက်နေသံကို ကြားရသည်။ ရင်သွေးတို့အတွက် ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်ကာ ငိုကြွေးသော ရာဇမယ်** ၏ ငိုကြွေးသံမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ကိုသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ ဓာတ်ငွေ့မီးကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ စားပွဲတွင် ၁၉၀၂ ခု၊ မတ်လထုတ် ပိုစစ်သတင်းစာ အဟောင်းတွဲက သူ့စူးစမ်း ရှာဖွေမှုကို အသင့် ငုံ့လင့်နေသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းနှင့်မတူ တစ်မူခြားကာ သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။

သူ ယနေ့ည သေသွားလျှင် သူ့အတွက် ဘယ်သူ ဒီလိုငိုပါ့မလဲ။ တစ်ခါကမူ သူ့သေလျှင် ဖီဖီ ဝမ်းနည်းမည်ဟု ဖီဖီက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဖီဖီက အရင်ဆုံးရှာပြီ။ သူ့ကတိ တည်စရာ မလိုတော့ပြီ။ ဖီဖီသေသော်လည်း သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းမည့် မိတ်ဆွေများစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့သေလျှင် တင်မ်နှင့် မာဖီ နှစ်ယောက်သာ ဝမ်းနည်းမည် သူ ရှိသည်။ မသာယို ရန်တော့ လာနိုင်ကြမည်မထင်။ သူ့သချိုင်းဘေးသို့ ရောက်နိုင်ကောင်းဖွယ်ရှိသူမှာ ဘတ်ကလင်ကာ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကလင်ကာ ငိုလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရန်မှာမူ ရလေလိုလေ

* ရှေးဟောင်း ရောမခေတ်က ယန်ဂူဇော်ဝသမှု အဆောင်အရွက်ဖြင့် အသက်မွေးသော လူတန်းစား။

** ခရစ်ယာန် ဓမ္မဟောင်းကျမ်းလာ ဂျင်နော့၏ မယား။ ဂျိုးဆတ်နှင့် ဘင်ဂျမင်တို့၏ မိခင် ဖြစ်သည်။ သမ္မာကျမ်းစာ ကမ္ဘာဦးကျမ်း (ပုဒ်၃၅) တွင် ယာကုပ်၏မယား ရာဇေလ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရာဇေလသားထား ယောသပ် နှစ်ဖင်ယာမိန်း တည်းဟူ၍ လည်းကောင်း ရေးသည်။ ဓမ္မသစ်ကျမ်း၊ ရှင်မာည်း ခရစ်ဝင်တွင် 'ရာဇေလသည် ဖိမိသားတို့မရှိသောကြောင့် ငို၍ စိတ်ပြေနိုင် ဟူသောစကားသည် ထိုအခါ၌ အမှန်ကျသတည်း' (၂:၁၈) ဟု ဖော်ပြသည်။

ဆိုတစ္ဆေ လုပ်လွန်းရာရောက်မည်။ လူတစ်ယောက်တည်းသာ ပိုမည့်သူရှိသော မသာဖြစ်ရမှာကလည်း အတော် မျက်နှာပန်းမလှ။ လူကြောင် သူကြောင်မို့သာ သေချိန်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာဖြစ်မည်ဟု ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ လူတကာတို့က မသာကို ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုဖွယ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေခမ်းသေနာကို သူ စဉ်းစားစရာမလို။ လူရိုင်းသူရိုင်းတို့၏ ထုံးစံလေ သည် သူနှင့် မအပ်မရာ ဖြစ်သည်။ သူမသာကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်အောင် စီမံနိုင်သည်။ ဘတ်က စီစဉ်ပေးနိုင်မည်။ အလောင်းမီးရှို့စက်အနီးတွင် ငိုကြွေး နေမည့် ဘတ်၏ပုံပန်းကို သူ စိတ်ကူးကြည့်သည်။ ပုံမပေါ်။

သူ့အဖေ ရှိသေးသည်။ တစ်ကမ္ဘာတည်း အတူနေနေကြသော်လည်း ၂၄ နှစ်လုံးလုံး သူနှင့် တစ်ခါမျှ မျက်နှာချင်းမဆုံဖူးသေးသည့် သူ့အဖေ။ သူ့အဖေ လုပ်ပုံသည် နည်းနည်းခွကျသည်။ ကမ္ဘာတုံးတမ်းအတိုင်းပြောရလျှင် ကိုယ့်သားကို ကိုယ် လက်မခံဘူးဖြစ်သည်။

ယင်သို့ လုပ်မြဲမတော့ မဟုတ်သော လူ့ကျင့်ဝတ် ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် အကြောင်းပြချက် ရှိရမည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်က တစ်ခုတည်းသော လမ်းကို သာ ညွှန်ပြနေသည်။ ထိုလမ်းမှာ သူ့အမေသည် သူ့အဖေနှင့် တရားဝင် လက်မထပ် ခဲ့ ဆိုသော လမ်းဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများ၏လက်ထပ်ပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရသည် ဆိုသော တင်မိ၏အဆိုကို သူ အမြဲတစေ သံသယဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စ ကို ယခု သူ လုံးဝမစဉ်းစားတော့။ ကိုယ်ကျင့်တရားတာဝန်မှာ သူ၌ မတည်။

နာမည်ကိစ္စမှာလည်း ကွဲ ဆိုသော အမည်သည် အခြားအမည်များ ကောင်းသလောက်ပင် ကောင်းသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အခြေ အနေ၏ တံဆိပ်ခတ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ရအောင် လုပ်နိုင်သူအဖို့ အိတ်စုံနာမည် ယူယူ၊ ဝိုင်နာမည်ယူယူ ကောင်းသည်ချည်းသာ။

သူ့သေသွားလျှင် မစ္စက်ပိန်တာက ဖိဖို့အတွက် ငိုသလို၊ သူ့အဖေသာ အသက်ရှင်နေလျှင် သူ့အတွက် သူ့အဖေ ပေါ်လာပြီး ငိုကြွေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ့အလောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် မီးရှို့စက်ဘေးတွင် သူ့အဖေ ငိုနေမည့် ပုံပန်းကို စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်ပြန်၏။ သူ့အဖေ၏ အင်္ဂါရပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မပီပိုးဝါးမှုက လွှမ်းထား၍ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံမပေါ်။

သူ့အဖေသည် သူ တရားမျှတစွာ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ကို ရှောင် သည်ဟု ကွဲ ခံစားရ၏။ 'ဟောဟိုမှာ ငါ့အဖေ' ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်ကို

သတ်သတ်မှတ်မှတ် လက်ညှိုးထိုးပြနိုင်လျှင် သူ့အဖို့ ကောင်းလေစွ ဟုလည်း သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးတောမိ၏။

သူနှင့် ဘတ်သာ ကျန်တော့သည်။ လောကအလယ်တွင် သူတို့နှစ်ဦး သားသာ အတူတကွ ရှိကြသည်။

သူသည် မီးရောင်လင်းလင်းတွင် အတွေး ချာချာလည်နေ၏။ သူ့ဘဝတွင် သူ့ကို ဝေဖန်ထောက်ပြသူ သုံးဦးသာ ရှိခဲ့သည်။ သုံးဦးစလုံးက သူ၏ဘဝအမြင်ကို တစ်လေသံတည်း ထိုးနှက်ခဲ့ကြသည်။ သုံးဦးစလုံးက ပတ်ဝန်းကျင်လောကနှင့် ဆက်ဆံထိတွေ့ရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

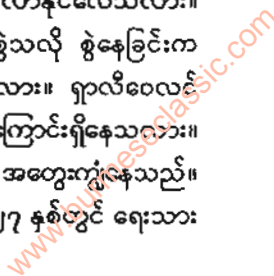
သူ့ဘဝ အောင်မြင်မှု၏ အတိုင်းအတာသည် သူ့ကိုယ်သူ ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် အိုးစားကွဲအောင် လုပ်ထားနိုင်သည့်အတိုင်းအတာနှင့်အမျှ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လှန်မချေပနိုင်အောင် သူ ပြသခဲ့၏။ သို့သော် ထိုသုံးဦးက ထိုအတိုင်းအတာသည် သူ့ဘဝဆုံးရှုံးမှု၏အတိုင်းအတာဖြစ်သည်ဟု စိုက်လိုက်မတ်တတ် ဆိုကြသည်။

သူက သူ့အဆိုပြုချက်ကို သက်သေပြသလို သူတို့က သူတို့၏ အဆို ပြုချက်ကို သက်သေမပြနိုင်ကြ။ သို့သော် သူတို့၏ ကျိုးကြောင်းယုတ္တိကင်းမဲ့ မှုသည် သူတို့၏ အဆိုပြုချက်ကို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ် မရွေစေနိုင်။ သူ့ဆင်ခြင်တုံ တရားနှင့် သူတို့၏ ဗီဇစိတ်တို့အကြား ထင်ရှားသော ဝိရောဓိ တစ်ခုပါပေ။

သူ သိရသလောက် သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ ချီးကျူးလေးစားခြင်း မရှိ။ သူ့လုပ်ငန်းကို လေးစားချင် လေးစားမည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အရမူ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းသူ သို့မဟုတ် သူ့ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချသူသာ ရှိသည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို လေးစားချီးကျူး သူကလည်း နည်းလှသေးတော့သည်။ ပိုစံသတင်းစာက ကျေနပ်လောက်သော သက်သေအထောက်အထား ပြခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း၏ ညွှန်ပိုင် ကြားပိုင်သူ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောတရားရေးအရ စီမံကွပ်ကဲနေသည့် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဒွေးရောယှက်တင် ပါဝင်လှုပ်ရှားမှ ပိုမိုကြီးမြတ်သော ညွှန်ပိုင်ကြားပိုင်သူ ဖြစ်လာနိုင်လေသလား။

ဧကစာကျင့်သုံးခြင်းနှင့် အချိန်ဖယားကို ဘိန်းစွဲသလို စွဲနေခြင်းက သူ့တွင် အရေးကြီးသော လစ်ဟင်းချက်များ ရှိနေစေသလား။ ရှာလီဝေလင် ပြောသလို အခြေခံကစ၍ သူ မှားနေသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ အကြောင်းရှိနေသလား။

ပါရဂူကလေးသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် အတွေးကျင့်နေသည်။ မိနစ်ကို နာရီစားလာသည်။ သူ့စာအုပ်ကြီးကို သူ့အသက် ၂၇ နှစ်တွင် ရေးသား

ပြုစုပြီးစီးသွားလျှင် ကျန်နေသေးသော ဘဝတာကို ဘယ်လိုကုန်လွန်စေမလဲ။ စာအုပ်အပေါ် ဝေဖန်ချက်များကို တုံ့ပြန်ဖြေကြားရန်မှတစ်ပါး အခြားလုပ်စရာမရှိ။ သူ့စာအုပ်ကြီးသည် ဒဿနိကဗေဒ၊ သမိုင်းနှင့် သိပ္ပံပညာအားလုံး၏ အခေါင်အတွတ် အဆီအနှစ်ဖြစ်၍ လူသား၏ အမြင့်မားဆုံး ဉာဏပညာ၊ ပရမတ္ထ၊ ပဋိဘာန် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကြီး ပေါ်လာလျှင် ကမ္ဘာလုပ်ငန်း စခန်းသိမ်းပြီဟု ဆိုနိုင်ပေ စေတာမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျန်ရှိနေသော သူ့ဘဝသက်တမ်း နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ၄၀ ကို မည်သို့ ကုန်ဆုံးရအံ့နည်း။ ယခု သူ အသက် ၂၄ နှစ် ရှိပြီ။ ပဲပြင် သွန်သင်မှု လုံးဝမခံယူရဘဲ တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ရော စိတ်ဝိညာဉ်ကိုပါ စာအုပ်များ၏အကူအညီဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ပျိုးထောင် ခဲ့ရသည်။ သူတစ်ပါး သင်ပြသည့် ပညာဆို၍ ရှာလိမ့်လင်က နာရီဝက်ကြာ နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်သည်စကားများသာ ရှိသည်။

သူ၏ အပယ်ခံလူငယ်ဘဝသည် ထကြွလာပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် သူ အသိအမှတ် မပြု။ သူ့ကို တိုက်ခိုက်သည့် ထို အပယ်ခံလူငယ်ဘဝသည် ဝံ့ဝံ့စားစားရှိသည်ဟုသာ သူ အသိအမှတ်ပြုသည်။ ထိုဘဝနှင့် သူ လက်ချင်းချိတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသူတရာချောက်ထဲသို့ ကျသွားကြလေ၏။

နံနက် ၂ နာရီတွင် လူမျိုးပိုင်းမှ ပြန်လာသည့် ဘတ်ကလင်ကာသည် ပိဋကတ်ခန်း၌ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည်ကို မြင်၍ တက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ဖိနပ်မစီးဘဲ လမ်းလျှောက်နေသည့် ပါရဂူကလေးကို တွေ့ရသည်။ ကိုသည် ဘတ်ကိုမြင်သောအခါ လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်သည်။ ဘတ်ကို မသိသလို စူးစူး ဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဆွေးမရှိသလို ဖြူဆွတ်ကာ တင်းတင်း မာမာ ကြမ်းကြမ်းကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်နေ၍ ဘတ်က “မင်္ဂလာညပါ ဒေါက်” ဟု ဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

(၁၆)

န္တရာသီတစ်လျှောက်လုံး ရှာလိမ့်လင်ထံသို့ ဓာတ်ပုံ ပို့စ်ကတ် အမြောက် အမြား ရောက်လာသည်။ ပို့စ်ကတ်များကို ကြည့်ကာ ကမ္ဘာဟောင်းတွင် ချားလ်စ် ဂါဒင် နီယာဝက်စ်တစ်ယောက် ဇွဲနဲပဲကြီးကြီး လေ့လာနေပုံကို သိရသည်။

ဇွဲနဲလဆန်းတွင် ရောမမှ စခဲ့သည့် သူ့ခရီးသည် ဩဂုတ်လလယ်ပိုင်းတွင် လန်ဒန်မြို့၌ တစ်စခန်းထောက်သည်။ ရှာလိမ့်လင်ထံသို့ လန်ဒန်မြို့ အနီးအနားမှ

ပို့စ်ကတ်တစ်စောင် သူ ပို့လိုက်သည်။

“သမိုင်း အပြောင်ဆုံးခရီး ပြီးဆုံး၍ ၂၁ ရက်တွင် သင်္ဘောစီး မည်။ အားအင်နှင့် စိတ်မာန် မပြည့်စဖူး ပြည့်နေသည်။ အလှပဆုံး စီမံကိန်းများကို ပြန်လှန်သုံးသပ်နေသည်”

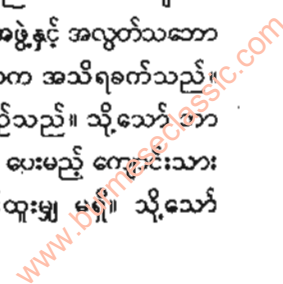
သို့သော် ဩဂုတ်လ၊ ၂၁ ရက်တွင် ဝက်စ် မပြန်ဖြစ်။ မူလက ဩဂုတ်လ၊ ၁၅ ရက်တွင်ပင် ပြန်ရန် စီစဉ်ထားခဲ့၏။ လန်ဒန်တွင် ရရှိသော ကောလိပ် ပညာရေးစနစ်က စွဲမက်စရာကောင်းလွန်း၍ မပြန်နိုင်။ ဩဂုတ်လ၊ ၂၅ ရက်တွင်မှ ပြန်နိုင်သည်။ စက်တင်ဘာ၊ ၃ ရက်တွင် မြို့သို့ ပြန်ရောက်သည်။ စက်တင်ဘာ၊ ၄ ရက်တွင် ရှာလိမ့်ခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ ရုံးခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

“ကျွန်တော်ပို့တဲ့ ပို့စ်ကတ်တွေ ရတယ်နော်”
“အထပ်လိုက်ပါပဲရှင်။ ဒီ စားပွဲလောက်ရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ထဲမှာကို ကပ်ထည့်ရတာ စနေနေ့တစ်ဝက်ကို ကုန်ပါရောလား။ ရှင်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဘာအကြိုက်ဆုံးလဲဟင်”

“ကျွန်တော် ထင်တယ်”
ဝက်စ်က သူ့မျက်လုံးပြာကြီး တစ်စုံလုံးကို ရှာလိမ့်အပေါ် လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီး “ပြန်လာရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲ”
ရှာလိက ရယ်သည်။
“ရှင်အဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်ထင်တယ်။ ရှင်ကြည့်ရတာ တောင်ကြီး တွေကို ဖြိုတော့မယ့်ဟန်ပဲ”

“တောင်ထွတ်တောင်ညွန့်ကိုတောင် ကိုက်ကိုစားမှာဗျ”
ရှာလိက သူ့အလုပ်သစ် စပြုလားဟု မေး၍
“သင်္ဘောပေါ်ကနေ တစ်ခါတည်း အလုပ်ထဲ ကျွမ်းထိုးဝင်ခဲ့တာ” ဟု ဖြေသည်။
ဝက်စ်က ဘလိန်းကောလိပ်အတွက် သူ မျှော်လင့်ချက်ထားသမျှကို

အိတ်သွန်ဖာမှောက် ထက်ထက်သန်သန်ကြီး ပြောပြနေသည်။ အခက်အခဲများက ယခုကတည်းက ပေါ်သည်။ ယနေ့နံနက် ကောလိပ်ဂေါပကအဖွဲ့နှင့် အလွတ်သဘော တွေ့သည်။ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၏ စိတ်သဘောက အသိရခက်သည်။ မကာလိပ်၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ကြော်ငြာရန် စီစဉ်သည်။ သို့သော် ဘာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးမျှ မလုပ်ရသေး။ ဘလိန်းကောလိပ်က ပေးမည့် ကျေးဇူးသား အခွင့်ထူးများကို စွဲ ဆွေးနေ့သည်။ ပေးစရာ ဘာအခွင့်ထူးမျှ မရှိ။ သို့သော်

မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ကိုင်သွားလျှင် ဤအခက်အခဲများကိုရော၊ တခြားအခက်အခဲများကိုပါ ကျော်လွန်နိုင်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

ရှာလီက စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ၅ နှစ်အတွင်း ကျောင်းသား သုံးလေးဆ တိုးလာမယ် ဆိုတာနဲ့ပဲ အားရစရာ ကောင်းလှပြီပဲရှင်”

“ကျောင်းသားတိုးဖို့ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မသန်တော့ဘူး။ ဒီလေ့လာရေး ခရီးမှာ ကျွန်တော် အမြင်ပြောင်းသွားတာပဲ။ ရောမဆုံးကောလိပ်ကြီးဖြစ်ဖို့ မမှန်းတော့ဘူး။ ပညာရေးအဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး ကောလိပ်ပဲ ဖြစ်စေချင်တော့တယ်။ ထူးချွန်ထင်ရှားတဲ့ မဟာဌာနတွေ ရှိရမယ်။ ထက်မြက်တက်ကြွတဲ့ ကျောင်းသား အင်အား ရှိရမယ်။ ကျောင်းသားကို စည်းကမ်းတင်းတင်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ရွေးမယ်။ တစ်ပြည်လုံးက အဆင့်မြင့်ဆုံး ပညာဆည်းပူးမှု တံဆိပ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ဘွဲ့မျိုး နှင်းမယ်။ ဒါတွေဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အားထုတ်မှာပဲ။ ကျွန်တော့် အမြင့်မားဆုံး ရည်မှန်းချက်က” ဝက်စ်က အိပ်မက်မက်နေသလို ပြောသည်။

“ဘလိန်းကောလိပ်ကို ပြင်သစ်ပြည်က ပဲရစ်တက္ကသိုလ်လို ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ”

စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း ထလိုက်ပြီး ပြန်ရန် ခွင့်တောင်းသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းထံ ဝင်၍ နှုတ်ဆက်ဦးမည်ဟု ပြောသည်။

“ဒါထက် အဘိုးကြီးကော ဘယ့်နဲ့နေလဲ”

“စိတ်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ အလုပ်ကိုလည်း ကျုံးလုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကလေးကတော့ နည်းနည်း အကြောင်းပြလာပြီပေါ့ရှင်”

“သူ့အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ် နီးနေပြီကိုး။ စကားမစပ် သူ့လက်ထဲ ပုံအပ်ထားတဲ့ သူ့ ကူဖော်လောင်ဖက် ကလေးကရော။ နာမည်ဆန်းဆန်းနဲ့ လူဆန်းဆန်းကလေးလေ”

ထိုလူဆန်းကလေးကို ကာကွယ်ရန် ရှာလီအား သူပေးခဲ့သည့် သူ့ကတိကို ဥက္ကဋ္ဌကြီးဝက်စ် မေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရှာလီ သိလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ နောက်တစ်ပတ် ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေးမှာ သူ့ကို အမြဲတမ်း လက်ထောက်အယ်ဒီတာတောင် ခန့်တော့မှာရှင်”

“ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဖြုတ်တောင်ပြီးနေပြီထင်နေတာ”

“ကုပ်ပေါ် ဓားဝဲနေတော့ သူ့ခမျာလည်း သူ့ဘာသာသူ ပြင်လာတယ်နဲ့”

တူပါတယ်။ နေ့ချင်းညချင်း ရေးတတ် သားတတ် ဖြစ်လာတာပဲတဲ့ရှင်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”

“ကျွန်တော်ကတော့ မအံ့သြဘူး။ ဒီသူငယ် အဖြစ်ရှိမှာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံတယ်လို့ ဆောင်းတွင်းတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောဖူးသားပဲ။ အင်း ကိုယ့်မြို့ ကိုယ်ပြန်လာရတာ တယ်လည်း ကျက်သရေရှိပါကလား”

ဝက်စ်သည် ဝန်းခြံထဲမှ ဖြတ်၍ လျှောက်လာသည်။ သစ်ပင်များကို သူ မမြင်။ အတွေးကြွယ်သူတို့ ပြောလေ့ရှိသည့် အနာဂတ်ကိုသာ သူ မြင်နေသည်။

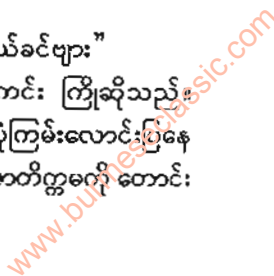
သူ စင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာ များသည် မြက်ခင်းဖြူကြီးပမာ ဖြစ်သည်။ မြက်ခင်းဖြူကြီးကို သူ မိန့်ခွန်းခြွေသည်။ သူ့မိန့်ခွန်းမှာ ‘ပညာရေးနှင့် လူထုနိုးကြားမှု’ ဖြစ်သည်။ လူထုကြီးက တရားပွဲ များတွင် မကြုံစဖူးသော ထက်သန် တက်ကြွမှုမျိုးဖြင့် ထက်သန် တက်ကြွနေသည်။

ညစာစားပွဲ စားပွဲရှည်ကြီး၌ သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အတန်းလိုက်၊ အတန်းလိုက် စားပွဲရှည်ကြီးများကို မြင်ရသည်။ ညစာစားပွဲတက်သူများသည် ကုလားထိုင်ကို ရွှေကာ သူ့ဘက်သို့လှည့်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ သူ့မိန့်ခွန်း နှိပ်ချုပ်လိုက်သောအခါ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများသည် အလှူငွေထည့်ရန် ချက်လက်မှတ် များကို ထုတ်ရေးတော့သည်။ ဂဏန်းနောက်မှ သူသူများစွာကို တာသီကြီး ရေးချရန် ကော်ဖီပန်းကန်များကိုပင် တွန်းရွှေနေကြသည်။

ဘလိန်းကောလိပ်သည် ယခုအခါ မြို့ပြင်ရှိ မှန်ထည်အဆောက်အအုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေဖွင့်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်ဘိုင်မီက ကောလိပ်ဖွင့်ခဲ့ရသည့် တင်းကုပ်ကလေးမှာလည်း စကျင်ကျောက်အဆောက်အအုံအဖြစ်သို့ ရောက်နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဝက်စ်သည် ခမ်းနားသော သူ့ရုံးခန်း၌ ပဲရစ်တက္ကသိုလ်မှ ကမ္ဘာကျော် ပါမောက္ခကြီး ဘား၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံနေသည်။ ထိုအဖွဲ့သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးဝက်စ်၏ ပညာရေးနည်းနာနိသျှများကို လေ့လာရန် ပြင်သစ်အစိုးရက စေလွှတ်လိုက်သည့်အဖွဲ့ ဖြစ်လေသတိ။

“ဟဲလို၊ ဗိုလ်မှူးကြီး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျား”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကလည်း သူ့ကို ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုသည်။ ဝက်စ်က ဘလိန်းကောလိပ်အတွက် သူ့စီမံကိန်းများကို ပုံကြမ်းလောင်းပြနေ ပြန်သည်။ ဘလိန်းကောလိပ်ကိုယ်စား ပို့စီသတင်းစာ၏ ဩဇာတိက္ကမကို တောင်း ခံသည်။ ကတိရသည်။

“မနှစ်က ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ သိပ္ပံဆရာလေးက သိပ် အောင်မြင်နေတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ကွိုလား။ တကယ်ထူးတာမျိုး”

“ဗိုလ်မှူးကြီးက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးပြန်ညှိသည်။”

“ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖြုတ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ လုပ်နေတာ။ သူ့စာတွေကလည်း စိတ်ညစ်စရာကြီးတွေဗျာ။ နက်နက်နဲနဲကြီးတွေ။ တစ်နေ့တော့ ခါတိုင်းနဲ့ လုံးဝမတူတဲ့ဟာတွေ ရေးလာတယ်။ ပထမတန်းစား တွေပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ရေးခိုင်းလာသလားလို့တောင် ထင်မိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ခရီးသွားနေတုန်း ကျွန်တော်တို့သတင်းစာ ဖတ်ရရဲ့လား”

“သိပ်မှန်မှန် မဖတ်ရပါဘူးဗျာ”

“တလောတုန်းက ဗဟိုလမ်းမကြီးပေါ်က ပါးစပ်သရမ်းကလေးတွေ အကြောင်း သူ ရေးလာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တောင် ရေးဖို့ ကြံမိသေးတယ်။ မြို့ ကျက်သရေ ယုတ်တဲ့ ဒွန်ဟွမ်း* လူတန်းစား ပေါ်နေတာကိုးဗျ။ အဲဒါကို သူ ရေးလာတယ်။ ပတ်ပတ်နပ်နပ် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်ကြီး ရေးထားတာ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ ပြောင်းလဲလာတာပဲဗျို့။ ကျွန်တော်က ဆက်ရေးဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ရက်ဆက် ရေးတာ။ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားတယ်။ အခြေအနေလည်း အများကြီး ပြောင်းသွားတယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ဒီသူငယ်ကို တွေ့တွေ့ချင် အရည်အချင်းရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသားပဲ”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ထက် လူကဲခတ် ပိုကောင်းပါပေတယ်ဗျာ။ ဒီသူငယ် က လူရည်လူသွေးလည်း ပြောင်းလာတယ်။ အလုပ်လည်း မနားမနေ လုပ်တာပဲ။ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ညစာ ကျွန်တော်နဲ့ ကလပ်မှာ စားပါလား”

* ဒဏ္ဍာရီထဲမှ စပိန်လူမျိုး မင်းစိုးရာဇာတစ်ဦး။ မိန်းမသိုက်တူးသည့်ဘက်၌ ပြောစမှတ် ပြုလောက်အောင် စွမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာကြီး ရော့ဂျော့ဒ်နီဘိုင်စွန် (၁၇၈၈ - ၁၈၂၄) က သူ့ကဗျာများအနက် အပြောင်မြောက်ဆုံး ဖြစ်သော ဒွန်ဟွမ်း ကဗျာရှည်ကြီး (၁၈၁၉ - ၂၃) တွင် အင်္ဂလိပ်လူ့ဘောင် ဖောက်ပြန်မှုများကို သရော်ရင်၊ ဒွန်ဟွမ်းအကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးခဲ့၍ ကမ္ဘာကျော် နာမည်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဝက်စိက လက်ခံသည်။ မြို့လုံးပတ်လည် ပျော်ပျော်လှည့်ရန် ထွက်သွား ပြန်သည်။

ညနေ ၄ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် တစ်ဖက်ခန်းတံခါးပွင့်ပြီး သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဝင်လာသံကို ကြားရသည်။ နာရီဝက်အကြာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့စာမူကို လက်စသတ်ပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မစ္စတာကွို”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘေးခန်းမှ တံခါး ပွင့်လာပြီး ကွို ဝင်လာသည်။

“နက်ဖြန် ဘာကိစ္စ ကားစင်တင်ဖို့ ကြံထားသလဲ”

“ခင်ဗျားရေးစေချင်တာ ရေးမယ်လေ”

“ကောင်စီဝင်ကြီး ဟန်နင်ဂန်ရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ဖော်ဆန်က ပြန်ချေတာ ကြည့်ပြီးပြီလား။ ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဟန်နင်ဂန် ချောင်ပိတ်မိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကော်လံဝက်လောက် ရေးပါလား”

ကွိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါဝင် ရာပြည့်ပွဲတော်အတွက် နက်ဖြန် နယူးယောက်မှာ ပြင်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးရှိတယ်။ အဲဒါအတွက် ဒါဝင်လုပ်ခဲ့တာတွေကို လူနားလည်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ရေးချင်တယ်”

“ဒါဝင်က ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့လဲ”

ကွိုက လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ ဒါဝင်၏ ကမ္ဘာအတွက် အကျိုးပြုမှု ကြီးစားပုံကို ပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာကို ခင်ဗျား ရေးမှာလဲ”

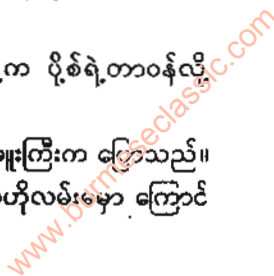
“နှစ်ခုစလုံး ရေးချင်ပါတယ်”

“ဟန်နင်ဂန်ကိစ္စကို ၁၀ ယောက်ဖတ်ရင် ဒါဝင်ကိစ္စကို တစ်ယောက်ပဲ ဖတ်မှာပဲ”

“အဲဒီအချိုးအစားကွာဟမှု လျော့အောင်လုပ်ဖို့က ပိုစိတ်ဝင်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း နှစ်ပုဒ်စလုံး ရေးပေတော့” ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မှတ်ထား။ လူများစုက ဗဟိုလမ်းမမှာ ကြောင်

ကိုက်ပွဲဖြစ်တာကို အကျော်ဆုံးသိပ္ပံပညာရှင်ရဲ့ အထူးခြားဆုံးရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ထက် ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါတယ်”

“နက်ဖြန်ညကျရင် ခင်ဗျား ကလပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ညစာစားစေချင်တယ်”

ကိုက မဆိုင်းမတွ လက်ခံလိုက်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေစာရင်းတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါင်းလျှိုဝင်ရန် ကြံနေကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။ ထို့ပြင် ကလပ်အကြောင်းကိုလည်း သူ သိချင်သည်။ မွမ်းမံပြုပြင်ထားသည့် ဘဝဓယားကို ယာယီသဘော၊ အစမ်းသဘော ကျင့်သုံးရန် ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် မေ၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လများ ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကို သူ ပထမဆုံး အကြိမ် နှစ်လိုနှစ်ခြိုက် ရှိခဲ့သည်မှာ ထိုကာလ၏ လက်မွန်မဆွကပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှာ နေပြုတ်မလား၊ ညပြုတ်မလား ဖြစ်နေသော အယ်ဒီတာ လက်ထောက်ကလေး ခေါင်းကြီးပုံစံသစ် ပွဲဦးထွက် တင်ပြသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းကြီးကို သူ့မိတ်ဆွေဘက်က ပေးသည့် ကြောင်းရပ်ပေါ်တွင် အခြေပြု၍ သူ ရေးသည်။ လူ့ဘဝ၏ ရေစီးကြောင်းတွင် ပါရဂူကလေး ပထမဆုံးအကြိမ် ခြေချကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

မမေ့တဲ့နိုင်သော ထိုခေါင်းကြီးကို ဗိုလ်မှူးကြီး၏ စားပွဲပေါ်သို့ ခါတိုင်း လိုပင် တင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ ခါတိုင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို ကြက်ပျောက် ငှက်ဈောက် ထွက်မသွား။ အခြား တစ်ဦးဦးသာဆိုလျှင်လုပ်မည့် စွယ်စုံကျမ်း ဖတ်သလိုလို၊ ပြတင်းပေါက်နား ရပ်သလိုလိုလည်း သူ မလုပ်။ အယ်ဒီတာက သူ့ခေါင်းကြီးကို ဖတ်နေသည့်တစ်ချိန်လုံး စားပွဲဘေးတွင် အသေကပ်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ကောင်းကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အယ်ဒီတာအိုကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား ရေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ဟင်နရီဂျိမ်း* ရဲ့ ဟန်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဟန် ကွဲသလောက်ကို ခင်ဗျားရဲ့ ပင်ကိုဟန်နဲ့ ကွဲလွန်းနေလို့ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့”

* ဟင်နရီဂျိမ်း (၁၈၄၃ - ၁၉၁၆) ။ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး။ ဘော်စတန်သား။ ချိုးတောင်ဝံ၊ သံအမတ် စသော ဝတ္ထုများကို ရေး၍ တက္ခရာကျော်ခဲ့သည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ နက်ဖြန် ထိပ်ဆုံးခေါင်းကြီးလုပ် သုံးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ပြောင်းတာသက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

ကို သက်ပြင်းရည်ကြီး ချလိုက်သည်။ ဤခေါင်းကြီးကို ၁၆ နာရီတိတိ ရေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဟု ဆိုရမည့် ပိုစစ်သတင်းစာ ဖိုင်ဟောင်းကြီးကို မပြတ်ကိုးကားကာ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စကားလုံးများကို ထပ်မနား စစ်ဆေးပြီးမှ အသင့်တော်ဆုံးနေရာတွင် ကွက်တိရွေး၍ သုံးခဲ့သည်။

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် လေ့လာနေတာ”

“ဆရာကောင်း တွေ့နေပြီဆိုပါတော့။ နေပါဦး။ ဒီစကားလုံးတွေက ဘာတဲ့၊ အန္တီမ ကျိုးယုတ်ရှက်ကွဲခြင်းနှင့် ဆုံးခန်းတိုင် သတင်းပုံပုံခြင်း”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက နှုတ်ခမ်းကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း . . .

“ကျုပ်သုံးဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တူနေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ၁၉၀၀ ပြည့်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၆ ရက်ထုတ်မှာ ပါတဲ့ သမ္မတရွေးပွဲ ပြီးခါနီးမှာ ခင်ဗျားသုံးခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ခေါင်းကြီးရေးနည်း ကျွန်တော် လေ့လာနေတယ်။ ညတိုင် ၂ နာရီ အထိ ထိုင်ပြီး ပိုစစ်အဟောင်းတွေ ပြန်လှန်တယ်။ ခင်ဗျား ခေါင်းကြီးဘယ်လို ရေးသလဲဆိုတာ လေ့လာတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ အကြည့်သည် အရှိန်ပျော့သွားပြီး . . .

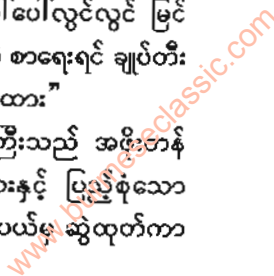
“ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် စိတ်ကူးမှန်သလဲ၊ ရေးနည်း ကျွမ်းကျင်သလဲဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေါင်းကြီးကတော့ ခင်ဗျား ပိုစစ်အတွက် ရေးခဲ့သမျှ ခေါင်းကြီးအားလုံးထက် ပိုကောင်းတယ်”

“ခင်ဗျားကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် စားပွဲကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး . . .

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထက်ထက်သန်သန်လုပ်။ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မြင် တတ်အောင် ကြည့်။ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းထား။ ဒါပေမဲ့ စာရေးရင် ချုပ်တီး ထားနိုင်လို့သာ အော်ဟစ်မပစ်ရသလို အရူးအမူးရေး၊ မှတ်ထား”

ထိုနေ့မှာ မေလဆန်းပိုင်းဖြစ်၏။ အယ်ဒီတာအိုကြီးသည် အဖိုးတန် လာမည့် အလားအလာကောင်း၊ အရည်အချင်းတောင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော လူငယ်ကလေးအား အခွန်စနစ်နယ်ပယ်၊ ငွေကြေးစနစ်နယ်ပယ်မှ ဆွဲထုတ်ကာ

နေ့စဉ်သတင်းစာထဲမှ ပေါ်လာသော ကိစ္စရပ်များကို ရေးရန် တာဝန်ပေးလာသည်။

မေ၊ ၁၅ ရက်တွင် အယ်ဒီတာကြီးက ကွိုကို မဖြုတ်။ ဤအတိုင်း အလားအလာကောင်း ရှိနေသရွေ့ ဆက်ခန့်မည်ဟု ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လူငယ်ပိုင်းကို ရှေ့တွင် ချီးကျူးလိုသူ မဟုတ်။ ကွယ်ရာတွင်မူ အမွှမ်းတင်သည်။ သို့ဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း ဝှန်းရန်းဒေါ့ဝေလင်၏ သမီးကလေးက ကွို၏တက်လမ်းကို ကြိုတင်သိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကွိုအဖို့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်များသည်။ နေ့စဉ်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသော ခေါင်းကြီးများရေးနိုင်ရန် ရေးသူကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိရမည်ဟု သူ တစ်မိမိမိ သဘောပေါက်လာသည်။

ဇွန်လတွင် မာကျူရီအားကစားအသင်း ပြုပြင်ဖွဲ့စည်းသည်။ ကစားဖော်တို့ စနေနေ့ညတိုင်း ဆုံကြသည်။ ကွိုလည်း စနေနေ့ညတိုင်း ထိုတွေ့ဆုံပွဲများသို့ တက်ပြီး အခြားသူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အခွင့်ကြိုလာသည်။ ဆရာကြီးကလင်ကာက တပည့်ကွိုကို လက်ဝှေ့သင်ပေးသည်။ စောစောပိုင်းတွင် ကွိုတမိုင်းမိုင်းလဲသံသည် စတင်ဆိုင်ခန်းမကြီးကို တုန်ဟည်းနေစေသည်။

ကလင်ကာက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်သင်ပေး၍ နွေလလယ်လောက်တွင် သိပ္ပံနည်းကျ တိကျမှုရှိသူအဖြစ် ကွို နာမည်ထွက်လာသည်။ ယခုအခါ ကွိုအလွန်သန်မာတောင့်တင်းလာသည်။ မာကျူရီကလပ်ကလည်း သူ့အဖို့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားမှုထက်ပို၍ ကြီးမားသောနည်းဖြင့် အသုံးဝင်လာသည်။ ဤကလပ်တွင် ဘဝနှင့် ဖိစိမ်းစီးထိတွေ့မှုရှိသော လူငယ်များနှင့် ကွို တွေ့ဆုံနေသည်။ ထိုလူငယ်များကလည်း သူ့ကို ကာယဗလအရာတွင် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံသည်။ သတင်းစာပညာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။ ဘတ်ကလည်း လူတွေ့တိုင်း “ပို့စ်အယ်ဒီတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ပါဦး” ဟု သူ့လူကို သာသာထိုးထိုး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

စနေနေ့ လက်ဝှေ့ပွဲများ၊ စွမ်းရည်ပြပွဲများပြီးတိုင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ ထိုစကားဝိုင်းများမှ အဖိုးတန် သတင်းအချက်အလက်များကို ကွို အမြဲရသည်။ အသင်းသားအချို့သည် သတင်းစာတွင်ဖော်ပြသည့်အတိုင်းအတာထက် မြို့တော်၏နိုင်ငံရေးကို ပိုသိကြသည်။ ဂျင်မီဝါထရောက်ဆိုလျှင် ပလိုနီနီး၏ ညာလက်ရုံးအဖြစ် နာမည်ထွက်စ ပြုနေသူဖြစ်သည်။ ဂျင်မီသည် မာကျူရီအသင်းဝင်များနှင့် တွေ့လျှင် ရင်ဖွင့်လေ့ရှိသည်။ မကြာခဏဆိုသလို မစ္စတာနီးကိုယ်တိုင်

မာကျူရီကလပ်သို့ ပေါက်လာတတ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ပလိုနီနီးသည် မြို့တော်ကို သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေမာ ခြယ်လှယ်ကြီးကိုင်သူဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းအား တအံ့တဩ အကြိုက်တွေ့စေသည့် ကွို၏ ခေါင်းကြီးများစွာသည် စတင်ဆိုင် နောက်ဖေးခန်းရှိ မာကျူရီကလပ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။

ဤကိစ္စအားလုံးသည် အချိန်ယူသည်။ အချိန်ယူသည်။ သူနှင့် သူ့နောင်လာ နောက်သားများသည် အလှည့်ဖြားခံနေရပြီလား၊ မပြင်နိုင်တော့သော မဟာအမှားတော်ပုံကြီးကို သူ ကျူးလွန်မိပြီလား ဟူသော အတွေးများဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျကာ မျက်လုံးကြောင်သည့် ညပေါင်းများစွာကို ကွို ကြုံနေရသည်။

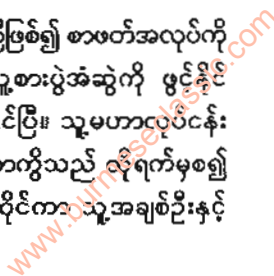
မေ၊ ဇွန်၊ ဇူလိုင်လများသည် ပါရဂူလေးအဖို့ စိတ်ကယောက်ကယက် အဖြစ်ဆုံး လများပေတည်း။ ထိုလများအတွင်း သူ့စာအုပ်အတွက် စာတစ်လုံး မရေးဖြစ်။ သူ့စာမူကြီးနှင့် အချိန်ဇယားကြီးသည် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ၌ အလုပ်ပိတ် ခံနေရသည်။

ခေါင်းကြီးရေး သိပ္ပံပညာအတွက် တစ်နေ့ ၁၃ နာရီ သုံးသည်။ ကာယဗလ သိပ္ပံပညာအတွက် တစ်နေ့ ၂ နာရီ သုံးသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ္ပံပညာအတွက် တစ်နေ့ တစ်နာရီ (ပျမ်းမျှခြင်း) သုံးသည်။ သို့သော် သိပ္ပံပညာတကာတို့၏ သိပ္ပံပညာအတွက်ကား ဘယ်တစ်နေ့မှာမျှ ဘယ်တစ်နာရီပင် မသုံးနိုင်။ ကျန်သည့်အချိန်မှာ စားချိန်နှင့် အိပ်ချိန်။

ဤသို့ နေလာခဲ့သည်မှာ ၃ လ ကြာခဲ့သည်။

ဇွန်လကုန်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းကြီးရေးအတတ်ပညာသည် သူ့လက်ဖျားမှာ ရှိနေပြီ။ ထို့ကြောင့် စံနမူနာခေါင်းကြီးများအား လေ့လာချိန်ကို စိတ်ချလက်ချ လျှော့ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက် ရှာဖွေစုဆောင်းချိန်ကို ပို၍ ပေးနိုင်လာသည်။ စာအများကြီး ဖတ်နိုင်လာသည်။ သမိုင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း၊ စစ်မှတ်တမ်း၊ သတင်းစာဟောင်း၊ မိန့်ခွန်းဟောင်း၊ ကောင်စီမှတ်တမ်း၊ ဌာနဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မှတ်ဉာဏ်ရွှင်ရွှင်ဖတ်ဖို့ အချိန်ရလာသည်။

ဇူလိုင်လကုန်တွင် နယ်ကုန်ပယ်ကုန် ဖတ်ရှုပြီးပြီဖြစ်၍ စာဖတ်အလုပ်ကို လျှော့နိုင်လာသည်။ ဩဂုတ်လဆန်း တစ်ရက်တွင် သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်နိုင်တော့သည်။ အချိန်ဇယားကြီးကို ပြန်လည် နေရာပေးနိုင်ပြီ။ သူ့မဟာလုပ်ငန်းကြီးအတွက် တစ်နေ့ ၄ နာရီ အချိန်ပေးနိုင်ပြီ။ ဒေါက်တာကွိုသည် လိုရက်မှစ၍ ညစဉ် ၉ နာရီခွဲမှ ၁ နာရီခွဲအထိ သူ့ပိဋကတ်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ သူ့အချစ်ဦးနှင့်

ပိုက်ထွေးကြည်နူးနိုင်ပြန်လေပြီ။

နေ့ပြယ်၍ ဆောင်းဦး ပေါ်လာသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သိပ္ပံပညာကိုကား ကွဲစွဲမြဲမြံ ကျင့်သုံးဆဲဖြစ်သည်။

ဤရက်များတွင် ကွဲအဖို့ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်၏ စကားများကို အောင်အည်းနားထောင်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ရုံမက ကြားရအောင်ပင် ရေလာမြောင်းပေးလုပ်နေ၏။ ၁၈၇၀ - ၇၅ ခုနှစ်များအတွင်း ရီပတ်ဘလစ်ကန်ပါတီများအပေါ် ဗိုလ်မှူးဘရွတ် အောင်ပွဲဆင်ခဲ့ပုံများကို စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်သည်။ ပါမောက္ခနီကိုလိုဗီးယပ်အခန်းသို့လည်း နှစ်ကြိမ် ဖိတ်လျှင် တစ်ကြိမ် သွားလည်သည်။

ဗိုလ်မှူးဘရွတ်၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ၊ နီကိုလိုဗီးယပ်၏ ပညာပြည့်ဝသော စကားများတွင် မှတ်သားဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။ သူ့အဖို့ကား နားထောင်သမားသက်သက်ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာ၌ အပြောသမားက လိုတာထက် ပိုနေသည်မဟုတ်လား။

အောက်တိုဘာလတွင် ဘတ်က သူ့တပည့်ကို အတတ်ကောင်း သင်ပေးသည်။ မစ္စမီလာနှင့် ရပ်ရှင် စုံတွဲကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ ကွဲအည့် ထိုပညာကို မယူဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲမှ မရဲဘဲနှင့် ကွဲပြားကြည့်နေမိလေသည်။

ယခုအခါ ကို၏ခေါင်းကြီးများသည် ပို၍ပို၍ ဖတ်ဖျော်လာသည်။ လူထုထင်မြင်ချက်၊ ပြည်နယ်လွှတ်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဆွဲဆောင် ဖန်တီးနိုင်လာသည်။ သူ ငယ်စဉ်က စာဖတ်သင်ခဲ့ရသည့် ဝက်သားထုပ်သော နယူးယောက်မြို့မှ သတင်းစာ၌ ကိုးကားဖော်ပြခြင်းခံရမည့်ရေးချက် ရေးလက်မှတ်ကိုပင် သူ သိလာသည်။

အောက်တိုဘာ၊ ၁၀ ရက်တွင် ပိုစီသတင်းစာ ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေးကျင်းပပြီး ကွဲအား လစာငွေ တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ဖြင့် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ခန့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကွဲက မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံသည်။

မဟာကြားလုံးကြီး မှန်လေပြီ။ စနေနေ့တွင် အလုပ်ရပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ အသစ်စက်စက်ကလေးသည် မြို့ပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ချက်ချင်းမှတ်မိသော ထင်းရှူးပင် တောအုပ်ကလေးသို့ ရောက်လာလေ၏။

(၁၅)

ဖိုဖိုမြေပုံကလေးသည် မြှုပ်နှံပြီးစကကဲ့သို့ မမြင်မဆိုးတော့။ မြက်ပင်ကလေးများ လွှမ်းမိုးစပြုလာပြီ။ နင်းဆီချိုကလေးများကလည်း လေယူရာ ယိမ်းနေသည်။ ရှာလီသည် မြေပုံပေါ်တွင် ပန်းများကို အသာအယာ ချလိုက်သည်။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာရှိ တံတားပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ တံတားပေါ်မှ ရှာလီ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အမည်ကို ခေါ်သံကြားရသည်။

“မစ္စဝေလင် နေကောင်းရဲ့လား”

ရှာလီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မစ္စတာကွဲ”

သူတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ရှင်ကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ”

ရှာလီက သွက်သွက်ကလေး ပြောသည်။

“ရှင် သိပ်ပြောင်းလဲနေတာပဲ”

လူမှုရေးသိပ္ပံပညာကြီးမှ ၅ မိုင်ဝေးသော ဤတံတားပေါ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်နေသည့် ကွဲ။ အမျိုးသမီးကို ကိုယ်က စ၍ နှုတ်ဆက်ဖော်ရတတ်လာသည့် ကွဲကို ရှာလီ စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်နေသည်။ ကွဲ တကယ် တသွေးတမွေးပြောင်းလဲနေသည်။ အရပ် ထွက်လာသည်။ ရင်မောက်ကာ ပခုံးကျယ်လာသည်။ ကိုယ်လုံး ပြည့်ဖြိုးလာသည်။ ခါးလည်း မကိုင်းတော့။

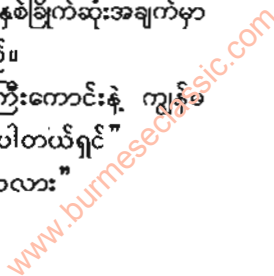
ကွဲသည် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ ဆံပင်ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ အသားအရေ စိုစိုပြည်ပြည်။ အံ့ဖွယ်အကောင်းဆုံးမှာ မျက်မှန်မတပ်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် မျက်မှန်ဝိုင်းကြီး မရှိတော့သဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ ပါမောက္ခ မဆန်တော့။

သိပ္ပံမဆန်၊ မျက်မှန်မပါသော ကွဲအပေါ် ရှာလီ အနှစ်ခြိုက်ဆုံးအချက်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရှိုးတိုးရှန်တန် လုံးဝမရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့မနက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းနဲ့ ကျွန်မတွေ့ခဲ့ဘယ်။ ရှင်အကြောင်း ပြောပြသွားတယ်။ ချီးကျူးပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးတွေ ဖတ်သေးသလား”

ရှာလီက . . .

“ပိုစစ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်မ အစ အဆုံး ဖတ်တာပဲရှင်”
ဟု ဖြေသည်။

“ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးတွေနဲ့ ဗြိတိသျှ စွယ်စုံကျမ်း ကွာပါပြီနော်”

“အရစ္စတိုတယ်တို့၊ ပလေတိုတို့တွေ ထည့်မရေးရင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းရဲ့
ခေါင်းကြီးနဲ့တောင် ခွဲမသိနိုင်ပါဘူးတဲ့ရှင်။ ဓာတ်ရထား ထွက်ချိန်နီးပြီ။ လျှောက်
သွားကြရအောင်”

“ဒီတစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ပန်းရန်သမား
တွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းစဉ်းစားတယ်။ ပန်းရန်သမားတစ်ယောက်ကိုတောင်
သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတာတော့ မတွေ့ရပါဘူးဗျာ”

ပန်းရန်သမားအကြောင်း ကွဲ သတိရနေသည်ကို ရှာလီ ကျေနပ်သည်။

ထိုစကားလုံးသည် သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြောသော ကျေးဇူးတင်စကား ဖြစ်လေမလားဟု
တွေးမိသည်။ ဤကိစ္စ စကားမဆက်တော့၍ ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားသော
မျက်မှန်ကြီးအကြောင်း စကားရောက်သွားသည်။

“စားပွဲပေါ်က ကျွန်တို့သွားတာနဲ့ ပစ်ထားလိုက်တာပဲ။ အတော် ဟန်
ကောင်းတဲ့ မျက်မှန်ဗျာ”

ရှာလီက . . .

“ဒါဖြင့် ရှင့်မျက်စိ မြင်ရရဲ့လား”

“မြင်ပါတယ်”

“ကိုက စကားဆက်သည်။

“အဲဒီမျက်မှန်ကြီးက ဟန်သာကောင်းနေတာ။ ရိုးရိုးမှန်တွေပါ။ ကျွန်တော်
၁၂ နှစ်သားတုန်းက ကုန်ပဒေသာတိုက်က ဝယ်တပ်ခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ တပ်ရတာလဲ”

“စာကြည့်တိုက်ကို မှန်မှန်လာတဲ့ သူတိုင်း မျက်မှန်တပ်တာ တွေ့တာနဲ့
ကျွန်တော်လည်း ဝယ်တပ်လိုက်တာပဲ။ နောက်တော့ အကျင့်ဖြစ်နေရော။ တကယ်
တော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးက လူတကာထက် ကောင်းပါတယ်”

သူ ဖွင့်ပြောဖူးသမျှထဲတွင် ဤစကားသည် ကရုဏာသက်စရာ အကောင်း
ဆုံး စကားဟု ရှာလီ ထင်မိ၏။

“ခင်ဗျား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ကိုက မေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားမလာခင်ကလေးကတင် ရောက်ခဲ့တယ်။
အုတ်ဂူတွေကစာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ အိမ်ရောက်မှ ပြန်ဖတ်ရဦးမယ်။ ပီ
ဆောင်းဦးမှာ ခင်ဗျားတို့ သမ္မာကျမ်းစာကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် လေ့လာ
နေတယ်။ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒတွေကို ခင်ဗျား အားလုံး လိုက်နာတာပဲလား။”

ရှာလီက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေပြီးမှ . . .

“အဖြေရခက်သားပဲရှင်။ တိုက်ရိုက်ကြီး ဟုတ်ကဲ့လို့လည်း မဖြေနိုင်
ဘူး။ ဟင့်အင်းလို့လည်း မဖြေနိုင်ဘူး။ ပညတ်ချက်အားလုံးကို ကျွန်မ ယုံတယ်။
ကျွန်မရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ အပ်စပ်အောင်တော့ ဟိုနေရာနည်းနည်း ဒီနေရာ
နည်းနည်းတော့ လိုတိုး ပိုလျှော့ လုပ်ရတာပေါ့”

“အား ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒတွေက ပြုပြင်လို့ရတယ်
ဆိုရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ ရှင်ဆိုရင်ကော မပြင်ဘူးလား။ ကျွန်မကော မပြင်ရဘူးလား။
ရှင်သန်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ မွမ်းမံပြုပြင်မှုကို ခံရမှာချည်းပဲ။ ဒီတရားတော်
တွေက ဘဝကို အခြေခံတဲ့ သဘောတရားတွေဖြစ်လို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲ
တိုးတက်တာပဲပေါ့ရှင်”

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားလည်း အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုဝါဒပေါ့လေ”

“အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုပါရဂူက ကျွန်မ အမြင်ကို စောဒက
တက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ပညာရှင်က လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်း
ကလေးတွေ၊ နိုင်ငံတွေ၊ လူမျိုးတွေ ဆိုတာတွေကို သုံးသပ်တာ။ ခင်ဗျားတို့
သမ္မာကျမ်းက ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင်၊ ငကျားတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာပဲ။ တခြားစီပါ”

“ဟုတ်ပါရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးတွေ၊ နိုင်ငံ
တွေက လူမျိုးတွေဆိုတာ အဲဒီ ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင်၊ ငကျားတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထား
ရတာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ သမ္မာကျမ်းစာက လူတစ်ဦးချင်းစီနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။
တခြားနည်း ဆက်ဆံစရာလည်း မရှိဘူးလေ။ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ လိပ်ပြာဟာ
အရာရာတိုင်းရဲ့ မူလဘူတပဲ မဟုတ်လားရှင်”

“အား ခင်ဗျားပြောတဲ့ လိပ်ပြာဆိုတာကို ပိုပြီးထိန်းချုပ်နိုင်တာအပေါ်မှာ
ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ဆိုတာက တည်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒီလိပ်ပြာဆိုတာအပေါ်မှာတော့ အားလုံး တည်ချင်မှ တည်မှာပေါ့။

တွေးခေါ်ဉာဏ်ပေါ်မှာလည်း တချို့တစ်ဝက် တည်သေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျား သွက်သွက်ခါအောင် မှားတော့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်။ တွေးခေါ်ဉာဏ် ရင့်သန်လေ အရင့်မာစားလူတွေ ပေါ်လာလေ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကြရအောင်ဗျာ”

ကိုက ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ကိုင်းကို ချိုးချလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လူအမျိုးအစားကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုတိုင်းတာသလဲ။ အရင့်မာစား လူတွေလို့ ပြောတာ ဘာကို တိတိကျကျဆိုလိုတာလဲ”

“အရင့်မာစား လူဆိုတာက”

ရှာလီက သူကိုယ်တိုင်လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် သိဟန်မတူဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“တခြားလူစားတွေထက် အသိဉာဏ်၊ တွေးခေါ်ဉာဏ် မြင့်မားတာကို ပြောချင်တာပါရှင်”

“အနာဂတ် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို အအောင်မြင်ဆုံး ဖန်တီးနိုင်မယ့်လူတွေ၊ စိုးမိုးဖို့၊ မျိုးမပြုတ်ဖို့ အထိုက်တန်ဆုံး လူတွေလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတယ် ပြောပါလေ။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းကို ပြန်ကြည့်ရင် တွေးခေါ်ဉာဏ်ရင့်သန်ရုံနဲ့ အဲဒီလိုလူစားမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အာမခံချက် မရှိသေးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး မစ္စတာကိုရယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်။ ပြင်သစ်တွေကို ကြည့်။ ဥရောပလူမျိုး တွေထဲမှာ တွေးခေါ်ဉာဏ် အထက်မြက်ဆုံးလူတွေပဲ။ သူတို့ ဒီနေ့ တခြားလူမျိုး တွေနဲ့ ပဲခုံးချင်းယှဉ်နိုင်ရဲ့လား။ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ပညာရှင် တွေက ပြင်သစ်လူမျိုးမှာ ဆုတ်ယုတ်မှုလက္ခဏာတွေ တွေ့နေတယ်။ ဂရိတွေကို ကြည့်။ ဂရိလူမျိုးတွေဟာ ဒီနေ့ ကမ္ဘာကို ကြီးစိုးနေတဲ့လူမျိုးတွေထက် တွေးခေါ် ဉာဏ် ကြီးရင့်တယ်ဆိုတာ ကျောင်းသားကလေးတိုင်း သိတယ်။ ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ် အနွယ် လူမျိုးတွေနဲ့ ရီကလီးခေတ်* ဂရိတွေရဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ် အဆင့် ကွာခြား မှုဟာ ဒီနေ့ အာဖရိကလူရိုင်းတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်အနွယ် လူမျိုးတွေ ကွာခြားသလောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ မနုဿဗေဒပညာရှင်တိုင်း သိတယ်။ အရစ္စတိုတယ်တို့၊

* ဂရိပြည် အသင်ဖြူနိုင်ငံ အထွန်းကားဆုံးခေတ်။ ခရစ်နှစ် ၅ ရာစု။

ပလေတိုတို့၊ ဆိုခရားတီးတို့နဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်နိုင်တဲ့ ဒီခေတ်လူတစ်ယောက်ကို ပြနိုင်ပါ့မလား။ သူတို့ရဲ့ တွေးခေါ်ဉာဏ် မြင့်မားမှုက သူတို့ကို ကယ်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား။ ဒီနေ့ ဂရိတွေ သစ်သီးရောင်းနေရတယ်။ ပလေတိုရဲ့ သား မြေး မြစ်တွေ ကမ္ဘာ လှည့်ပြီး ဖိနပ်တိုက်နေရတယ်။ တွေးခေါ်ဉာဏ် ရင့်သန်မှုဟာ လူမျိုးကြီးကျယ်မှု အတွက် လိုအပ်တယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို သူတို့ ပယ်ဖျက်ပြနေတာပဲ။ ဒါဖြင့် အောင်မြင်တဲ့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုရဲ့ အခြေခံမှ ဘယ်မှာလဲလို့ မေးစရာ ရှိတယ်။ ဒါဟာ လူမှုရေးစီမံချက်တိုင်းရဲ့ အချက်အချာကိစ္စပဲ။ သမိုင်းဦးကာလက နေပြီး လူတွေ တိုးတက်ပေါ်ထွက်လာပုံကို သုံးသပ်ကြည့်ရအောင်”

ကိုသည် ဆောင်းဦး၏တောအုပ်ကလေးထဲတွင် တစ်ကမ္ဘာလုံး တစ်ယောက် သာ သူသိသော မိန်းကလေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း သမ္မာကျမ်းစာမှတစ်ဆင့် တွေးခေါ်ဉာဏ် မြင့်မားမှုတစ်ခုတည်းဖြင့် လူမျိုးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အရှည်မတည်တဲ့ နိုင်ငံများကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြလာသည်။

“စကားခဏပြတ်ချိန်တွင် ရှာလီက ကိုစာအုပ်ကြီးအကြောင်းကို မေးသည်။ ကိုက မေလမှ စက်တင်ဘာလအထိ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မရေးဖြစ်ကြောင်း ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ၆ နာရီတော့ အချိန်ပေးနိုင်ပါပြီ။ ဒါလည်း နှောင့်နှေး နေဦးမှာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းပစ်တယ်လို့တော့ မထင်မိ ပါဘူး”

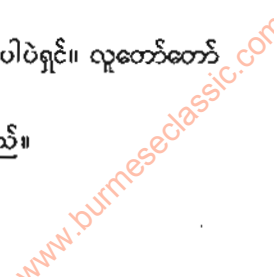
“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှုခင်းက လှလိုက်တာနော်”
ကိုက ရှာလီ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့် နေဝင်ချိန်ရှုခင်းကို လိုက်ကြည့်ပြီး “မလှပါဘူး။ သိပ်ငြိမ်လွန်းနေတော့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်။ ရှုခင်း ဆိုတာက ပင်ကိုစရိုက်၊ ပင်ကိုဟန် ရှိမှပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို လှတယ် ထင်တယ်”

ရှာလီ တုန်သွားသည်။ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ သို့သော် ကိုအသံက ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် လုံးဝမဟုတ်၍ တော်သေး။

“ဪ... ရှင်က ဒီလိုထင်သလား။ ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ လူတော်တော် များများ ကတော့ အဲဒီလို မထင်ကြပါဘူး”

ရှာလီက စကားကို ချက်ချင်း လှီးလှဲလိုက်သည်။ ကိုက ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

ရှာလီက . . .

“ရှင် တခြားလူတွေရဲ့အင်္ဂါရုပ်ကို သတိပြုမိတတ်မှန်း ကျွန်မ မသိဘူး”
ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ အရင်က ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အမှတ်မထားတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ လွင်ပြင်ထဲ လှမ်းကြည့် နေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို အမှတ်ထားမိအောင် လုပ်တယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်မှ ခင်ဗျားလူတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတာပါ”

ချီးချီးပပ ပြောပုံက ထူးခြားလှသည်။ အပြစ်ကင်းလှသည်။ ထပ်ပြောလျှင် ပျက်ပြယ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“မစ္စတာကွို၊ ဒီနေ့ပါတဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးဂေဟာခေါင်းကြီးအတွက် ကျွန်မတို့ဌာနက ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်သူ့ကျေးဇူးတင်ရမလဲဟင်”

“နှစ်ယောက်စလုံးတင်ပေါ့။ သူက အကြံပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲပြောလိုမဖြစ်ဘူး”

ရှာလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီဂေဟာအတွက် ကျွန်မတို့ ဒီတစ်ဆောင်းလုံး အလုပ်လုပ်ကြရမှာပဲ။ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးက ဂေဟာအပေါ် စိတ်ညွတ်လာအောင် လုပ်ရမယ်။ လွှတ်တော် ကျင်းပတဲ့အခါ ဂေဟာအတွက် ငွေကို မငြင်းနိုင်အောင်ကို လုပ်ထားရမယ်။ ဒီဂေဟာကိစ္စပြီးသွားရင် ကျွန်မ လုပ်ချင်တာတွေ ထောင်သောင်းချီ ရှိနေသေးတယ်။ ရှင် ငွေမလိုချင်ဘူးလားဟင်။ သမုဒ္ဒရာ အတန်တန်လောက်ကိုများတဲ့ငွေတွေလေ”

“မလိုချင်ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မကတော့ လိုချင်တယ်ရှင့်။ ပြည်နယ်ထဲမှာ ဂေဟာတွေ အဖွဲ့ အစည်းတွေကို ငရုတ်ကောင်းမှုနဲ့ ဖြူးသလို ပြန့်ကြဲဖွင့်ပစ်လိုက်ချင်လို့။ ကျွန်မ တို့လည်း တစ်ခါတုန်းက ငွေ အထုပ်အထည်ကလေး တော်တော်များများ ရှိခဲ့ ပါရဲ့။ ကျွန်မ တစ်လသမီးလောက်ကပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ဟင်နရီဂျီဆာမေ့အကြောင်းက မကြားချင် လို့မှ မရတာ။ ခင်ဗျားက နှမြောနေလို့လား”

“ကျွန်မ အဖေ သိမသွားတာဘဲ ဝမ်းသာလှပါပြီရှင်”
မြို့ထဲသို့ပြန်မည့် ဓာတ်ရထား ရောက်လာသည်။

“မစ္စဝေလင်”

ကွိုက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ပထမအကြိမ်တွေ့တုန်းက ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွင်းရေးကိစ္စတစ်ခု ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒါ အတွင်းရေး ကိစ္စပါလို့ မပြောမိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်မက ရှင်မပြောလည်း အတွင်းရေးလို့ပဲ သဘောထားခဲ့ပါ တယ်ရှင်။ ဘယ်သူ့မှလည်း ပြန်မပြောပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ အဲဒီကိစ္စပါပဲ”

မစ္စတာကွို မည်မျှပြောင်းလဲနေကြောင်း ရှာလီ တိုင်းတာလိုလျှင် ယခင်က သူတို့နှစ်ဦးသား ပွင့်လင်းစွာဆွေးနွေးခဲ့သည့် ဤကိစ္စကို ယခု သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မပြောပုံပဲ ပြောပုံပဲ ဖြစ်နေခြင်းသည် ရှာလီအဖို့ အတိုင်းအတာပင် ဖြစ်ပေတော့ သည်။

ရှာလီသည် အဝေးကိုမျှော်ငေးကြည့်နေရင်း ကွိုကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်နေသည်။

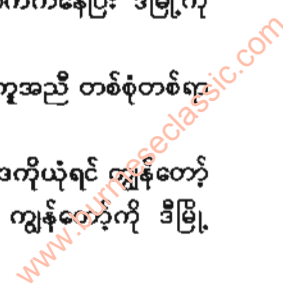
ထိုအချိန်မှာပင် ကွိုက မမေးရသော ရှာလီ၏မေးခွန်းကို စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူး သုံးမျိုးရှိတယ်။ တစ်မျိုးက ကျွန်တော့်အဖေမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သားသမီးမွေးမြူနည်း အယူ အဆ ရှိတယ်လို့ထင်တယ်။ ဒုတိယတစ်မျိုးက ကျွန်တော့်ကို လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ သူ မွေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ထင်တယ်။ တတိယတစ်မျိုးကတော့ သူ့ကို လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော်က အဖေလို့ သဘောထားချင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ သူ ထင်နေတယ်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြတ်စွာ ရပြီးကတည်းက နောက်ထပ် ဘာစာမှ မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ သူ သေပြီနဲ့တူပါရဲ့”

“မသေရင်တော့ ရှင်တို့ တစ်နေ့ တွေ့ကြမှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်ရှင်။ သူက အတွေ့မခံချင်တာဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို နယူးယောက်ကနေပြီး ဒီမြို့ကို ခေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”

ကွိုက ရှာလီ ဓာတ်ရထားပေါ်တက်သည်ကို အကူအညီ တစ်စုံတစ်ရာ မပြုဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားတို့ ဘာသာရေးအယူဝါဒကိုယုံရင် ကျွန်တော့် အဖေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်း ပြုမူတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီမြို့

ရောက်အောင်လုပ်တာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်မှာပဲ”
ဓာတ်ရထား တရွေ့ရွေ့ ထွက်စပြုချိန်တွင် ရှာလီက . . .

“ရှင်ရော မလိုက်ဘူးလားဟင်”
“မလိုက်တော့ဘူး။ လမ်းလျှောက်ပြန်မှာ”

ကွီသည် ကမျောသောပါး ဦးထုပ်မြောက်ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
သူတို့ ခွဲခွာခြင်းသည် ဤကမ္ဘာတွင် နောင် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်
မတွေ့ဆုံကြရတော့မည့် ခွဲခွာခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟူသော လောက
ဝတ် စကားမျှ မပြောလိုက်ခြင်းကို မိုင်ဝက်ခန့် လမ်းလျှောက်မိမှ ကွီ စဉ်းစား
မိသည်။ ဤအမှားကို အဖတ်ဆည်၍ ရမည်လမ်း သူ မမြင်။ ရှာလီဝေလင်အဖို့
သူနှင့် နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်း၊ ခွဲခွာရန် နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ တစ်ထစ်ချ
ယူဆပေတော့မည်။

သို့သော် လမကုန်မီမှာပင် မဲစွက်ပိန်တာ၏ ညစာဝိုင်းများသို့ ရှာလီ
ဝေလင် ရောက်လာသည်။ ဆောင်းကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် တစ်လ တစ်ကြိမ်
နှစ်ကြိမ် ဆိုသလို ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

တစ်ညတွင် ညစာစားခန်းထဲသို့ မျှော်လင့်ဘဲ ကွီ ဝင်လာသည်။
၈ နာရီခန့် ရှိပြီ။ သတင်းစကားတစ်ခု ပြောစရာရှိ၍ လာသည်ဟု ဆိုသည်။

ရှာလီက ကွီကို မျှော်နေသည်ဟု ပြောသည်။ မစွက်ပိန်တာအိမ်သို့
ရှာလီရောက်သည့် အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှရှိပြီကို ကွီအား ခန့်မှန်းခိုင်းသည်။ ထိုသို့
အကြိမ်ကြိမ်လာနေသဖြင့် သေးလူများက စကားတင်းဆိုနေကြကြောင်း ပြောပြ
သည်။ ရှာလီ မကြာခဏလာခြင်းသည် မစွတာကွီကို ကာယိန္တရမဲ့ လာတွေ့
နေခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသော စကားတင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။

ရှာလီက နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ပြောပြနေသည်။ အလွန်
အမင်း ရှက်နေပုံရသည်။

ကွီက မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော သိမ်ဖျင်းမှု
များကို သူ စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့် ချေဖျက်ပစ်နိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ရှာလီ
ဘက်ကလည်း အခြေအမြစ်မရှိသော စကားတင်းများကို ငြင်းဖို့ ဘာမျှ ခက်စရာ
မလိုဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မ မငြင်းနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ရှာလီက သူ့စကားကိုဖြတ်ကာ ရီဝေဝေအပြုံးနှင့် ပြောသည်။

“သူတို့ပြောတာက မှန်နေတာကိုး”

ရှာလီသည် လှစ်ခနဲ ထသွားသည်။ ပစ္စည်းများကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး သိမ်း
ဆည်းနေသည်။ ကွီက မကျေမချမ်းနှင့် ငြိမ်ထိုင်နေပြီး ရှာလီကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘာပြန်ပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း လူမှုရေးပြဿနာကလေး
တစ်ခုအတွက် အကြံဉာဏ် တောင်းပါရစေ။ လော်ရာတို့ကိစ္စပါ”

ကွီက စိတ်မရှည်သံဖြင့် . . .

“ဘယ်သူလဲ လော်ရာဆိုတာက”

“လော်ရာက မစွက်ပိန်တာရဲ့ထမင်းချက် ကပ္ပလီမလေးပါ။ သူ့ယောက်ျားက
ပစ်ပြေးတယ်။ အခုတော့ ခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်။ လော်ရာက နောက်
တစ်ယောက်နဲ့ ယူမလို့ လုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်မယားကွာရင် ၁၀ ဒေါ်လာ
ကုန်မယ်။ သူက အကုန်မခံချင်ဘူး။ နောက်ယူမယ့်လူက အကုန်ခံသင့်တယ်လို့
ပြောနေတယ်။ ရှင်သိပ္ပံပညာက ဒီလို အသည်းနှလုံးပြဿနာကို ဘယ်အဖြေမျိုး
ပေးမလဲ”

“လက်သုတ်ပဝါတွေ ချထားလိုက်ဗျာ။ ငြိမ်ငြိမ်ရင်လည်း နေ။ ခင်ဗျား
တဖျပ်ဖျပ် လုပ်နေရင် ကျွန်တော် စကားပြောလို့မရဘူး”

ရှာလီက သေဝပ်စွာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဝတ်ပြုသလို လက်စုံယှက်ထား
သည်။ ကွီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို မစွက်ပိန်တာရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်။
ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်က နွေဦးပေါက်ရင် အိမ်ပြောင်းတော့မယ်။ ကျွန်တော့်
ကိုလည်း သူနဲ့လိုက်နေဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်”

“ဪ . . . ရှင်က ငြင်းလိုက်ရောလား”

“မငြင်းဘူး။ ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်တယ်”

ရှာလီက အံ့အားသင့်သွားပြီး . . .

“ရှင်ကို သူ ခင်အောင် ရှင် ဘယ်လိုများလုပ်ထားလဲ။ လူတကာကို
မှန်းတဲ့လူကြီးပဲ။ ကျွန်မကို သိပ်မှန်းတာတော့ ကျွန်မ သိတယ်”

“ကျွန်တော်ကလွဲရင် သူ လူတိုင်းကို မှန်းတယ်လို့ထင်တယ်”

“ဆန်းလိုက်တာရှင်”

ရှာလီက ဘဲဥပြုတ်၍စားနေကြရမည့် ပညာရှင်နှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲ၌

မြင်ယောင်နေသည်။

“ဒီလူကြီးက လူတွေနဲ့ ကင်းကွာတာတော့ မှန်တယ်။ ရောက်ခါစက ကျွန်တော်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် စကားပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခင်လာတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ရှင်က သူ့ဆီ လိုက်နေတာဆိုပါတော့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေလို့ သဘောတူလိုက်တာ”

“ဪ”

“ကျွန်တော် လခပေး နေမှာပါ။ ဒီမှာ ပေးရသလောက်ပဲ ပေးရမယ်။

ဒါပေမဲ့ ပိုပြီးတိတ်ဆိတ်မယ်။ သက်သောင့်သက်သာ နေရမယ်။ လွတ်လပ်မယ်”

ရှာလီက ကိုကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း ပါရဂူကလေး တကယ်မှ

ပြောင်းလဲလာသေးရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်နေမိသည်။

“ရှင်ပြောင်းမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

“ခင်ဗျား ဝမ်းသာပေးဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူက တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ငွေလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ငွေတတ်နိုင်

တောင်မှ တစ်ကိုယ်ရေနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နှလုံးရောဂါဆိုလား ရောဂါရှိတယ်။

ခင်ဗျား သူ့ဇာတ်လမ်း သိသလား”

“ဘာမှ မသိပါဘူးရှင်”

“ကျွန်တော် အကုန်သိတယ်”

ကိုသည် မရေမရာ ဖြစ်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစား

နေသည်။ စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောင်းသွားရင် ခင်ဗျာအဒေါ်ကို ထိခိုက်မှာလား”

ကိုယ်စားလှယ်မကလေးက တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။ ကိုက ကြောင်

ကြည့်နေသည်။

“ဒီအခန်းတွေကို တစ်နာရီအတွင်း လူငှားတင်လို့ ရပါတယ်။ ရှင်တို့

နှစ်နေရာစာက အမြဲ လှူပြည့်မနေတောင် အိမ်ငှားလုပ်ငန်းက သိပ်တွင်ကျယ်

နေတယ်ဆိုတာ ရှင် သိသားပဲ။ လူတွေကို ငြင်းတောင်လွှတ်နေတာပါရှင်။ ရှင်ဆီက

ကျွန်မ ဒေါ်လာ ၂၀ တောင်းတဲ့ညက အဖြစ်ကို ရှင် သတိရတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ . . . ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ အပျော်ခွေးကြီး ဘယ်နဲ့နေလဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ တစ်နေ့တခြား ကြီးသထက် ကြီး။ ပျော်စရာ ကောင်။

သထက် ကောင်းနေပါတယ်။ ညနေတိုင်း ၅ နာရီထိုးရင် ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်တယ်။

လမ်းလျှောက်တိုင်း ကျွန်မအတွက် လူတစ်ယောက် တစ်ယောက်တော့ သူ တိုးလဲ့

ပေးနေတာပဲ။ ပျော်စရာကြီးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို တိုးလဲ့ရတာလောက် သူ မပျော်

ရှာဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ရှင်”

ကိုက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တံခါးဝသို့ ထွက်သွားပြီး . . .

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဦးမယ်။ ခင်ဗျာအဒေါ်ကို ကျွန်တော် ပြောင်း

တော့မယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးပါ။ မင်္ဂလာညပါ”

“မင်္ဂလာညပါ မစွတာကို”

တံခါးပိတ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တံခါးပြန်ပွင့်လာကာ ကို ကိုယ်

တစ်ပိုင်း ပေါ်လာသည်။

“ဒါထက် မနေ့ကဖြစ်ပုံကလေး ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမှာပဲ။ ပို့စံထဲမှာ

ဖတ်ပြီးပြီလား၊ ကိုနှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သတင်းလေ”

“ဟင့်အင်း၊ ရှင်နဲ့ တင်မိကွီ အကြောင်းလား”

“တင်မိအကြောင်းပါ။ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။ တလောတုန်းက တင်မိ

ကင်းလှည့်တဲ့နေရာ ပြောင်းသွားတယ်။ မနေ့မနက်ကတော့ သူ့နယ်ထဲမှာ ဘဏ်

ဖောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဝင်ဖမ်းတော့ မှောင်ထဲမှာ သူခိုးနဲ့ ပက်ပင်း

တွေ့တာပေါ့။ တခြားရဲတွေရောက်လာပြီး မီးဖွင့်ကြည့်တော့မှ သူခိုးက သူညီ

မာဖိဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

(၁၀)

ဘလိန်းကောလိပ်၏ ခရီးလမ်းသည် မဖြောင့်ဖြူး။ ဥက္ကဋ္ဌဝက်စ်၏

ထကြွန်းကြားသော စိတ်ဓာတ်ကို ပွန်းပဲ့စေသည့် အနောင့်အယုက်များ တစ်ဆောင်

လုံး ပေါ်နေခဲ့သည်။

ကောလိပ်က စိတ်ပျက်စရာနှင့် ဖွင့်သည်။ ကျောင်းသား တိုးလာသည်။

သို့သော် တိုးလာသည့်အရေအတွက်မှာ ၉ ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဝက်စ်က

ကျောင်းသား ၅၀ တိုးမည်ဟု မှန်းသည်။ ကျောင်းသားဦးရေ စုစုပေါင်း ၁၆၇ ဦး

စာရင်းကို အောက်တိုဘာ အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြသောအခါ ဂေါ်ပကအဖွဲ့က

တစ်ပတ်ရိုက်ခံရသလို သဘောထားသည်။ ကြော်ငြာအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ

များသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ အလုပ်လုပ်ချိန် နေဝင်းသည် စသဖြင့် အပြစ်တင်ကြသည်။

“ကုန်ကျစရိတ် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း တက်ပြီး ကျောင်းသားက ၉ ယောက် တည်း တိုးတယ်”

ဂေါပကတစ်ဦးက တုံးတီ အပြစ်တင်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂိုးမီးအိဝင်းတား ဆိုသူဖြစ်သည်။ မြို့တော်၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည်။ ကောလိပ်အတွက် မြို့တော်က နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ ၇၅,၀၀၀ ထောက်ပံ့ရ၍ ကောလိပ်ဂေါပကအဖွဲ့သို့ အဖွဲ့ဝင်သုံးဦး ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်ခွင့်ရှိသည်။ ဝင်းတား၏ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဖိုင်း ရှိသေးသည်။ မစ္စတာဖိုင်းသည် ကောလိပ် အတွက် ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ ယူခဲ့သည်။ ထိုငွေကို ရန်ပုံငွေဖွင့်ထားသည်။

ဝက်စ်ကို ဥက္ကဋ္ဌရွေးရာ၌ ဂေါပကအဖွဲ့က တညီတညွတ်တည်း မဆုံး ဖြတ်နိုင်ခဲ့။ ၇ မဲ ၅ မဲနှင့် ရွေးခဲ့ရသည်။ ထိုအကွဲသည် သက်ဆုံးရှည်နေ လေသည်။ ပို၍ပင် နက်ရှိုင်းလာသေး၏။ ဝက်စ်တင်ပြလာသည့် ထောက်ခံ အကြံပေးချက်မှန်သမျှကို စဉ်းစားရာ၌ ၇ မဲ ၅ မဲ ကွဲမြဲ ကွဲနေပြန်၏။

ဝက်စ်၏စွမ်းအင်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကား ကြီးမားခိုင်မြဲလျက်ပင် ရှိသည်။ အချို့ကိစ္စတွင် အလားအလာ မကောင်းသော်လည်း ကောလိပ်လုပ်ငန်းသည် လူမှု မြှင့်တင်ရေးလုပ်ငန်း၏ တကယ့် လက်နက်ကိရိယာဖြစ်သည်ဟု သူ ခံယူမြဲ ခံယူသည်။

မဟာဌာနများ၏ ဆရာစာရင်းကို စစ်ဆေးသည်။ ကျေနပ်စရာ မတွေ့။ ပါရဂူဘွဲ့ ရသူ သုံးဦးသာ ပါဝင်သည်။ ဆရာတို့၏ ဖုမ်းမျှပညာရည်သည် အလယ် အလတ် အဆင့်ထက်ပင် နိမ့်ကျနေသည်။ အပေါ်စားကောလိပ်အတွက် အပေါ်စား ဆရာများသာဖြစ်နေလေသည်။ ဤဆရာအဖွဲ့မျိုးဖြင့်ဆိုလျှင် ဘလိန်းကောလိပ်ကို ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော အဆင့်အတန်းသို့ မပင့်တင်နိုင်။

ဝက်စ်၏အကြံမှာ ပညာရည်ညံ့သော ဆရာများကို တစ်သုတ်စီ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ပညာရည် ချွန်သူများဖြင့် အစားထိုးသွားရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဟန့်အတား ကြီးက ရှိနေပြန်၏။ ပထမတန်းစားပညာရှင်များက ပထမတန်းစား လစာရိက္ခာကို တောင်းကြသည်။ ဘလိန်းကောလိပ်၏လက်ရှိအခြေအနေက ထိုလစာရိက္ခာမျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။

ပထမဆုံး ဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံပွဲတွင်ပင် ဝက်စ်လက်မခံနိုင်သူ ဆရာ တစ်ဦးပေါ်လာ၏။ တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁,၀၀၀ ပေးထားရသည့် သန့်ရာ လက်ထောက် ပါမောက္ခ ဟတ်ကလေးယန်း ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူ့အပြုအမူ အပြောအဆိုက

ပညာရှင်နှင့်မတူဟု ဝက်စ် ထင်သည်။ သူ့ကို ရာထူးနှင့်မတန်သူဟု ဝက်စ်က ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဒီဇင်ဘာလလယ်တွင် လက်ထောက်ပါမောက္ခ ယန်းထံ အကြောင်း ကြား စာ ပို့လိုက်သည်။ ခရစ်မတ်ကျောင်းပိတ်ရက်အပြီးတွင် ဖြုတ်ပစ်တော့မည်။ လက်ထောက်ပါမောက္ခက လူကြီးလူကောင်းလို အသာခေါင်းလျှိုပြီး ထွက်မသွား။ ဘလိန်းကောလိပ်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌဝက်စ်ကို တရားစွဲသည်။ တစ်နှစ်တွက် လစာအပြည့် လျော်ကြေးတောင်းသည်။ သူ့တွင် ကလေး ၆ ယောက် ရှိပါသည်။ ဤအလုပ် ပေါ်တွင် မှီခိုစားသောက်နေရပါသည်ဟု ရုံးတော်တွင် လျှောက်သည်။

ယန်းသည် ကောလိပ်တွင် ကျောင်းသားနှင့်လည်း မတည့်။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ချင်းနှင့်လည်း မသင့်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂေါပကအဖွဲ့တွင် ဝင်းတား အုပ်စုက ပါမောက္ခယန်း ပတ်ကြမ်းတိုက်ခံရသည်ဟု ယူဆသည်။ လူထု အကျိုး စီးပွားပြဿနာ မဟုတ်။ လူတန်းစားတစ်ခု၏ အကျိုးစီးပွားပြဿနာဟု သူတို့က အကဲဖြတ်သည်။ အဖိနှိပ်ခံသူများနှင့် လူထုကြီးဘက်က ရပ်တည်သည်ဟု ကြွေးကြော် သော ခရော်နီကယ် ညနေသတင်းစာက ပါမောက္ခယန်း၏ ကြေညာချက်ကို ဖော်ပြကာ သတင်းကို ပုံကြီးချဲ့ရေးသည်။ ‘လက်သီးပုန်း ကောလိပ်’ ခေါင်းစဉ် ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးကာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်သည်။

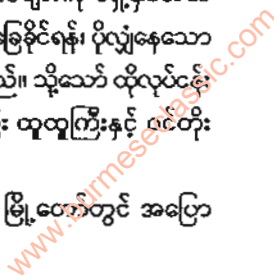
ကောလိပ်၏ ဥပဒေအတိုင်ပင်ခံများက ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေသော ပါမောက္ခ လေးအား လျော်ကြေး ဒေါ်လာသုံးရာ ပေး၍ အမှုကျေအေးရန် အကြံပေးသော အခါ ဝင်းတားက ပြောင်ဝေဖန်တော့သည်။ ဆရာအပြောင်းအလဲများကို ဂေါပက အဖွဲ့၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မလုပ်ရန် ဥက္ကဋ္ဌအား ချုပ်ချယ်သည့် အဆို တင်သွင်းသည်။ သို့သော် ၇ မဲ ၅ မဲဖြင့်ပင် ရုံးသွား၏။

မစ္စတာဖိုင်းက “ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယုံကြည်မှုမရှိရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ရှာပေါ့ဗျာ” ဟု ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာပေါ့” ဂိုးမီးအိဝင်းတားက ဖြေသည်။

ဝက်စ်သည် ဆရာအဖွဲ့ နောက်ထပ်အပြောင်းအလဲများကို ရှေ့နှစ်အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်လေသည်။ ကောလိပ်ငွေရေးကြေးရေး အခြေခိုင်ရန်၊ ပိုလျှံနေသော သူ့ကိုယ်စွမ်းညီထွမ်းများကို စောက်ချအသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် ထိုလုပ်ငန်း တွင်လည်း ဂေါပကအဖွဲ့ထဲမှ တစ်ယူသန်တို့၏ တံတိုင်းကြီး ထူထူကြီးနှင့် ပင်တိုး မိပြန်သည်။

ဝက်စ်သည် အသက်အရွယ် နုသေးသော်လည်း မြို့တော်တွင် အပြော

ကောင်း၊ အဟောကောင်းအဖြစ် လူသိများသည်။ သူဟောပြောချက်ကို ပွဲတောင်းသည့် ဖိတ်စာများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာလတွင် တိုးတက်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့များ အဖွဲ့ချုပ်တွင် သူ စကားပြောရသည်။ ချီးမွမ်းထောမနာပြုခံရသည်။ နောက် တစ်လတွင် ထင်ရှားသော အမေရိကန် အထက်တန်းပညာရေး မြှင့်တင်မှုအသင်း ကြီး၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးတွင် သူ စကားပြောခွင့်ရ၏။ သူနှင့်အတူ စကားပြော စင်မြင့်ပေါ်၌ထိုင်သည့် အမေရိကန် ငွေကြေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးက ဘလိန်းကောလိပ်အကြောင်းကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထုတ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စ်သည် ကြွကြွရွရွစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ပြန်လာသည်။ သို့သော် ဂေါပကအဖွဲ့က ရင်ဝ ဆီးကန်သလို လုပ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ဂေါပကအစည်းအဝေးတွင် ဝင်းတင်က...

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီလိုနည်းခံပွဲတွေတက်နေတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရင် ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲလို့ မေးချင်တယ်” ဟု မေးခွန်းထုတ်သည်။

ဝက်စ်က အပြုံးမပျက်။ ဝင်းတင်သည် ရန်စွယ်ငေါငေါ အဘွားအိုကြီး ပမာ မဖွယ်ရာနိုင်လွန်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရန်ပုံငွေရရေးပါပဲ။ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ဆိုရင် ခေတ်မီ ကောလိပ်ကြီးတွေနဲ့ ပြိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘလိန်းကောလိပ်ကို စေတနာရှင်ကြီးတွေ မျက်မှန်းတန်းမိအောင် လုပ်တာပါ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

ဝင်းတင်က သူ၏ ကန်ထရိုက်တာလက်သီးကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင် ဒိုင်းခနဲ ထုလိုက်ပြီး ကျားလို ဟိန်းလိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ ဘလိန်းကောလိပ်ရဲ့အစဉ်အလာနဲ့ ဆန့်ကျင်ပါတယ်။ ဘလိန်းကောလိပ်ဟာ အလှူခံစားနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ယန်းကီးကောလိပ်တွေလို သူတောင်းစား ကောလိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရော့ကဲဖဲလာ* လို့ သူဌေးတွေဆိုမှာ ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌက လက်ဝါးဖြန့်တောင်းနေတာ သိက္ခာကျပါတယ်” အပုံပိုးခံ ပညာရေးအကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ဆွေးနွေးကြသည်။

* ရော့ကဲဖဲလာ၊ ဂျန်ဒေဝီဆန် (၁၈၃၉ - ၁၉၃၇) ။ အမေရိကန်ရေနံသူဌေးကြီး။ ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် ရေနံချက် စက်ရုံကြီး ထူထောင်ပြီး စတင်ဒတ် ရေနံတူးဖွဲ့ခဲ့သည်။ သူ့အလှူငွေဖြင့် ချီကာဂိုတက္ကသိုလ် ဖွင့်သည်။ တက္ကသိုလ်များသို့ ဒေါ်လာ သန်း ၅၀၀ နှော် လှူခဲ့သည်။

ဝင်းတင်က အဆိုတင်ရန် အသင့်ပြင်ထားခြင်း မရှိ၍ အဆိုမတင်သော်လည်း အများစု ဆန္ဒမှာ ဘလိန်းကောလိပ် (၁၈၉၄ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်သည်) ကို ငွေရေးကြေးရေး ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပင် နေစေလိုသည်။

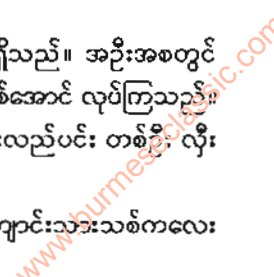
ဝက်စ်သည် ဂေါပကအဖွဲ့ကို အော့နှလုံးနာသွားသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း အရှိဆုံး လူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ မကျေမချမ်းဖြစ်သမျှ မကြာမီ ကွယ်ပျောက်သွား၏။ ရန်ပုံငွေရရှိရန် အခြားမြို့ကြီးပြကြီးများသို့ သူ မချဉ်းကပ် တော့သော်လည်း ကိုယ့်မြို့တော်တွင်မူ သူ ကြိုးစားမြဲ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရန်ပုံငွေ တိုးမလာ။ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ဩဇာတိက္ကမသည် မြို့ပေါ်၌ ကြီးမား တိုးတက်နေ၍ ဝက်စ်အဖို့ ကျေနပ်စရာဖြစ်နေသည်။ ပညာရေးအယူအဆများသည် မြို့တော်တွင်လည်းကောင်း၊ တစ်ပြည်လုံးတွင်လည်းကောင်း လူရာမဝင်ခဲ့သော်လည်း ပိုစံသတင်းစာက ဝက်စ်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး သူ့ပညာရေး အယူအဆများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။

ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံးမှာ သူနှင့် ကျောင်းသားများ၏ ဆက်ဆံရေး ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများက သူ့ကို မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကြသည်။ သူလမ်းလျှောက်ပုံ၊ သူ အင်္ကျီဝတ်ပုံ၊ သူ ခေါင်းဖြီးပုံကအစ ကျောင်းသားများက အတုယူကြသည်။ ကျောင်းသားများကို သူ ညစာစိတ်ကျွေးသည်။ အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ကျောင်းသားများအား ဘလိန်းကောလိပ်၏ ရည်မှန်းချက်များကို ရှင်းပြသည်။

ထိုရှင်းပွဲများမှာ မတက်မနေရ မဟုတ်သော်လည်း အမြဲ အခန်းလျှံသည်။ ဩဘာသံ ညံသည်။ ဘောလုံးပွဲများတွင် သူ့ကို ကျောင်းသားထုက တစ်ခဲနက် ဩဘာပေးကြ၍ မစ္စအေဗာရီနှင့် မစ္စဝေလင်ကိုပင် တစ်လှည့်စီ ပွဲထုတ်မိသေး သည်။ ယင်းသို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေချိန်တွင် ပြဿနာ ကောက်ရိုးစ ကလေးတစ်စ လေထဲလွင့်လာသည်။ မကြာမီ ကောက်လှိုင်းစည်းကြီး ဖြစ်လာ သည်။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးပုံကြီး ဖြစ်လာသည်။ စပြီလ မကုန်တတ်သေး။ ဘလိန်းကောလိပ် ပွက်လောရိုက်နေလေတော့၏။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးသည် သမိုင်းတွင် အနာတက္ကမ ရှိသည်။ အဦးအစတွင် အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ လိုရာဆွဲကြသည်။ ဆိတ်ကို ဆင်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံအချင်းချင်း လက်နက်စွဲကာ တစ်ဦးလည်ပင်း တစ်ဦး လှီး ကြတော့သည်။

ဘလိန်းကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးနှစ်ဦးက ကျောင်းသားသစ်ကလေး

တစ်ဦးကို သူတို့အခန်းသို့ ခေါ်ပြီး ဝက်ဆီနှင့် သံလွင်ဆီ ရောတိုက်သည်။ ကျောင်းသားသစ်ကလေးခမျာ အစာအိမ်မကောင်းရသည့်အထဲ ထိုဆီဦးထောပတ်များကို ကင်းမြီးကောက်ထောင်၍ သောက်မျိုရရှာသဖြင့် အသည်းအသန် ဝေဒနာခံစားရရှာသည်။ သို့ဖြင့် မိဘများသိ၊ ကောလိပ်အာဏာပိုင်များနား ပေါက်ကြားဖြစ်ကုန်သည်။

ကျောင်းသားသစ်ကလေးက တရားခံများကို မဖော်ထုတ်သော်လည်း ကြိရာပါတစ်ဦးကို အာဏာပိုင်များက စုံစမ်းသိရှိရ၍ ဝက်စိထံ ပို့သည်။ ထိုကျောင်းသားက ကြိရာပါတစ်ဦးဟု ဝန်ခံသော်လည်း (၁)တရားခံမှာ သူမဟုတ်ဟု ငြင်းသည်။ (၁)တရားခံကို အမည်ဖော်သည်။

(၁)တရားခံဆိုသူကို ဝက်စိ ခေါ်မေးပြန်သည်။ သူက ဝန်မခံ။ တရားခံဖော်ထုတ်ရန်လည်း ငြင်းသည်။

ဝက်စိထံသို့ စာများ ရောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းများ ခေါ်သည်။ ထိုသို့ မတရားညှဉ်းပန်းမှု၏ (၁)တရားခံကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ ပိုစစ်သတင်းစာကလည်း မည်သည့်အကျိုးဆက်များ ပေါ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ စဉ်းကမ်းကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ကိုင်သင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသား၏။ ပိုစစ် ခေါင်းကြီးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အကောင်းဆုံးရေးဟန်ဖြင့် ရေးထားသော်လည်း ကွီ၏ လက်ရာဖြစ်လေသည်။

ဝက်စိသည် အမြန်ဆုံးနှင့် အပြတ်သားဆုံး အရေးယူရတော့မည်။ ထိုနေ့က မည်သူ့ကိုမျှ အတွေ့မခံဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်ကာ တရားမျှတ၍ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချရန် စဉ်းစားသည်။ စာရေးသူက ရေး၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောသူက ပြော၍ အကြံပေးကြသည့် အချက်များကို သူ သုံးသပ်သည်။

ဂေါပကအဖွဲ့က မှာကြားထားသည့် စောင့်ထိန်းအပ်သော ဘာလီနီးကောလိပ် အစဉ်အလာကောင်းများနှင့် ပိုစစ်သတင်းစာ ရေးသားချက်များကလည်း တစ်သဘောတည်း ဖြစ်နေသည်။ တရားလွန် နောက်ပြောင်မှုကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ခေါင်းဖြတ်ရတော့မည်။

မူလက ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရန် ဝက်စိ စိတ်ကူးမထည့်ခဲ့။ သို့သော် မြို့လူထုက အပြင်းထန်ဆုံး အရေးယူလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသည်။ အများဆန္ဒက မတွန့်တမ်း၊ မဆုတ်တမ်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူစတမ်းကြွေးကြော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ရောက်လာလျှင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူ

ပြတ်သားကြောင်း ပြရတော့မည်။ ဝက်စိသည် ကြိရာပါတစ်ဦးဟု ဝန်ခံသည့် ကျောင်းသားကို ပြင်းထန်စွာ သတိပေးပြီး တရားခံ ဖော်ထုတ်ရန် ငြင်းဆိုသည့် ကျောင်းသားကို ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

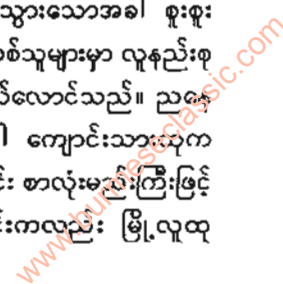
ထိုအမိန့်များသည် မွန်းတည့်အချိန်မှစ၍ အာဏာတည်သည်။ ညနေ ၄ နာရီတွင် တိုက်ပွဲစတော့၏။ အီးဗန်းခရော်နီတယ် သတင်းစာ ညနေ ၄ နာရီတွင် စက်ပေါ်မှ ပူပူနွေးနွေး ထွက်လာသည်။ ကျောင်းထုတ်ခံရသည့် ကျောင်းသားသည် ရေပိုက်ဆက်အလုပ်သမားတစ်ဦး၏သား ဖြစ်သည်။ ထို ရေပိုက်ဆက်အလုပ်သမားကား သာမန်အလုပ်သမား မဟုတ်။ သူ့ရပ်ကွက်တွင် လူသိများသူ၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားသူ ဖြစ်သည်။ အီးဗန်းခရော်နီတယ် သတင်းစာက ထိုသတင်းကို သုံးကော်လံ ခေါင်းတပ်၍ ဖော်ပြသည်။

ချက်မှာခွဲကျောင်းသားလေး ဥက္ကဋ္ဌကြီးဝက်စိ၏ ကန်ထုတ်ခံရ

သတင်းနှင့်အတူတွဲ၍ ကာတွန်းတစ်ပုံလည်း ဖော်ပြလိုက်သေးသည်။ ကာတွန်းတွင် အထက်တန်းလွှာပုံစံ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် ဥက္ကဋ္ဌဝက်စိက ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးကို တံခါးပေါက်မှ ကန်ထုတ်နေပုံဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားကလေး၏ လည်ပင်းတွင် 'အလုပ်သမားသား' ဆိုသည့် စာတန်းကလေး ဆွဲပေးထားသည်။ ကာတွန်းအောက်တွင် 'သူ့ဝါဒ' ဆိုသော စာတစ်ကြောင်းလည်း ထည့်ထားသေးသည်။ စာမျက်နှာ ၄ တွင် 'ပိုးသားခြေစွပ်ထဲမှ တရားမျှတမှု' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီး ရေးလေသည်။

ဤအထိမှာ နီဒါန်းပျိုးရုံသာ ရှိသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ထုတ် ပိုစစ်သတင်းစာတွင် ကောလိပ်အရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပါ။ သီးထပ်သီးညှပ်အကြောင်းနှင့် လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်းကိုသာ ဝေဖန်ဆွေးနွေးသည်။

ထိုနေ့နံနက် ကျောင်းသားစုဝေးပွဲသို့ သူ ဝင်သွားသောအခါ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ဆူပူသံများကို ကြားရသည်။ ဆူပူအော်ဟစ်သူများမှာ လူနည်းစုဖြစ်သော်လည်း အမှုမထား၍ မဖြစ်လောက်အောင် ကျယ်လောင်သည်။ ညနေ ၄ နာရီ ခရော်နီတယ် သတင်းစာ ထွက်လာသောအခါ ကျောင်းသားထုက ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဝက်စိကို သရော်ကြောင်း၊ လှောင်ကြောင်း စာလုံးမည်းကြီးဖြင့် ခေါင်းတပ်လျက် သတင်းဖော်ပြသည်။ ခေါင်းကြီးပိုင်းကလည်း မြို့လူထု

ထောက်ပံ့ထားသည့် ကောလိပ်တွင် ဤသို့ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေသည်ကို ဥပေက္ခာရှုထားမည်လောဟု ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်ရေးသားလိုက်သည်။

ညပိုင်း ကလပ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးက ဤပြဿနာကို အချီအချ ဆွေးနွေးကြသည်။ အားလုံးက သူ မှားသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ကျောင်း ထုတ်စာထုတ်လျှင် တရားခံဖော်သူရော မဖော်သူပါ ထုတ်သင့်သည်။ အကောင်း ဆုံးမှာ လုံးဝ ကျောင်းမထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးကြလေသည်။ တစ်ညလုံး သူ အိပ်မပျော်။ ကျောင်းထုတ်ပစ်တာ မှန်ရဲ့လား။ ဆန္ဒစွဲဖြင့် ကျောင်း ထုတ်ပစ်မိသလား။ သူသည် တွေးတော့တစ်မျိုး၊ လုပ်တော့တစ်မျိုး လူစားလား။ သံသယများသည် သူ့အား အိပ်ရာထဲ၌ တလူးလူး တလွန်လွန် ဖြစ်စေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်အသစ်ဖြင့် သူ အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကျောင်းထုတ်ထားသူကို ပြန်လည်လက်ခံမည်။ လူသိရှင်ကြားဖြစ်ရသည်နှင့်ပင် ထိုကျောင်းသားအဖို့ နောင်ကြည့်လောက်ပြီ။ အခြား အလားတူကျောင်းသား များလည်း သတိတရား ရလောက်ပြီ။ ဤဖြေရှင်းနည်းသည် လွယ်လွယ်ရှင်းရှင်းလွန်း၍ စောစောက မစဉ်းစားမိခဲ့သည်ကိုပင် အံ့ဩနေမိသေး၏။

အချိန်မလင့်စေတော့ဘဲ ကျောင်းထုတ်ခံ ကျောင်းသား၏ ဖခင်ထံ လူ လွတ်၍ အကြောင်းကြားစာပို့သည်။ ကျောင်းသား၏ဖခင်က စာကို ထက်ပိုင်း ဆုတ်ပြီး ထိုစာပို့သူနှင့်ပင် ဝက်စိထံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လုပ်ပုံကို ခရော်နီကယ်သတင်းစာသို့ သတင်းပို့သည်။ ခရော်နီကယ်က အထုတ်ခံ ကျောင်းသား ဖခင်၏ ပြောကြားချက်ကို ၅ ကော်လံခေါင်းဖြင့် ဖော်ပြသည်။ ကျောင်းသား ဖခင်က သူ့သားကို ကျောက်ခဲထုစားချင် စားရပါစေ။ လက်ရှိအုပ်ချုပ်မှု အောက်မှ ဘလိန်းကောလိပ်တွင်မူ ကျောင်းမထားလိုပါဟု ခါးခါးသီးသီး ပြောကြား လိုက်သည်။

သတင်းစာခေါင်းကြီးပိုင်းကလည်း ဝက်စိ၏စာသည် ယောက်ျားပီသစွာ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းတည်းဟူသော သိက္ခာကိုမျှ ထိန်းရကောင်းမှန်း မသိသော အမှားဝန်ခံချက်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရေးသားပြီး “ဝက်စိ နှပ်ပစ်ခံရခြင်း” ဟု၍ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သည်။ ခရော်နီကယ်၏ဦးဆောင်မှုကို ခံယူသော ပြည်နယ် သတင်းစာ အများအပြားကလည်း သံယောင်လိုက်၍ ရေးကြသည်။ ရိပတ်ဘလစ် ကန် ပါတီဝင်များကလည်း အမြတ်ဝင်ထုတ်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရေး အခင်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပိုစစ်သတင်းစာသို့ ဝက်စိ ရောက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း မကျန်းမမာဖြစ်နေ၍ ကွီက ခေတ္တ အယ်ဒီတာလုပ်ပြီး ခေါင်းကြီး များကို တာဝန်ယူရေးနေသည်။

“ခင်ဗျားသတင်းစာကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းဖတ်နေပါတယ်” ဝက်စိက ပြောသည်။

“မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်တာကိုင်တာ ကျွန်တော် အံ့ကောင် အံ့ဩတယ်။ ပိုစစ်သတင်းစာရဲ့အစဉ်အလာကို အဟုတ် ထိန်းနိုင်ပါပေတယ်။ ခင်ဗျားအသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် တကယ့်စွမ်းဆောင်ချက်တစ်ခုပါဗျာ”

ကွီသည် ချီးကျူးစကားကြောင့် ကျေနပ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ဝက်စိ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း ဖြောင့်ဖြိုး လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း အာလာပသလ္လာပ ပြောသည်။

ဝက်စိက စိတ်ရလက်ရ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“မဖြောင့်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေကြီး ညနေသတင်းစာက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းတွယ်နေတာ ခင်ဗျားလည်း တွေ့နေသားပဲ။ ဒါထက် ပိုစစ် ကလည်း ဘာမှမရေးပါလားဗျ” ဟု စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းနှင့် မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မရေးဘူး”

ကွီက တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။ ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက်တွေ့အောင်လည်း ကျွန်တော် မရေးနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဘာမှမရေးဘဲနေတာ”

ဝက်စိက လန့်ဖျပ်သွားသလို လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ . . .

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ချကြပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေကို မရှိတော့ဘူး” ဟု ညည်းသည်။

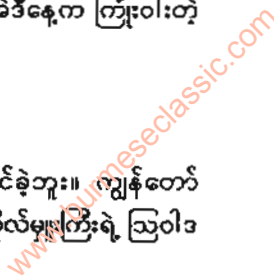
ကွီက ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်းဗျာ ခင်ဗျားတို့သတင်းစာက အဲဒီနေ့က ကြိုးဝါးတဲ့ အတိုင်း မတတ်တတ်နဲ့ လိုက်လုပ်မိတာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ကွီက ပြောသည်။

“ဒီလောက်အထိလည်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ကလည်း ကိုယ့်နယ်သတင်းကို အသားပေးရေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ဩဝါဒ

အတိုင်း လုပ်လိုက်တာပဲ”

ဝက်စံက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ရန် ထလိုက်ပြီးမှ . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီးမရှိတော့ ခင်ဗျားလည်း အလုပ်အတော်ပိမှာပဲ။ ခေါင်းကြီးတွေ တစ်နေ့ ၃ ကော်လံ ရေးနေရတာ။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ နိုင်အောင် လုပ်နေသလဲ”

“မနက် ၈ နာရီကတည်းက စလုပ်တာပဲ”

“ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရသလဲ”

“သတင်းစာ စက်ပေါ်တင်ပြီးမှပဲပေါ့ဗျာ”

“ဒီအတိုင်းဆို ခင်ဗျား လဲလိမ့်မယ်ဗျို့။ ကျွန်တော် ကူမယ်လေ။ ခု ရေးပေးမယ်လေဗျာ”

ဝက်စံ၏ဆောင်းပါးများကို ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား လက်ခံလေ့ရှိသည်ကို ကို အမှတ်ရကာ . . .

“ဝမ်းသာပါတယ်။ ရေးပေါ့” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဝက်စံသည် ခဏစဉ်းစားပြီး နာရီဝက်ခန့် ဆောင်းပါးထိုင်ရေးသည်။

“အဲဒီမှာ ကောလိပ်အကြောင်း ဖြည့်စာကလေးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ချိန်းတာရှိနေလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ နက်ဖြန်လည်း လာခဲ့ဦးမယ်။ ကိစ္စရှိရင် လည်း ညကျ တယ်လီဖုန်းဆက်ပေါ့ဗျာ။ ကူညီခွင့်ရတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကိုက သူ့ဆောင်းပါးကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ကြည့်သည်။ ကောလိပ် အရေးအခင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကာကွယ်ရေးသားထား၏။ ကိုသည် အတော်ကြာကြာ အတွေးနယ်ခဲ့နေသည်။ သူသည် ယခင်ကကဲ့သို့ အရာရာ ငါသိ ငါတတ် မဟုတ်တော့။ ဝက်စံ၏ အာဘော်သည် ခိုင်လုံ၏။ ထို့ပြင် ဝက်စံသည် ပို့စ်သတင်းစာ၏ ပိုင်ရှင် တစ်ဦး၊ ဒါရိုက်တာ တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဆောင်းပါးကို ကို လက်မခံနိုင်။

ဂိုဏ်းဟောင်း သတင်းစာဆရာကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ လက်ကသုံး တောင်စေး တရားသေကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ကိုကလည်း တရားသေကလေးကို ကျင့်သုံးသည်။ ထိုတရားသေကလေးမှာ သတင်းစာအာဘော် ကော်လံတွင် ဖော်ပြသမျှ ခေါင်းကြီး၊ ဆောင်းပါး၊ အယူအဆများအတွက် အယ်ဒီတာက တာဝန်ခံရမည်။ ထိုကော်လံကို အစဉ်သဖြင့် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေစေရန်အတွက် အယ်ဒီတာ၏ ကိုယ်ပိုင်ယူဆချက်များအား စစ်မှန်စွာ ထင်ဟပ်သည့် စာကိုသာ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရမည် ဟူသတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ဒါရိုက်တာများက ဧရာပေးသော ခေါင်းကြီးများ၊ ဆောင်းပါးများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း၊ ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုငြင်းပယ်ချက်များနှင့်အတူ သူ့နုတ်ထွက်စာကို တစ်ပါတည်း ပူးတွဲပေးပို့လေ့ရှိသည်။ လတ်တလောအချိန်တွင် ကိုသည် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းကိုယ်စား အယ်ဒီတာ တာဝန် ထမ်းနေရသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၄ ရက် ကပင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက သူ့ကို တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ဒွါဟဖြစ်သည့်ကိစ္စများကိုသာ သူ့ထံ သို့မဟုတ် ဒါရိုက်တာများထံ မေးမြန်းရမည်။ သို့သော် ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မြဲမြဲမြဲမြဲ ရပ်ပြီး လုပ်ကိုင်သွားရမည်ဟု မှာထားခဲ့သည်။

ကို၏ သိပ္ပံပညာရှင်ရင်ထဲတွင် အစွဲအလမ်းရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုအစွဲအလမ်းသည် မတွန့်မဆုတ်သော အမှန်တရားအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ ယခု အရေးအခင်းတွင် ပို့စ်သတင်းစာက ရေငံ့နှုတ်ပိတ်လုပ်နေရသည့်အတွက်ပင် သူ၏ အမှန်တရားစိတ်ကို ညစ်နွမ်းပန်းလျှစေလှပြီ။ ရိုးသားမြောင့်မတ်သော သတင်းစာ ဟူသည် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြဿနာတစ်ခုအပေါ်တွင် ထင်မြင် ဝေဖန်ချက် ပေးသင့်သည်ဟု သူ့လိပ်ပြာက စေ့ဆော်နေသည်။

ယခု ဝက်စံ၏ဆောင်းပါးကို အာဘော်ကော်လံအဖြစ် ဖော်ပြရမည်ဆိုလျှင် သူ၏ အမှန်တရားစိတ်ကို ပြိုကွဲ ပျက်ယွင်းစေတော့မည်။ မိမိမှလွဲ၍ အခြားတစ်ပါးသူတို့ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ပို့စ်အယ်ဒီတာသည် မိမိသဘောမတူသော ဝက်စံ၏အယူအဆကို သဘောတူ လက်ခံသည် ဟူ၍ ဆိုရာ ရောက်စေပေတော့မည်။ ည ၈ နာရီတွင် ဝက်စံထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ . . .

“မစ္စတာဝက်စံ၊ ခင်ဗျားဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် မထည့်နိုင်ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

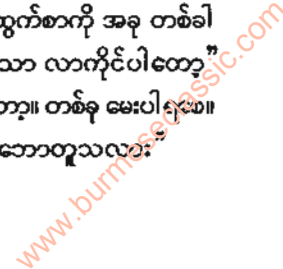
“အလို ရန်သူဆိုတာ ကိုယ့်မိသားစုထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အယ်ဒီတာကြီးရဲ့”

ကိုက သူ့သဘောထားကို ရှင်းပြသည်။

“ကျေနပ်စရာမရှိဘူးလို့ ယူဆရင် ကျွန်တော့်နုတ်ထွက်စာကို အခု တစ်ခါ တည်း တင်ပါတယ်။ သတင်းစာကို ခင်ဗျားပဲ ခုချက်ချင်းသာ လာကိုင်ပါတော့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အမှိုက်ခြင်းထဲသာ ထည့်လိုက်ပါတော့။ တစ်ခု မေးပါရအေး။ မရော်နီကယ်သတင်းစာက ရေးနေတာတွေ ခင်ဗျား သဘောတူသလား”

“မတူဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသဘောမတူတာ နက်ဖြန်ခါကျ မဖော်ပြတော့ဘူးလား”
“ဒါတော့ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာအတွက် ကို ခေါင်းကြီးရေးသည်။
သတင်းစာ ရောင်းကောင်းစေရုံ သက်သက်မျှဖြင့် လူတန်းစား မုန်းတီးရေးကို
လှုံ့ဆော်ရန် မသင့်ကြောင်း ဝေဖန်သည်။

ခရော်နီကယ်သတင်းစာက ပို့စ်သည် ဝက်စ်ဘက်မှဝင်၍ မိုးကြိုးပစ်ရာ
ထန်းလက်ကာသည်။ ဝက်စ်၏ လက်ကိုင်တုတ် သတင်းစာကပင် သူတို့ အချစ်တော်
ကလေးကို ဝံ့ဝံ့စားစား မထောက်ခံနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာမရှိ။ ခရော်နီကယ်၏
မကြောက်တမ်း၊ မရွံ့တမ်း ဖွင့်ချမှုကြောင့် လူထုကြီးက ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေပြီ
ဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လေသည်။

ဝက်စ်သည် အပြုံးမပျက် စိတ်ချုပ်တည်းနိုင်သည်။ ရှာလီဝေလင်က
သူ့ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံသည်။ သူ လုပ်သမျှ မှန်သည်ဟု ယုံသည်။ သို့သော်
မစ္စအေဗာရီ၏စကားကို ဝက်စ် နားပိုဝင်သည်။

“သူတို့က ရှင့်ကို အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ
နယ်သစ်ပယ်သစ်ရှာချင်တဲ့ ရှင့်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ ရှင့်မိတ်ဆွေတွေမှာလည်း
တာဝန်ရှိတယ်”

စနေနေ့တွင် ကောလိပ်ဂေါပကအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။
ခရော်နီကယ်သတင်းစာကမူ မှန်မှန်ကြီး တိုက်ခိုက်ရေးသားလျက်ရှိသည်။ ထိုနေ့
ထုတ် သတင်းစာတွင် “ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ အလိုရှိသည်။ လူတန်းစားဥက္ကဋ္ဌ အလို
မရှိ” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးပြီး ကောလိပ်အုပ်ချုပ်ရေးသစ် ပြောင်းလဲ
သင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဂေါပကအဖွဲ့ကို ပွင့်လင်းစွာ တိုက်တွန်းသည်။ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်
အချို့က အူယားဖားယား လိုလိုလားလား လက်ခံမည့် တိုက်တွန်းချက်ပင် ဖြစ်တော့
သည်။ မစ္စကောဝင်းတားက ဝက်စ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမှ ခေတ္တရပ်နားရန်
အစည်းအဝေးတွင် အဆိုတင်သွင်းသည်။ ဝက်စ်က ငြင်းသည်။

ဥက္ကဋ္ဌအား မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုများ
ပြုလုပ်သည်။ ဝင်းတားက ဥက္ကဋ္ဌကြီးတာဝန် ဆက်လက်ယူခြင်းသည် ဘလိန်း
ကောလိပ်၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း အဆိုတင်သည်။ ၉ မဲ ၃ မဲဖြင့်
အဆိုရှုံးသွားသော်လည်း ဝက်စ်အဖို့ ထိုအစည်းအဝေးသည် သူတစ်သက်တာတွင်
စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအဖြစ် အမှတ်ထင်ထင် စွဲကျန်ရစ်

တော့သည်။ ဝက်စ်သည် အစည်းအဝေးမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဝက်စ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အနှိပ်ကွပ်ခံ မျိုးချစ်တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်သည်။
ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို လက်ခံခဲ့သည့်အတွက် တစ်နှစ် ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၅,၀၀၀
လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဤအဖြစ်မျိုးဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခံရသည်။

သူ့ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ကာ သူ့ဘဝက အကြောင်းမလှပုံများကို အတွေ့
နယ်ချဲ့နေစဉ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မြို့တော် နိုင်ငံရေးလောက၏
နာမည်ကျော် ထိပ်သီး ပလိုနီနီးဖြစ်၏။ ဝက်စ်၏အကြံပေးချက်ဖြင့် ပို့စ်သတင်းစာက
ခေါင်းကြီးတစ်ခုတွင် သူ့ကို ‘သတင်းပုပသော အဂတိဝိဇ္ဇာ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံ
ဖူးသည်။ နီးက သူ့ကို မဖွယ်မရာရေးသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် နီးသည်
ရန်ပြီးတစ်ခုကို ထပ်တွန်းအတိုးဖြင့် မဆပ်နိုင်သေးသရွေ့ မေ့ပျောက်ထားသူဖြစ်သည်။

ဂျိမ်းအီးဝင်းတားကို ဘလိန်းကောလိပ်ဂေါပကအဖွဲ့မှ ဖြုတ်ပစ်ရန် အလွန်
လွယ်ကြောင်းပြောရန် နီး လာလည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို ပြောကြား ဆိုကြ
ပြီးနောက် ဝက်စ်က အခြားကိစ္စတစ်ခုကို စကားစပ်ပြောသည်။

“ခရော်နီကယ်သတင်းစာက ခင်ဗျားခြေထောက်တွေ အငှားသုံးပြီး
ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဝက်စ်က မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်၍ပြောသည်။

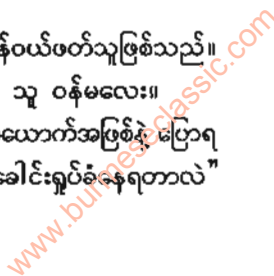
“ဒီလူတွေ ဘာကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး လုပ်နေရတာလဲဗျာ။ ပြီးတာ ပြီးပါ
စေတော့လား”

“ဒီလူတွေကို ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်ပါဘူးဗျာ။ လက်ငင်း ၁၀ ဒေါ်လာ
ပေးပြီး ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးမယ်ဆိုရင် နှုတ်ပိတ်လို့ ရပါတယ်။ ဒေါ်လာအစိတ်
လက်ငင်းနဲ့ ဒေါ်လာ ၂၀၀ ပေးရင် ခင်ဗျားအကြောင်း တစ်ပတ်သုံးခါ ဘုန်းတော်
ဘွဲ့ ရေးခိုင်းလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့သတင်းစာကို ပရိဘောဂတွေ ပိုရင်
ထုပ်လို့ ပတ်လို့ကောင်းတာနဲ့ ဝယ်နေတာပါ”

နီးသည် ခရော်နီကယ်တစ်စောင်တည်းသာ မှန်မှန်ဝယ်ဖတ်သူဖြစ်သည်။
သို့သော် ထိုသတင်းစာကို ကွယ်ရာ၌ စကားတင်းဆိုရန် သူ ဝန်မလေး။

“ဒီကိစ္စ ကျွန်ုပ် ဝင်မဲရှုပ်ရှင်ပါဘူးဗျာ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ပြောရ
ရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီ ကလေး ကစားစရာကိစ္စတွေနဲ့ ခေါင်းရှုပ်ခံနေရတာလဲ”

“ဘာကလေးကစားစရာလဲဗျာ”

“ဒီ ကောလိပ်ကိစ္စပေါ့။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ဗိုလ်မဟုတ်ဘူးဗျာ။ တစ်နှစ် နေလို့ အတွေးသစ်တစ်ခုမပေါ်တဲ့ သမားရိုးကျသမားတွေက ခင်ဗျားခေါင်းပေါ် ခွစီးနေတာ။ ဒီမသာကောင်တွေနဲ့တော့ ဂဘရီယယ်* ဆင်းလံာလဲ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ကျစ်စာကျင်းထဲကထွက်ပြီး တန်းမစီချင်ရတာလဲဗျာ”

“တန်းစီရမယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား အဲဒီမှာ အရိုးဆွေးမှာပဲ။ အခု ခင်ဗျားက လမ်းပေါ်လျှောက်အော် နေတဲ့ သတင်းစာကိစ္စ ပြောနေတယ်။ ကိုယ်ပိုင်သတင်းစာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးတွေ ဖော်ထုတ်ပြီး လောက်လောက်လားလားလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မယ့် ကိစ္စကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်သလဲ”

“ပိုစ်ကို ပြောတာလား”

“ပိုစ်သတင်းစာအယ်ဒီတာက တန်းစီနိုင်တယ်။ ဘာလိန်းအထက်တန်း ကျောင်း ဥက္ကဋ္ဌက တန်းမစီနိုင်ဘူးပေါ့ဗျ”

“ပလိုနီ၊ တန်းစီတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီလိုပြောလည်း ဖြစ်တာပဲ။ ဟိုလိုပြောလည်း ဖြစ်တာပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးများ တစ်ခါမှ စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဖူးဘူးလား”

“ယေဘုယျသဘောလောက်တော့ စိတ်ကူးဖူးတာပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာနီးက တံခါးဝရောက်မှ . . .

“ထပ်စဉ်းစားဦးပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံရေး ရုံခါချိန်တော့ နီးနေပြီထင်တာပဲ။ လူတွေက နိုင်ငံရေးမှာ ကျုပ်ကို ဩဇာရှိတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေပေးတဲ့ မဲဆန္ဒထက်ပိုပြီးတော့ ဩဇာမရှိပါဘူး။ လူတွေက လက်ရှိ ငန့်တွေကိုတော့ ငြီးငွေ့နေတာ အမှန်ပဲ။ တိုးတက်တဲ့ လူငယ်လူသစ်တွေကို အာဏာအပ်တော့မယ်ထင်တာပဲ”

ဘလိန်းကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌကလေးသည် ပျော်မြူးကျန်ခဲ့သည်။ ပလိုနီ နီး၏ စကားသည် ဒါထက်ပို၍ မပြတ်သားနိုင်။ တန်းစီလျှင် ရာထူးကြီးပေးမည်ဟု သူ့ကို လေသံပစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့တော်ဝန်ရာထူးကို ပြောချင်တာဖြစ်မည်။ မြို့တော်ဝန်ရာထူးမှတစ်ဆင့် နောက် ၄ နှစ်ကြာလျှင် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဖြစ်နိုင်သည်။

* ဓရစ်ယာန်ဘာသာ ထာဝရဘုရား၏ အကြီးမြင့်ဆုံး တမန်တော်။ “ကောင်းကင်တမန်က ငါသည် ဘုရားသခင် ထံတော်၌ စစားသော ဂါဗြေလ ဖြစ်၏” (သမ္မာကျမ်းစာ ရှင်မုထ ခရစ်ဝင်။ ၁:၁၉)

ဝက်စ် အတွေးများနှင့်ဝင်စားနေသည်။ လက်ရှိရာထူးကို လက်ခံမိသည် အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြမိသည်။ ဤရာထူးသည် ဘောင်ကျဉ်းလွန်းသည်။ အခွင့်အလမ်း ကန့်သတ်လွန်းသည်။ ဒေသစိတ် ကြီးလွန်းသည်။ ပုံပန်းပျက်လွန်း သည်။ ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေသမျှကာလပတ်လုံး သူ အညတရသာ ဖြစ်နေ လိမ့်မည်။ စက်ဆုပ်စရာကောင်းသော ဂေါပကအဖွဲ့မှ တစ်စောက်ကန်းများ လက်လှမ်း မမီသော ကောလိပ်ပရိဝုဏ် ပြင်ပမှ ပြည်သူတို့က သူ့ကို စင်တော်ကောက်နေပြီ။ သူသည် သန့်ရှင်းသော၊ ဩဇာကြီးသော၊ အကြောင်းတရားကင်းသော ပြည်သူ့ ဝန်ထမ်း အမျိုးအစားသစ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ စိတ်ပျက် အားငယ်နေသော ပြည်သူ တို့အား သန့်ရှင်းသော နိုင်ငံရေးလောကသို့ ဦးဆောင်လမ်းပြမည့် မိုးဇက်* ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် မြက်ခင်းဖြူကြီးများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ ဂန္ထဝင်စာပေအကြောင်း မဟော။ နိုင်ငံရေး ကလိန်ခြုံများအကြောင်းကို ဖွင့်ချပြီး ဟောပြောနေလေ၏။

ဝက်စ် ခေါင်းထဲ၌ ဤအတွေးအမျှင်မပြတ်မီ ဇွန်လ၊ ၁ ရက် ည ၁၁ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ လဲကျသေဆုံးသွားသည်။ ပိုစ်သတင်းစာကို အယ်ဒီတာမရှိဘဲ ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

(၁၉)

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း၏ နာရေးသတင်းကို ဖတ်ရသူတိုင်း၏ စိတ်ထဲ တွင် သူ့ခမျာ ရိယူနီယန်** နဲ့ လွဲရရာတယ် ဟူသော အတွေး ပေါ်မိ၏။ ရက်များမကြာမီအတွင်း ပြိုကွဲသွားသော စစ်တပ်များမှ စစ်ပြန်များ၏ နှစ်စဉ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲကို မြို့တော်တွင် ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်၏။

* ထာဝရဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်အရ ရှေးခေတ်ဟောင်း အစွဲရေးလူမျိုးတို့အား အိဗျစ် ပြည်မှ ရှေ့ဆောင်ကယ်ဆယ်ပြီး ထာဝရဘုရားက ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသော နိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ပေးသူ။ သမ္မာကျမ်းစာ ထွက်မြောက်ရာကျမ်းတွင် ဓောဇေ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထုသရေလလူမျိုး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အဲဂုတ္တုပြည် ဟူ၍လည်းကောင်း ပေးမည်ဟု ကျိန်ဆိုသော ပြည် ဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသည်။
** အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်တွင် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု တပ်များ ဘက်က ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် စစ်ပြန်များ၏ ပြန်လည် တွေ့ဆုံပွဲစစ်ရေးပြ အခမ်းအနား။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း ထိုပွဲများကို တစ်ကြိမ်မျှ မလွတ်တမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့၏။

မြို့လူထုသည် စစ်သားဟောင်းကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်ကြသည်။ မျက်ရည်ကျကြသည်။ သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာသည် သူ တန်ဖိုးထားသော အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၊ ဆုံးရှုံးရလေခြင်း ဟူသော စိတ်ဖြင့် သချိုင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူ ပြန်လာသောအိမ်မှာ မစ္စကပ်ပိန်တာ၏အိမ်မှ ပိဋကတ်ခန်းကလေး မဟုတ်။ မြို့စားကြီး ဂလောက်စက်စတာလမ်းပေါ်ရှိ အိမ်ကောင်းကလေးတစ်လုံးသို့ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ ကြိုတင်ကြံရွယ်ထား ခဲ့သည့်အတိုင်း မေလဆန်းတွင် အိမ်ပြောင်းလာခဲ့ပြီး ကွိုလည်း သူနှင့်အတူ လိုက် ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲအချိန် ဖြစ်၏။ ကိုသည် အိမ်တံခါးကို သူ့ကိုယ်ပိုင် သော့ဖြင့် ဖွင့်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ဧည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဆေးလိပ်ထိုင်သောက်ရင်း စာဖတ်နေသည်။

“ပြန်လာပြီကဲ့။ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျပါလားလို့ ကျုပ် တွေးနေတာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း အသုဘ လိုက်ပို့နေလို့ပါ။ လူတော်တော်စည် တယ်ဗျာ”

“ဪ”

ကိုသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤအိမ်သစ် တွင် သူ့နေရေးထိုင်ရေး အလွန်သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ၇ ဒေါ်လာခွဲသာ ငွေထည့်ရ၍ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလွန်းသည်ဟုပင် ဆိုရ မလား မသိ။ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် အိမ်ကို အစွမ်းကုန် မွမ်းမံ ပြုပြင်ထားသည်။

“တချို့လူတွေဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲကိုတောင် မဝင်နိုင်လို့ အပြင်မှာ ရပ်နေကြရတယ်”

“သူ့အတွေးအခေါ်နဲ့ သူတော့ လူတော်တစ်ယောက်ပါပဲလေ”
နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ပြတင်းပေါက် ပြင်ပသို့ ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“နီးနီးကပ်ကပ်သိလာမှ သူ့အတွေးအယူတွေဟာ အတော်ဖြင့်မားမှန်း သိရတယ်”

နီကိုလိုဗီးယပ်က ဆေးလိပ်ဆက်သောက်နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အရသာ ခံနေကြသည်။ ညစာ စားဝိုင်းများတွင်လည်း သူတို့ ငြိမ်ငြိမ်စားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားတစ်လုံးတလေမျှပင် ဟဟမပြောမိကြ။

“သူ့နေရာ လူရွေးဖို့ ပိုစိတ်ရိုက်တာတွေ ဘယ်တော့ စည်းဝေးကြမှာလဲ”
“မသိပါဘူး။ အမြန်ဆုံးတော့ လုပ်ကြမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားကို ရွေးမှာ သေချာတယ်လို့လည်း ကျုပ် ထင်နေတယ်”
နီကိုလိုဗီးယပ်က ပြောသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ပေးရာတာဝန် ယူမှာပဲ”
ကိုက နာရီကြည့်ပြီး ထလိုက်သည်။

“ခဏကလေးများ နားပါဦးလားဗျာ။ ကျုပ်နဲ့လည်း အဖော်အလှော် လုပ်ရတာပေါ့”

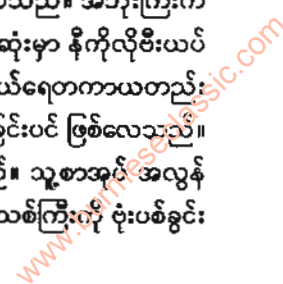
“ကျွန်တော့်စာအုပ်အတွက် တာဝန်က ရှိသေးလို့ပါ”
ကိုက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

ကပ်လျက်ရှိ သူ့အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားပြီး ကို တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးနှင့် စကားစမြည်ပြောရန် အချိန်ပို ပေးသင့်သည်ဟု သူ တွေးမိ၏။

တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ဖြင့် ကြည့်လျှင် သူ့အိမ်တွင်းရေး အစီအမံမှာ ဟန်ကျပန်ကျရှိလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ သက်သောင့်သက်သာ ပို၍ရှိသော်လည်း သူ့အလုပ်က သက်သောင့်သက်သာ နေရေးထိုင်ရေးပေါ်၌သာ တည်သည်မဟုတ်။ မစ္စကပ်ပိန်တာအိမ်တွင်နေစဉ်က အိမ်စရိတ်ပေးရသလောက်ပင် ယခု ပေးနေရ သော်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နေရချိန် နည်းလှသည်။ အဘိုးကြီးအပေါ် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တာဝန်ရှိရမလို ဖြစ်နေသည်မှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကောင်းသည်။

မစ္စကပ်ပိန်တာအိမ်ရှိ ပိဋကတ်ခန်းလေးသို့ ပြန်ပြေးရင်စိတ်ပေါ်နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွတ်လပ်ဆုံးလှသည် ယခု မလွတ်လပ်တော့။ ပါမောက္ခကြီးကို သူ အိမ်ပြောင်းတော့မည်ဟု ပြောရန် စက်သည်။ အဘိုးကြီးက ငိုကြွေးချက်မ လုပ်ချင်လုပ်မည်။ ဒေါသဖြစ်စရာ မကောင်းဆုံးမှာ နီကိုလိုဗီးယပ် သည် သူ့လိုပင် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ကိုယ်ရေတကာယတည်း နေခြင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေရုံမက သူ့ကို မှီခိုအားထားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအိမ်တွင် သူ ကျေနပ်သည်။ သူ့စာအုပ် အလွန် တွင်ကျယ်သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာသည် သူ့အချိန်ဇယားသစ်ကြီးကို ဝမ်းပစ်ခွင်း

ပြန်ပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာများက သူ့ကို အစားထိုးခန့်ချင်ခန့်မည်။ ခန့်ချင်မှလည်း ခန့်မည်။ သို့သော် သူ့ကို အယ်ဒီတာ အဖြစ်ရွေးချယ်လျှင် လက်ခံမည်ဟု သူ ယတိပြတ် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သတင်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုသည် ဝိညာဉ်လောကနှင့် ကဝေလောကကို 'ဖွင့်ချ' မည်ဟု တက်ထောင်မောင်းနှင်ပြောပြီး နောက်ဆုံးတွင် နတ်ဝင်သည်တို့၏ ဖောက်သည်ကောင်းကြီးဖြစ်သွားရမည် ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိပ္ပံပညာရှင်အချို့၏ အဖြစ်မျိုး ကြုံနေသည်။

အယ်ဒီတာဘဝကို ယခင်က သူ သရော်မော်ကားပြုခဲ့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယခု အကြီးအကျယ် လေးစားလာသည်။ သတင်းစာအလုပ်က သူ့ကို အံ့မခန်း ကျူးသွင်းသည်။ ဤပညာသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း စွဲမက်စရာကောင်းသော လက်ငင်းလက်တွေ့ သိပ္ပံပညာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း နာမကျန်းဖြစ်နေစဉ်နှင့် ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် အယ်ဒီတာ တာဝန်ကို သူ လုံးလုံးလျားလျား ဆောင်ရွက်ရသည့် အချိန်အတွင်းနှင့် ယခုအချိန်အတွင်း သူတစ်သက်တွင် ကြုံဖူးသမျှ အာရုံခံစားမှုများထက် သူ့ကို သာလွန် ညှိငင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဩဇာအာဏာရှိမှု သဘောကို သူ ကြုံတွေ့လာရလေသည်။ ထိုဆွဲဆောင်မှုမျိုး သက်သက်မျှဖြင့်ကား သူ့စာအုပ်ကြီးကို သူ စိမ်းကားနိုင်မည် မဟုတ်။ သူ့ကို အယ်ဒီတာခန့်လျှင် လက်ထောက်တစ်ဦးလည်း ခန့်မည်ဖြစ်၍ နံနက်ပိုင်းအချိန်များသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်သည် တစ်နေ့ ၄ နာရီမျှ ရှိမည်။ တစ်နေ့ ၄ နာရီနှုန်းနှင့်ဆိုလျှင် သူ့စာအုပ်ကြီးကို ၄ နှစ်ခွဲအတွင်း ပြီးစီးနိုင်မည်။

ကိုသည် စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည်။ စာရွက်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ခဲတံ ခဲဖျက် စသည် သူ အသုံးလိုသမျှပစ္စည်းများက အသင့်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် သူ တစ်ခုကိုမျှ မကိုင်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်သည် မူလအတွေးသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး စည်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ့နေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။
“အား ဉာဏ်မီးမတောက်တော့ဘူးထင်တယ်”
“ဒါလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့လေ”
“ကျုပ် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ထွက်လာတာများလားဗျာ”
ကိုသည် ကုလားထိုင်တွင် မရွှင်မပျ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ

ပြန်မပြော။

“ပို့စ်ထဲမှာ ဖတ်ရတယ်”

နီကိုလိုဗီးယပ်က စကားဆက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက သက်သာနေပြီးမှ ရိယူနီယန်လို့ သူတို့ ပြောနေတဲ့ ကိစ္စကိုလုပ်ရင်း အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲတာဆိုပဲ။ ဒီလို သူတောင်းစားအုပ်အတွက် ကိုယ့်အသက်များ အဆုံးခံရတယ်လို့ဗျာ”

“စစ်ပြန်တွေကို ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ မြင်နေသလား”

“သူတို့ဝတ်ပုံစားပုံတွေကို ခင်ဗျား တွေ့ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျုပ်က ဒီမှာနေတာကြာတော့ သူတို့အကြောင်း သိသင့်သလောက် သိတယ်။ ရှေ့အပတ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတွေ့ရတော့မှာပါ။ လေ့လာကြည့်ပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်”

ကိုကို ရှာလီဝေလင်က သူတို့အိမ် ဆင်ဝင်ပေါ်မှ လာကြည့်ရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။

“ခင်ဗျား တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးသားသား အလုပ်ဆိုလို့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ခဲ့တဲ့ စုတ်တီးစုတ်ဖတ် အိုနာကျိုးတန်းတွေ”

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ဆေးလိပ်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။

“လယ်ထွန်ရတာထက် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ငယ်ငယ်က စစ်ထဲဝင်ခဲ့တဲ့ လူတွေပါ။ ဒါမှမဟုတ် တခြားလုပ်စရာမရှိလို့ရင်လဲ ဖြစ်မယ်။ အတင်း စစ်ထဲ ဆွဲသွင်းခံရလို့ရင်လဲ ဖြစ်မယ်။ စစ်ပြီးတော့ သမိုင်းမှာ ဒုစရိုက်အပေးဆုံးလူတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ မြင်းစောင်းစောင့်တဲ့လူက သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဒီတော့ တစ်သက်လုံး ထိုင်စားဖို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။ လူတွေကြည့်တော့ သန်သန်မာမာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပြည်နယ်ရဲ့အိတ်ထဲက ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာကို မျိုဆိုပစ်ကြတာပဲ။ နိုင်ငံရေးပါတီတွေကလည်း သူတို့ကို ရရာအလုပ် ပြန်လုပ်ကြဖို့ ပြောဝံ့တဲ့သတ္တိ မရှိကြဘူး။ တစ်ယောက်မကျန် သေကုန်တော့မှ ကိစ္စငြိမ်းတော့မှာပဲ”

ကိုသည် သိပ္ပံပညာရှင်စိတ် ရှိသူဖြစ်၍ အခြားသူ ပြောစကားနှင့် မကျေနပ်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာသည်။ ဤပြည်နယ်နှင့် အမေရိကန်

တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များ၏ သမိုင်းမှတ်တမ်းများကို လေ့လာနေခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ရှိပြီ။ ထို့ကြောင့် စစ်ပြန် ဆယ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်ရှိမည့် လူစားမျိုးကို ပြယုဂ် လုပ်ပြီး သမိုင်းကို ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်အောင် နီကိုလိုဗီးယပ် ပြောနေကြောင်း သူ သိသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးနေမိသည်။

“ကျွန်တော်ဖတ်ထားတဲ့ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်တွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းနဲ့ ခင်ဗျာအမြင်ကတော့ တခြားစိပ်”

“ကျုပ်ပြောတာ ယုံလာအောင် ရှေ့ဆက်ဖတ်ဦးပေါ့”

“ခင်ဗျားကျတော့ ဖတ်ကို မဖတ်ဘူးမို့တလား”

ပါမောက္ခက ရယ်၍

“ဖတ်ပြီလားဗျာ။ ဗိုလ်မှူးဘရွတ်ပါးစပ်များမှာ ဖတ်တယ်။ သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်တယ်။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့သမိုင်းကို ဘယ်ရှောင်လို့ရမလဲ။ ကဲ ညစာခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ။ ဆင်းကြစို့”

ညစာ စားပြီးကြသောအခါ ကွိုက . . .

“မနေ့ညက ခင်ဗျား အိပ်လို့မပျော်ဘူးထင်တယ်”

“အင်း ရောဂါဟောင်းပေါ့ဗျာ။ ခဏပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ရောဂါပေါ့တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ အားရှိတယ်”

“အကူအညီလိုလည်း ခေါ်လိုက်ပေါ့ဗျာ”

ကွိုက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

နီကိုလိုဗီးယပ်က မျက်လုံးနက်များဖြင့် သူ့ကို ဆန်းဆန်းပြားပြား ကြင်နာစွာ ကြည့်နေသည်ကို ကွို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကွို ညပိုင်းအလုပ်သို့ သွားသောအခါ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်ရသော အတွေးနှစ်ခုက သူ့ကို အာရုံရွပ်ထွေးစေသည်။ အတွေးတစ်ခုမှာ ပါမောက္ခကြီးက သူ့ကို လက်ကသုံးတောင်မှေး လုပ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယအတွေးမှာ အိုင်ယာလန် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှ ပြေးလာခဲ့သူက အမေရိကန်တောင်ပိုင်း စစ်ပြန်များကို သွားပုပ်လေလွင့်လုပ်နေ၍ ဆန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအတွေးနှစ်ခုသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် သံမှိုနှက်သလို စွဲနေလေ၏။

[၂၀]

တနင်္လာနေ့တွင် ပိုစ်သတင်းစာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပသည်။ ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ် တင်သွင်းသော ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းအား ချီးကျူးကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အဆိုကို ပထမဆုံး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့နောက် သတင်းစာ ဖွဲ့စည်းပုံကို ပြင်ဆင်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ကြီးလေးသော တာဝန်များကို နှစ်ခန်း နှစ်ကဏ္ဍခွဲလိုက်ပြီး အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ အမည်ဖြင့် ရာထူးသစ်တစ်ခု တီထွင်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သတင်းဌာနကို တာဝန်ယူ၍ အယ်ဒီတာက အာဘော်စာမျက်နှာကို တာဝန်ယူသည်။ သတင်းအယ်ဒီတာ အိဗန်မွန်တော့ကို အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာ ခန့်သည်။ အကောင်းဆုံး သတင်းထောက် တစ်ဦးကို သတင်းအယ်ဒီတာရာထူးသို့ တိုးမြှင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့၂၇၅၅၅၅ စတီးဝပ်ဘတ်က အယ်ဒီတာရာထူးအတွက် အမည်စာရင်း တင်သွင်းရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာဟော့ပကင်က ကိုယ့်နယ်သားမှသာ အယ်ဒီတာခန့်မည်ဟူသောအစွဲ မရှိသင့်ကြောင်း၊ ပိုစ်သတင်းစာ ဩဇာကြီးမားလာနေပြီဖြစ်၍ ကြံရည်ဉာဏ်ရည်အကောင်းဆုံးအယ်ဒီတာကိုသာ ခန့်သင့်ကြောင်း၊ ထိုအယ်ဒီတာမျိုးကို နယူးယောက်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဘော့စတန်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဆန်ဖရန်စစ်စကိုတွင်ဖြစ်စေ ရှာဖွေသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာဘော့ကမူ တစ်နယ်သား အယ်ဒီတာမှ သင့်တော်သူဖြစ်မည်ဟု မယူဆလေ။ အယ်ဒီတာရာထူးနှင့် အလွန်သင့်တော်သူ တစ်ဦးမှာ မိမိတို့မြို့တော်တွင် ရှိနေရုံမက မိမိတို့သတင်းစာတွင်ပင် ရှိနေပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကွယ်လွန်ချိန်မှစ၍ တစ်နေ့ ၁၄ နာရီ အလုပ်လုပ် နေပါသည်ဟု တင်ပြသည်။

“မစ္စတာဘော့ တင်ပြတာ အလွန် အချက်ကျပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရီယူနီယန်စစ်ရေးပြပွဲတက်ဖို့ ဆီးနိတ်လွတ်တော်အမတ်တစ်ယောက် လာတည်းနေတယ်။ သူက ပိုစ်သတင်းစာခေါင်းကြီးတွေကိုဖတ်ပြီး အလွန်အမင်း ချီးကျူးနေတယ်။ ရေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေးနေတယ်။ အမတ်မင်းက သူ့နယ်က သတင်းစာမှာဆိုရင်၊ သူ့နယ်ဆိုတာ ဘော်စတန်ကိုပြောတာပါ မစ္စတာဟော့ကင်၊ ဘော်ကြည့်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးတန်တာ မပါလို့ ဖတ်ကို မဖတ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

မစ္စတာဂျော့တာနှင့် မစ္စတာပေါ်တာတို့က မစ္စတာဟစ်ကော့၏ တင်ပြချက်ကို သဘောတူကြသည်။ မစ္စတာဝီလ်မာဒင်က ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းက ထိုလူငယ်သည် မိမိတို့ ဆက်ခံနိုင်လောက်သည့်အရည်အချင်းပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည် ဟု ပြောဖူးကြောင်း၊ ထိုလူငယ်ကို တာဝန်များလွှဲပေးပြီး အနားယူတော့မည်ဟုပင် မကွယ်လွန်မီက ပြောဖူးကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာကွိုကို အယ်ဒီတာ ခန့်ရန် ဝမ်းသာအားရ အဆိုပြုလိုကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မစ္စတာဂျော့နှင့် မစ္စတာပေါ်တာတို့က အဆိုကို ထောက်ခံကြောင်း တင်ပြကြသည်။

မစ္စတာချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်က မစ္စတာကွိုအား ချီးကျူးကြခြင်းကို ကြားသိရ၍ များစွာကျေနပ်ကြောင်း၊ မစ္စတာကွိုကို မိမိပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ထက်မြက်သော အယ်ဒီတာကို ချီးကျူးခြင်းသည် သတိသမ္မတဦးရှိရှိ ဆောင်ရွက်သော ဒါရိုက်တာကို ချီးကျူးရာရောက်ကြောင်း (ပြုံးကြသည်)၊ မစ္စတာ ကွို၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုများသည် အထူးသဖြင့် မကြာမီ လများအတွင်းက အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်မားကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသာ တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည် အသက်ရှင်မည်ဆိုလျှင် ယခု ဒါရိုက်တာကြီးများ တင်ပြနေသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရေးမှာ ဘာမျှ ဆိုဖွယ်ရာမရှိကြောင်း၊ သို့သော် မစ္စတာကွိုကို စင်တော်ကောက်ခံသူတစ်ဦးအဖြစ် အချက်နှစ်ချက် စဉ်းစားရန် မိမိ တင်ပြ လိုကြောင်း၊ ပထမအချက်မှာ အသက်အရွယ် ငယ်လွန်းသေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဤပြည်နယ်တွင် ၂ နှစ်မျှသာ နေဖူးသေးသူဖြစ်၍ ပြည်နယ် အကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မသိသေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကြီးမား သော တာဝန်များ မပေးမီ လေ့လာချိန် ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

ဝက်စ်၏ ဆွေးနွေးချက်ကို ဒါရိုက်တာများ သဘောတူကြသည်။ ဆွေးနွေးမှု အရှိန်လျော့သွားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက မဲခွဲဆုံးဖြတ်ရန် အသင့် ဖြစ် မဖြစ် မေးသည်။

“နေပါဦး၊ နေပါဦး။ တခြား အဆိုတင်စရာ ရှိချင်ရှိဦးမှာပေါ့”
အခြား အဆိုတင်မည့်သူ မရှိ။ ဒါရိုက်တာကြီးများကလည်း နာရီ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေကြပြီ။

“မစ္စတာဝက်စ်”
ဒါရိုက်တာအဖွဲ့၏ အသက်အငယ်ဆုံး ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ သီယိုဒိုဖိုင်းက

ပြောသည်။
“ခင်ဗျားပဲ အယ်ဒီတာလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါရစေလား။ ကော့လိပ် ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးက ထွက်လိုက်ဗျာ”

မစ္စတာဝက်စ်က ထို အကြံပေးချက်ကို မလိမ်မိုး မလိမ်မာ အကြံပေးချက် ပမာ လက်ဟန်ဖြင့် ပယ်ချသည်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာများက မစ္စတာဖိုင်း၏ အကြံပေးချက်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

မစ္စတာဝက်စ်က ငြင်းသည်။
“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မစ္စတာဝက်စ် အမည်တင်သွင်းတဲ့အဆိုကို အဆိုရှင် က ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်”

မစ္စတာဟစ်ကော့က ပြောသည်။
သို့သော် ဝက်စ်အမည်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် မလွယ်။ ဒါရိုက်တာ များက ဇွတ်တိုက်တွန်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝက်စ်က ထပ်ဆင့်ရှင်းလင်းချက် ထုတ်ရပြန်သည်။

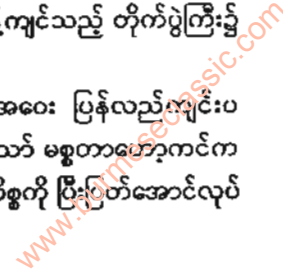
သူ့ရှင်းပြချက်မှာ ပိုစံသတင်းစာ အယ်ဒီတာလုပ်ရန် မည်သည့်အခါကမျှ ကြံရွယ်ချက် မရှိကြောင်း၊ လက်ရှိအခြေအနေတွင် သူ့အား အမည်စာရင်း တင်သွင်းခြင်းကို သဘောမတူနိုင်ကြောင်း၊ ဒါရိုက်တာများက ကျားကုတ်ကျားခဲ ဆက်လက်၍ စဉ်းစားနေကြဦးမည်ဆိုလျှင် အစည်းအဝေး ရွှေ့ဆိုင်းရန် အကြံပေး လိုကြောင်း စသဖြင့် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဟစ်ကော့က သဘောမတူသော်လည်း အများစုဆန္ဒအရ အစည်း အဝေးကို တစ်ရက်ခြားသို့ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မစ္စတာဝက်စ် ဘလိန်း ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ နုတ်ထွက် လိုက်ကြောင်း ပိုစံသတင်းစာတွင် သတင်းပါလာသည်။ ထိုနေ့ထုတ် ပိုစံသတင်း စာက ဘလိန်းကော့လိပ်အတွက် မစ္စတာဝက်စ်၏ အကျိုးပြုချက်များအကြောင်းကို ခေါင်းကြီးရေးသည်။ ခရော်နီကယ်သတင်းစာကမူ . . .

“ဘလိန်းကော့လိပ်မှ လူတန်းစားဝါဒကို ဆန့်ကျင်သည့် တိုက်ပွဲကြီး၌ ခရော်နီကယ်သတင်းစာ အောင်ပွဲခံပြီ” ဟု ရေးသည်။

တတိယနေ့တွင် ပိုစံ ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေး ပြန်လည်ကျင်းပ သည်။ မစ္စတာဝက်စ် အစည်းအဝေး မတက်ချေ။ သို့သော် မစ္စတာဂျော့ကင်က အစည်းအဝေး ဆက်လက်ကျင်းပပြီး လုပ်စရာရှိသည့်ကိစ္စကို ပြီးပြတ်အောင်လုပ်

ရန် သူ့သဘောထားကို တင်ပြသည်။

“မစ္စတာကိုကို အမည်စာရင်း တင်သွင်းခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို အဆို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ် ချက်ဟာ ကန့်ကွက်သူမရှိ တညီတညွတ်တည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ မစ္စတာကိုကို အမည်စာရင်း တင်မြဲတင်ထားရင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို မဲပေးရမှာပဲ” ဟု မစ္စတာဟစ်ကော့က ပြောသည်။

ကို၏အမည်ကို တာဝန်သိစွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဒါရိုက်တာ အားလုံးက ဝက်စ်ကို ပို့စ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာ ခန့်လိုက်သည်။ အထူးဆုံးဖြတ် ချက်အဖြစ် အယ်ဒီတာ မရှိချိန်တွင် စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွက် မစ္စတာကိုအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် မစ္စတာကို၏ လစာငွေကို တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁,၈၀၀ သို့ တိုးမြှင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မစ္စတာဟစ်ကော့မှတစ်ပါး အခြားဒါရိုက်တာများက များစွာ ကျေနပ် အားရ ဖြစ်ကြသည်။ ပြည်နယ်အတွင်း စွမ်းရည် အထက်မြက်ဆုံး၊ အရည်မွန်ဆုံး၊ လူသိအများဆုံး လူငယ်များအနက် တစ်ဦးကို မိမိတို့ သတင်းစာအတွက် အယ်ဒီတာအဖြစ် ခန့်ထားနိုင်လိုက်သဖြင့် ကိုယ့်အချင်းချင်းပင် ချီးကျူးနေမိကြ သည်။

သို့သော် ပို့စ်သတင်းစာ၏ ပရိသတ်တစ်ဦးကမူ သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေသည်။ မစ္စရာလီဝေလင်ဖြစ်၏။ ရှာလီက ကိုကို မဆိုင်းမတွ အယ်ဒီတာခန့်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ မစ္စတာဝက်စ်လည်း အယ်ဒီတာကောင်း တစ်ယောက် လောက်လောက်လားလား ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဘလိန်းကောလိပ် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ မထွက်သင့်ဟု သူ ထင်သည်။ ထိုသဘောထားကို ရှာလီ ကြာရှည်စွာ နှလုံးသွင်းနေရန် မလို။ အယ်ဒီတာသစ် ဝက်စ်ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီသို့ မြူးထူး တက်ကြွ စိတ်အားထက်သန်စွာ ရောက်လာသည်။

“ကောလိပ်ကြီးတော့ ခေါင်းပေါ်က ကျသွားပြီ။ ဟူး ကျောင်းပိတ်ရက် အစမှာ ကျောင်းသားကလေး ပျော်သလို ပျော်တယ်ဗျာ။ စိတ်လွတ်လူလွတ် ဖြစ်သွားတာပဲ။ ပို့စ်အတွက် အင်အားတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ စီမံကိန်းတွေ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ပြုံကြီးရှိတယ်”

“မစ္စတာကိုကော၊ စိတ်ပျက်နေသလား”

ရှာလီက မေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဝက်စ် အံ့အားမသင့်။ သို့သော် ကို အယ်ဒီတာ ရာထူး ရသင့်သည့် အခွင့်အရေးရှိသည်ဟု ရှာလီထင်နေကြောင်း သူ့လေသံမှာ ပေါ်နေသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

“စိတ်ပျက်မယ် မထင်ပါဘူး”

ဝက်စ်က ပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

“ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်ရမှာလဲ။ သူ စောင့်ရလှ တစ်နှစ်၊ အများဆုံး နှစ်နှစ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ပို့စ်မှာ တစ်သက်လုံး လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဝက်စ်က အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြနေသည်။

“သူ့တက်လမ်းကို ကျွန်တော် မပိတ်ပါဘူး။ သူ မြန်မြန်တက်နိုင် သလောက် တွန်းတင်ပေးချင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ပေါ့ သူ့ကို ရှာတွေ့ထားတာမဟုတ်လား။ သူက သိပ်ထက်မြက်ပေမဲ့ သိပ်ငယ်သေးတယ်။ အတွေ့အကြုံကလည်း သိပ်နည်းသေးတယ်။ အချိန်နည်းနည်းလိုသေးတယ်။ အချိန်မကျသေးဘဲ တာဝန်ကြီးကြီးသွားပေးရင် နာလန်မထူနိုင်တဲ့အမှားမျိုး လုပ်မိမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်က ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘုရင် အရွယ် မရောက်ခင် ရင်ခွင်ပိုက် နန်းစံရတဲ့လူပါ”

ရှာလီက မတရား အထင်လွဲမိလေခြင်းဟု တွေးမိသည်။

“ရှင်က ကျွန်မထက် အလိမ္မာလည်း ကြီးပါပေတယ်။ အမြင်လည်း ကျယ်ပါပေတယ်ရှင်”

“တော်စမ်းပါ”

“ကျွန်မ ပါရဂူကလေးမှာ ဒီလိုမိတ်ဆွေကောင်းရှိတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပါရဂူလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

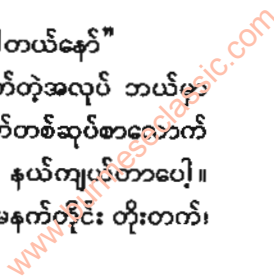
“တခြားလူဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ လုပ်မှာပါ”

“တခြားလူဆိုရင် ဒီလို သဘောထားကြီးချင်မှ”

ဤစကားကိုလည်း ဝက်စ်က လက်မခံ။

“ရှင် အယ်ဒီတာလုပ်ရမှာ သဘောတော့ ကျပါတယ်နော်”

“သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီအလုပ်ထက် မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ် ဘယ်မှာ ရှိမှာလဲ။ ဘလိန်းကောလိပ်မှာဆိုရင် ကျောင်းသား လက်တစ်ဆုပ်စာလောက် ကိုသာ လက်လှမ်းမီတာ။ သတင်းစာဆိုတော့ ဧရာမ နယ်ကျယ်တာပေါ့။ တစ်နေ့ကို လူ တစ်သိန်းလောက် နောက်လိုက်ရှိနေတာ။ မနက်တိုင်း တိုးတက်၊

မူတွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ရဲရင့်မှု၊ ရိုးသားမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ယုံကြည်မှုတွေကို တရားဟောဖို့ ပရိသတ်ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ အမြင်အတွေး၊ ယုံကြည်ချက်တွေ၊ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ တွေးခေါ်ပုံ အလေ့အထတွေကို ပုံလောင်းပေးနိုင်မှာ”

ဝက်စ်သည် ည ၁၁ နာရီအထိ စကားထိုင်ပြောသည်။ ရှာလီကလည်း အထင်တကြီး နားထောင်သည်။ သို့သော် ဝက်စ် ပြန်သွားချိန်တွင် ကွဲ မကျေမလည်များ ဖြစ်နေမလား ဟူသော စနိုးစနောင့် စိတ်ကလေးသည် ရှာလီ၏ ရင်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

ရက်အတန်ကြာ၍ ကွဲကိုတွေ့မှ ထို စနိုးစနောင့်စိတ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကွဲမှာ လောကကို ထောင်းချင်သည့်သဘောထား တစ်ပြားသားမျှ မရှိ။

(၂၁)

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လူတန်းရှည်ကြီး ပြည့်နေ၏။ သွားမရ လာမရ။ ရဲများက လမ်းတစ်လျှောက် စုန်ချည်ဆန်ချည်သွားကာ နောက် ဆုတ်ရန် တဟဲ့ဟဲ့ အော်နေရသည်။ အောက်လူအုပ်ပေါ် ပြုတ်ကျမည်ဖိုး၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကလေးများကိုလည်း ဆွဲချနေရသေး။

နေရာတကာတွင် တလူလူလွင့်နေသော အလံများ၊ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွင် ခရီးဦးကြိုဆိုသော ပန်းမုခ်ဦးကြီးများ၊ ယနေ့သည် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စုတပ်များ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပွဲ၏ အထွတ်အထိပ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလီး၏ ကွယ်ပျောက်စပြုဖြစ်သော တပ်ကြီးတပ်ကျန်များ နှစ်ပတ်လည် စစ်ရေးပြတော့မည်။

မစ္စက်ဝေလင်၏ အိမ်သည် စစ်ရေးပြလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ အိမ်မကောင်းလှသော်လည်း ကြီးသည်။ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နိုင်သည့် ဆင်ဝင်ဆောင်ကလေးရှိသည်။ ရှင်သန်သောတိုင်းပြည် (အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု) နှင့် သေလွန်သောတိုင်းပြည် (တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု) ၏ အလံနှစ်မျိုးလုံးကို လွှင့်ထူထားသည်။

မစ္စက်ဝေလင်၏ အိမ်ဆင်ဝင်သို့ ရှာလီဝေလင်၏ အထူး ဖိတ်ကြားချက်အရ ကွဲ ရောက်လာသည်။ သူ ရောက်လာချိန်တွင် ရှာလီက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

“ရှင် မမေ့ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် ၇ နှစ်သားတုန်းက ညစာအတွက် ဝက်ပေါင်ခြောက် ကြော်

ထားတာ ကြည့်လိုက်လို့ တင်မိက မှာပြီး အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ဖတ်နေတော့ မေ့သွားတယ်။ တင်မိပြန်လာတော့ ဝက်ပေါင်ခြောက်က မီးသွေးခဲဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမမေ့တတ်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ရုံးလည်း ပိတ်သလား”

“ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်မယ်လို့များ ထင်သလားရှင်”

ရှာလီက သူ့ကို မိခင်ဖြစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မစ္စက်ဝေလင်က သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေ၏။

ရှာလီက လက်နှစ်လုံးခန့် အလံကလေးတစ်ခု ယူလာသည်။

“ရှင်လည်း ကျွန်မတို့ဘက်တော်သားပဲ မဟုတ်လား။ ရှင်ဖို့ ကျွန်မ အလံကလေး ယူလာတယ်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးရမှာလဲ”

“တောင်ပိုင်းကို ရှင် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေါ့ရှင်”

“ကောင်းပါပြီလေ။ ခင်ဗျား ထိုးစေချင်လည်း ထိုးရတာပေါ့”

ရှာလီက သူ့မိခင်၏ မျက်စိရှေ့အောက်မှာပင် ကွဲ အင်္ကျီ၌ အလံထိုးပေးထားသည်။ ထို့နောက် မြက်ဖျာကလေးယူလာပြီး ဆင်ဝင်လှေကားပေါ်၌ ကွဲနှင့် အတူ ယှဉ်ထိုင်သည်။

“လူတွေကြည့်လိုက်စမ်းပါရှင်။ သိန်း သန်း ကုဋေပဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းသာရှိရင် သိပ်ကျေနပ်မှာပဲ”

ကွဲက ပြောသ

နောက်ထပ်ရောက်လာ... မည်သည်များဆိုသို့ ရှာလီ ထသွားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်တွင် လူ နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ခန့် ရှိသည်။

ရှာလီပြန်လာပြီး သူ့ဘေးတွင် ထိုင်သည်။

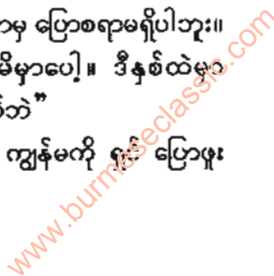
“မစ္စတာကွဲ။ ပိုစင်ဒါရိုက်တာတွေ ဆုံးဖြတ်တာ ရှင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်။ တခြားလူကို ရွေးရင်တော့ မထိမဲ့မြင်လုပ်တာလို့

ကျွန်တော် ထင်မိချင် ထင်မိမှာ။ မစ္စတာဝက်စ်ဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်မှာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒီနှစ်ထဲမှာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ရွေးရင်ကော ကျွန်မကို ရှင် ပြောဖူး

သလို အဲဒီအလုပ်ကို လွှင့်ပစ်ဦးမှာလားဟင်”

“မပစ်တော့ပါဘူး။ လက်ခံဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးပြီ”
 ရှာလီက စိတ်ထဲက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ရှင် ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟင်”
 “ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့တောင် ခက်တယ်”
 “အယ်ဒီတာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရှင်စကားကို မဟာကြားလုံးကြီးလို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ရှင် ကျွန်မထက် သာသွားပြီလို့ ဝန်ခံရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ထင်တယ်”
 ကွဲက တိုးတိတ်ညင်သာဆုံးလေသံဖြင့် ပြောသည်။
 “ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် သာသလား၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် သာသလား ဆိုတာ ပြောဖို့ စောလွန်းသေးတယ်”

ရှာလီက လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း . . .
 “တစ်နေ့ကျရင် ရှင် အယ်ဒီတာဖြစ်မှာက ကျိန်းသေနေပြီပဲရှင်”
 “ကျွန်တော် သတိရသလောက်တော့ အဲဒီနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ ပြောကြတာ ခေါင်းကြီးကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အို နားထောင်စမ်း”
 အဝေးမှ ဒစ်စီ* သီချင်းသံ ကြားရသည်။ ဩဘာသံများ ရှည်လျား ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။ ရှာလီက ဧည့်သည်တစ်ဦးကို ထနုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထိုင်သည်။

ကွဲက စကားပြောင်းလိုက်ပြီး . . .
 “ခင်ဗျားတို့ စစ်ပြန်ကြီးတွေအကြောင်း ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် ပြောပုံ ခင်ဗျား ကြားစေချင်တယ်”
 “အမနာပတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလူတွေက နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက် ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး တောင်းစား နေတာတဲ့။ တိုင်းပြည်အတွက် သူတို့အကျိုးပြုနိုင်တာကလည်း မြန်နိုင်သမျှ

* ၁၈၅၉ ခုနှစ်တွင် ဒီ-ဒီ-အမ်မတ်ဆိုသူ ရေးစပ်သော သီချင်း။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ်များ၏ စစ်ချီသီချင်းအဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ ၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ ဇေဗော်ဝါရီ၊ ၁၈ ရက် တွင် တျင်းပသော တောင်ပိုင်းပြည်နယ်ပေါင်းစု သစ္စာ ဂုဏ်ဖာဆန်ဒေးဗီး၏ ကျွမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုဖွဲ့တွင်လည်း ယိုသီချင်းကိုပင် သီဆိုတီးမှုတ်ခဲ့သည်။

မြန်မြန်သေပေးဖို့ပဲတဲ့။ ခင်ဗျားသာကြားရင် ဒီလူကြီး အရင်က ပြည်ထောင်စု စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့မှာပဲလို့ ထင်မှာ”

“သူ့အကြောင်း ရှင် အကုန်သိတယ်ဆိုရှင်”
 “သူပြောတာ သိတာပါဗျာ”
 ကွဲက ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံသည်။
 “ရှာလီ”

သူ့မိခင်က လှမ်းမေးသည်။
 “ကျောက်ပြားပေါ် ထိုင်နေတာလား”
 “ဗျာခင်းထိုင်နေတာပါ မေမေရဲ့”

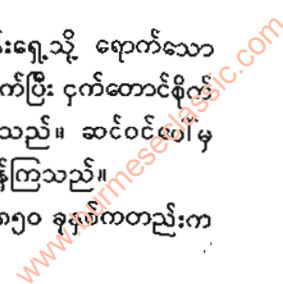
“ပြည်ထောင်စုစစ်ဗိုလ်တောင် ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လို စိတ် အချဉ်ပေါက်* တဲ့လူတွေက ဘယ်အထဲမှာမှမပါတဲ့ သူရဲဘောကြောင်သူတွေ သာ များပါတယ်။ ကြည့် ဓမ္မတာကွဲ။ ကြည့်လိုက်စမ်း”

ပျော်စစ်လမ်းလုံး ၂၀ရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ အော်သံဟစ်သံများ ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ စစ်ကြောင်းတပ်ဦးကို နှစ်လမ်းကျော်တွင် လှမ်းမြင် ရသည်။ ကွဲ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် လိုက်ဖို့သွားသည်။

တပ်ဦးတွင် ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ ချီလာသည်။ ဘင်ခရာ သုံးဖွဲ့ပါသည်။ ဘိုင်စကယ်စီး ရဲများ၊ မြို့တော်အရာရှိများ၊ စစ်ဧည့်သည်တော်များ၊ စစ်ပြန်ကြီး များ၏ ရင်သွေးများ၊ ရစ်ချမ္ဗန်ဘလူး ခြေလျင်ငယ်များ ချီလာသည်။

ရှေ့ပြေး တပ်ဖွဲ့နောက်တွင် စစ်ပြန်တပ်ဖွဲ့ သေနာပတိချုပ်နှင့်အဖွဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့၊ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့များ မြင်းကိုယ်စီနှင့် လိုက်ပါလာသည်။ သေနာပတိချုပ်သည် မြင်းကြီးစီးလာသည်။ နောက်မှ စစ်ပြန်များ ခြေလျင် ချီလာကြသည်။

ပရိသတ်အားလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်မြို့လုံး ထိုင်နေသူ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်လောက်စရာပင်။
 သေနာပတိချုပ်သည် ဝေလင့်အိမ် ဆင်ဝင်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ရှာသလို ကြည့်လိုက်ပြီး ၄က်တောင်စိုက် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော သူ့ခေါင်းကို ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်မှ လူများက လက်ခုပ်တီးကြ၊ အလံဝေယမ်းကြဖြင့် တုံ့ပြန်ကြသည်။
 “ကျွန်မ ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်တာ။ သူက ၁၈၅၀ ခုနှစ်ကတည်းက

ဘွားဘွားကို ပိုးလာတာ”

ရှာလီက ကိုကို ပြေးလာပြောသည်။ ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပြန်ပြေးသွားသည်။

စစ်ပြန်တပ်များ တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ချီလာသည်။ ကို ထိုင်နေရာနှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်တွင် စစ်ပြန်ကြီးတစ်ဦး လဲကျသွားသည်။ အနီးရှိလူများက သူ့ကို အိမ်တစ်အိမ်အတွင်းသို့ ပွေ့သယ်သွားကြသည်။ တပ်အလံများကို မြင်ရသည် မှာ စစ်ပြန်များထက်ပင် ကြေကွဲစရာကောင်းသေးသည်။ အလံများသည် ဖွာလန် ကြီအောင် စုတ်ပြတ်ညစ်ပေနေသည်။

ငိုသူတို့ ငိုကြသည်။ ဆင်ဝင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးများသည် သူတို့၏ လက်ကိုင်ပဝါများကို စစ်ပြန်ကြီးများအား နှုတ်ဆက်ပေးပေးခြင်းအတွက်သာ အသုံးပြုသည်မဟုတ်တော့။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဆိုလျှင် စစ်ပြန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို သူ့လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန် လှုပ်ယမ်းပြပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဖွဲ့အိတ်ပစ်ချသလို ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါသည် သူ့မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးနေရသည်။

လာသမျှလူကို ဒိုင်ခံ ရှင်းပြနေသည့် ရှာလီက . . .

“သူ့ယောက်ျားနဲ့ မောင် နှစ်ယောက်စလုံး ဂက်တစ်ဘတ်စ်* မှာ ကျဆုံးတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ပစ်ကစ်** တပ်မှာ ဝင်တိုက်ခဲ့တာ။ ခုနက ဖြတ်သွားတာက ပစ်ကစ်တပ်က စစ်ပြန်တွေပေါ့”

ခဏကြာပြီးနောက်မှ ရှာလီက စကားဆက်ပြန်သည်။

“ရှင်တို့မြောက်ပိုင်းက တပ်မတော်နေတွေလိုတော့ ပျော်စရာမကောင်းဘူး ပေါ့ရှင်။ ဒီအဘိုးကြီးတွေက ကျွန်မတို့အမေတွေရဲ့ မောင်တွေဖားတွေ၊ ချစ်သူ ရည်းစားတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဖေတွေ။ သူတို့တွေ စစ်ချီတုန်းကလည်း ဒီလမ်း ပေါ်က ချီခဲ့တာပဲ။ ဒီဆင်ဝင်ပေါ်မှာ ရှိသမျှ၊ ရှင်က လွဲရင်ပေါ့လေ။ သူတို့ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့လူ မဆုံးရှုံးဖူးတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့မာန်

* အမေရိကန်ပြည် ဝင်ဆီဗေးနီးယားပြည်နယ် တောင်ပိုင်းမြို့ကလေး၊ ၁၈၆၃ ခု၊ ဇူလိုင်၊ ၁ ရက်မှ ၃ ရက်ထိ ထိုမြို့ကလေးအနီး၌ ဖြစ်ပွားသော တိုက်ပွဲကြီးတွင် တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု တပ်များ အရေးနိမ့်သည်။

** ဂျော့အက်ဒွပ်စ်ကစ် (၁၈၂၅ - ၇၅) ။ ။ တောင်ပိုင်းပြည်နယ်စု စစ်တပ် ဝိုင်းချုပ်ကြီးတစ်ဦး။

ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးကြီးတွေ ငိုနေကြတာ”
“အမျိုးသမီးကလေးတွေကရော ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ”
“အိုး . . . ကျွန်မ မငိုပါဘူးရှင်”

“လူတစ်ယောက် ငိုတာ မငိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိတတ်ဘူး ထင်လို့လား။ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ငိုရတာလဲ”
ရှာလီက မျက်လွှာချလိုက်ပြီး . . .

“အင်း အတော်ကြေကွဲစရာကောင်းတာ။ ကြေကွဲစရာ”
သူတို့ ဘာအတွက် ငိုနေကြသလဲ။ ရှာလီက ရှင်းပြသည်မှာ မခိုင်လုံ။ စစ်ပြီးသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ရှာလီ မမွေးမိကတည်းက စစ်ရေးပြပွဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျင်းပခဲ့သည်။

ဤအမျိုးသမီးကြီးများသည် သူတို့ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် မိဘမောင်ဖွား၊ ချစ်သူ ရည်းစားများအတွက် ငိုကြွေးကြသည် မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က သေလွန်ခဲ့သူတို့အတွက် မည်သူမျှ မငို။ မနှစ်ကမှ ဆုံးရှာသည့် ဖိစို အတွက်ပင် ငိုသူ မရှိ။ စင်စစ် သူတို့ ငိုသည်မှာ အယူအဆတစ်ခုအတွက်၊ စိတ်ဝေဒနာ တစ်ခုအတွက်။ ရှာလီမျက်ရည်သည်လည်း ထိုအယူအဆအတွက် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာဖြစ်သည်။

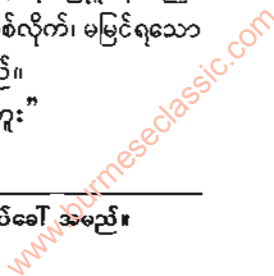
စစ်ပြန်များအနက် နီးဂရိုးလူမည်းကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ ကျွန်ပိုင်ရှင် လူဖြူများကို သစ္စာခံမြဲခံကာ တောင်ပိုင်း ပြည်နယ်စု တပ်များဘက်မှ ဝင်တိုက်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။

ကိုသည် ပရိသတ်၏ ပြောသံဆိုသံများကို နားထောင်ရန် ဆင်ဝင် လှေကားအောက်ဆုံးဆင့်အထိ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူငယ်တစ်ဦး၏ဘေးတွင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူငယ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အောင်မြင်သော အမေရိကန် လုပ်ငန်းရှင် ကလေးတစ်ဦးနှင့်တူသည်။ သို့သော် ဦးနှောက်ပျက်သူကဲ့သို့ ပြုမူနေသည်။ ဘက်လစ်* မှ သူ့ရူးလို အော်ဟစ်နေသည်။ ဦးထုပ်မြှောက်ပစ်လိုက်၊ မမြင်ရသော ရန်သူကို လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြလိုက် လုပ်နေသည်။

“ငါတို့ကို မနိုင်နိုင်တော့ဘူးကွ။ မနိုင်နိုင်တော့ဘူး”
ကိုက . . .

* လန်ဒန်မြို့ ဘက်သယ်ဟန် စိန့်မေရီ စိတ္တစေးရ၏ အရပ်ခေါ် အမည်။

“သူတို့နိုင်တုန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ထက် အများကြီးသာတာပဲ”
ထိုလူငယ်က ဦးထုပ်ကို လူအုပ်ကြီးပေါ်သို့ နောက်ထပ် မြှောက်ပစ်
လိုက်ပြန်ပြီး

“လက်နက် သာချင်သာမယ်။ ရိက္ခာ သာချင်သာမယ်။ ဗိုလ်ချုပ် မသာ
ပါဘူး။ စစ်သား မသာပါဘူးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား သိပ်စိတ်ကြွနေပါကလား။ ဒါတောင် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်
ကွာနေလို့”

“ကျွန်တော့်ကိုမေးနေတဲ့လူက ယန်းကီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်က မေးနေတာပါ”

“ခင်ဗျားဖြေပုံ မဆိုးဘူး”

လူငယ်သည် စစ်ရေးပြပွဲမှ မျက်စိတစ်ချက်ခွာပြီး မေးသူကို လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။

“ဟဲလိုး ဒေါက်။ မစ္စတာကွိုပါလား”

ကို အံ့ဩသွားသည်။

“ယား”

လူငယ်သည် မြင်းစီးသွားသည့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းအဘိုးကြီး
တစ်ဦးကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ပြုံးလျက် လက်မြှောက်ပြသည်။

“အတော်ခန့်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ”

ကိုက ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေလေ”

“ခင်ဗျားအဖေက ပြည်တွင်းစစ်ထဲ ပါသလား”

“မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား။ ဒီမြို့ကို ဘီးစိပ်နဲ့ တိုက်ရှာတောင် စစ်ထဲ
မပါဖူးတဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုက . . .

“စစ်ပြန်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်လို လူစားတွေလဲ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလူတွေပေါ့ဗျာ”

တောင်ကာရိုလီနာပြည်နယ်ကို ကိုယ်စားပြုသော အမျိုးသမီးကလေး
နှစ်ဦး စီးလာသည့် လေးဘီးတပ် မြင်းလှည်းတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ အမျိုးသမီး
ကလေးများက ထိုလူငယ်ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သွားသည်။ လူငယ်ကလည်း ပြန်လှန်

အလေးပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နလပိန်းတုံးစကားပြောနေသလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အမေရိကန်
လူမျိုးအကြောင်းပြောလို့ ပြောရဦးမယ် မစ္စတာကွို။ ကျွန်တော်တို့မြို့လောက်
အမေရိကန်စစ်စစ်တွေ မွေးထုတ်တာ တစ်ပြည်လုံးမှာ ပြည်နယ်အလိုက်တောင်
မရှိဘူး။ ပြည်ထောင်စုကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို တစ်ပြင်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သမိုင်းရဲ့ အကြီးဆုံးဖြစ်ရပ်ကိုတော့
ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ မေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေ
မဟုတ်တော့ဘူး။ အမေရိကန်လူမျိုးလဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုလူငယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး

“ကဲ စစ်ရေးပြပွဲလည်း ပြီးတော့မယ်။ တစ်နေ့လုံး ပျော်ထားတာတွေ
အကြေးဆပ်ရတော့မယ်။ ည အလုပ်ပြန်လုပ်လိုက်ဦးမှပဲ”

ထိုလူငယ်ကို ကွို သဘောကျသည်။ သူ့စိတ်တွင် ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာ
ဝက်စ်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

“ကျွန်တော်က အားရက်မှာ အလုပ်လုပ်တာ သတင်းစာတစ်ခုပဲရှိတယ်
ထင်တာ”

လူငယ်က ရယ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်က အလုပ်ကြိုးစားတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ မစ္စတာကွိုကို
တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိနေတာ ကြာပြီ။ တစ်နေ့နေ့ကျ
လာတွေ့ပါဦး။ သွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် စစ်စကားတွေပြောတာ ခင်ဗျားတော့
နားငြီးမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဘိုးတစ်ယောက်၊ ဦးလေး သုံးယောက် အဲဒီ
စစ်မှာ ကျဆုံးခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ဘူးဗျာ”

စစ်ရေးပြပွဲပြီးဆုံး၍ လူစုကွဲသွားလေ၏။ ဆင်ဝင်ပေါ်တွင် သူနှင့်
ရှာလီတို့ သားအမိ မြေးအဘွားသာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ ဖိတ်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စား
စရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ပညာလည်း ရပါတယ်”

“ကျွန်မဆီ အလည်လာဦးမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကျွန်တော် အိမ်လည်လေ့ မရှိပါဘူး”

“ရှင် ကျွန်မနဲ့နေရတာ သဘောမကျဘူးလား။ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့
မထင်ဘူးလား”

“ဒီမေးခွန်းမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူး”

ကို၏ မျက်လုံးသည် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်နေသည်။ ထိုမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ ယခု မေးပြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖျော်စရာကောင်းပါတယ်”

ဝန်ခံစကားသည် သူ့မျက်နှာကို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားစေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဟိဒွန်ဝါဒီ* မဟုတ်ဘူး”

ရှာလီသည် ကို ပြန်သွားသောအခါ ဟိဒွန်ဝါဒီ ဆိုသော စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အဘိဓာန်တွင် ရှာကြည့်ရလေ၏။

ထိုနေ့ည ရှာလီတို့သားအမိ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အတူရှိစဉ် မိခင်ဖြစ်သူက

“ရှာလီ၊ သမီး ဒီနေ့ညနေ သိပ်အရေးပေးတဲ့ ဓစ္စတာကို ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အမေကလည်း မသိဘူးလား၊ ပိုစံသတင်းစာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်မယ့် လူလေ။ လူတိုင်းက သူ့ခေါင်းကြီးတွေကို ကောင်းလှချည်ရဲ့လို့ ချီးမွမ်းနေရ တဲ့လှပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေ မေးနေတာက သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်က လာသလဲ။

သူ့ညာတီသင်္ဂဟက ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဒါပြောတာလား။ သူက နယူးယောက်က လာတာပါ။ စာပေသမားလေ။

အမြဲတမ်း လေ့လာမှတ်သားနေတာပဲ။ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လည်း ရေးနေတယ်”

“သူ့ညာတီသင်္ဂဟကရော”

“ဪ... ဒါကတော့ ဖြေရတာ နည်းနည်းခက်တယ်။ အစကချီ ပြောရရင် သူက မိဘမဲ့လိုလိုဆိုပါတော့ မေမေရယ်”

“မိဘမဲ့လိုလိုဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

* ဂရိဘာသာဝေါဟာရ ‘ဟိဒွန်’ မှ လာသည်။ ဖျော်ရွှင်မှုဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ အဖျော် အပါး၌ အာရုံလိုက်စားခြင်း။ ဂရိဒဿနဗေဒပညာရှင် အရစ်တီပတ်စ်၏ အယူအဆမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ဝါဒ။ အာရုံငါးပါးလိုက်စားခြင်းဖြင့် သိန္နိသုခတို့ ရရှိသည်ဟု ယူဆသော သဘောတရားဖြစ်သည်။ ၁၉၇၄ ခု၊ ဧပြီ၊ ၁၄ ရက်တွင် ဘရင်ဂျီ ပုပ်ရဟန်းမင်း က အိစတာသဝဏ် ထုတ်ပြန်ရာ၌ “ဟိဒွန်ဝါဒသည် ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်၏ ဇောက်ပြန် မှားယွင်းသော တရားတော်ဖြစ်နေသည်။ ထိုတရားသည် အန္တိမအခြေ၌ တံလျှပ် ဒဿန ပင်ဖြစ်သည်” ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

“အဲဒါ အဆန်းကြယ်ဆုံးအပိုင်းပဲ။ ကျွန်မ အားလုံးတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ လုပ်ငန်းသဘော၊ လျှို့ဝှက် စကားသဘော ပြောပြထားတာဆိုတော့ ဒီကိစ္စကတော့ ရေငံ့နေဦးမှဖြစ်မယ် မေမေ”

“သူ့ညာတီသင်္ဂဟအကြောင်းကို ကုန်စင်အောင်မသိဘူးလို့ သမီး ဆိုလို တာပေါ့”

“အကြမ်းသဘောပြောရရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“သူ့ဇာတ်ယာယီ ကုန်စင်အောင်မသိဘဲ အငှားအိမ်မှာတွေ့တာနဲ့ သမီးက ဆွဲလွဲပြီး မိတ်ဆွေစာရင်း သွင်းလိုက်ရောလား”

“ဆွဲလွဲပြီးဆိုတဲ့စကားလုံးကတော့ သမီးတွေရဲ့ ယောက်ျားကလေး အပေါင်းအသင်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေလုပ်တဲ့သူတွေ ချိန်ချိန်ဆဆသုံးရမယ့် စကားလုံးမျိုးပါ။ မေမေ နားမလည်ဘူးလားဟင်။ ကျွန်မက ဒီမိုကရက်ရှင်”

မစ္စက်ဝေလင်က လေသံမာမာဖြင့်

“ဒါက ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတွေ မလုပ်အပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးအေ” ဟု ပြောသည်။

ရှာလီက သူ့ဆံပင်ကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်၍ ဖြီးသင်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် အကြာကြီး ရယ်နေသည်။

“မေမေမို့ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရက်လေခြင်း မေမေရယ်”

“သမီး ဒီသူငယ်ကို သဘောကျနေသလား”

မစ္စက်ဝေလင်က ဆက်မေးသည်။

“သူ့အပေါ် သမီး တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

မစ္စက်ဝေလင်က သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပြီး

“တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်” ဟု ကုလားထိုင်ပေါ် ခွေခွေကြီးထိုင်ကာ

သူ့စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“တို့များခေတ်တုန်းကတော့ ဒါမျိုး ကြား မကြားဖူးပေါင်”

ကွဲသည် ဂလောက်စိစက်စတာလမ်းအိမ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက စစ်ရေးပြ အတွေ့အကြုံကို သူ့ အလွန် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ သို့သော် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော တိုဖြစ်ရပ်အစဉ်သည် သူ၏ ဆန်းစစ်မှုကို အံ့တုနေသည်။ သူ ကြားခဲ့သမျှ မြင်ခဲ့သမျှသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ စိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်စရာပင် ကောင်းသည်။ ရှာလီနှင့် ပြောခဲ့ရသည့် စကားများသည် သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည်။

စောစောပိုင်းက သူ စိတ်ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုမူ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က အိုင်ယာလန်တော်လှန်ရေး ပြည်ပြေးဘဝကို ဘာကြောင့်များ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေရပါလိမ့် ဟူ၍လည်း တွေးနေမိသည်။ သူသည် အဘိုးကြီးအိမ်တွင်နေပြီး အဘိုးကြီးကို သူ့လျှို့ဝှက်နေရသလို ဖြစ်နေသည်။

ကွဲသည် နီကိုလိုဗီးယပ်၏ အပြောအဆိုက အိုင်းရစ်လူမျိုးနှင့် မတူသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အိုင်ယာလန်သူပုန်တစ်ဦးဖြစ်၍ ၁၈၅၂ ခုနှစ်က ပြည်ပြေးခဲ့ရသည် ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကိုယ့်နိုင်ငံသို့ ကိုယ် ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးတွင် လျှို့ဝှက်ချက် ရှိ၍ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို မြဲထားသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ ဘာမျှ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် လုပ်နေစရာမရှိ။ သို့သော် တစ်အိုးတစ်အိမ်တည်း အတူနေပြီး တစ်ဦးလုပ်သမျှကို တစ်ဦးစိတ်ထဲက သံသယ ရှိနေပါလျက် ယုံဟန်ဆောင်နေရသည်မှာမူ မလျော်လှချေ။ နီကိုလိုဗီးယပ်နှင့် သူ့ဆက်ဆံရေးတွင် ရိုးသားပွင့်လင်းမှု ကင်းမဲ့နေရသည့်အတွက် ကွဲ လိပ်ပြာ မသန့် ဖြစ်နေရသည်။

ကွဲထက် အနည်းငယ်နောက်ကျ၍ နီကိုလိုဗီးယပ် ရောက်လာသည်။ သူ့ဖိနပ်သည် ခါတိုင်းလို ပြောင်မနေ။ ဖုန်အနည်းငယ်ကပ်နေသည်။

“စစ်ရေးပြပွဲ မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ရှောင်လို့မှ မလွတ်နိုင်တာ မမြင်ဘဲ ဘယ်နေမလဲလေ”

ကွဲက မြင်ခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။

“မြင်သာတဲ့နေရာက ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား”

ကွဲက အလွန်မြင်ကွင်းကောင်းကြောင်း၊ မစွက်ဝေလင်၏ အိမ် ဆင်ဝင်မှ ကြည့်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ကျုပ်လည်း ရဲ့ရဲ့တောက် စစ်ရေးပြပွဲကြီးကို မြင်ခဲ့ရပါသလား”

နီကိုလိုဗီးယပ်က ခန်းခနဲ ပြောသည်။ သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့စိတ်ကူးများကို ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်အန်နေသည်။

“ပြည်တွင်းစစ်ပြီးကာလ တောင်ပိုင်းရဲ့ စစ်ပြန်ကိုးကွယ်တဲ့ဝါဒကို ဘယ်စာရေးဆရာကမှ ဖွင့်မချသေးဘူး။ ဘယ်ယဉ်ကျေးတဲ့နိုင်ငံမှာမှ ဒီလိုဟာမျိုး မရှိသေးဘူး။ တောင်ပိုင်းရဲ့အသိဉာဏ်ဟာ ဒီ ဒွန်းစဏ္ဍားတွေရဲ့မှာ ဦးညွှတ်ခိုင်း ခံနေရတယ်။ စစ်ပြန်ဝါဒဆိုတာ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အယုတ်ညံ့ဆုံး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမူပဲလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ဘားနဲ့ မိုလော့* တို့တောင် ဒီယူနီဖောင်းဝတ် နတ်စုတ်နတ်အိုတွေလို နတ်ကိုးသူတွေကို မညှဉ်းဆဲဘူး”

“တောင်ပိုင်းသမိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အယူအဆတွေက ဘယ်က ရတာလဲ ပါမောက္ခကြီးရဲ့”

“လေ့လာတာပေါ့ဗျ။ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်နေတာ ၃ နှစ်ရှိပြီ။ ကျုပ်နားတွေ၊ မျက်စိတွေကို အမြဲအသုံးချနေခဲ့တာ”

ကွဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူ့စိတ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု အိုင်အမာချလိုက်သည်။ သံသယများကို မပယ်ဖျောက်နိုင်သရွေ့ သူ့ကိုယ်သူ ရိုးသားသည်ဟု ထင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သူသည် နီကိုလိုဗီးယပ်၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား မဟုတ်။

“ကျုပ်အမြင်တွေက ထူးခြားလှပြီလို့ မထင်စေချင်ပါဘူး။ နာမည်ကျော် တောင်ပိုင်း သမိုင်းဆရာတွေလည်း ရေးနေတာပါပဲ”

ကွဲက သူ့ဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကမှ တောင်ပိုင်း သမိုင်းဆရာတွေရေးတာ မဖတ် ဘူးဆို”

နီကိုလိုဗီးယပ်က ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် ဝန်ခံဦးမယ်။ သုံးရက်လောက်တုန်းက ကျုပ် အနှစ်အစိတ်လောက်

* သမ္မာကျမ်းစာတွင် ခါနာန်ပြည်ဟုဖော်ပြသော လက်ရှိ အစွေးနိုင်ငံနေရာ၌ ရွေးက နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ဆီးရိုက်လူမျိုးတို့ ကိုးကွယ်သည့် သားဆုပန် ဘားနတ်ဘုရားနှင့် ကလေးသူငယ်၏ သွေးဖြင့် ယစ်ပူဇော်ရသည့် မိုလော့နတ်ဘုရား၊ ၎င်းတို့အကြောင်းကို ဓမ္မဟောင်းကျမ်း ယေရုဗိ အနာဂတ္တိကျမ်း (၃၂:၃၅) တွင် “သူတို့၏ သားသမီးများ ကို မောလုပ်ဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ ဟိန္ဒူသား၏ ကုန်းချိုင့်၌ရှိသော ဗားလဲဘုရား၏ ကုန်းတို့၌ တည်လုပ်လေပြီ” ဟု ဖော်ပြသည်။ ဝတ်ပြုရာကျမ်း (၁၈:၅၁) တွင်လည်း သင်၏သားသမီးတို့ကို မောလုပ်ဘုရားအား မီးဖြင့် ဓပူဇော်ရဟု ရေးသည်။

လုပ်လာခဲ့တဲ့ အကျင့်ကို ဖျက်လိုက်တယ်။ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်ကလေးတစ်ခုမှာ သမိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ်တွေ့တာနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တယ်”

ကိုသည် ဗိုလ်မှူးဘရွတ်ပြောသောစကားကို ကြားယောင်နေသည်။ ထိုစကားမှာ . . .

“ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးတယ်ထင်တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တော့ ရုပ်တစ်မျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမျက်နှာပေါက်ပါပဲလေ”

“ကျုပ်ဝယ်လာခဲ့တဲ့စာအုပ်ကလေး ပြရဦးမယ်”

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သားရေဖုံးစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကိုယူပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာသည်။ စာအုပ်ပေါ်မှ ဖုန်များကို ပါးစပ်နှင့် မှုတ်ထုတ်သည်။

ကိုစိတ်ထဲတွင် ‘သုံးရက်လို့လည်း ဆိုသေး၊ ဖုန်တွေလည်း မှုတ်ထုတ်နေရသေး’ ဟု မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေးကာလအကြောင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံရေးထားတဲ့ စာအုပ်ပေါ့။ ခင်ဗျားကို စာပိုဒ်ကလေးတစ်ပိုဒ် ဖတ်ပြမယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျား အမြင်မှန်ရမယ်”

နီကိုလိုဗီးယပ် ထိုင်လိုက်၏။ စာရွက်များကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်၏။ ကိုက အနီးတွင်ကပ်ကာ ဖူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မတွေ့တော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဖတ်ပြနေလည်း မထူးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ခေတ်က သက်ကြီးစကား သက်ငယ်မကြားချင်တဲ့ ခေတ်ပဲ”

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် စကားပိတ်ပြောလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ပြာကို စားပွဲပေါ်မှ ပြာခွက်ထဲတွင် ခြွေချရန် ကုန်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူပေါင်ပေါ်မှ စာအုပ်ကလေး အောက်သို့ ကျသွားသည်။ စာအုပ်ထဲမှ စာတစ်ရွက် ကို ခြေထောက်နားသို့ လာကျသည်။ ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

စာကလေးတစ်စောင်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာရေးထားသည်။ မှန်မှန် မွှားမွှားသာ ထင်တော့သော်လည်း လက်ရေးထင်ရှား၍ ကိုအဖို့ မကြည့်ချင်မြင်ရက်သား ဖြစ်နေ၏။

ဟင်နရီဂျီဆာဇေ

၃၆။ ဝါရှင်တန်လမ်း

ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကိုက စာအုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။ နီကိုလိုဗီးယပ်က စာအိတ်ကို မကြည့်သလိုနှင့် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို ဖြူနေ၏။

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် စာအုပ်ကို တဖျပ်ဖျပ် လှန်နေသည်။ ဘာမျှမပြောလို။ ဘာမျှမလုပ်လို။ မသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့သဘောကို ကို နားလည်သည်။ သို့သော် ကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့။ နီကိုလိုဗီးယပ်ရှေ့တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ပြီး . . .

“ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားမကြိုက်မယ့်စကား ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတဲ့ ခင်ဗျားဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ယုံရခက်ကြီးဖြစ်နေတာ ကြာပြီ”

“အား ယုံစရာမလိုပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်မနေပါနဲ့လေ”

နီကိုလိုဗီးယပ်က စာအုပ်မှ မျက်နှာမခွာဘဲ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ရိုးရိုးပဲပြောမယ်။ စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်”

“ဒါလည်း ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်စရာမလိုပါဘူး”

ပါမောက္ခကြီးသည် မနေသာတော့သည့်အဆုံးမှ ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ ဆိုပါဦး။ ဘယ်သူ့နာမည် တွေ့သလဲ”

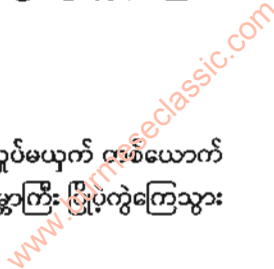
ကိုသည် ပါမောက္ခကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သံမဏိလို ခိုင်မာသော သူ၏စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင်မှုကိုလည်း ရိုးကျူးမိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်း သွေးရောင်မရှိ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံး ငြိမ်သည်။ သူ့အသံ ပြောရိုးပြောစဉ် ပုံမှန်သည်။

“ကျွန်တော် ထင်တော့”

ကိုက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဆီကို လိပ်တပ်တာနဲ့ တူတယ်”

အကြာကြီး ငြိမ်နေသည်။ နစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်မယှက် ထူးစိယောက် မျက်လုံးကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုအဖို့ ကမ္ဘာကြီး ပြုပြင်ကြံသွား

သည်ဟု ထင်မိ၏။ စူးရှသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက သူ့မျက်လုံးထဲကို ဖောက်ထွင်းစူးဝင်နေသည်။

နီကိုလိုဗီးယပ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ခွင်းလိုက်သည်။ သူ့အသိဉာဏ်က သူ့စိတ်ခံစားမှုကို အောင်နိုင်လိုက်၍ ငြင်းချက်ထုတ်ရန် မကြိုးစားတော့။

“ကဲ . . . ဒီတော့၊ ဒီတော့”

ကွီ၏အကြည့်တွင် သူ တုန်လှုပ်စပြုလာသည်။ ဇရာရိပ်သန်းနေသော သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ချောက်ချားမှု ပေါ်နေသည်။

ကွီသည် သူ့နှုတ်မှ ထွက်သွားသော သူ့စကားကို သူ အံ့ဩနေမိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆက်နေမယ်ပေါ့”

ကွီအသံက ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားနေစေချင်သရွေ့ နေပါဦးမယ်”

နီကိုလိုဗီးယပ်သည် ပြုလဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ကွီသည် ပန်းနုရောင်သန်းကာ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်နေသည့် အနောက်ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်နှင့် နိုင်ငံရေးသစ္စာဖောက်ကြီး၊ ထောင်ထွက်ကြီး၊ သစ္စာတရား အခေါင်းပါးဆုံး မိတ်ဆွေတူကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေသည်။ ကံကြမ္မာသည် ကွီ၏မေးခွန်းများကို ဖြေကြားရန် စာအိတ်ကလေးကို သူ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေ၏။ စာအုပ်ကလေးသည် ပါမောက္ခကြီး ငယ်စဉ်က စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အခြားပစ္စည်းမှန်သမျှကို သဲလွန်စ မပေါ်အောင် အကုန်အစင် ဖျက်ဆီးပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤစာအုပ်ကလေးကိုကား အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သိမ်းမြဲ သိမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ထိုစာအုပ်ကလေးအကြား၌ သူ့ကို စွဲချက်တင်မည့် စာကလေးသည် နှစ်ပေါင်း ၃၀ လုံးလုံး မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ညပ်နေခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခဏ၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာရန် စောင့်စားနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဟင်နရီဂျီဆာဖေ။

ဤနာမည်သည် ရိုးသားသူတိုင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာသော သစ္စာဖောက်ခြင်း၊ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ ကတိယွင်းခြင်း၊ မရိုးသားခြင်း စသော ဝေါဟာရများနှင့် သံတူ

ကြောင်းကွဲ ဖြစ်သည်။ ဤနာမည်သည် နိုင်ငံရေးအဘိဓာန်မှ နာမည်ပျက်ခြင်း၊ သတင်းပုပိခြင်း၊ အသရေယုတ်ခြင်း စသော ဝေါဟာရများကို ဆာဖေဝါဒ ဆိုသော စကားလုံးဖြင့် အစားထိုးသည့်နာမည် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် အဲဒီလူပဲ။ ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

ကွီသည် ပြတင်းပေါက်မှကျော်၍ နေဝင်ချိန်ခွင်းကို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ အိုင်ယာလန် သူပုန် ပြည်ပြေးကြီး နီကိုလိုဗီးယပ်ကို သူ မနှစ်မြို့ဟု ဆိုလျှင် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို စွန့်သူ ဆေတန်* ဆာဖေကို သူ စက်ဆုပ်သည်။ ဘာကြောင့် ဤလိုလူမျိုးနှင့်အတူ ဆက်နေရန် ရူးရူးနှမ်းနှမ်း သူ ကမ်းလှမ်းမိပါလိမ့်။

ဤအပြုအမူမျိုး၏ သိပ္ပံနည်းကျ ဝေါဟာရကို သူ သိသည်။ အယ်လ်ထရူး အစ်ဇင်၊ အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုတွင် ဘဝပီတိ ရရှိနိုင်ကြောင်း ဖိဖိက သူ့ကို အာမခံခဲ့၏။ သို့သော် ဒါ ဘဝပီတိလား။

“ခင်ဗျား ဇာတ်ကြောင်းစုံ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်”

“ကြားဖူးမှာပေါ့။ အစ္စကရိယော့လို လူတိုင်း သိနေတဲ့ နာမည်ပဲ။ လူတွေ ကျုပ်ကို အခဲမကြေပုံတော့ ပြောမပြနိုင်အောင်ဘဲ”

သူ့အသံတွင် အရှက်ထက် နာကြည်းမှု လွှမ်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာ သွေးရောင်ပြန်သန်းလာသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းနီလာသည်။ သူ့လက်၊ သူ့မျက်လုံး ငြိမ်လာသည်။ မဟာချောက်ချားမှုကြီးသည် ပေါ်လာပြီး ပြန်ပျောက်သွားသည်။ အခန်းကလေးသည် နဂိုနေမပျက်။

“တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားကို အကုန်ပြောပြမယ်လို့ ကြိုထားတာပါ”

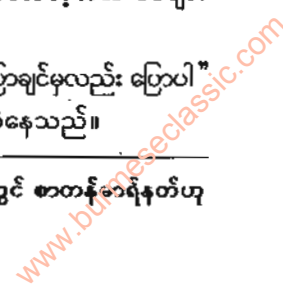
ဆာဖေက ပင်ကိုသံမပျက် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မှန်းထားတာထက် စောနေတယ်။ ကျုပ်သေတဲ့အထိ ခင်ဗျား နှုတ်လုံမှာပဲလို့ ယုံပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချသာ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်မှလည်း ပြောပါ”

ဆာဖေ၏မျက်လုံးများသည် နူးညံ့မှုဖြင့် ရှုန်းလဲ့နေသည်။

* ခရစ်ယာန်ဘာသာတွင် အကြီးဆုံးနတ်ဆိုး။ သစ္စာကျွမ်းစာတွင် စာတန်ခေါ်ရန်ဟု ရေးသည်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာက လူတိုင်း ယုံရဲတဲ့ မျက်နှာပါဗျာ”

တယ်လီဖုန်း ခေါ်သည်။ ဝက်စံက အပြင်သွားစရာရှိ၍ သူ့ကို အလုပ် ဆင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဆာဖေသည် စကားတတ်တတ်ပြောလာသည်။ ကိုကို ပြောတာထက် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသလို ပြောသည်။ သူ့ဘဝအပြီးအပျက်ကြီး ထဲသို့ နောက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ အလင်းရောင်ကွယ်လာပြီး ဆည်းဆာရောက် ဆည်းဆာမှ ညချမ်းဝင်လာသည်။ သူက စကားအမျှင်မပြတ်။ ကိုက တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြောဘဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကို ကိုယ် မုန်းဖို့အကြောင်း မပေါ်တာ ဘုရား မ တာပဲ။ ကျုပ်မှာတော့ အကြောင်းရှိခဲ့တယ်။ ဒါ ကျုပ်ဘဝရဲ့ မချမ်းမြေ့ ရတဲ့ အရင်းခံအချက်ပဲ။ ကျုပ် မုန်းတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ ခုလည်း မုန်းတုန်းပဲ။ ဝေလင်ကိုလည်း မုန်းတာပဲ။ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို လှည့်မကြည့်ချင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူက ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ မေတ္တာစေတနာသဒ္ဓါတွေ စွန့်ကြဲခဲ့တယ်လေ”

ရှာလီဝေလင်ကို ပါမောက္ခကြီး ဘာကြောင့် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကို ကို သဘောပေါက်လာသည်။

လေကလေး တဖြူးဖြူးဝင်လာသည်။ ဆာဖေသည် ဆေးလိပ်ကို လုံးဝ မဖွာအားဘဲ တစ်လိပ်တိုသွားရင်း တစ်လိပ်ညှိရင်း လုပ်နေသည်။ စကားကိုသာ ကရားရေလွတ် တတ်တတ် ပြောနေသည်။

“ကျုပ်က စိတ်ထက်တယ်။ ကျုပ်ကို ရိုက်ရင် အမြီးနဲ့ခဲတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ စော်ကားမော်ကားလုပ်ရင် ကမ္ဘာမကြေဘဲ။ လက်တုံ့ပြန်တယ်။ သူသေကိုယ်သေ ပြန်လုပ်တာ။ ကျုပ်ပြန်လုပ်တော့ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားတာပေါ့။ ကျုပ်ဘက်မှာ ယုတ်မာတဲ့ နီဂရိုးတွေ။ စက္ကလလို လူဖြူတွေထက် သာတဲ့လူ တွေသာရှိရင် ပြည်နယ်သမိုင်းကို ဒီလက်က ရေးနေမှာဗျာ။ သိလား”

ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်က ဒီလို လက်တုံ့ပြန်တော့ သူတို့က ဘာပြန်လုပ်သလဲ။ ဝိုင်းပယ် တယ်။ မိန်းမယုတ်တွေ၊ ခွေးစုတ်တွေ လုပ်တဲ့အကျင့်လေ”

ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ကမ်းနေတဲ့ လက်တွေလည်း ရှိတာပဲ။ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့ တဖောက်ကန်းတွေထက်ပိုပြီး သမစိတ္တမျှတဲ့လူတွေ ရှိတယ်။ ကျုပ်က နိမ့်ထားလို့ရတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အသိုင်းအဝိုင်းသစ်မှာ ကျုပ် ဘုရင်ပြန်ဖြစ်

တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရင်လိုတော့ ဘယ်ပြန်ဖြစ်တော့မလဲ” ဆက်ပြောနေသည်။

“အင်း ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် သူတို့လည်း နာနာဆုံးမချင်တယ်။ အပေါ်စီးနဲ့ စောင်မတာ။ ဆမာရီတာန* လုပ်တာကို ဆုံးမချင်တယ်။ သူ့ကို ဆုံးမရင်း သူ့ အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ဆုံးမရတာပေါ့။ သူ ငွေပြန်လိုချင်တဲ့အခါ မရ စေရဘူး။ ကျုပ်က အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးနဲ့ နေနိုင်ရမယ်။ သူ ကျုပ်ကို အရေးယူ လို့ မရစေရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ငွေကိစ္စ ကြေးကိစ္စ မနိုင်ဘူး။ ပြုတ်ကုန်တယ်။ အများစုက ဘာလုပ်သလဲ။ ရာဇဝတ်မှု လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းလှောင်ကြ တယ်။ ကျုပ် ဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားပြီး အိပ်မပျော်တာ ဉ နစ်ရှိပြီ။

“ကျုပ်ဘဝကို သင်ခန်းစာယူ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ခံတိုက်လို့မရဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားဗျာ။ သူတို့မှာ အများစုအင်အားရှိတယ်။ အဲဒီအများစုအင်အားကို သုံးဖို့ရာ ဝန်လည်းမလေးဘူး။ အရှက်လည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လက်မမြှောက် ပါဘူး။ ကျုပ်က တိုက်ရင်းသေမယ့်လူ။ သေတဲ့အချိန်မှာတောင် ပသီဖြားတစ်စင်း** တော့ ပစ်သွားဦးမယ့်လူ။

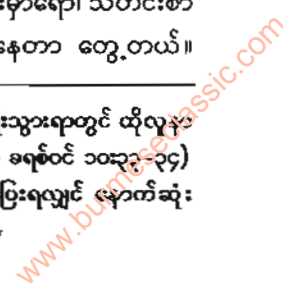
“ဒါကြောင့် ပြန်လာတာ။ ဒီမှာ ပြန်သေမယ်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ ပြန်သေမယ်။ တခြားမှာသေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့် တယ်။ ကျုပ်ကိုမွေးတဲ့ အမေတောင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၅ဝက ကျုပ်လက်ပေါ်မှာကြီးတဲ့ ဂျင်နီဝိန်တာအိမ်ကို တောက်လျှောက်လာခဲ့တာ။

“ညစာ စားပွဲမှာ သူတို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေ ရယ်ရတယ်။ ဘရွတ်က အပြောဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်တိုပုံမျိုးနဲ့ ကြာရှည်မဖြစ်ဘူး။ စရာထောင်းလာ မျိန်မှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကလေး နေချင်တယ်။ ကျုပ် ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ပြီး စုထားတဲ့ ငွေကလေးနဲ့”

အခန်းထဲတွင် မှောင်လာသည်။ ဆာဖေအသံ ညင်သာလာသည်။

“အဲဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားကို တွေ့တယ်။ စာပေလုပ်ငန်းမှာရော၊ သတင်းစာ လုပ်ငန်းမှာရော၊ ကာယဗလလုပ်ငန်းမှာရော တိုက်ပွဲဝင်နေတာ တွေ့တယ်။

* သမ္မာကျမ်းစာလာ ကရုဏာရှင်။ “ရှုမာရီလူတစ်ယောက်သည်ခရီးသွားရာတွင် ထိုလူမှာ ရှိရာသို့ရောက်၍ မြင်သောအခါ ကရုဏာစိတ်ရှိသည်နှင့်— (ရှင်လုက ခရစ်ဝင် ၁၀ဆူ-၃၄)
** ရှေးခေတ် ဝသီမြင်းစီးဖြားသည်တော်တို့ စစ်ပွဲ၌ ဆုတ်ခွာပြေးရလျှင် မှောက်ဆုံး လူက မြားတစ်စင်း ပြန်ပစ်သည့်အလေ့။

ကျုပ်က တိုက်ရဲတဲ့လူမျိုးမှ ကြိုက်တာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့တာ။ ခင်ဗျားက တခြားလူတွေလို ကျုပ်ကို ကန်မထုတ်တာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်”

“ဒီနေရာမှာ ကျေးဇူးတင်တာတွေဘာတွေ မလိုပါဘူးဗျာ”

ကွို မီးထွန်းသည်။ အဘိုးအိုကြီးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခင်စရာမင်စရာ တစ်ကွက် မရှိ။ သို့သော် ကွိုသည် နောက်ကြောင်းပြန်တွေးပြီး ဝမ်းနည်းတတ်သူ မဟုတ်။ သူ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ပြီးပြီ။

အဘိုးကြီးရှေ့တွင် သူ ရပ်လိုက်သည်။

“ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်”

ကွိုသည် နာမည်ကို အသံမြင့်၍ ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ နေသွားကြတာပေါ့။ ကဲ... ညစာ သွားစားကြစို့”

ဆာဖေသည် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကွိုလက်ကို သံပြုတ်တူနှင့်ညှပ်သည့် ပမာ ညှစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်ဝေနေသည်။

“ဘုရားသခင် စောင်မပါစေဗျာ။ ခင်ဗျား တကယ့်ယောက်ျားပါပဲ”

ဆာဖေသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ထိုင်ကာ သူ့မိတ်ဆွေကလေးနှင့် ရှာလီတို့ ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ခွဲပစ်ရမည့်အရေး တန့်န့်တွေးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကွိုကလည်း သတင်းစာတိုက်တွင် အလုပ်ရှုပ်ရင်း သူ့ဖခင်ကို သစ္စာဖောက်၊ သူ့ဥစ္စာကို လုယူသည့် ဆာဖေနှင့် မိမိ ပေါင်းဖက် တွေ့နေကြောင်း ရှာလီသာ သိလျှင် ပြောလာဆိုလာမည့်အရေးကို တမြို့မြို့ တွေးနေမိလေ၏။

(၂၃)

ဇန်နဝါရီလတွင် လွှတ်တော် ဆင့်ခေါ်သည်။ ဆောင်းဦးကာလနှင့် ဆောင်းရာသီ တစ်လျှောက်လုံး ပိုစံသတင်းစာသည် အရေးကိစ္စကြီးနှစ်ရပ်ကို မပြတ်မလပ် ဖော်ထုတ်နေခဲ့သည်။ အခွန်ဥပဒေပြုပြင်ရေးနှင့် အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဖွင့်လှစ်ရေးကိစ္စကြီး နှစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုကြီး နှစ်ခုလုံးကို လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ကွိုက တာဝန်ယူ ရေးပေးရသည်။ လွှတ်တော်သည် သူ့ကို ပေယျာလကန် လုပ်ထား၍ မရတော့။ ကိုယ့်ခေါင်းကို တင်းပုတ်နှုတ်

ထုနေသူအား ဥပေက္ခာ ရှုမထားနိုင်တော့သကဲ့သို့ပင်။

ကွိုက နည်းမျိုးစုံနှင့် တင်ပြသည်။ သမိုင်းနည်း၊ နှိုင်းယှဉ်ချက်နည်း၊ နိုင်ငံရေးနည်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနည်း၊ သိပ္ပံနည်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနည်း၊ လူမှုရေး သိပ္ပံနည်း စသည် နည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ကိုးကားရေးသားသည်။

ပိုစံနှင့် သူ့ယုတ္တိကို သဘောကျသည့် ပြည်နယ်အတွင်းရှိ အခြားသတင်းစာ များကလည်း မထောက်မညှာ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုကို ဆက်လက် ပြုလုပ်သည်။

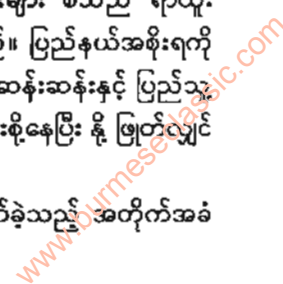
ယခုနစ် လွတ်တော်သည် ‘ရွှေတာခြိုးခြံရေး’ ကြွေးကြော်သံဖြင့် တက်လာသော လွတ်တော်ဖြစ်သည်။ ‘တိုးတက်ရေး’ စကားလုံးသည် လက်သုံး စကားမဟုတ်။ ‘အမြော်အမြင်ရှိရှိ အသုံးစရိတ် လျှော့ချဖြတ်တောက်ရေး’ သည် လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ တစ်ပါတီ တာရှည်ကြီးစိုးသော ပြည်နယ်များ၌ တစ်နေ့တွင် ခြေချော်လက်ချော်နှင့် မတော်မတရားလုပ်သမျှ ပေါ်ကုန်တတ်သည်။ ဤဖြစ်ရပ်မျိုး သမိုင်းတွင် ထပ်မံနား ကြိုတတ်သည်ကို လေ့လာသူတိုင်း သိသည်။

ရာထူးများကို စနစ်တကျ ချဲ့ထွင်သည်။ သစ္စာခံများအား ဆပွားဆတိုး ရက်ရောပေးကမ်းသည်။ ဝန်ထမ်း လစာရိက္ခာကို မဆုံးမပြီ တိုးချဲ့သုံးစွဲသည်။ သို့ဖြင့် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်စိုးသူ လူထုက ဆူပွက်သည်။ မဲဆန္ဒနယ်၏ ဒေါသကို လေးစားကောင်းရမှန်းသိသော ပါတီဆိုင်ရာပိုင်ရာတို့က ပြည်နယ် အသုံးစရိတ်များကို လျှော့ချမည်ဟု ကြေညာသည်။ လွတ်တော်အသံသည် ခြိုးခြံ ရွှေတာရေး ဖြစ်လာသည်။

အောင်ပွဲခံသော အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်လူထုကြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင် ကိုယ် ပြန်ဝင်သည်။ နောက်တစ်ပတ် လွတ်တော် ဆင့်ခေါ်သောအခါတွင်မူ အမတ်မင်းတို့ ပြည်သူ့ငွေအိတ်ကို နှိုက်မြီနှိုက်ကြပြန်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးသည် ဤပြည်နယ်တွင် ယခု ကြုံလာသည်။ အသုံးစရိတ် များကို ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးချဲ့သည်။ ကော်မရှင်များ၊ ဘုတ်အဖွဲ့များ၊ လက်ထောက် ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ၊ တတိယလက်ထောက် စာရေးကြီးများ စသည် ရာထူး အရေအတွက်မှာလည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် များသည်။ ပြည်နယ်အစိုးရကို ကြည့်လိုက်လျှင် ရာထူး အခေါ်အဝေါ်ဆန်းဆန်း၊ တာဝန်ဆန်းဆန်းနှင့် ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာရင်နှို့ကို တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ နှစ်ပေါင်း ၂၀ စသည် မှိန်းစိုနေပြီး နို့ ဖြုတ်လျှင် တအိအိမည့် လူကြီးများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့လုပ်နေပုံကို ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် အတိုက်အခံ

တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို သစ္စာတော်ခံ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပါတီသတင်းစာများက 'ဖြေကြား' ကြသည်။ သို့သော် မနှစ်က အသုံးစရိတ်နှင့် လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်က အသုံးစရိတ် ကွာခြားမှုသည် သတင်းစာထဲမှာ မရှုမလှကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုနှစ် လွှတ်တော်သည် 'ခြိုးခြံရေးအစည်းအဝေး' ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှစ၍ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် သုံးစွဲလိမ့်မည်ဟု အများပြည်သူတို့အား ထင်မြင်သဘောပေါက်စေသည်။ ရုံးဌာနလုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းများအဖို့လည်း အသုံးစရိတ်ငွေ ပိုတောင်းလျှင် ရဖို့နေနေသာသာ လေးချိုးတစ်ချိုး လျော့မသွားလျှင် ကံတော်ပေစွဟု ဆိုရလောက်အောင် စစ်စစ်လိမ့်မည်ဟု အများပြည်သူအား ထင်မြင်သဘောပေါက်စေသည်။

ပိုစ်သတင်းစာ၏ အခွန်စနစ်ပြုပြင်ရေးသည် ဤအခြေအနေနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးသည်။ သို့သော် ကိုသည် လူထု ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ဖန်တီးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် အခွန်စနစ် ပြုပြင်ခြင်းဖြင့် ပြည်နယ်အတွက် မနစ်နာ။ ငွေစာရင်းခေါင်းစဉ် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖိဖိစီးစီး စည်းကြပ်ခြင်းဖြင့် ငွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ဝင်ငွေတိုးလာနိုင်သည်။

အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ အရေးမှာမူ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်က ဒေါ်လာတစ်သိန်း ငွေရင်း မတည်ရမည့်အပြင် နှစ်စဉ်လည်း ထောက်ပံ့သွားရဦးမည်။ အလွန်ကောင်းမြတ်လှပါ၏။ သို့သော် ခြိုးခြံချွေတာရေး လွှတ်တော်သို့ တင်ပြတောင်းဆိုရန် ကျိုးကြောင်း မသင့်မြတ်ဆုံးကိစ္စ ဖြစ်နေပါသည်ဟု ခေါင်းဆောင်များက ဆိုကြသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လာတစ်သိန်းဆိုသည့်ငွေမှာ သူတို့အဖွဲ့အစည်းအကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန် လိုအပ်နေသည့် ငွေကြေးပမာဏ ဖြစ်နေသည်။

လက်ထောက်အယ်ဒီတာကလေးသည် အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဥပဒေကြမ်း မှချ အတည်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဤအရေးသည် သူခေါင်းကြီးကို ပွဲဦးထွက် အောင်မြင်စေခဲ့သည့် အရေးဖြစ်သည်။ သူခေါင်းကြီး၏ အကြောင်းအရာဖြစ်သော 'ပါးစပ်သရမ်း' ကလေးများသည် အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်စေခဲ့သည်။

ဤအရေးသည်ပင် သူ့ကို လူမှုရေးပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့တွေ့စေခဲ့သည်။ ရှာလီအား အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီးရေးပေးမည်ဟု သူ ကမ်းလှမ်းခဲ့စဉ်က လူမှုပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ရပ်အတွက် လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး၏ သိပ္ပံနည်းကျ စိတ်ဝင်စားမှုအဖြစ်သာ ကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုဂေဟာသည် ကွိုစိတ်တွင် ယခုတော့ ၁၆ နှစ်သမီးနှင့် 'ပုံးမရဖိမရ' ဖြစ်နေသည်ဆိုသော အီဇာဘန်ဟိုင်မာ၏ အရေးနှင့် ခွဲခြားမရအောင် ဆက်စပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးဂေဟာသည် သူ့အဖို့ အီဇာဘန်ဟိုင်မာကလေးများ ဤကမ္ဘာမှ လွင့်စဉ် နစ်မြုပ်မသွားအောင် ဆယ်တင်နိုင်မည့် ကိရိယာဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့ပြင် ဤသည်ပင် ရှာလီဝေလင်အတွက် သူ့အကျိုးဆောင်ရန်ရှိသည့် ပထမဆုံးအခွင့်အလမ်းလည်း ဖြစ်ချေသည်တကား။

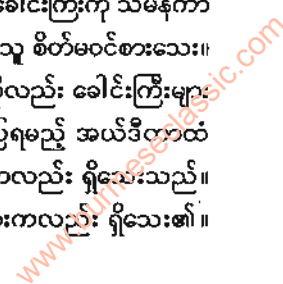
သို့သော် ဂေဟာဥပဒေကြမ်းသည် ကော်မတီအဆင့်တွင် တစ်နေ့သည်။ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးသက်တမ်း တစ်ဝက်ကျိုးသွားသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်လုပြီ။ ဥပဒေကြမ်းက တစ်နေ့ဆဲ။ ကော်မတီလက်မှ လွတ်ကျွတ်လာဦးတော့၊ လွှတ်တော်ထဲတွင် ရှုံးလျှင် မဲနည်းနည်း၊ နိုင်လျှင် မဲနည်းနည်း ဆိုသလို မသေမချာ ဖြစ်နေသည်။ လူထုကလည်း ဥပဒေကြမ်းကို အတည်ပြုစေချင်သည်။ ပိုစ်ကလည်း ကော်မတီကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ထိုးနှက်နေသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့လက်ထောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လွှဲအပ် တာဝန်ပေးထား၏။ သူတို့ဆက်ဆံရေးသည် နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကျေနပ်အားရသော ပုံစံဖြစ်သည်။

ဝက်စ်သည် လှောင်ချိုင့်စံရလျှင် သေချင်စော်နံ့သော ငှက်လိုလူ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်လာရသောအခါ ဝက်စ် စိတ်ပျက်လာသည်။

သူက ခြေလွတ်လက်လွတ်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့တာဝန်သစ်များက နောင်ဖွဲ့လွန်းသည်။ နံနက်စာ စားပြီးကတည်းက လုပ်ငန်းစရာသည်။ ဘယ်အချိန်မှ ပြီးစီးမည်မှန်း မသိရ။ ညတိုင်းလုပ်ရသည့်အလုပ်ကို သူ အစက်ဆုပ်ဆုံး။ ညချမ်းချိန်ခါ ပျော်စရာအလုပ်ကလေးများအတွက် ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အိပ်၍လည်း မဖြောင့်။ သူက တစ်ဝကြီးအိပ်ချင်သည်။ ခေါင်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ခါးချိုးလုပ်ရန် လိုအပ်လှသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်ကလည်း ရှိသေးသည်။

ပိုစ်သတင်းစာသည် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင်သာမက တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပြည်သူထင်မြင်ချက်ကို ခေါင်းဆောင်နေသည့် စင်မြင့်ဖြစ်၍ ခေါင်းကြီးကို သမန်ကာရန်ကာ ရေး၍မရ။ စာအမြောက်အမြား ဖတ်ရ မှတ်ရသည်။ သူ စိတ်မဝင်စားသေး။ အမှန်ပြောရလျှင် သူ နားမလည်သော အကြောင်းရပ်များကိုလည်း ခေါင်းကြီးများ ရေးရသေးသည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်းခန်းတွင် ဖော်ပြရမည့် အယ်ဒီတာထံ ပေးစာများ၊ အကြောင်းပြန်ရမည့် အယ်ဒီတာပေးစာများကလည်း ရှိသေးသည်။ အခြား ထွေလီကာလီ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ငန်းကလေးများကလည်း ရှိသေး၏။

အားလုံးအဆင်ပြေနေလျှင် ထိုသဗ္ဗနာမ်အပေါင်းအလုပ်များကို သူပင်ရင်း အလုပ်၏ သဘောသဘာဝနှင့် ခွဲမရခွာမရ ဆက်စပ်နေသည့် ကိစ္စများအဖြစ် ဝက်စ် ဖျော်ဖျော်ကြီး လက်ခံနိုင်ပေသေး၏။ သို့သော် ကံခေချင်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေ နေသည်မဟုတ်။ လုပ်ရိုးလုပ်မြဲ အောက်ခြေသိမ်း အသေးအမွှေးကလေးများထက် ပို၍ ဆိုးသည်မှာ အခြားသတင်းစာများနှင့် အလားတူစွာ သူ့သတင်းစာလည်း မပြတ်မလပ် အတိုက်အခံလုပ်မှု၊ ဖီလာကန်လန် ဝေဖန်ပြစ်တင်မှုများကို ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းစာဖတ်သူများ၏စိတ်တွင် သတင်းစာအလုပ်ကို ၎င်းတို့သာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရပါက ယခုလက်ရှိ လုပ်ကိုင်နေကြသူများထက် အဆ အရာအထောင်မက သာလွန်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်တတ်ကြပြန်၍ ထိုအထင်မှာ ရိုး၍ပင်နေချေပြီ။ ထိုသူများမှာ ၎င်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို မျှီသိပ်၍ထားနိုင်သည် အထိ နှိမ့်ချတတ်သူများလည်း မဟုတ်ကြပေ။ နေ့စဉ် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှဖြင့် ဖြစ်စေ ပေး၍ ဝယ်ရသူတိုင်း၏စိတ်တွင် ထိုသတင်းစာကို ပြစ်တင်ဆဲရေးရန်ပါ ပေးလိုက်သည်ဟု ယူဆရုံမက ပြစ်တင်ဆဲရေးမှုများကိုလည်း ပြုကြပေသည်။ သတင်းစာဖတ်သူများထံမှ မည်သည့်ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မကြားရခြင်း သည်ပင်လျှင် ထိုသတင်းစာကို အထူးခြားဆုံး၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးသော (ဝါ) ထူးထူး ခြားခြားကြီး ချီးကျူးသမှုကို ပြုကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု အယ်ဒီတာများက ယူဆကြသည်။ သတင်းစာဖတ်သူသည် သတင်းစာတွင်ပါသော အယ်ဒီတာမှတ်ချက် နှင့် အရေးအသားကို သဘောကျ နှစ်မြိုက်သည်ဖြစ်အံ့။ ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ သို့သော် အယ်ဒီတာ၏ အချိန်မီ အပူတပြင်း ထင်မြင်ရေးသားချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှကလေးကိုဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်စက်ကလေးကိုဖြစ်စေ ၎င်းတို့၏ စိတ်ကြိုက်နှင့် မတွေ့သည်ဖြစ်စေအံ့။ ထိုအယ်ဒီတာမှာ (မင်များဖြင့် အပက်ခံရ သကဲ့သို့) မင်အိုးနှင့် ဝိုင်းပေါက်ကြမည့် ဆဲစာ၊ အပြစ်တင်စာများဖြင့် ချက်ချင်း လက်ငင်း ကြုံတွေ့ရမည်သာ ဖြစ်သည်ကို အသင့်ပြင်နေရပေမည်။*

ဤသည်မှာ ဝက်စ်၏အကြိုက်နှင့် ဓမ္မာသောက ဖြစ်နေသည်။ သူက ဝေဖန်သံကို သဲ့သဲ့မျှ မကြားချင်။ ချီးမွမ်းသံကို ဟိန်းဟိန်းကြားလိုသည်။ မလိုတမာ

* ဤစာပိုဒ်ကို ကောက်နုတ်ချက်တစ်ခုအဖြစ်ထုတ်နုတ်၍ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် ဖြန့်ဖြန့် ဖြန့်ခွဲပေးသည့် သူ၏ ရေးဟန်စူးအတိုင်း ဖြန့်လည် ကူးယူပြီး ဤနေရာတွင် ဖော်ပြပါသည်။ (ဂျာနယ်ကျော်မလေး၏ 'သူလိုလူ' မှ။)

ဝေဖန်ချက်များ မှန်မှန်ကြီး ပေါ်လာနေခြင်းသည် သူ့ကို စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်စေသည်။ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို လမ်းမှာတားပြီး ဘာကြောင့် ဘယ်သို့ ဘယ်ဝါ ရေးရတာလဲဟု အမေးအမြန်းခံရသည်ကို သူ မကြိုက်။ အမှန်တရားကို ခုခံကာကွယ်ရင်း သို့မဟုတ် လူထုမြှင့်တင်မှုအတွက် အချက်ကောင်းယူရင်း ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူများက သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့လျှင် အေးတိအေးစက် ခေါင်း ဆတ်ရုံ ဆတ်သွားခြင်းကိုလည်း သူ မကြိုက်။ တယ်လီဖုန်း တဝှမ်းဝှမ်းမြည်ပြီး ဒေါသတကြီး ကန့်ကွက်ပြောဆိုခံရခြင်းကိုလည်း သူ မကြိုက်။ ပူးတွဲပါ မီးရထား ကိစ္စ ရေးသားချက်သည် မီးရထားဌာနအပေါ် ပို့စ်သတင်းစာ၏ သဘောထားများ ဖြစ်ပါသလား ဟူသော တိုတိုတောင်းတောင်း မေးစာမြန်းစာမျိုးကို သူ မကြိုက်။

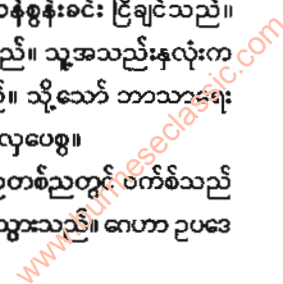
မှန်မှန်ကြီး တန်းစီ၍ ဝင်လာသော ထိုထိုဤဤ ကိစ္စများသည် ခံနိုင်ရည် မရှိသူတစ်ဦးအဖို့ စိတ်ဝမ်းပါးလျားစေသည်။ ဝက်စ်သည် အပြင်ပန်း မင်မောင်း ကောင်းသော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသူ မဟုတ်။ ချီးကျူးမှု ကြီးကြီးမားမား စဉ်တိုက်

ဆက်တိုက်လာမှ ဤသို့သော စိတ်ဝမ်းပါးလျားမှုများကို ခုသာခံသာ ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခုသာခံသာဖြစ်စေမည့် အရာများက လာပုံမပေါ်။

ဝက်စ် အသက်ရလာပြီ။ စိတ်ထက်သန်မှု လျော့လာသည်။ လောကနှင့် ရေလိုက်ငါးလိုက် မဖြစ်တော့။ လူထုမြှင့်တင်ရေးသမားဘဝ၏ ထာဝရကုသိုလ်၌ ယုံကြည်မှု လျော့လာသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အသက် ၃၃ နှစ် ရှိပြီ။ သူ့မျှော်မှန်း ချက်များ ပြည့်မှ ပြည့်ပါတော့မလားဟု မကြာမကြာ ဇဝေဇဝါဖြစ်မိ၏။ သို့သော် မရောရာနှင့် မရောင်ရဲမှုများသည် ဝက်စ်၏ ခန့်ချောသော အင်္ဂါရုပ်၊ မြူးကြွသော ဟန်ပန်ကို တစ်စက်ကလေး မညှိုးစေ။ ညှိုးစေသည်ဆိုလျှင် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်မျှသာ။ မစ္စဝေလင်နှင့် မစ္စအေလာရီလို သူ့အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေများအဖို့ ဝက်စ်သည် ခါတိုင်း လိုပင် နှစ်လိမ္မော်ရာကောင်းသည်။

ဤရက်များတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ဝက်စ်ကို အိမ်ရာချထားချင်သည်။ အမျိုးမျိုး နားချသည်။ ဝက်စ်ကလည်း မစ္စန်းရင်းရှိ၍ ကန့်စွန်းခင်း ငြိချင်သည်။ အဓိကပြဿနာမှာ ကြင်သူသက်ထားရွေးချယ်ရေးဖြစ်သည်။ သူ့အသည်းနှလုံးက မျက်နှာမများ။ သူ့အဖို့ ရွေးစရာ နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သို့သော် ဘာသာရေး နှင့် ဥပဒေက တစ်ယောက်သာ ရွေးခွင့်ပြုသည်။ ခက်လှပေစွာ။

ဖေဖော်ဝါရီလ နောက်ပိုင်း လေထန်နေသော ညတစ်ညတွင် ဝက်စ်သည် မစ္စအေလာရီ၏ အိမ်ရှေ့မှပြတ်ကာ မစ္စဝေလင်အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂေဟာ ဥပဒေ

ကြမ်းကီစွဲက မရေမရာဖြစ်နေသည်။ ကော်မတီတွင် ၆ မဲစီနှင့် ညီနေ၍ လွှတ်တော်ထဲ သို့ ရောက်လာသည်။ လွှတ်တော်တွင်လည်း အင်အားချိန်ခွင်ညှာ ညီနေသည်။

ရှာလီနှင့် ဝက်စံတို့ ထိုကီစွဲနှင့် စကားပလ္လင်ခံကြသည်။ ပြီးမှ ရှာလီက ဤကီစွဲတွင် ပို့စ်သတင်းစာ၏ အလေးထားမှုအတွက် သူ့ကို ထောမနာပြုသည်။ ဥပဒေကြမ်း မူချ မဲကပ်နိုင်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ကြောင်း ဝက်စံက ပြောသည်။

“အတိုက်အခံက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလို့ ကြောက်စရာတော့ ကောင်းတယ်”

ရှာလီက ဝန်ခံသည်။

“ငြိမ်နေတာကလည်း သူတို့ အသေကိုင်ထားနိုင်တဲ့ ဒီ မြိုးခြံရွှေတာရေး ဆိုတာက သဘောမရိုးဘူးဆိုတာ သူတို့ သိနေတာပဲ။ မစွတာဒိန်းလည်း ဘုန်းကြီး မဲမဆွယ်ရဘူးဆိုတာ မယုံတော့ဘူး။ အတိုက်အခံတွေကို ခြေရာလိုက်ခံနေတယ်”

“ဒီကီစွဲရဲ့ဇာစ်မြစ်က ဒီ ဒေါ်လာတစ်သိန်းကို သူတို့လုပ်ငန်းအတွက် လိုချင်နေလို့ဖြစ်မှာပါ”

ဝက်စံက ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဒီလောက် ကိုယ်ကျိုးကြည့်ကြတာ မသတိစရာကောင်းလိုက်တာရှင်။ သူတို့ တကယ်စွန့်လုပ်မယ်လို့ရော ရှင် ထင်သလားဟင်”

“ရိုးရိုးပြောရရင် ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး။ ဒီကီစွဲ ကိုကို အကုန်လွှဲ ထားတာ။ ကျွန်တော်က သူ့လို အတွက်စေ့အောင် လေ့လာထားတာမဟုတ်ဘူး”

ရှာလီက ဝက်စံ၏လေသံကို မရိပ်စားမိလောက်အောင် ဤကီစွဲတွင်ချည်း အာရုံကပ်ထားသည်မဟုတ်၍ “အို သူတို့ မလုပ်ရဲပါဘူးရှင်” ဟု ပြောပြီး စကားကို ချက်ချင်းပြောင်းကာ “ရှင် ဂျာမန်ကပွဲ သွားဦးမယ်မို့လား” ဟု မေးသည်။

“အလုပ်က တစ်မှောင့် ဖြစ်မနေရင် သွားမှာပေါ့”

“မ တစ်မှောင့်အောင် လုပ်ပေါ့ရှင်။ ဒီနှစ် ဒါ နောက်ဆုံးပွဲပဲဟာ”

“ဂျာမန်ဆိုလို့”

ဝက်စံက ရုတ်တရက် အော်ပြောသည်။

“ရှေ့နှစ်အတွက် ကျွန်တော် စာရင်းလုပ်နေတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်နှခါလိုက်မှာလဲ”

“ခြောက်ခါ”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ည စာချုပ်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း၊ မေမေ ဆူလိမ့်မယ်။ တစ်ခါပဲ စာချုပ် ချုပ်ထားမယ်”

ရှာလီ၏ ဧည့်ဝတ်ကျောမှု အယူအဆမှာ ဧည့်သည်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ပြောချင်ရာရာ ပြောနိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဝက်စံသည် ည ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်အထိ ထိုင်ရာမထ စကားကောင်းနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှ ရှာလီ၏မိခင်ဖြစ်သူက မီးညှပ်ကြီးကို ကြမ်းပေါ်သို့ သိသိသာသာ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဝက်စံသည် ကြယ်ရောင်ရွန်းသော ညထဲသို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့နှလုံးသား သည် ယခုမှပင် တကယ့်ချစ်ဖက်သက်လျာကို တွေ့ရှာလေပြီ။

(၂၇)

နောက်တစ်နေ့ည ၉ နာရီ၊ မိနစ် ၂၀ ခန့်တွင် ရှာလီဝေလင်အိမ်သို့ ကွဲ ရောက်လာသည်။

ရှာလီဝေလင်က တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၉ လ အတွင်း ရှာလီက အိမ်လည်လာရန် အတန်တန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော်လည်း ကွဲက လုံးဝ အရေး မထားခဲ့။ ရီယူနီယန် စစ်ရေးပြပွဲနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် ရှာလီ ၄ ကြိမ်သာ တွေ့ ခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ရှာလီ စတင်သိကျွမ်းခဲ့သည့် ၂ နှစ်ခွဲကာလအတွင်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး လောကဝတ်သဘောဖြင့် ကွဲ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းသည် ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် လူငယ်နှစ်ဦး ရောက်နှင့်နေသည်။ တစ်ဦးမှာ ဘီဗာလေဘတ် ဖြစ်၏။ အခြားတစ်ဦးမှာ မစွတာမီလာ ဆိုသူဖြစ်သည်။ မစွတာ မီလာသည် ဤမြို့သို့ မကြာမီကမှ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ မစွဝေလင်နှင့် တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေရာရာတွင် မိတ်ဆက်ပေး၍ မျက်မှန်းတန်းမိရုံ မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မဖိတ်မခေါ်ဘဲ အလည်ရောက်လာသည်။ ရှာလီအဖို့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တွင် ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို မောက်မောက်မာမာဆက်ဆံရန် မဖြစ်နိုင်။ မစွတာမီလာကို ဧည့်ဝတ်ပျူငှာဆက်ဆံသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ မစွတာမီလာ ကသာ ပျူပျူငှာ ရှိနေသည်။ ဘီဗာလေဘတ်ကမူ သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် မျက်မိ စပါးဗွေး စူးနေသည်။ ရှာလီထံသို့ အရောက်အပေါက်ရှိသင့်သူမျိုးမဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာစိတ် မပေါက်အောင် ဘတ်က ကာဆီး ကာဆီး လုပ်နေရလေသည်။

ဘတ်သည် ပုံကျပန်းကျ ညစာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မစ္စတာ မီလာလည်း အလားတူဖြစ်သည်။ ကွီကမူ သင်္ချိုင်းကုန်း တံတားကလေးပေါ်၌ ရှာလီနှင့်တွေ့စဉ်က ဝတ်ထားသည့် ထသွားလာသွား ဝတ်စုံပြာကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ ရှာလီနှင့်တွေ့စဉ်တုန်းကလောက် သစ်လွင်တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိတော့။ သူ့ အမြဲ မပြတ် မြင်တွေ့နေရသည့် ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်၏ ကြောမော့မူသည် သူ့ကိုယ် ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်မှု မရှိမဟုတ်။ မစ္စတာမီလာထက် သူက သိသိ သာသာ အနေ အထိုင် ညက်ညောသည်။ သူ့တွင် အဖိုးတန်သော ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခု ရှိသေးသည်။ မစ္စတာမီလာတွင် မရှိသော လူကြီးလူကောင်းဥပမိရုပ် ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားဝိုင်းမပျက်ရန် သူ့တွင် တာဝန်ရှိကြောင်း ကွီ သိပုံရသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဘတ်၏စကားကို နားထောင်နေသည်။ သို့သော် စကားဝိုင်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်မပါ။

မစ္စတာမီလာသည် မဟာဆန်ချင်သူ၊ အထက်တန်းတက်လှမ်းချင်သူ လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်သမားလည်း ဖြစ်သည်။ အနုသုခုမပညာသည် သူ့အဖို့ ဒုက္ခပေးသော စွဲမက်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်စာပေကို သူ မြတ်နိုးသည်။ သို့သော် နှံ့စပ်မှုနည်းပါး၍ မကြာခဏ စာကိုးမှားသည်။ ရှာလီခမျာ မရယ်မိအောင် မနည်းအောင့်နေရသည်။ ဘတ်အဖို့ကား အချက်ကောင်းပေါ်၍ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မစ္စတာမီလာသည် သူ့အမှားပေါ်သွားတိုင်း သူ့မျက်နှာ အုတ်ခဲလို နီနီ သွားဆည်။ သို့သော် အမှတ်သည်မြေ မရှိ။

သူတို့စကားဝိုင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာများဖြင့် ပို၍မြိုင်လာသည်။ သမ္မတ၏ သဝဏ်လွှာများမှ ရောမနိုင်ငံ ကျဆုံးရခြင်း အကြောင်းရင်းများသို့ လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသို့လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီး မဲပေးခွင့်သို့ လည်းကောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ရောက်ကုန်သည်။

ဘတ်သည် မစ္စတာမီလာကို သူ့နှင့်တန်ရာနေရာ၌ထားရန်ပင် မေ့ကာ သူ့စကားကြောထဲ မျောပါနေသည်။

ကွီက အမျိုးသမီးဘဝတော်လှန်ရေးအကြောင်းရပ်ကို ၅ မိနစ်တိတိ မရပ် မနားပြောသည်။ မစ္စတာမီလာပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငြိမ်နားထောင်နေရသည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူ”
သူက ရှာလီကို လေသံဖြင့် မေးသည်။ ရှာလီက ပြောပြသည်။

“မျက်နှာ အတော်ကြည်တဲ့လူ။ ကျွန်တော် မျက်နှာတွေ အတော်လှေလာ ဖူးတယ်။ သူ့မျက်နှာမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ လုံးဝမတွေ့ဖူးတဲ့ ကြံ့အင် တစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာကြံ့အင်လဲ”

“နာမည်တပ်ရတာတော့ ခက်သား။ ဒါပေမဲ့ တစ်သမတ်တည်း ရိုးသား ဖြောင့်စင်းမှုလို့ ခေါ်ရမယ်ထင်တယ်”

မစ္စတာမီလာသည် ည ၁၀ နာရီခွဲအထိ ထိုင်နေပြီးမှ ပြန်ဖော်ရ တော့သည်။ သူ ပြန်သည်နှင့် ဘတ်လည်း ထလိုက်သည်။

“ဪ... ဘီဗာလေရယ်၊ မပြန်ပါနဲ့ဦးရှင်။ ရှင်နဲ့ကို စကားမပြော လိုက်ရသေးဘူး”

ဘတ်က . . .

“တာဝန်ရှိသေးတယ်လေ။ မစ္စတာမီလာနဲ့အတူ ပြန်ရဦးမယ်”

“မပြန်ပါနဲ့ဦးလေ။ ဒီမှာလည်း ရှင် ခေါင်းနောက်ရပြီးပြီပဲ”

“မဖော်ရွေသင့်ဘဲ ဖော်ရွေနေတာကိုးဗျ။ သူ့ အဟုတ်ကြီး ထင်မသွားအောင် လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အတူပြန်ရမှာ။ မစ္စတာကွီ၊ နက်ဖြန်ကျရင် ကုန်သည်ကြီးများကလုပ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နေ့လယ်စာစားလှည့်ဗျ။ ကက်သလစ်နိုင်ငံတွေ ဘာကြောင့် ယိုယွင်းရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားနဲ့ စကားဆက်ချင်သေးတယ်”

ကွီက လာခဲ့ပါမည်ဟုပြော၍ ဘတ်က မစ္စတာမီလာကို အမိလိုက်ရန် ဖုတ်ပူ မီးတိုက် ထွက်သွားသည်။ ရှာလီရှေ့၌ ပညာရှိ လက်ထောက်အယ်ဒီတာကြီးနှင့် ဆက်ပြောနေလျှင် အခြေမလှမည့်အနေကို တွေးမိ၍ ပြန်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“ရှင် နေရစ်ခဲ့တာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်”

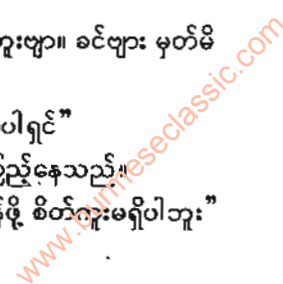
ရှာလီက ပြော၍ ကွီ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင် ပထမဆုံးအကြိမ် အလည်လာတုန်း စကားတစ်စွန်းမှ မပြော လိုက်ဘူးဆိုတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးရှင်”

“ပထမဆုံးအကြိမ် အလည်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျား မှတ်မိ ကောင်းပါရဲ့”

“ရှင်သဘောနဲ့ ရှင် လာလည်တာကို ပြောတာပါရှင်”
ကွီသည် တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံး ဝှေ့ယမ်းကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောရမချင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ ရှာလီက ထိုငြိမ်မှုကို ဖျက်ရန် လိုသည်ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ပြင် ကွီ ဘာပြောမည်ကို တွေးမရနိုင်အောင်ရှိသဖြင့် လျှာဦးတည့်ရာ စကားကို ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါထက် ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး။ ပါဂိုရီယို* ကြီးကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“ပါဂိုရီယို ဆိုတာ ကျွန်တော် မကြားဖူးပါဘူး”

“ဪ... ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ပါမောက္ခကြီး နီကိုလိုဗီးယပ်ကို ကွယ်ရာ မှာ ကျွန်မတို့ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ”

“ဒေါင်ဒေါင်မြည် မာပါရဲ့ဗျာ”

ဤအကြောင်းကို သူ မကြားချင်။ ပွင့်လင်းသော သူ့မျက်နှာက မဖုံးမိနိုင်။ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကို သူ စက်ဆုပ်သည်။ ဤမိန်းကလေး မသိစေချင်သော ဤလျှို့ဝှက်ချက်သည် သူ့အဖို့ အထူးသဖြင့် မနှစ်မြို့စရာဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်ဂနာမငြိမ်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ မီးလင်းမီစင်ပေါ်မှ နာရီကို မြင်၍...

“ဪ ဒီလောက်တောင် ညဉ့်နက်နေမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်မှပဲ”

“နေပါဦး။ ရှင် ကျွန်မဆီအလည်လာတာ စရုံရှိသေးတာပဲရှင်။ စောစောက ဘီဗာလေဘတ်နဲ့ချည်း ရှင် စကားပြောနေတာပဲဟာ”

“ကျွန်တော် ဒီည ဒီကို ဘာအတွက် လာတယ်ထင်သလဲ” ကွီက မေးသည်။

ရှာလီက သူ့ကုလားထိုင်မှ လှမ်း၍ ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်မကို တွေ့ရအောင် လာတယ်ထင်တာပဲ”

“အို၊ ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့”

“ဒါဖြင့် မနှစ်တုန်းက ရီယူနီယန်နေ့ ပါတီအတွက် အပြန်အလှန် လည်တာဖြစ်မှာပေါ့ရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝကို မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုပဲ အများကြီး တွေးနေမိတယ်”

* ပါဂိုရီယို ။ ။ ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး ဘောလ်ဇက်ရေးသားသည့် ဝတ္ထုအမည်နှင့် ထိုဝတ္ထုမှ အဓိကဇာတ်ဆောင်၏အမည်။ သူတစ်ပါးအရေးကို ဘိတ်ဘိတ် သား နားမလည် မငဲ့ကွက်ဘဲ ကိုယ့်သမီးများအတွက်သာ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ငွေစုဆောင်း သည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏အကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ကွီသည် ပြောရိုးပြောစဉ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း နှုတ် ကိုယ်မှ ကိုယ်ဟန်တွင် ကတုန်ကယင်စိတ်လှုပ်ရှားမှု လွှမ်းနေသည်။ ကွီသည် အခန်းထဲသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ ချက်ချင်းနေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ဪ... ကျွန်မကို တွေးနေမိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားလေ။ ကျွန်တော်ကပဲ ခင်ဗျားထက်သာသလား။ ခင်ဗျားကပဲ ကျွန်တော့်ထက် သာသလား မသိဘူးဆိုတာ”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက သာပါတယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့ ဒီနေ့ည လာခဲ့တာပါ” ကွီသည် အိတ်ထဲရှိ ခဲတံများထဲမှ တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး သူ့လက်ကို သူ မင်သေ့ထိုးသလို ထိုးပေါက်နေရင်း ရှာလီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပါဦး”

“မသိဘူးလား”

“တကယ် မသိပါဘူးရှင်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ပြောတာက ရှင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ”

“ကျွန်တော်က ဘဝသဘောတရားကို ပြောတာ။ ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲ။ အဲဒီနှစ်ခုက အတူတူပါပဲ”

ခဲတံများကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စိတ်ငြိမ်သွားပြီဖြစ်၍ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝသဘောတရားက အပြည့်အဝ ကျိုးကြောင်းမျှတတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝသဘောတရားထက် အများကြီး ပိုပြီး ကျိုးကြောင်းမျှတတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ခြောက်ပြစ်ကင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ သဘောတရားက ဘာလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့၊ အခုလည်း တွေ့နေတဲ့ အပျင်းထူတာ၊ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတာ၊ စိတ်အလိုလိုက် တာတွေကနေ ရုန်းထွက်တဲ့ ဘဝသဘောတရားပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ရှိတယ်။ ဘာအခက်အခဲတွေရှိရှိ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်က တစ်သက်တာလုပ်ငန်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ အတော်အသင့်လည်း အရှိန်ရနေပြန်ဆိုတော့ စောစောပြီးစီးရသက်သက်

နဲ့တော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်အကျွံတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အသိဉာဏ်ကလွဲရင် အားလုံးကို စွန့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်ဘဝအတွက် အသိဉာဏ်ကို ပြန်ရှာတွေ့တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား ရှိပေလို့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ရှာလီက စကားဖြတ် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှလုပ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဘာသာရှင်လုပ်တာ။ ပထမဆုံးတွန်းအားကတော့ ဖီဖီဆီက လာတာပါလေ”

ကိုက လေးလေးဆေးဆေး ပြောသည်။

“ဖီဖီဆိုတာကလည်း ခင်ဗျားအငယ်စားကလေး”

“တခြားစီပါရှင်”

ရှာလီသည် မေးကို လက်ထောက်ကာ ထိုင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး၏ စိတ်အာရုံတွင် ဖီဖီကလေးကို မြင်ယောင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် ပြောသလိုပဲ ဆင်ခြင်တုံတရားအတွက် အားလုံးကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ငါ့ဖို့သမား အတ္တဝါဒီလို ထင်ခဲ့တယ်။ ပြောလည်း ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အသိုင်းအဝိုင်းအဖို့တော့ ခင်ဗျားထင်တဲ့အတိုင်း အရင်ကလည်း ဟုတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ဟုတ်သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်းခဲ့တဲ့ဘဝ၊ ကျွန်တော့်စာတာပါလာတဲ့ ဘဝက လူတွေကို အလုပ် အကျွေးပြုတဲ့ဘဝပါလို့ဆိုရင် ခင်ဗျား အံ့ဩမှာပဲ။ လူသားတွေကို အလုပ်အကျွေး ပြုတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကျွန်တော်က ကမ္ဘာ့အတိုင်းအတာနဲ့ အကျယ်ပြန့်ဆုံး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်အကျွေး ပြုမှုမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ ပြည့်ဝတဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာက ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ လူသားချင်းချင်း စိတ်ဓာတ် စေတနာ ဆိုချင်ဆိုပေါ့လေ။ အဲဒါတွေ ပေါင်းစပ်ရာကနေ ပေါ်ထွက်နိုင်တယ်။ အဲဒီအမှန်တရားကို လူတွေအားလုံးမှာ ခြုံကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းနဲ့ ဟပ်ပြီး တော့ သဘောမပေါက်မိခဲ့ဘူး။ လူတစ်ဦးချင်း ဘဝဟာလည်း အဲဒီအမှန်တရားကို အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ အနာဂတ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ မျက်မှောက်ကာလအတွက် အလုပ်အကျွေးပြုတာ၊ လူသားတစ်မျိုးလုံး အတွက် မဟုတ်ဘဲ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အလုပ်အကျွေး ပြုတာဟာလည်း အဲဒီအမှန်တရားကို လေးနက်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်

ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောနေတာ သဘောပေါက်ပါတယ်ရှင်”

ရှာလီက သဘောပေါက်ကြောင်း ပြောသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူး အတိုင်း အတာကို သိရောပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖူးတယ်ဆိုရင် ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ ဝုဏ်လည်းယူပါတယ်။ ရှင်ပြောသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒါမျိုးဆိုတာက လူတွေမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြစ်တာ။ အကူအညီက ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက လာတာရှင်”

ရှာလီက လှိုက်လှဲစွာ ပြောသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျားပြောနေပုံက ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြောင်းလဲလာသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ မပြောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်က နဂိုအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် ဝန်ခံနေတာက တိုက်ရိုက်ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားမရှိတဲ့ တချို့ကိစ္စတွေအတွက် အချိန်သုံးတာ အကျိုးရှိနိုင်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအမြင်ကို ကျွန်တော် ယုံလာအောင် ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာတချို့က ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဒီနေ့အထိ စွဲနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လောကက အတ္တလောကပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဘဝနဲ့ လုံးဝ ကင်းကွာမနေအောင်တော့ အပြောင်းအလဲတွေ လုပ်ထားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြောပြသင့်တယ်လို့ တွေးမိတယ်”

“ရှင် ပြောပြဖော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ပဝေသဏီကတည်းက သိနေတာပါ”

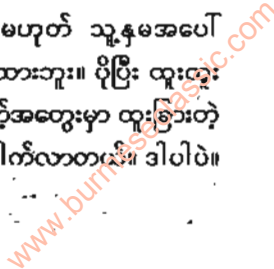
“တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေက လူအများစုအဖို့ သူတို့အမေတွေက ပြောတဲ့စကားမျိုးပဲ”

ရှာလီက စကားမဟနိုင်။

“ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတာ ခင်ဗျား သဘောကျချင်မှ ကျမယ်”

“အို . . . သိပ်သဘောကျပါတယ်ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့အမေ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့နမအပေါ် သဘောထားသလို ခင်ဗျားအပေါ် ကျွန်တော် သဘောမထားဘူး။ ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား သဘောထားတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကျွန်တော့်အတွေးမှာ ထူးခြားတဲ့ နေရာကို ခင်ဗျား ယူထားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါပါပဲ။ မင်္ဂလာညပါ”

ရှာလီက မော့ကြည့်ပြီး . . .

“အို . . . သွားတော့မှာလားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဒီကိုလာပြီး ပြောချင်တာတွေ အကုန်ပြောပြီးပြီပဲ။

နေစေချင်သေးလို့လား”

“ရှင်မနေချင်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့လေ”

“ဒါဖြင့် မသွားခင် တစ်ခုပြောဦးမယ်”

ကိုသည် ရှာလီရှေ့တွင် ရပ်သည်။ မျက်မှောင် ရွံ့ထားသည်။

“ရှေ့နှစ်ကျရင် လက်တွေ့ လူမှုလုပ်ငန်းတစ်ခု စမ်းသပ်မလို့ ကြိုထားတယ်။

အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ကလေးတွေအတွက် အခလွတ် ညကျောင်းဖွင့်မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက် ပေးပါဦး”

ရှာလီသည် သူ့မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ အလွန်ကောင်းကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

ကိုက ဆက်ပြော၏။

“စက်မှုပညာကို အခြေခံမယ်။ လက်တွေ့တို့၊ ကာယပညာတို့လည်း သင်မယ်။ ဘတ်ကလင်ကာက သင်ပေးမယ်။ ဒါထက် ဘတ်ကလင်ကာကို ခင်ဗျား သိထားဖို့ကောင်းတယ်။ သူက လုပ်သားပြည်သူတွေအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ထိပ်တန်းစိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ရှိတယ်။ စက်မှုပညာနဲ့ ကာယပညာတွေက ဆွဲဆောင်ရုံသက်သက်ပါပဲ။ အဓိကဘာသာတွေကတော့ အသစ်ပဲ။ ဘယ်ကျောင်းတွေကမှ သင်ဖို့ မကြိုးစားတဲ့ ပညာမျိုးကို သင်ပေးမယ်။ ခေါင်းထဲ စွဲသွားအောင် ရိုက်သွင်းပေးမယ်”

“ဘာပညာလဲ”

“အချုပ်ကတော့ လူတစ်ဦးစီရဲ့ တာဝန်သဘောတရားဆိုပါတော့”

ရှာလီက သူ့စကားလုံးကို သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်သည်။

“ကလေးတွေကို သူတို့ဟာ တစ်သီးပုဂ္ဂလတွေ၊ တစ်ဦးချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။

ပရမ်းပတာ စကြဝဠာရဲ့ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ အနုမြူကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သင်ပေးချင်တယ်။ သူတို့ဟာ နိယာမ ဥပဒေသတွေနဲ့အညီ နေထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့တစ်ဦးစီဟာ ကမ္ဘာဦးကနေပြီး ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိနေမယ့် ဖြစ်စဉ်တရားကြီးထဲက အဆက်အထုံးကလေးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်ပေးမယ်။ ဘယ်ကြိုးဖြစ်ဖြစ် အားအပျော့ဆုံး အဆက်အထုံးကလေးတစ်ခု

ခိုင်သလောက်ပဲ ခိုင်တယ်။ အဲဒီအဆက်အထုံးကလေးတွေဟာ သူတို့တစ်တွေပဲ ဆိုတဲ့အသိကို ခေါင်းထဲ ရိုက်သွင်းပေးရမယ်။ လူတစ်ဦးချင်းစီ တာဝန်သိမှုကို မှန်ကန် တုံ့လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ဦးတည်ပေးနိုင်ရင် လူမှုရေးအင်အားအဖြစ် ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ဘဝဟာ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲလို့ ထင်ရင် စီးပွားရေးအရဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးအရ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားအရဖြစ်ဖြစ် အဆိုးဘက်ကို ကံယူပြီး ဆူးပုံနင်းသလို စွန့်ပြီး ခြေဦးလှည့်ချင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ ပိုမိုကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ လူမှုရေးဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ရပ်လုံးကို ပျက်စေမယ်ဆိုတာသိရင် ခြေလှမ်း တဲ့သွားမှာပဲ။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်က အောက်တန်းအကျဆုံးကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အရေးကြီးမှုကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားတယ် ဆိုတဲ့အသိ ဝင်အောင်လုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့လူမှုရေး ပြည့်ဝမှုကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ပဲ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင်။ ကလေးတွေနဲ့ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာ စမ်းသပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေကို လူမှုရေးသိပ္ပံပညာ သင်ပေးတာပဲ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ”

“ခင်ဗျား ကလေးတွေရအောင် စည်းရုံးပေးမလား”

ကိုက သူ့ကို လုပ်ဖော်ဆောင်ဖက်အဖြစ် လက်ခံခြင်းသည် သူ့ကို အမွန်မြတ်ဆုံး သိဒ္ဓိတင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ရှာလီ ခံစားမိသည်။

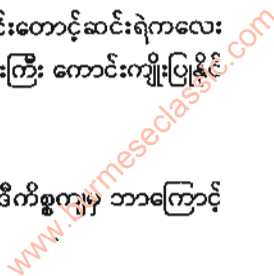
“ကျွန်မ တတ်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ဌာနက အဆက် အသွယ်တွေ အများကြီးရှိသားပဲ။ မစ္စတာဒိန်းလည်း မဟာမိတ်တစ်ယောက် တိုးတော့မှာပေါ့။ ရှင် သိပ်လိုက်လျောညာတာတာပဲ မစ္စတာကွီရယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမထင်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းကို ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းရဲ့ အဖက်အစပ်အဖြစ်နဲ့ လုပ်မှာပါ။ ဓာတ်ခွဲခန်း သဘောပါပဲ။ ၅ နှစ်လောက်ကြာရင် ကျွန်တော့်ရဲ့စမ်းသပ်ချက်ကို ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲနိုင်မယ်လို့ မှန်းတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေရှင်။ ဒီ ၅ နှစ်အတွင်းမှာ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲကလေး တချို့၊ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ ကလေးတချို့ကိုတော့ အများကြီး ကောင်းကျိုးပြုနိုင် မှာပေါ့ရှင်”

“ဒါပေမဲ့”

“မစ္စတာကွီ၊ ရှင် နေရာတကာမှာ ရိုးဖြောင့်ပြီး ဒီကိစ္စကျမှ ဘာကြောင့်

မရိုးဖြောင့်ချင်ရတာလဲ။ ဒီမြို့တော်ရဲ့ဘဝကို တစ်ဖက်တစ်လမ်း ကူညီချင်လို့ ဒီကျောင်းကို ရှင် စိတ်ကူးတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဝန်မခံချင်ရတာလဲဟင်”

“ဟုတ်မှ မဟုတ်တာဘဲ။ လူမှုရေးသိပ္ပံပညာရှင်ဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ငါတွေ့ ဗဟုသုတ ရှိရမယ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတာမဟုတ်လား”

ရှာလီသည် ကိုကို မော့ကြည့်ပြီး ပန်းကလေးလို တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြုံးနေသည်။ ကိုက မျက်လွှာချထားသည်။

“ခင်ဗျားကျေနပ်အောင် ကျွန်တော့်ကြံရွယ်ချက်တွေကို အမြဲ ဆန်းစစ် မနေနိုင်ဘူးဗျာ။ အရေးကြီးတာက ကျောင်းစဖွင့်ဖို့ပဲ။ ခင်ဗျား အာရုံစိုက်ပေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျာအတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မှာပါ”

“စိတ်ချပါရှင်၊ မစ္စတာဒီန်းနဲ့လည်း ဆွေးနွေးမယ်။ ရှင် မကန့်ကွက်ဘူး မဟုတ်လား။ သူက”

“ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပါ။ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကဲ မင်္ဂလာညပါ”

ရှာလီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ဆန့်ကမ်းလိုက်သည်။ ကိုသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျာဆီကို အကူညီ အကြံဉာဏ် လာတောင်းတဲ့အကျင့် ကျွန်တော့်မှာ စွဲနေပြီလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲရှင်။ ကျွန်မမှာလည်း သိစရာ မှတ်စရာ ပညာ တိုးပါတယ်”

“ခင်ဗျာစေတနာကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဘေးချိတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ထူးထူးခြားခြား စေတနာထားတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ထားပါတယ်”

ကိုက လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောနေ၍ ရှာလီက သူ စိတ်သက်သာရာ ရရန် အပြုံးကလေးဖြင့် ဖြေသိမ့်ရသေးသည်။

“ရှင် ဒီလို စွဲစွဲမြဲမြဲထင်နေရင် မကြာခင် ကျွန်မကို ပြန်လာတွေ့ဦးမယ် လို့ ယူဆတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မကြာခင် လာတွေ့ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကျောင်း ကိစ္စ စုံစုံလင်လင် ပြောပြချင်သေးတယ်”

ကိုသည် ရှာလီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှာလီက မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်လာ၍ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတာက ကိစ္စတစ်ခုခုကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြောဖို့ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောဖို့သက်သက်အတွက်ပဲ ရှင် လာလည် လိမ့်မယ်ဆိုတာပါရှင်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး။ မင်္ဂလာညပါ”

ကိုသည် ရှာလီနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးသည်ကို မေ့ပြီး နောက်တစ်ခါ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် သူ့လက်ကို မိုးကြိုးထိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခနဲဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့လက်သည် ထုံကျင်မိန်းမောသွားရုံ မက မိန်းမောရာမှ ယောင်ယမ်း၍ တေးတကြော်ကြော် အော်နေသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ရလေ၏။

“လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ရှာလီက ပြောသည်။ သူ့စိတ် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသည်ကို ကွဲ ဖုံးဖိနိုင်စွမ်း မရှိ။ တံခါးဝ ရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

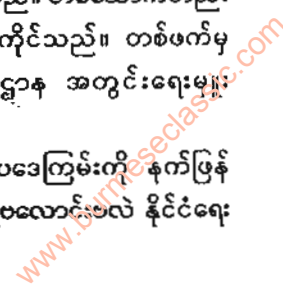
“ကလေးတွေ အကျိုးရှိကောင်း ရှိမယ်ဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ လာလည်ရင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက်ပဲ ဆွေးနွေးမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောရတာတစ်ခုကတော့ နောက်တစ်ခါ လာလည်ရင် ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရုံသက်သက်ပဲ ပြောချင်တယ်ဆိုတာပဲ”

ရှာလီသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး မှန်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ သူ့ ကိုယ်သူ့ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုက သူ့ကို သိပ်လှတယ်လို့ ထင်သေး ရဲ့ ဟူသော စကားထာကလေးကို အဖြေရှာရန် အချည်းနှီး ကြိုးစားနေမိ၏။

(၂၅)

မွန်းလွဲ ၁ နာရီခန့်တွင် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်သည်။ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်နေသော ကိုက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ တစ်ဖက်မှ စကားပြောနေသူမှာ ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန အတွင်းရေးမှူး ဘုန်းတော်ကြီး မစ္စတာဒီန်း။

မစ္စတာဒီန်းက စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဥပဒေကြမ်းကို နက်ဖြန် လွှတ်တော်တွင် တင်သွင်းမည်ဟု သူ ကြားရကြောင်း၊ ဗလောင်းမလဲ နိုင်ငံရေး

သမားများက မြီးခြံချွေတာရေး စိတ်ဓာတ်လိမ်ကို စွဲကိုင်နေသော်လည်း ပိုစစ် သတင်းစာကို ကြောက်ဖူးတုန်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နက်ဖြန်ထုတ်သတင်းစာတွင် မစ္စတာကွိုက အလဲထိုးပေးစေလိုကြောင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒီနေ့အထိ အခြေအနေခိုင်နေတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရေးအသားတွေကြောင့်ပါပဲ မစ္စတာကွို။ ဒီတစ်ချိန် တွန်းတင်ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပန်းဝင်နိုင်တော့မှာပါ”

ကွိုက သူ တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ မစ္စတာ ဒိန်း သည် ကွိုက ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေဖြစ်စေ၊ သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြောစေ ချင်သည့် ဆန္ဒပေါ်မိရင်း တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ သို့သော် ကွို၏ ကလောင် စွမ်းကို သူ စိုးစဉ်းမျှ သံသယ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဂေဟာအရေး တိုက်ပွဲရှည်ကြီးသည် အောင်ပွဲခံသလောက် ရှိနေပြီဟု သူ တွေးမိသည်။

ကွိုသည် တယ်လီဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်လှန်ထိုင်လိုက်ကာ ဆေးတံကို ဆေးထည့်နေ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ ဆေးတံ သောက်၍ ဖိမ်ယူတတ်နေပြီ။ ချက်ချင်းပင် အတွေးထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

သူ့ဝသီအတိုင်း မစ္စတာဒိန်းကို အေးအေးငြိမ်ငြိမ် တိုတိုတုတ်တုတ် စကားပြန်လိုက်သော်လည်း သူ့အနှစ်သက်ဆုံးနှင့် သူ၏အရှည်လျားဆုံး အဘော် တိုက်ပွဲကြီး သေရေးရှင်ရေးအနေအထားတွင် ရောက်နေကြောင်း စဉ်းစားမိသော အခါ သူ့နှလုံးသွေးသည် တဒိန်းဒိန်းခုန်လာ၏။

တိုက်ပွဲအောင်လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်၏။ သူ ဘာရေးရမည်ကို ခရေစေ့တွင်းကျ သူ သိသည်။ ပြဿနာမှာ လုံးဝမလှန်နိုင်အောင် ဘယ်လိုရေးမလဲ ဟူသော ပြဿနာဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့လှန်ထိုင်ရင်း မိုးရေစိုနေသော အိမ်ခေါင်မိုး များကို ကွို ငေးကြည့်နေသည်။ ဂေဟာကိစ္စကို သူ မစဉ်းစား။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေနှင့် ဆုံဆည်းနေရသော သူ့ဘဝကြံ့မှာ ဆန်းကြယ်ပုံကို တွေးမိသည်။ နစ်မြို့စရာ ကောင်းသော အတွေးကား မဟုတ်ပါပေ။

သူနှင့် ‘ပါမောက္ခအိုကြီး’ တို့ အလွမ်းမသင့်သည် မဟုတ်။ သူတို့ လေပေးဖြောင့်နေသည်မှာ အံ့စရာပင် ကောင်းသေးတော့၏။ ဇွန်လအတွင်းက တစ်သက်လုံး ဖုံးသမျှ ကုန်းခါမှ ပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းကြီး သည် စုန်းစုန်းမြုပ်သွားခဲ့ပြီ။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို ပို၍ မှီခိုအားထားလာသည်နှင့်

အမျှ သူကလည်း တာဝန်ပိုယူထားသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ကို ဖိစီးဆုံးကိစ္စမှာ နိကိုလိုဗီးယပ်၏ ငွေကြေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေကို သူပါ ဝေမျှစားသောက် မျှီစို့နေသလိုဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီး ကလည်း အိမ် သာယာချမ်းမြေ့ရေးအတွက် ငွေကို ဝုံးပေါလအော သုံးလာသည်။ ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် စုဆောင်းလာနိုင်ခဲ့သမျှထက် ပို၍ သုံးနေသည်။ ဘယ်က ငွေပိုငွေလျှံ ရနေသလဲ။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးခေါက်သံကြား၍ ခေါ်လိုက်သည်။

ပလိုနီနီး သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မာကြူရီအားကစားကလပ်တွင် သူနှင့် ကွို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်။

“ဟိုင်း၊ ဒေါက်။ ခင်ဗျားက ဟောဂျေဂရီလေနဲ့ ထိုးမှာဆို”

မစ္စတာနီးသည် ဝက်စ၏အခန်းတံခါးကို တွန်းကာ အတွင်းသို့ လှမ်း ကြည့်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“သတင်းစာတိုက် အောက်ထပ်ရောက်တုန်း ခင်ဗျားကို ဝင်နှုတ်ဆက် ဦးမယ် ဆိုပြီး တက်လာတာ”

နီးက ရွှင်လန်းစွာ ပြောသည်။

“ဒေါက်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂေဟာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်တွေကို ကျုပ်ရော ကျုပ်လူ တွေရော ဖတ်နေတယ်”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမယ့်ဟာ ပဲဗျာ”

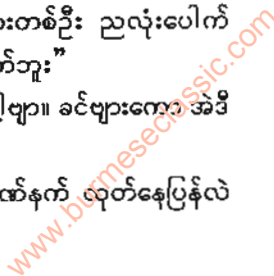
ကွိုက ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်စင်စစ် ပလိုနီကို သူ သဘောကျသည်။ သူတို့၏အမြင်ချင်း ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်သည်က တခြား။

နီးကလည်း ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို အပြုတ်နံ့မယ်ဆိုတဲ့ တော်မီဂေါ်လ်တာ မရှိကတည်းက ဒီလိုကို မရယ်ရတော့ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ဦး ညလုံးပေါက် ထိုင်ထိုင်လုပ်ရပြီး လူရယ်စရာဖြစ်နေတာတော့ မကြိုက်ဘူး”

“နောက်ဆုံးရယ်ခြင်းဆိုတာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကော့ အဲဒီ ရယ်နည်းမျိုး ရယ်ဖူးသလား မစ္စတာနီး”

နီးထွက်သွားသောအခါ ‘ဘာတွေ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ဖုတ်နေပြန်လဲ

မသိဘူး' ဟု ကို တွေးမိ၏။

ဂေဟာအရေး ခေါင်းကြီးကို သူ စရေးလေ၏။

နီးသည် လက်ထောက်အယ်ဒီတာကို ထားရစ်ပြီး အယ်ဒီတာကို ရှာပုံတော် ဖွင့်သည်။ ကို တစ်နာရီရှာရမည့် ဝက်စ်ကို နီးက ၆ မိနစ်နှင့် တွေ့၏။

ဝက်စ်သည် ယခင် သူ့အလုပ်တိုက်ဟောင်းသို့ ရောက်နေသည်။

ပလိုနီနီး ဝင်လာသောအခါ အားလုံးက ချိုသာစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

ဝက်စ်ကမူ ဖော်ရွေ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဘာရင်ဂါ၏ရုံးခန်း၌ မစ္စတာနီးနှင့် မစ္စတာ ဝက်စ်တို့ တွေ့ကြသည်။ ထိုနေရာသို့ တစ်ယောက် တစ်လမ်းစီ ခွဲလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာနီးက လိုရင်းကို စပြောသည်။ သူ ဝင်စွက်သည်ကို မစ္စတာဝက်စ် ဒေါပွကောင်း ပွမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်၍ ဝင်စွက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပိုစစ်သတင်းစာသည် ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း လက်ထက်ပင် ပို၍ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ဖြစ်လာ သည် ဟု လူတိုင်းက ပြောနေကြောင်း၊ သို့သော် ဂေဟာအရေးအခင်းသည် အယ်ဒီတာသစ် ဝက်စ်၏ ချီးကျူးသူများအား စိတ်ပျက်စေကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီဂေဟာက ပြည်နယ်ရဲ့စာရိတ္တနဲ့ လူမှုရေးတိုးတက်မှုအတွက် တကယ် လိုအပ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒေါ်လာတစ်သိန်းမကလို့ ၅ ဆ ပိုကုန်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျ ဖွင့်ကို ဖွင့်ရမှပဲမဟုတ်လား”

ဝက်စ်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

ပလိုနီနီးသည် ဝက်စ်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဖြစ်နေတာတွေ ခင်ဗျား သိရဲ့လား မစ္စတာဝက်စ်။ ခင်ဗျား ကလိန်ခြုံ ဇာတ်ထဲ ကန့်လန့်ပါနေတယ်။ ကျုပ် ပြောင်တိုက်ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိပ်စိတ်ဝင်စားလို့ ပြောနေတာ”

“ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ဇာတ်ရှုပ်ထဲ ဘယ်လို ကန့်လန့် ပါနေရတာလဲ။ ကလိန်ကျနေတာက ဘယ်သူလဲ”

“ကယ်ဆယ်ရေးဌာနက ဘုန်းကြီး ဂျော့ဒီနီးပေါ့ဗျ”

ပလိုနီနီးက ချက်ချင်းဖြေသည်။

“သူ ကြိုးကိုင်နေတာပဲ။ အဲဒီလူက တိတ်ထိတ်ကြို နိုင်ငံရေးသမားပေါ့”

“ပလိုနီ၊ ခင်ဗျားတော့ သွားပြီ။ အတတ်ကျူးလို့ အရူးဖြစ်ပြီ။ ဒီနီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ တကယ်မြောင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါဗျာ”

နီးက စားပွဲပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေရင်း ညင်သာစွာ ပြုံးနေ၏။

“ဒါတော့ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့”

ခဏ ငြိမ်နေ၏။ ဝက်စ်သည် ရှာလီပြောဖူးသော ဘုန်းကြီးလည်း မဲဆွယ်ရတယ်ဆိုသော စကားကို အမှတ်ရနေသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားထက်လည်း အသက်ကြီးတယ်။ လက်တွေ့ နိုင်ငံရေး အတွေ့အကြုံလည်း ရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် သူ့ကို နိုင်ငံရေးသမားမှန်း ကျုပ် မသိဘူးဆိုရင် ဆန်းနေမှာပဲ။ သူများတွေ ပြောနေတာ ပြန်ပြောပြရရင် ဘုန်းကြီးဒီနီးက ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဖြစ်ချင်နေတာဗျ။ အဲဒါသွားသလား။ ဒီဂေဟာကို သူ သိပ်လိုချင်နေတာက ပြည်နယ်ကောင်းဖို့ထက် သူ ကောင်းဖို့ဗျ။ ဂေဟာရရင် လူတွေခန့်မယ်။ တစ်နှစ်လောက်ကြာရင် ခါးပိုက် ဆောင် ယန္တရားကလေး ရလာမယ်။ ခင်ဗျားကို အတင်းမယ့်ခိုင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ ပလိုနီ။ ခင်ဗျား ဆယ်ပြန်မှန်နေလည်း ဘာဖြစ်မှာ လဲ။ ခင်ဗျားတို့က ထင်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးဒီနီးက ခိုင်းတာနဲ့ ပိုစစ်က ရေးနေတယ် လို့။ ပိုစစ်က ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး။ အသေးစိတ်လေ့လာပြီးမှ ရေးတာ။ သိလို့ရေးတာ”

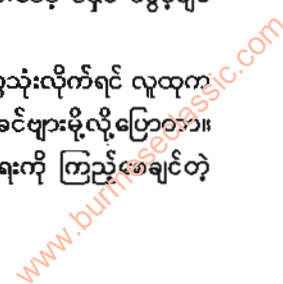
“ကောင်းလိုက်လေဗျာ။ ကျုပ်လူတွေက ခင်ဗျား နိုင်ငံရေး ကစားနေ တယ်လို့ ပြောတော့ ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့တာပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီနီး ဘာတွေလုပ်နေနေ ဂေဟာကိစ္စကို လိုလားပါတယ်”

“လိုလားတယ်။ ဟုတ်လား။ စောစောကပြောတော့ ဆန့်ကျင်တယ်ဆို”

“ဂေဟာကို ဆန့်ကျင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ မစ္စတာဝက်စ်ရဲ့။ ကျုပ် ဆန့်ကျင်တာက ဘိုင်ကျတဲ့နှစ်မှာ ဒေါ်လာတစ်သိန်းသုံးဖို့ကိစ္စဗျ”

“ဪ . . . ခင်ဗျားက ဂေဟာဖွင့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ် မဖွင့်ချင် သေးဘူး။ ဒီလိုလား”

“လိုရင်းအချက်က ဒီလိုဗျ။ ဒီနှစ် ကျုပ်တို့ ငွေတွေသုံးလိုက်ရင် လူထုက လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲမှာ ပါတီကို ကန်ထုတ်မယ်။ ဒါ ခင်ဗျားမို့လို့ပြောတာ။ ပြောရတာ လည်း ရှက်ပါရဲ့။ ပိုစစ်က ပါတီကောင်းစားရေးကို ကြည့်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ခင်ဗျားမှာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ယုံတယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒီနှစ် အစွမ်းကုန် ခြိုးခြံမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒ ကြေညာချက်နဲ့ လွှတ်တော်ကို ရွေးလိုက်တာ။ ဒီတော့ ပါတီက ကတိအတိုင်း ခြိုးခြံရေးလုပ်ငန်းတွေကို တိတိကျကျ လုပ်တယ်။ စီမံကိန်းသစ်တွေ ရွှေ့ဆိုင်းတယ်။ လစာတွေ ဖြတ်တယ်။ အသုံးစရိတ်တွေ ခေါက်ချိုးလျော့တယ်။ ဒါတွေအားလုံး ခင်ဗျားအသိပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလုပ်နေတုန်းမှာ ခင်ဗျားက လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုဖွင့်ဖို့ ဒေါ်လာ

ကပ်သိန်း သုံးဆိုင်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြီဆိုပါတော့။ ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ။ ခင်ဗျာကိစ္စမှာ နိုင်ငံရေး မစွက်ဘူးလို့ ထင်မယ်။ ရီပတ်ဘလစ်ကန်တွေ ကတော့ ဒီလို မယူဆဘူး။ သူတို့က လက်ညှိုးထိုးလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တက်တဲ့နှစ်မှာ ပါတီက ပြည်သူ့ငွေ ဒေါ်လာ တစ်သိန်း သုံးတယ်။ ပါတီ လက်ကိုင်တုတ်တွေ အတွက် စားပေါက်ထွင်တာ ဘာညာပေါ့။ ပါတီက ဒါမျိုး အပြောမခံနိုင်ဘူး။ ပါတီလည်း အခြေယိုင်နေပြီ။ ပြည်နယ်တိုးတက်မှုအတွက် ငွေတွေ သုံးလွန်း လို့လည်း ယိုင်ခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ ဖြေဖို့ရှိတော့တယ်။ အသုံးစရိတ် တွေကို ၂ နှစ် ဆိုင်းထားမလား။ ပါတီ အပြုတ်ခံမလား”

“ဝက်စ်က မအီမသာ ရယ်လိုက်၏။

ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာပြောရလျှင် ဂေဟာကိစ္စကို ဝက်စ် ကျေကျေညက်ညက် မသိ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည့် အခြားကိစ္စရပ်များနှင့်ယှဉ်လျှင် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ မျှသာဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို လက်ထောက်အယ်ဒီတာနှင့် လွှဲထားပြီး သူ့စိတ်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားသည်။

ဂေဟာဖွင့်လှစ်ရေးသည် ပြည်နယ်အတွက် ကောင်းသော လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်မှအပ အကြောင်းအချက်များကို သူ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း မျှသာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ပလိုနီ၏ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် ရှင်းပြမှုများကို သူ ဘဝင်ကျသည်။ ထို့ပြင် ပလိုနီ၏စေတနာထားမှုကို သူ စိုးစဉ်းမျှ သံသယ မရှိ။

ကွီသည် လူမှုရေးစိတ် ထက်သန်မှုဖြင့် လမ်းလွဲလိုက်နေသလိုလို။ သတင်းစာ၏ ရုပ်တည်ချက်သည် လက်ငင်းအခြေအနေများနှင့် ကင်းကွာနေသလိုလို ဝက်စ်အဖို့ ထင်စရာမြင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

ဝက်စ်သည် သူ့ရာထူး၏ တာဝန်ကြီးမှုကို သတိရသည်။ ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီ ကောင်းစားရေးကို ကာကွယ်မြှင့်တင်ရေးသည် ပိုမိုသတင်းစာ၏ ပကတိပ

မူလအခြေခံ မူဝါဒဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာ၏ ထုတ်ဖော်ရေးသားချက်ကို သူ ယခု ရှုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် နီး ပြောပုံအရဆိုလျှင် အခြေအနေက ဆိုးဆိုးရွားရွား ရှိလှသည်။

“လာမယ့် ၂ နှစ်ကျရင်လည်း ဒီကိစ္စ တိုက်တွန်းရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မလိုပါဘူး။ လွှတ်တော်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပိန်ရင် နောက်တစ်ခါ ဖောင်း တတ်တာပဲ။ တစ်လှည့်စီပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရှေ့လှမ်းဖို့မှ ခြေမခိုင်တဲ့ပါတီ

မျိုးတော့ သိပ်အထင်မကြီးဘူး”

“ပါတီ၊ မစ္စတာဝက်စ်ရဲ့၊ ကျုပ်က ပါတီကိစ္စ စဉ်းစားနေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။

ကျုပ် စဉ်းစားနေတာက”

“ပလိုနီသည် ဒေါ်သသံကို လျှော့ချလိုက်ကာ ညင်သာစွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားကိစ္စဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိစ္စ၊ ဟုတ်လား။ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ငွေဖြုန်းပွဲကြီးမှာ ပါတီ လက်လျှိုမိရင် ခင်ဗျား ခိုင်းတာပဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က မှန်တယ်

ထင်တာတော့ လုပ်မှာပဲ။ ဖြစ်လာတာလည်း ခံမှာပဲ”

“၂ နှစ်ကြာမှ ဖြစ်လာရင်ကော”

“ခံမှာပဲပေါ့”

“လတ်တလော ဖြစ်လာမှာကတော့ ပါတီခေါင်းဆောင်တွေက ခင်ဗျားကို ကကောင်းမြင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလူတွေက လူကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီကို ထိတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံး တေးထား တော့မှာပဲ”

“ဒီမှာ ပလိုနီ၊ ကျွန်တော်က ပါတီခေါင်းဆောင်တွေဆီမှာ ဘာမှ

လက်ဖြန့်တောင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

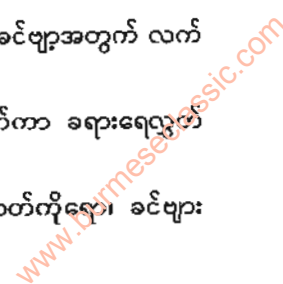
“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်တလေက ခင်ဗျာအတွက် လက်

ဖြန့်တောင်းမယ် ဆိုရင်ကောဗျာ”

“ပလိုနီက ရုတ်တရက် စားပွဲပေါ်သို့ ကုန်းလိုက်ကာ ခရားရေလှေ့

ပြောနေတော့သည်။

“နားထောင်စမ်း မစ္စတာဝက်စ်။ ခင်ဗျာစိတ်ဓာတ်ကိုလေး၊ ခင်ဗျား

တာဝန်ကိုရော ကျုပ် သိတယ်။ ခင်ဗျားမှာ လူထုဘဝ မြင့်တင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးပေါ် မော့ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်တယ်။ အောက်ငဲ့ မကြည့်ချင်ဘူး။ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ရတဲ့ လက်တွေ့ ကိစ္စကို ထည့်မစဉ်းစားချင်ဘူး။ လုပ်ငန်းကြီး လုပ်ချင်ရင် လက်တွေ့ကျရတယ်ဗျ”

ပလိုနီက အားတက်သရောပြောနေ၍ အသံများပင် တုန်နေ၏။ ဝက်စံ သည် သူ့ကို ဘာကြောင့် ဤမျှ တလေးတစား ဖြစ်နေသည်ကို တွေး၍မရ။

“မစ္စတာဝက်စံ၊ ခင်ဗျား လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုချင်သလား။ နိုင်ငံရေး တာဝန်ထက် ဘာကပိုပြီး လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်ပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားကို တည့်တိုး တစ်ခါ ထပ်ပြောရမလား”

ဝက်စံက ပြောခွင့်ပေးသည်။

“နားထောင် မစ္စတာဝက်စံ။ ဇွန်လထဲမှာ မြူနီစီပယ် ရွေးကောက်ပွဲတွေ လုပ်မယ်။ လျှို့ဝှက်မဲမကလို့ ဘာမဲဖြစ်ဖြစ် ပါတီက နိုင်မှာပဲ။ ခင်ဗျားလည်း သိတယ်။ ကောင်းပြီ။ ပါတီက ဘယ်သူ့ကို မြို့တော်ဝန်ရာထူး ပေးမလဲ။ လူဟောင်း တွေ မပေးချင်ဘူး။ လူဟောင်းတွေက လုပ်ချင်တောင် သူတို့ကို လူထုက လက်မခံ ဘူး။ ကျုပ် ကြားတာပြောရရင် တိုးတက်တဲ့ လူငယ်ပိုင်းကို တာဝန်ပေးချင်တယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသမားမျိုးလည်း ဖြစ်ရမယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလူငယ်က မလုပ်ချင် ဘူးလို့ ငြင်းကောင်း ငြင်းမယ်။ ကျုပ်က ပြောမယ်။ ဒါ တာဝန်ပဲ။ လူထုကို အလုပ်အကျွေးပြုချင်တဲ့သူတိုင်း အဲဒီတာဝန်ကို မငြင်းရဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပေးမယ်။ အဲဒီလူငယ်မှာ အစွန်းအထင်းရှိနေရင် သူ့အတွက် ပြောပေးတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေ ဘယ်လိုဓာတ်ကွက် လှည့်ကြမလဲ။ ပြည်နယ်အဆင့်မှာ ပါတီနောက်ကျော ဓားနဲ့ထိုးခဲ့တဲ့လူကို မြို့တော်အဆင့်မှာ ပါတီက တာဝန်ပေးဖို့ လမ်း ရှိနိုင်ပါဦးမလား”

ဝက်စံသည် မေးကို လက်ထောက်ထိုင်နေသည်။ စားပွဲကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ သူ့စိတ်အာရုံတွင် သူ့အသည်းစွဲ မြင်ကွင်း ပေါ်လာသည်။ တရားဟော သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည့်မျက်နှာ ကုဋေကုဋာ မြက်ခင်းဖြူကြီး။

“ပလိုနီ၊ ခင်ဗျား အနာဂတ်ထဲကို အရမ်းနင်းပြီး လျှောက်နေပြီ”

“ခင်ဗျား လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ရောက်နေလို့ ကျုပ်က ရှေ့ကို အတင်း နင်းလျှောက်နေရတာပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာနီးက ငြုဲကြီးနှင့် ပြောလေသည်။

ဝက်စံ သတင်းစာတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အယ်ဒီတာအခန်းတွင် တစ်ယောက်မျှမရှိ။ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ နေလယ်စာ ပြန်စားနေသည်။ ရေးလက်စ ခေါင်းကြီးတို့ နှစ်ပုဒ်ကို ဆက်ရေးပြီး သူလည်း နေလယ်စာ ထွက်စားသည်။ ထို့နောက် အစည်းအဝေးများ တက်သည်။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ အလုပ်သို့ သူ ပြန်ရောက်သည်။ အိမ်ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ကွီက သူ့အခန်းတံခါးကို တွန်း ဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။

နက်ဖြန် သတင်းစာ၏အာဘော် စာမျက်နှာအထားအသိုက်ကို နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးမှ ဝက်စံက . . .

“စကားမစပ် ဂေဟာအကြောင်း ရေးသေးသလား” ဟု မေးသည်။

“အကောင်းဆုံးခေါင်းကြီး ရေးထားတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့ လွယ်ရမှာပဲ”

ကွီက အီဗာဘန်ဟိုင်မာ အကြောင်း တွေးမိပြီး မျက်လုံးများ ဝင်းပြောင် လာသည်။ ဝက်စံ၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ညှိုးသွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရေးထားလဲ။ ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

“ကြည့်လေ”

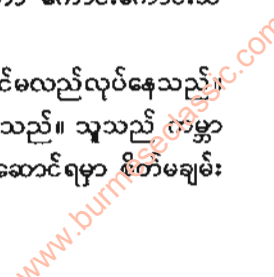
သူ ရေးသမျှ အစစ်အဆေးမရှိသည်မှာ ကြာပြီ။ ယနေ့မှ ထူးထူး ခြားခြား မေးလားမြန်းလား လုပ်သည်။ သို့သော် ကွီက အံ့သြသည့်အမှုအရာ မပြု။ ‘ဒီကိစ္စ တွန်းရေးနေတာ များလွန်းနေပြီ’ ဟူသော စကားလုံးများသည် ဝက်စံ၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်လုတည်းကာရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း လိုက်သည်။ သူ့လက်ထောက်ကို ဘာကြောင့် သူ ဖြေရှင်းချက်ပေးရမလဲ။ သူ့ကို ယုံ၍ ပုံပေးထားလွန်းမိပြီ မဟုတ်လား။

ကွီက သူ့ခေါင်းကြီးကို ယူလာပြီး ဝက်စံ၏စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

“မေးစရာရှိရင် မေးပါ။ ကျွန်တော် စောင့်နေတယ်”

“မလိုပါဘူး။ အခြေအနေအားလုံးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိ ပါတယ်”

သို့သော် ကွီက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် မယောင်မလည်လုပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့ သွားရပ်ကာ လမ်းပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူသည် ငမ္မာ ပေါ်တွင် ဟန်မဆောင်တတ်ဆုံး လူတစ်ယောက်၊ ဟန်ဆောင်ရမှာ ဖိတ်မချမ်း သာဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“မိုးကလည်း သဲလိုက်တာ လွန်ရော”
 ကွဲက ပြောသည်။
 “ပုဆိန်ပေါက် ရွာနေတာပဲ”
 ဝက်စံက ကွဲ၏ ခေါင်းကြီးစာမူကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။
 “ဒီည မေးစရာရှိရင် တယ်လီဖုန်းဆက်ပေါ့”
 “မရှိပါဘူး။ မင်္ဂလာညပါ”

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ဝက်စံသည် ကွဲ၏ခေါင်းကြီးကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့အသိဉာဏ်က ခေါင်းကြီးရေးသူကို ချီးကျူးမိသည်။ စံတင်လောက်သော ခေါင်းကြီးတစ်ခုပါပေ။ တင်ပြချက် စေ့စပ်သည်။ သွက်လက်သည်။ စကားလုံး ပြောင်သည်။ ရေးဟန် စူးရှသည်။ ‘ဒီလိုရေးတတ်အောင် ဘယ်မှာများ သင်ထားပါလိမ့်’ ဝက်စံ အံ့ဩနေမိ၏။

‘တရားသေ စကားတွေပဲ။ ဒသနိကဆရာရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ။ အခြေအနေမှန်နဲ့ ဘယ်လောက် အလှမ်းဝေးသလဲ’
 ဝက်စံသည် ငေးမော တွေးတောနေ၏။

သူ စဉ်းစားမိသည်မှာ အခြေအနေမှန်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိထားသည်မှာ ကံတော်လေစွ။ အခြားအယ်ဒီတာများကဲ့သို့သာ သိမထားလျှင် ဤခေါင်းကြီး မျိုးကို အစစ်အဆေးမရှိ ဖော်ပြမိမည်။ ပိုစံသတင်းစာကို လူရယ်စရာဖြစ်စေမည်။ သတင်းစာ၏ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်ရှိမှုနှင့် မျှမျှတတရှိမှုကို ပျက်စီးစေမည်။ ရေးသင့်တာ မရေးသင့်တာ အပထား၊ ဤရေးပုံမျိုး မရေးသင့်။ ပါတီကို စောင့်ရှောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အရေးမထားလောက်သည့် အနုစိတ်ကိစ္စကလေးတွင် ပိုစံနှင့် အမြင် ကွဲလွဲသော ရိုးသားသူများအား တိုက်ခိုက်ရေးသားသင့်သည့်ပုံစံမဟုတ်။

ဝက်စံသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့မှီလှဲချလိုက်ပြီး နံရံကို စိုက်ကြည့် နေ၏။

မှန်၏။ ဤကိစ္စသည် အရေးမထားလောက်သော အသေးစိတ်ကိစ္စ ကလေးဖြစ်၏။ အရေးထားရမည့်ကိစ္စမှာ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ဖွင့်လှစ်နိုင် ရေးသာဖြစ်၏။ ယခုနှစ် ဖွင့်ခြင်းနှင့် နောက် ၂ နှစ်ကျမှ ဖွင့်ခြင်းသည် ခြားနားမှု မရှိလှ။ သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ကဲ့သို့သော အတိုင်းအတာစိတ် ကင်းမဲ့ နေသူများအဖို့သာ ခြားနားမှု ရှိကောင်း ရှိမည်။ သူ ဘာလုပ်လုပ် သူ့နောင်ရေးကို ထိခိုက်မခံနိုင်။ ဂေဟာမရှိဘဲ တစ်သက်လုံး နေခဲ့ပြီးမှ ၂ နှစ်စောင့်ရ၍ ပြည်နယ်

အဖို့ ခက်ခဲစရာ မရှိ။ ပလိုနီ စိတ်ကူးမှန်သည်။

လူသိရှင်ကြား ဝန်ခံပုံသူ မရှိသော်လည်း ပါတီသည် အကြပ်အတည်း ဆိုက်နေသည်။ ပါတီကို ကယ်မလား၊ ဖြိုမလား။ ပါတီ၏ကံကြမ္မာသည် သူ့ လက်ထဲတွင် ရှိသည်။ ပိုစံသတင်းစာကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေသည်။

လူထုက ငွေကုန်ကြေးကျများသော တိုးတက်မှုများကို ရပ်ဆိုင်းရန် တောင်းဆို နေသည်။ ပါတီခေါင်းဆောင်များကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ လိုက်နာ ဆောင်ရွက် နေကြသည်။ ဂေဟာအတွက် သုံးရမည့်ငွေသည် ပါတီကို ချောက်ကျစေနိုင် သည်။ လူထုက ၂ နှစ်ကြာမှ ငွေကုန်ခံလိုသည့် အမျိုးသမီး စောင့်ရှောက်ရေး ဂေဟာ ကို ပါတီပျက်ခံပြီး ဖွင့်ခိုင်းရန်မှာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

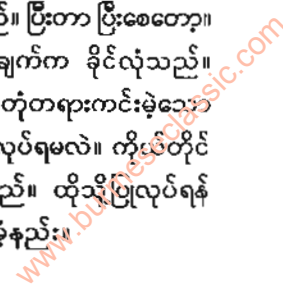
ဤသဘောထား၏ စိတ်မချမ်းသာစရာတစ်ကွက်မှာ တစ်လောကလုံး သူ အချစ်ဆုံးဖြစ်သော ရှာလီဝေလင့်ကိစ္စဖြစ်၏။ ရှာလီ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက် ရှာတော့မည်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်နာနိုင်သည်။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲဟု သူ တွေးမိ၏။

သို့သော် ရှာလီသည် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ ရှင်းပြလျှင် သဘော မပေါက်နိုင်စရာ မရှိ။ ပလိုနီနီးက လျှို့ဝှက်ရန်မှာထား၍ ရှာလီကို လုံးစေ့ပတ်စေ ပြောမပြနိုင်စေကာမူ ပြည်သူ့တာဝန်သိသိ သူ လုပ်ရကြောင်း ရှင်းပြနိုင်သည်။ သူ ချစ်သော မိန်းကလေးအတွက် စိတ်ပျက်စရာ အလုပ်ကို သူ လုပ်ရန် ကြိုကြိုက်လာသည်မှာ ကံကြမ္မာ၏ အညွှတ်ကင်းမဲ့မှုပင် ဖြစ်တော့၏။

ကွဲ၏ခေါင်းကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်ကာ အံ့စရာ လန့်စရာ စကားလုံး များကို သူ ဖတ်ကြည့်မိနေပြန်၏။ ပိုစံ၏ ဩဇာတိက္ကမ အရှိန်အဝါကို ယူလျက် ပါတီကို လက်ပြန်ကြီး တည်းကာ သေတွင်းပို့နေသည့် စကားလုံးများပါတကား။

ကွဲကို သူ မကျေမချမ်းဖြစ်မိသည်။ လူယုံသတ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ။ အလုပ် ဆိုတာ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်စေချင်ရင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလုပ်မှဟု တွေးမိ၏။ သူက ကွဲကို ကြီးကလေးတစ်ချောင်း သုံးခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ကွဲက ထိုကြီးဖြင့် ပိုစံနှင့် ပိုစံ၏ အယ်ဒီတာကို ကြီးဆွဲချသတ်ရန် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့သည်။ ပြီးတာ ပြီးစေတော့။

ကံအားလျော်စွာ ပိုစံ၏ ယေဘုယျ ရပ်တည်ချက်က ခိုင်လုံသည်။ ထိုရပ်တည်ချက်ကို လက်ထောက်အယ်ဒီတာက ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့သော အစွန်းတစ်ဖက်သို့ တွန်းပို့ထားလျှင် အယ်ဒီတာက ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး မူလနေရာမှန်သို့ ပြန်ရွှေ့ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အသိဉာဏ်ရှိသူတိုင်း အဘယ်မှာ ဆုတ်ဆိုင်းတွန့်ရွံ့နိုင်အံ့နည်း။

ဝက်စ်သည် အဝေးသို့ ငေးနေ၏။ သူ့မိတ်ဆွေများသည် သူ့ကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ စိုးရွံ့စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့မိတ်ကူးထဲတွင် ထိုမိတ်ဆွေများသည် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားသူများ၊ လေးစားအပ်သူများ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့က သူ့ကို ခြေလှမ်းမှားမှာ စိုးရိမ်နေကြသည်။ သူ ခြေလှမ်းမှားလျှင် သူ့နိုင်ငံရေးဘဝ အနာဂတ် ဆုံးရှုံးမည်။ ပလိုနီနီးက သူ့ကို ပြည်သူ့အကျိုးဆောင်ဘဝ၏ လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်နေသည်ဟု ပြောသွား၏။

ရှင်ဘုရင်များကို နန်းတင်နန်းချလုပ်နေသည့် မဟာဝါးဝစ်* က မြို့ဝန်ရာထူးတွင် သူ့ကို လျာထားကြောင်း မကွယ်မထောက် ပြောသွားခဲ့သည်။ ၈ လလုံးလုံး သူ တန်းစီခဲ့သည်။ သူ့တာဝန်ကို သူ ငြိမ်သက်စွာ ကျေကျော့ပွန်ပွန် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ မည်သူထံကမျှ မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှ မတောင်းခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် ဝါးဝစ်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး အမှတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်လိုက်လေပြီ။

စိတ်ကူးရေယဉ်ကြောတွင် မျောနေရာမှ သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သတင်းစာ၏ ရပ်တည်ချက် ညင်ညင်သာသာ ဘယ်လိုပြောင်းမလဲ။ ဘယ်လိုအကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဖြစ်စေမလဲ။ ပိုစံသတင်းစာ၏ စွဲမြဲမှုကို မထုတ်ပြားစေဘဲ ပါတီကို သူ ဘယ်လိုကယ်တင်မလဲ။

ဝက်စ်သည် ဗီရိုကို ဖွင့်၍ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် စာတွဲကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၂ လ ကာလအတွင်း ဂေဟာကိစ္စ ရေးခဲ့သမျှ ခေါင်းကြီးများကို ကသုတ်ကရက် ပြန်ဖတ်သည်။ စာပိုဒ်တချို့သည် သူ့ကို အကြိတ်မိစေသည်။ ထိုစကားလုံးများသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် မခံချည့်မခံသာဖြစ်အောင် မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသည်။ တစ်စတစ်စနှင့် သူ့မိတ်ကူးထဲတွင် ကျိုးကြောင်းဆီဆက်စပ်မှု လမ်းကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ပိုစံသတင်းစာ၏အခြေခံ စဉ်ဆက်မပြတ်မှုကိုလည်း သဟဇာတဖြစ်စေ၊ သဘောထားပြောင်းလဲမှုကိုလည်း သေးသိမ်စေသည့်လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းကြီးကို တစ်လုံးချင်း သူ စရေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သွက်သွက်ကြီး ရေးနေတော့သည်။

* ဝါးဝစ်မြို့စားကြီး (၁၄၂၈ - ၇၁) ။ ။ အင်္ဂလိပ်စစ်ခေါင်းဆောင်နှင့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး။ အင်္ဂလိပ်သမိုင်းတွင် ဘုရင်ခန့်သူ (ကင်းစိတ်တာ) ဟု ဂျော်ကြားသည်။

(၂၆)

မိုးကာအင်္ကျီကို လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးတပ်လျက် မိုးရွာထဲတွင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် ထီးမရှိ၊ လိုလည်း မလိုချင်။ မျက်နှာကို မိုးရေဆမ်းသည်မှာ သူ့ကို လန်းစေသည်။

သူ့ဖခင်၏ မိတ်ဆွေတူကြီးက ရှာလီဝေလင်ထံမှ ခိုးယူခဲ့သည့်ငွေဖြင့် သူ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။

ဆာဖေ၏ ဝင်ငွေ အရင်းအမြစ်ကို ယခင်က မစစ်၊ မမေးခဲ့မိသည့် သူ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ပစ်ခါခါ ရှုတ်ချနေမိ၏။ အဘိုးကြီးသည် အလှည့်စားမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း သူ သိခဲ့သည်မှာ နှစ်တစ်ဝက် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် အဘိုးကြီးက မိမိ၏စုဆောင်းငွေပါဟု ဆိုသည့်စကားကို သူ ယုံခဲ့သည်။

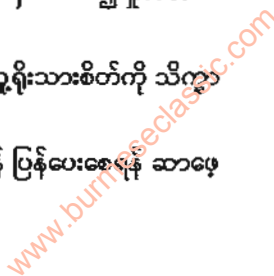
အဘိုးကြီး အမြဲဝယ်နေသော အဖိုးတန်စာအုပ်များ၊ အကုန်အကျများသော အိမ်မွမ်းမံပြုပြင်မှုများ၊ ညစာ စားပွဲပေါ်သို့ ညတိုင်းရောက်သော ဝိုင်အရက်ပုလင်းများ၊ ယခု စာသင်နှစ်ကုန်လျှင် အငြိမ်းစားယူတော့မည်ဟုဆိုသော အဘိုးကြီး၏ စကားများကို သူ အားလုံး ပြန်တွေးနေမိသည်။

သူတို့၏ နေထိုင်စားသောက်စရိတ်သည် တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၃,၅၀၀ မှ ၅,၀၀၀ ခန့်အထိ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်ချက်မိ၏။ ဆာဖေ၏ ကျောင်းဆရာလစာသည် တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၉၀၀ ဖြစ်သည်။ သူ့ထည့်ဝင်ငွေမှာ တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၃၉၀ ဖြစ်သည်။ ပျမ်းမျှကုန်ကျစရိတ် ဒေါ်လာ ၄,၀၀၀ နှင့် ရငွေ ဒေါ်လာ ၁,၂၉၀ ၏ ခြားနားမှုသည် ဒေါ်လာ ၂,၇၁၀ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေသည် တစ်လ ၇၅ ဒေါ်လာလစာနှင့် နေထိုင်စားသောက်နေရသည့် ရှာလီဝေလင်၏ ငွေအိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူနေသည့်ငွေပင် ဖြစ်သည်။

ကွီသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လျှောက်လာသည်။ သတ္တမလမ်းထောင့်တွင် မာကျူရီကလပ်အဖွဲ့ဝင် သူ့မိတ်ဆွေကလေးများက သူ့ကို လှမ်းအော်၍ နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း သူ မကြား။

သူ နာရီမဆိုင်၊ ပထမဆုံးလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ သူ့ရိုးသားစိတ်ကို သိကွာပြန်တင်ရန် ဖြစ်သည်။

မစ္စဝေလင်၏ ငွေများကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် ပြန်ပေးစေရန် ဆာဖေကို အကြပ်ကိုင်ရတော့မည်။

ဆာဖေက သူ့အကြံကို အကြောက်အကန်ငြင်းမည် မုချ။ အဘိုးကြီး သဘောမတူ တူအောင်လုပ်နိုင်မည်လက်နက်ကို သူ သိ၏။ ထိုလက်နက်မှာ အဘိုးကြီးအိမ်တွင် သူ ဆက်၍ အတူနေရေး မနေရေးပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်ကလည်း လွန်ခဲ့သည့် ၉ လအတွင်း ကုန်ကျခဲ့သည့် စရိတ်ကို တစ်ဝက်ကျခံမည်။ ထိုငွေကို ရှာလီအား လွှဲပြောင်းပေးမည့် ငွေထဲတွင် ထည့်သွင်း မည်။ သူဝင်ငွေမှာ ပို၍ရရန် လမ်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေရှာရန် သူ့စာအုပ်ကြီးမှ အချိန်ပိုကို နုတ်ယူရမည်။ ပိုစိသတင်းစာ ခေါင်းကြီးများအဖြစ် သူ ရေးခဲ့သည့် အခွန်စနစ် ပြုပြင်ရေးဆောင်းပါးများကို ကောလိပ်ကျောင်းသုံးစာအုပ် ထုတ်ရန် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးက ကမ်းလှမ်းထားသည်။ ဂျာနယ်များတွင် သူ ဆောင်းပါးများ ရေးနိုင်သည်။

ထိုအတွေးများနှင့်အတူ အိမ်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ အဘိုးကြီးက ကြင်နာရွှင်လန်းစွာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

ညစာ စားကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ရှမ်းပိန် ဝိုင်အရက်ပုလင်း ထောင် ထားသည်။ ဆာဖေက ရှမ်းပိန်ဝိုင်အရက်ကို သူ့အတွက် ဆေးဟု ဆိုသည်။ ကွီ ခံတွင်းပျက်နေ၍ စားဖိုမှူးကြီး ဟင်ဒါဆင်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဟင်ဒါဆင်သည် သူတို့အတွက် ကော်ဖီယူပေးပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ နောက်ထပ် မခေါ်မချင်း မလာရတော့။ သံမဏိစည်းကမ်း ဖြစ်သည်။

“ပါမောက္ခကြီး မကြားချင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြောရဦးမယ်”

ကွီ ရင်ထဲ၌ ဗလောင်ဆူနေသည့်စိတ်ကို မျက်နှာတွင် မပေါ်အောင် ထိန်း၍ ပြောသည်။

ဆာဖေသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းယူနေစဉ် ကွီ၏ စကားကို ကြားလိုက် ရ၍ လက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်ပြီ ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တာ မှားတယ်” စားပွဲကိုကျော်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

ဆာဖေ၏မျက်နှာသည် ဘာမျှ သိသိသာသာ မပြောင်းလဲ။

“ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားသုံးနေတဲ့ငွေတွေဟာ ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်ငွေတွေလို့ပဲ

ကျွန်တော် အမြဲယူဆခဲ့တယ်”

ကွီက ပြောသည်။

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်နေသည်။ ကွီသည် စားပွဲခင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြောရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ မြန်မြန်နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရန်လိုသည်။ အဘိုးကြီးက စိတ်မပျံ့တပါနှင့် . . .

“ခင်ဗျားကို တစ်ခါမက ကျုပ် ပြောပြခဲ့ပြီးပြီပဲ”

“ခင်ဗျာစကားတွေကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာစကား နည်းနည်းလွန်လွန်းတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျား ဒီမှာသုံးနေတာ

အရင်း ဒေါ်လာ ၇၅,၀၀၀ လောက်ကမှ ရနိုင်တဲ့ အတိုးကို သုံးနေတာလို့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ ကျောင်းဆရာလုပ်ပြီး စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ငွေတွေပါလို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ယုံခိုင်းမှာလား”

ဆာဖေက စီးကရက်တစ်လိပ်ညှိပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

ကွီ မျက်လုံးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကွီ၏ မျက်လုံးများကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ခင်မင်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား စစ်လားကြောလား လုပ်နိုင်ပြီလို့ထင်ရင် ခင်ဗျား မှားမှာပေါ့” ဟု မာမာပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဧည့်သည်အဖြစ် ဖိတ်ခေါ်တုန်းကတည်းက ဒီအခွင့် အရေးကို ခင်ဗျား ပေးခဲ့တာပဲ”

“ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကို သူလျှိုလုပ်ခွင့်ရှိသလား”

“ဒါ မတရားပြောတာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ခင်ဗျားကို သူလျှိုလုပ်နိုင်တဲ့

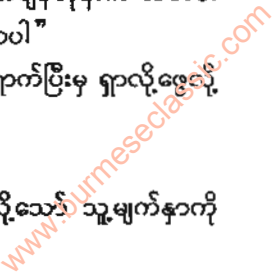
အစွမ်းမရှိဘူး။ နဲ့လွန်းလို့တောင် ခက်နေသေးတယ်။ ခင်ဗျားပြောခဲ့သမျှ ကျွန်တော် ဘာမှ သံသယမရှိခဲ့ဘူး။ သံသယတွေကို ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ပက်ထည့် နေတာ။ ဒေါ်လာ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်းနဲ့ကို ခင်ဗျား ဘဝသစ် ပြန်စခဲ့တယ်လို့ လူတွေပြောနေတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“အယုတ်တမာ လီဆယ်စကားတွေပါဗျာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သတင်း ထောက်တစ်ယောက် လုပ်ကြံရေးတာကို ပြောနေကြတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ ခင်ဗျားမှာရှိသမျှ ငွေဟာ ဒုက္ခရောက်ပြီးမှ ရှာလိုဇွေလို့ ရတဲ့ ငွေတွေလို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်မလား”

“တိတိကျကျ ပြောနိုင်တယ်”

ဆာဖေအသံက ဒေါသသံဖြင့် မာနေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို

ကြည့်နေသော ကွီက သူ လိမ်ပြောနေမှန်း သိသည်။

“စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါလေ။ ဒါ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒုက္ခမရောက်ခင်က ငွေတွေ့ရော၊ ခင်ဗျား ကဲ့ယူမထားဘူးလား”

“မယူဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြောပြမယ်”

ကွီက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ လမ်းခွဲကြစို့။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ နက်ဖြန်ကျမှ လာသယ်ခိုင်းမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီနေ့ညပဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းခွဲကြမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ဗျ။ သွားတော့မယ်”

“နေဦး”

ဆာဖေက အော်ပြောပြီး ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မီးလို ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်။ ကွီမျက်နှာကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောသည်။ ကွီမျက်နှာက မလှုပ်မရှုက်။ မင့်မတ်မိး။

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့စေတနာအတွက် တုံ့ပြန်တဲ့ ဆုလာဘ်လား။ ကျုပ် သည်းမခံ နိုင်ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား။ ကျုပ်ကို ဖိနပ်စုတ်လို မြောင်းထဲ ကန်ချလို မရဘူး။ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား။ ခု ပြန်ထိုင်။ ခင်ဗျား မသွားရဘူး။ ကျုပ်တားတယ်” ကွီ၏အကြည့်က ဆာဖေအပြောထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

“မစွတာဆာဖေ”

သူ့အသံက ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်သည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်ကိုပဲ ခင်ဗျား မေ့နေတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူးဆိုတာ သိရဲ့လား”

ပြောသာပြောရသည်။ ကွီ အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

“ကျုပ် ကျုပ် မှားပါတယ်။ ကျုပ် စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ဆာဖေက ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်ထိုင်ပြီး သူ့အသံနှင့် သူ့အမူအရာကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားသိချင်တာ ပြောပြပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကွီ ပြန်ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် သွေးဖျောနေသည်မှအပ ဓါတိုင်းလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီး ငွေသာစွန့်လိမ့်မည်။ သူ့ကို မစွန့်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။

ဆာဖေသည် စီးကရက်ကို ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။ ဒေါသမှန်တိုင်းသည် မျက်လှည့်ပြသလို လွင့်စဉ်သွားသည်။

“ကျုပ် စီးပွားပျက်တော့ အိုစာမင်းစာအတွက် ငွေကလေးနည်းနည်း ဖယ်ထားခဲ့တယ်။ အနုစိတ်ပြောနေရင် ခင်ဗျားလည်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တရားရုံးတင်တင် ဒီငွေဟာ ကျုပ်ငွေပဲလို့ ဆုံးဖြတ်မှာပါ”

“ဒေါ်လာတစ်သိန်းလောက် တစ်နေရာမှာ ဖယ်ထားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်လည်း မများဘူး။ တစ်ထောင်မျိုး၊ နှစ်ထောင်မျိုးပါ”

“ထားပါတော့။ စာရင်းမှာ ပေါ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား အမှုဖြစ်ချိန်မှာ ဒီငွေတွေ ရှိမှန်း မသိတော့ ဝေလင်ဆုံးရတဲ့ ငွေပမာဏကို နည်းအောင် မလုပ်နိုင်တော့ ဘူးပေါ့။ ရှိမှန်းသိရင် လုပ်နိုင်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဝေလင်ရန်ပုံငွေဟာ ခင်ဗျား ငွေကဲ့ယူထားသလောက် ငွေနုတ်ခံရတယ်။ အခု အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ ပြန်ပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ။ ကျုပ် ဘယ်သူ့မှ ကြွေးဆပ်စရာရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဝေလင်ငွေတွေကို ခင်ဗျား ထိန်းပေးခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ နားမလည်ပါဘူး။ တရားရုံးက ကျုပ်ကို လူမွဲစာရင်း သွင်းတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီး ကျုပ်ကို လူမွဲသတ်မှတ်လိုက်လို့ ကျုပ်ရဲ့ ပေးရန်၊ ဆပ်ရန်တာဝန်တွေအားလုံးကို တရားရုံး က ယူလိုက်တယ်။ ဒါ နှစ်ပေါင်း အစိတ်ကျော်ပြီ။ လူမွဲစာရင်း အက်ဥပဒေလည်း ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ရှေ့နေတွေလည်း မေးကြည့်ပါဦး”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် တရားမသဘောနဲ့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရားသဘောနဲ့ ပြောနေတာ”

“အား တရားဥပဒေမှာရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားက ခင်ဗျားအဖို့ မကောင်း တတ်သေးဘူးလို့ ဆိုတာလား”

“တကယ့်ဖြစ်ရပ်က ဥပဒေမှာ ဘာပြောပြော ဝေလင်ငွေတွေထဲက

တရားမဝင် နုတ်ထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေကြတယ်။ ဒီငွေတွေဟာ မူလပိုင်ရှင်နဲ့သာ ဆိုင်တယ်။ ဒီတော့”

“ကျုပ် တစ်မျိုး ရှင်းပြဦးမယ်”

ကိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး . . .

“ရှင်းနေလည်း အချိန်ကုန်မှာပဲ။ ကျွန်တော်သဘောထားကတော့ ရှင်းနေပြီ။ ဒီငွေတွေကို ခင်ဗျား ပြန်မပေးနိုင်ဘူးလား။ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ပြီး ပြန်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ခင်ဗျားအတွက်ဆိုရင် ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တာ လောကမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အပြန်တစ်ထောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့”

ကိုသည် အဘိုးကြီးကို ဝပ်လျှိုးခယသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ

“ဒီငွေတွေကို ကာမိအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် လုပ်ပါ့မယ်။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ သေမှ ခွဲပါ့မယ်။ ခင်ဗျားအိုတဲ့အချိန်မှာလည်း ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားလျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပေါ်စေရပါဘူး။ ငွေတွေကို ရှေ့နေ တစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာ ပြောင်းနေကြတာပေါ့။ မိတ်ဆွေအဖြစ် အတူဆက်နေကြမယ်။ ရိုးရိုးသားသား၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိရှိ နေကြမယ်”

“တော်စမ်းပါ။ ကျုပ် နားမခံနိုင်တော့ဘူး”

ဆာဖေက ကွဲအက်ဆို့နှင့်သံဖြင့် တားသည်။

ကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက မသန့်ရှင်းသော ငွေကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ လက်မလွတ်၊ မိတ်ဆွေကိုသာ စွန့်မည်။ ရှင်းနေပြီ။

“ကျုပ်ငြင်းနေတာ ခင်ဗျားအကျိုးအတွက်ရော ကျုပ်အကျိုးအတွက်ပါ ငြင်းနေတာပါဗျာ။ ခင်ဗျားတောင်းဆိုနေတာ ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး။ အရူးလို စွန့်ကြဲခိုင်းနေတာ။ ကျုပ် နည်းနည်းမှ မေတ္တာမရှိတဲ့ လူတွေအတွက် စွန့်ကြဲခိုင်း နေတာ”

ကိုက သူ့အသံကို ထိန်း၍ ပြောသည်။

“ရှေ့ဆက်ပြောနေလို့လည်း မထူးတော့ဘူး။ ခင်ဗျားစေတနာတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်သက် မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ဒီပုံစံနဲ့ လူချင်းခွဲရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ဆာဖေက နာကြည်းသော ရယ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဒီလောက်မြန်မြန်ပြောဖို့ ကျုပ် မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ ဒီငွေတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မပေးတာလည်းသိလား”

“ကျွန်တော့်ကို ခင်တာထက် ငွေကို ပိုမက်လို့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ငွေမမက်ဘူး ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ ကျုပ် ဒီငွေတွေကို ဖက်တယ်ထားတာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့ အမွေစားအမွေခံ လုပ်မယ်။ ကျုပ်ငွေ တွေကို ခင်ဗျားအတွက် ထားခဲ့မယ်”

ကို စက်ဆုပ်သွားသည်။ စကားပင် ပြောမထွက်။ အဘိုးကြီး၏မျက်နှာသည် ဘယ်တုန်းကမျှ ယခုလောက် နှလုံးနာစရာ မကောင်းခဲ့။

“ဧည့်ခန်းကို သွားကြမယ်။ ကျုပ် စာချုပ်စာတမ်းတွေ လုပ်ထားပြီးပြီ။ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး ထိုင်စားပေတော့”

“တော်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် ဒီငွေတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ချင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စောင့်စည်းနိုင်ရတာလဲ။ ကဲ . . . ကျုပ် မေးပါရစဉ်း”

“ရိုးသားတဲ့လူအဖို့ သူတစ်ပါးငွေကို မတို့မထိတာဟာ စောင့်စည်း တယ်လို့ မခေါ်ဘူးဗျ”

“အင်း . . . အင်း . . . အင်း . . . အင်း”

ဆာဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည်။

“သွားမယ်”

“နေပါဦး။ ခင်ဗျားကို ပြောစရာ ကျန်သေးတယ်”

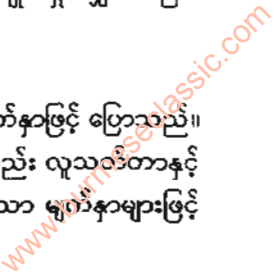
ဆာဖေက စားပွဲကို ပတ်လျှောက်လာသည်။ ကိုသည် သူ့အဖို့ အကြမ်း ဖက်မှ စကားပိုင်း သိမ်းနိုင်တော့မည့်အခြေခံကိုနေပြီဟု ထင်မိလာသည်။

ဆာဖေက မြေဖြူလို့ ပွေးနေသော မျက်နှာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားကို ဖမ်းနေတဲ့ မိန်းမရွှင်ကလေးအတွက် ကျုပ် ရှိသမျှ တစ်ပြား မကျန် ပေးရမယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ကျုပ်အနားမကပ်နဲ့”

ကိုက ဆာဖေမျက်နှာထက် ပို၍ဖြူရောင်နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။ ဆာဖေက မဆုတ်။ ကိုအဖို့ ထိုးရကြိတ်ရမှာကလည်း လူသတ်တာနှင့် မခြား ဖြစ်မည်။ နှစ်ယောက်သား သွေးမရှိဘဲ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာများဖြင့်

ရင်ချင်းဆိုင်ကာ ရပ်နေကြသည်။ ထိုတဒဂ်တွင် သူတို့မျက်နှာ နှစ်ခုသည် ဆန်းဆန်း ပြားပြား တူသယောင် ဆင်သယောင် ထင်ရသည်။ စူးဝါးသော အကြည့်ရဲ့ပုံချင်း တူသည်။ နဖူးမြင့်ပုံချင်း တူသည်။ မေးစေ့ချွန်ပုံချင်း တူသည်။ နှုတ်ခမ်းဖြောင့်တန်း ပါးလျားသော ပါးစပ်စေ့ပုံချင်း တူသည်။

“ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြိုက်နေတယ်။ သူ့အတွက် ကျုပ်ကို စတေးမယ်လို့ ခင်ဗျား ကြိုတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားအဖို့ တစ်ပြားမှ ကုန်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး”

“တော်တော့ဗျာ။ မပြောနဲ့”

“ခင်ဗျား လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ ကျုပ် ခွင့်မပေးဘူး”

ဆာဖေ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် တောက်လောင်လျက် ရှိသည်။ သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းက တစ်ဆတ်တုန်ကာ တွန့်ချည်ရွဲ့ချည် ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ စည်းကမ်းလိုနေတယ်။ ကျုပ်ကပဲ စည်းကမ်းချပေးရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ဆက်နေရမယ်။ ခင်ဗျားလုပ်တာကိုင်တာတွေကို ကျုပ် ချုပ်ချယ် ရမယ်။ ခင်ဗျားအမူအကျင့်တွေကို ကျုပ်ပြင်ပေးရမယ်”

ဆာဖေသည် ဂယိမ်းကယိုင်ဖြစ်လာသည်။ ကိုစိတ်တွင် ဒေါသပြယ်သွားပြီး သနားစိတ်ပေါ်လာ၍ အဘိုးကြီး၏ လတ်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“စိတ်ထိန်းဗျာ။ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

“သွားလေ၊ ထွက်သွား။ သွားလို့ပြောတာ မကြားဘူးလား။ မင်းက ငါ့ကို မာန်လားမဲလား၊ ခြိမ်းလားခြောက်လားနဲ့။ မင်း ငါ့ကို ဘာထင်သလဲ”

အဘိုးကြီး ရူးသွားပြီဟု ကို ထင်လိုက်မိ၏။ တကယ်လည်း ရူးရပ်ပေါက် နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖျောင်းဖျသံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားက”

“ငါက မင့်အဖေ။ မင့်အဖေဆိုတာ သိရဲ့လား။ ကြားရဲ့လား”

ဆာဖေက အော်ပြောသည်။

“မင်းဟာ ငါ့သား၊ ဟင်နရီဂျီဆာဖေဂျူနီယာ”

ကိုသည် ဆာဖေထံမှ မှန်သောစကားကို ကြားလိုက်ရပြီဟု သိလိုက်၏။ ပြောမပြတ်တတ်သော စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမှုဖြင့် အဘိုးကြီးအနီးမှ ခွာလိုက်ပြီး . . .

“အဖေ”

ကိုသည် ခြောက်ကပ်ကြောင်စီသော တီးတိုးရေရွတ်သံဖြင့် “အဖေ”ဟု

ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ဆာဖေက ကိုကို စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ့အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့လိုက်ကာ “ငါ့သား၊ မင့်ခံစားချက်က ဒီလိုပဲလား” ဟု ညင်သာစွာ မေးရင်း

ကြမ်းပေါ်သို့ ဒိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ကိုက အဘိုးကြီး၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်သော်လည်း လူးခြင်းလွန်ခြင်းပင် မရှိတော့။ လဲကျသံကြီးကို ကြားရ၍ စားဖိုမှူးကြီး ဟင်ဒါဆင် ပြေးဝင်လာသည်။ အသက်ရှူနေသေးသော်လည်း လူသေလို မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသော ဆာဖေကို သူ့အခန်းထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ပွေ့ချီသွားသည်။ တစ်နာရီအတွင်း ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ပြန်သွားသည်။ နှစ်နာရီအတွင်း သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး ပြုစုရန် ရောက်လာသည်။

ဆရာဝန်က စိတ်ချောက်ချားပြီး လေသင်တုန်းဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်သည် တစ်ပတ်ရှင်ချင် ရှင်မည်။ တစ်နှစ် ရှင်ချင် ရှင်မည်။ သို့သော် စကားပြောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း ဆရာဝန်က ဆိုသည်။

(၂၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သတင်းစာဖတ်ချိန်ရလျှင်ရချင်း ဂေဟာ အကြောင်း ပို့စ်ခေါင်းကြီးကို ရှာလီ ပထမဆုံး ဖတ်သည်။ ခေါင်းကြီးကိုဖတ်ရင်း မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျသလို မဟာပထဝီမြေကြီး ကွဲကြေသလို ခံစားလိုက် ရလေ၏။

ရှာလီ လမ်းလျှောက်နေကျဖြစ်သော်လည်း မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေ၍ ဓာတ် ရထား စီးလာရသည်။ ယနေ့နံနက် သူ အချိန်နောက်ကျသည်။ နံနက်စာကိုပင် အပြေးအလွှား စားရသည်။ အခြား ဘာမျှလုပ်ချိန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပို့စ်သတင်းစာကို ရုံးရောက်မှ ဖတ်ရန် ယူလာခဲ့သည်။

ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် ထိုင်မိမှ သတင်းစာကို ကောက်လှန်နိုင်သည်။ သူ ချက်ချင်းလှန်ဖတ်သည့်နေရာမှာ အယ်ဒီတာ့အာဘော် စာမျက်နှာဖြစ်၏။

ဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီး၏ ခေါင်းစဉ်ရော ခေါင်းကြီးထည့်သည့် နေရာပါ သူ့အဖို့ စိတ်ပျက်စရာဖြစ်ရသည်။ ထည့်ထားသည့်နေရာက ထိပ်ဆုံး မဟုတ်။ ခေါင်းစဉ်ကလည်း ‘စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဟူ၍သာ။

အသွေးအရောင် မရှိ။ အားနည်းလှသည်။ ခေါင်းကြီး အစချီသော ဝါကျကအစ အလားတူ အကဲဖြတ်မိ၏။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဂေဟာ ဟန့်တားရေးသမား များအား စိန်ခေါ်နိုင်ခြင်း မရှိ။

ခေါင်းကြီးကို ဆက်ဖတ်မိသောအခါ ရုတ်တရက် အသက်ရှူပင် ရပ်သွား မတတ် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ အစက အဆုံး တစ်လုံးချင်း သတိထား ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးချိန်တွင် သူ့မျက်နှာသည် သူ့အင်္ကျီစ အဖြူရောင်နှင့် နင်လား ငါလား ပြိုင်နေတော့၏။ သူ ဖတ်နေရသည့် ခေါင်းကြီးသည် နှစ်နှစ်လုံးလုံး အားထုတ်မှု မျှော်မှန်းချက်ကြီးကို အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်းမျှသာ မဟုတ်။ မိတ်ဆွေ အိမ်ထဲတွင် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံရသည့်ပမာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

‘ဂေဟာနှင့် စပ်လျဉ်း၍’ ကို ပြန်ဖတ်နေစဉ် အရေးအသား ပါးနပ်လိမ္မာ မှုကို သတိပြုမိသည်။ ရပ်တည်ချက် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ်ကို ယခုရေးထားပုံထက် ကျွမ်းကျင်စွာရေးဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်။ ရပ်တည်ချက် ပြောင်းလဲမှု မရှိဟု ဆိုသော် ပို့စီ၏အဆိုကို လက်ခံဖို့ပင်ရှိတော့သည်။

အစမှ အဆုံး ဂေဟာတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းအပေါ် သတင်းစာ၏ သစ္စာရှိရှိ ထောက်ခံမှုကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သို့သော် ခြွင်းချက်များစွာ ပါဝင်နေသည်။ သမန်ကာ ရှန်ကာဖတ်သွားသူအဖို့ သတိပြုမိမည်မဟုတ်သော် လည်း ထိုလုပ်ငန်း၏ ဘက်တော်သားများအဖို့ကား လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။

ဂေဟာလုပ်ငန်းကို နောက်ထပ် ၂ နှစ်ရွှေ့ဆိုင်းရန် ပို့စီက လွှတ်တော် အား တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသဘောထားကို ဘယ် စာလုံး ဘယ်စာပိုဒ်က ဖော်ထုတ်သည်ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ပြောရန်မလွယ်။ သို့သော် ဤသတင်းစာတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့် မလွဲမရှောင်သာသော အသုံးစရိတ် စာရင်းကို ကိုးကားပြီးနောက် ရေးသားပုံမှာ . . .

မြန်မြန်ထက်ထက် ဆောင်ရွက်မှုဟူသည် မည်သည့်အခါကမျှ ကြီးကျယ် သော ပြဿနာ မဟုတ်ခဲ့သော်ငြားလည်း ပြဿနာတစ်ရပ် ဟုတ်သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၍ မည်မျှပင် ကောင်းကျိုးအထွေထွေနှင့် ပြည့်စုံစေမည့် လုပ်ငန်း အတွက် ဖြစ်စေကာမူ စရိတ်ကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ် တိုးချဲ့သုံးစွဲခြင်းသည် ပင်လျှင် ထိုသို့သုံးစွဲရန် စေ့ဆော်သည့် ဉာဏ်အမြော်အမြင်အား သို့လော ဆိုသော တွေးတော ဒွိဟဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိစေသည် ဟူ၍ ယူဆနိုင်သည်အထိ ဖြစ်နေရ

ခြင်းကြောင့် လုံးဝရှောင်လွှဲခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော အသုံးစရိတ်များကိုသော်မှ ဆိုင်းနှင့် ရုပ်သိမ်းလျက်ရှိသည့် လက်ရှိအခြေအနေအရပ်ရပ်အား ပို့စီသတင်းစာက စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ လေ့လာစောင့်ကြည့်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤဝါကျတစ်ခုမျှဖြင့်ပင် လုံလောက်ပေပြီ။ ယခုအချိန်အထိ ပို့စီ၏ မိုးကြိုးသွားဖြင့် ဟန့်တားခြင်း မခံရဖူးသေးသည့် လွှတ်တော်ထဲမှ အင်အား ကြီးမားသော အတိုက်အခံ အင်အားစုများအဖို့ ထိုစာပိုဒ်သည် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ထက်ပင် အထိနာပေတော့သည်။ ၎င်းတို့ ကာလရှည်ကြာစွာ လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်း ခဲ့သည့် ဂေဟာတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသည် ရေစုန်မျောလေပြီ။ လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးမကလေးအဖို့ကား ခါးသီး နာကြည်းမဆုံးနိုင် ရှိတော့သည်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာနှင့်ယှဉ်လျှင် ဂေဟာတည်ဆောက်ရေး ဆုံးရှုံးမှုသည် အခိုက်အတုံ့အားဖြင့် အမှုမထားလောက်သယောင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်တစ်ယောက်လက်ချက်လဲ။

ဘုန်းကြီး မစ္စတာဒိန်းသည် စားပွဲပေါ်တွင် ဇက်ကျိုးကျနေသည်။

ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ထားသည်။ ပို့စီသတင်းစာကို လုံးထွေးဆုပ်ခြေပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ပစ်ချထားသည်။ ရှာလီ ဝင်လာသောအခါ ဒိန်းက မော့၍ပင် မကြည့်။ ရှာလီ၏ “မင်္ဂလာနံနက်ပါ” ကိုလည်း တိုတိုတောင်းတောင်းပင် တုံ့ပြန်သည်။

ရှာလီကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားပြောချင်စိတ် မရှိ။ သူ့စားပွဲသို့ သူ သွားပြီး စာအိတ်များကို ဖောက်နေလိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဒိန်းသည် ရှာလီ စားပွဲဘေးသို့ လာရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလိုပင် တည်ငြိမ်နေလေပြီ။

“ကဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဒိန်းက မေးသည်။

“ဒဂါးသုံးဆယ်* အစွမ်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ရှာလီမျက်နှာက ဖြူရော်နေဆဲ ရှိသေးသည်။

“ဒီလိုလည်း တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်သေးဘူးလေ။ သံသယဖြစ်စရာ ရှိသေးသရွေ့ သူ့ကို သံသယအကျိုးခံစားခွင့်တော့ ပေးထားရမှာပေါ့”

* ခရစ်တော်ကို ရန်သူ့လက်သို့ အပ်ရာ၌ သစ္စာဖောက် အစွတရီးယော့က ရန်သူ့ထံမှ ငွေဒဂါး ၃၀ ထုခဲ့သည်ကို ရည်ညွှန်းသည်။ “ကျွန်ုပ်သည် ယေရှုကို ကိုယ်တော်တို့ လက်သို့ အပ်လျှင် အဘယ်မျှလောက် ပေးပါမည်နည်းဟု လျှောက်သော် ယိုသုတို့က ငွေ အကျပ် ၃၀ ပေးမည်ဟု ဝန်ခံကြ၏” (မေ့သစ်ကျမ်း ရှင်မာထဲခရစ်ပင် ၂၆:၁၅)

သူ့စကားက ဘယ်သူ့ကို ဆိုလိုတာလဲ။

“ဒီလို သဘောမထားနိုင်ပါဘူးရှင်။ ပိုစိတ်က ရှင်တို့၊ ကျွန်မတို့ သိနေသလို ဒီကိစ္စကို အစအဆုံး သိနေတာပဲ။ ရိုးရိုးသားသား သဘောထားပြင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သစ္စာစောက်တာပဲ”

“အနေအထားကတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန် မသိဘဲနဲ့တော့ သတင်းစာကို ရွတ်ချလို မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် ခုချက်ချင်းမေးမယ်ရှင်။ သူတို့ဖြေရှင်းချက်”

“ဖြေရှင်းချက်တောင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး”

ဒိန်းက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ပိုစိတ်က ရှင်းစရာရှိရင် သူတို့သဘောအလျောက် ရှင်းလိမ့်မပေါ့။

ဒီခေါင်းကြီးရဲ့ နောက်ခံဇာတ်ကြောင်းကို မသိရသေးပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မစ္စတာ ဝက်စ် မသိဘဲ ပုံနှိပ်တာဖြစ်ရမယ်။ အခြေအနေသစ်တွေတော့ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ အပြောင်းအလဲလိုဟာမျိုး ဆိုပါတော့”

ရှာလီ အလွန်လေးစားသော ဤပုံနှိပ်ကြီး၏စိတ်ထဲတွင် ထိုခေါင်းကြီးသည် မစ္စတာကွီ၏ဦးနှောက်နှင့် ကလောင်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် ခေါင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သံသယမရှိ ယတိပြတ် ယုံကြည်နေသည်။

“ဂေဟာကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲဟင်”

ရှာလီက ဝမ်းနည်းပန်းနည်း မေးသည်။

“ကိစ္စချောပြီပေါ့”

ဒိန်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ့စားပွဲသို့ ပြန်သွားသည်။

ရှာလီသည် မိုးပေါက်မိုးစက် တဖွားဖွားနှင့် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော မှန်ပြတင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပန်းခြံ သစ်ပင်များကြားမှ အိမ်ခေါင်မိုးများကို ကျော်ကာ မားမားကြီး ရပ်နေသော ပို့စိတ်သတင်းစာတိုက်ကြီး အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အယ်ဒီတာဌာနတည်ရှိရာ ပဉ္စမထပ်၏ ပြတင်းပေါက်များကို အတန်းလိုက် မြင်နေရသည်။ ထိုပြတင်းပေါက်များအနက် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်၏ နောက်ကွယ်တွင် ဂေဟာလုပ်ငန်းအား သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့သည့် မိတ်ဆွေတူကြီး ထိုင်နေပေလိမ့်မည်။

ဘယ်မိတ်ဆွေတူလဲ။

ချားလ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်ကို လူရှင်းမသိမိကပင် စိတ်နေမြင်မြတ်သူ၊ အကျွန်

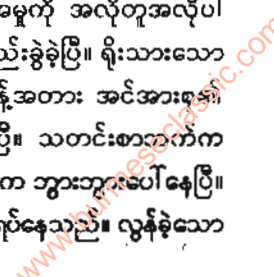
စာရိတ္တမြင့်မားသူ၊ ဝုဏ်သိက္ခာ အစွန်းအထင်းမရှိသူ လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် သိထားခဲ့၏။ လူချင်းသိတော့လည်း သူ၏ကောင်းသတင်းများသည် အားလုံး အမှန်ချည်းဖြစ်နေ၏။ သူနှင့်ထိတွေ့ရတိုင်း လိုက်လျောမှု၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှု၊ ရှိသာကြည့်ရှင်မှုများကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူ့သိက္ခာ ပျက်ယွင်းဖို့ဆိုတာ စဉ်းစား၍ပင် မရ။ သူ့နာမည်ကို ဆွဲသွင်းယှဉ်စွပ်စွဲရာပင် အကြောင်းမပေါ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ကွယ်လွန်ရန်မှစ၍ ဂေဟာခေါင်းကြီးများကို ရေးနေတဲ့သူမှာ မစ္စတာကွီ မဟုတ်လား။

လွန်ခဲ့သည့် ၂၄ နာရီအတွင်းကပင် မိမိ အစွမ်းကုန် ရေးသားပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သူမှာလည်း မစ္စတာကွီပင် မဟုတ်လား။ သို့ပါလျက်၊ သို့ပါလျက် လက်ထောက်အယ်ဒီတာကလေး၏လက်ချက်မဟုတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းရဲ့ ဟူသော အတွေးကို သူ့စိတ်ထဲတွင် အသေအလဲ ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်အတွင်းက ကွီ အလည်လာခဲ့သည်ကို သူ့စိတ်ထဲတွင် သံသယကွဲကွဲ မြင်ယောင်နေမိသေး၏။ ထင်ထင်လင်းလင်း ပရိယာယ်ကင်းကင်း ရိုးသားဖြောင့်စင်းသော မျက်နှာပိုင်ရှင်တစ်ဦးသည် ဤသို့သော အနုပ်စုတ်ကုပ်စုတ် မရိုးမဖြောင့်အလုပ်ကို ဘာကြောင့်လုပ်ရသလဲ။ ထိုနေ့ညက သူ့ကို ကြည့်သွားပုံမျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်သူတစ်ဦးသည် ဘာကြောင့် သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အရွိုက်ထိုးရသလဲ။

ဤအလုပ်မျိုး ကွီ လုပ်လေမလား ဆိုသည်မှာ ဝက်စ် လုပ်လေမလား ဟူ၍ အတွေးရကြပ်သလိုပင် အတွေးရကြပ်လှသည်။ ထိုခေါင်းကြီးကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မရေး။ အခြား တစ်ဦး တစ်ယောက်က ရေးပြီး မှားယွင်း ပုံနှိပ်မိခြင်း ဖြစ်လေမလား ဟူသော ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲ ကြုံကြုံကံမူကလေး ရှိနိုင်သေးသည်ဟု တွေးမိ၏။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလေး အတောင်အလက်မှမစုံမီ သူ့ဆင်ခြင်ဉာဏ်က ပစ်သတ်လိုက်ပြန်၏။ ထွက်ပေါက်မရှိ။ အဖြစ်သနစ်က ရှင်းနေသည်။

သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် သူ မမှန်းဆနိုင်စွမ်းသော အဖိအစီး တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ဝုဏ်သရေကင်းခဲ့သောအမှုကို အလိုတူအလိုပါ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူ့ကိုလည်း အသည်းခွဲခဲ့ပြီ။ ရိုးသားသော ဖြေရှင်းမှု ဟူ၍ မရှိနိုင်တော့။ ကြောက်ပါးလိလိ အဟန့်အတား အင်အားစနစ် အခြောက် အမြောက် ဇာတ်ထုပ်က ဘွားဘွားပေါ်နေပြီ။ သတင်းစာဘက်က တာဝန်ရှိသည့်အပိုင်း၏ သိမ်ဖျင်းသော အညံ့ခံဇာတ်ထုပ်က ဘွားဘွားပေါ်နေပြီ။ သူ့မနှောအာရုံတွင် သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ယှဉ်ရပ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော

၂ နှစ်က သိကျွမ်းခဲ့ရသည့် ပါရဂူကလေးနှင့် သူ့ အပျံသင်စာအရွယ် သူ့စိတ်ကူး ထဲက ကိုလူပျို။

တစ်ဦး၏ ဂုဏ်သရေနှင့်အမျှ အခြားတစ်ဦး၏ ဂုဏ်သရေကို သူ မြတ်နိုး သည်။ တစ်ဦး၏ ခင်မင်မှုသည် အခြားတစ်ဦး၏ ခင်မင်မှုကဲ့သို့ပင် သူ့အဖို့ ချမ်းမြေ့ သည်။ ယခုမူ တစ်ယောက်သောသူသည် သူ့မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ချေပြီ တကား။ သူ ပထုတ်ရမည့်သူမှာ ဝက်စ် မဟုတ်။ သူ့အပေါ် သံသယ အငြိအစွန်း မရှိ။ ကိုသာလျှင် အတို့အဆိတ်ကလေးမျှ မခံ။ ကျွမ်းသန္တာလန်ပြီး သူတို့ကို နမ်းကာ* သစ္စာဖောက်သူဖြစ်သည်။

မိမျိုး ဘမည် မပီပိုးဝါးသော ကွို၊ ရေမျောကမ်းတင် မျိုးစဉ်နွယ်ဆက် ခွိဟဖက်သော ကွို၊ ထိန်းကျောင်းပုံပြင်မှု ကွဲကွာ ကင်းစင်သော ကွို၊ သူ့ခြေထောက် ပေါ် သူ ရပ်နိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လူရာသွင်းပေးခဲ့သည့် ကွို၊ ကူတန်ကူ၊ ထိန်းတန်ထိန်း၊ အကြံပေးတန်ပေးကာ မိမိ၏ အသိအကျွမ်းစာရင်း၊ မိတ်ဆွေ စာရင်းသို့ သွင်းထားခဲ့သည့် ကွို။

သို့သော် သူ့စိတ် ချောင်ကြားတစ်နေရာတွင် ကွိုကို အမှန်တရားမြတ်နိုးသူ၊ မဖောက်မပြန် တစ်သမတ်တည်း ရိုးသားဖြောင့်စင်းသူအဖြစ် သိမှတ်ထားခဲ့သည့် စိတ်က သူ့ဆင်ခြင်ညွှတ်ကို အံ့တုလျက် ဤရွတ်ချမှုများကို ပုန်စားပုန်ကန် ပြုနေလေ၏။

ရှာလီသည် တစ်မနက်လုံး သူ့စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ဖြေရှင်းစကားပြောမည့် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံများ ပေါ်လာလေမလား ဟူသော အတွေးတထင့်ထင့်နှင့် အလုပ်လုပ်နေ၏။ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မကြာခဏ ကြားရသည်။ သို့သော် သူ မျှော်တာ မပေါ်လာ။

* ခရစ်တော်ကို ရန်သူ့လက်အုပ်သူ အစွဲကရီးထော့က ရန်သူ့လူများ ခရစ်အား သိနိုင်ရန် နမ်းပြုပြီး ဖမ်းစေခြင်းတို့ ရည်ညွှန်းသည်။
“ယုဒရု ကာရုတ်နှင့်အတူ ယစ်ပုရောဟိတ်အကြီး၊ ကျွမ်းပြုဆရာအကြီးအကဲများ စေလွှတ်သော လူအစုအဝေးအပေါင်းတို့သည် တားနှင့် တုတ်များကို ကိုင်လျက် ချက်ချင်း လာကြ၏။ ကိုယ်တော်ကို အပ်နှံသောသူက ငါနမ်းသောသူသည် ယေရှုဝင်ဖြစ်၏။ သူတို့ဖမ်း၍ လုံခြုံစွာ ဆောင်သွားကြဟုဆို၍ သူတို့အား အမှတ်ဝေးခဲ့သည့်အတိုင်း သူသည် ရောက်လျှင် ကိုယ်တော်မင်းသို့ ချက်ချင်းချဉ်းကပ်၍ “အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား” ဟု ဆိုလျက် နမ်းလေ၏။ ထိုသူတို့သည် လာ၍ ကိုယ်တော်ကို ဆွဲထိုင်ဖမ်းဆီးကြ၏” (ဓမ္မသစ်ကျမ်း ရှင်မာကုခရစ်ဝင် ၁၄-၄၄-၄၆)

မွန်းတည့်အချိန်ခန့်တွင် လွှတ်တော်ဧည့်ခန်းထောင့်၌ ထိုင်နေသည့် မစ္စတာဒိန်းသည် ဂေဟာဥပဒေအား မဲခွဲရန် ဆင့်ခေါ်ပုံ၊ ပိတ်ဆို ဟန့်တားလိုက်ပုံ ကို ကြည့်နေလေသည်။

အမတ်တစ်ဦးသာ စကားပြောသည်။ အမတ်မင်း မိချီတီဘန်ဂေါက ပိုစံသတင်းစာကို ကိုးကားကာ ပြည်နယ်ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာန၏ ‘အသိအမှတ်ပြုအာဘော်’ ကပင် စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ၂ နှစ်စောင့်ဆိုင်းသင့် ပုံကို ‘ဝန်ခံ’ ကြောင်း မိန့်ခွန်းချေသည်။ အမတ်အများစုက သူနှင့်သဘောတူမှုရှိ ဥပဒေကြမ်းကို ၅၄ မဲ ၃၂ မဲဖြင့် ဖုတ်ကျီး သဂြိုဟ်လိုက်ကြလေသည်။

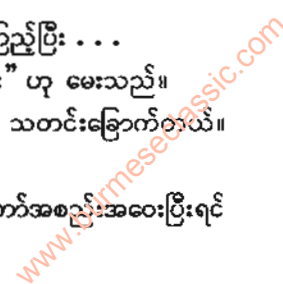
လွှတ်တော်သတင်းထောက် ‘စစ်’ ဟော့ပကင်က သတင်းစာတိုက်သို့ သတင်းပြန်ပို့သည်။ ကွိုက လက်ခံမှတ်သားပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ‘တူရကီနိုင်ငံအတွက် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ’ ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်ပေး ထားသည့် ခေါင်းကြီးကို ရေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝက်စ် ရောက်လာသည်။ ရွှင်ပျစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်း သူ ဝင်သွားသည်။

ကွို ခေါင်းကြီး ဆက်ရေးသည်။ ယနေ့နံနက် သူ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ညတစ်ဝက်က ဆာဇေကို လူနာစောင့်ခဲ့ရသည်။ ညတစ်ဝက်က မျက်စိကြောင်နေခဲ့သည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒုက္ခလှလှတွေ့တော့၏။ ဂေဟာအကြောင်း ခေါင်းကြီးကို ဖတ်ရသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သူ မသိ။ သိအောင်စုံစမ်းရန်လည်း မလိုတော့။ သူ့အလုပ်နှင့် ဂေဟာသည် အတူတကွ ရေစုန်မျောကြလေပြီ။

ဝက်စ်အခန်းသို့ ချက်ချင်း သူ မဝင်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောရမှာ သူ မနှစ်မြို့ဆုံး။ ယခုမှတော့ နင်ပဲဆဖြစ်နေ၍လည်း အကြောင်းမထူး။ ဝက်စ်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ပြောရိုးပြောစဉ်လိုသာ ပြောချင်သည်။

နာရီဝက်အကြာ ခေါင်းကြီးရေးအပြီးတွင်မှ ဝက်စ်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား သည်။

ဝက်စ်က ချိုသာသောအပြုံးနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး . . .
“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးသည်။
“ကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ သတင်းခြောက်တယ်။
မီးရထား ဥပဒေအကြမ်း အကျဉ်းချုပ် တွေ့ပလား”
“ဟုတ်ကဲ့။ မနိပ်ပါဘူးဗျား။ ခင်ဗျား လွှတ်တော်အစည်းအဝေးပြီးရင်

အနားယူပေးတော့။ အဲဒီဥပဒေကြမ်းကို အရှေ့ခွဲခွာရမယ်။ ခင်ဗျားရေးရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားရေးစေချင်ရင် ရေးမယ်လေ။ ပြီးတော့ လယ်သမား ညီလာခံ သတင်း ရှိသေးတယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား လူစားရှာလို့ရချင် ကျွန်တော် အလုပ် ထွက်ချင်တယ်”

ဝက်စိက လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးနှင့် စာရွက်များကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို ကြက်သေ သေကာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အလုပ်ထွက်မယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထွက်ချင်တယ်။ လူစားချက်ချင်းရှာနိုင်အောင် မနက် ကတည်းက ပြောမလို့ဟာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ထွက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအကူအညီကို ကျွန်တော် သိပ်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ခင်ဗျား ထွက်ဖို့ ကြံနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ဘူး။ ပြောစမ်းပါဦး။ အကြောင်းက ဘာလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေလို့လဲ”

“သတင်းစာမှာ လုပ်ရတာထက် အပြင်မှာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်လို့ပါ”

“ကွီက မရွှင်မပျံ ပြောသည်။
“ဘာလဲ၊ လခကြောင့်လား”

ဝက်စိက ရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ရယ်လိုက်ပြီး...
“စောစောက ဘာဖြစ်လို့ မပြောလဲ ကိုယ့်လူရာ။ ကျွန်တော့်သဘော ပြောရရင် ခင်ဗျား ခုရနေတာထက် ၅ ဆ မက ရသင့်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာတွေ နားလည်အောင် ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။ နောက်တစ်ပတ်အစည်းအဝေးမှာ တိုးရ စေရမယ်။ စိတ်ချ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လခလည်း တိုးမလို့ချင်ပါဘူး။ ဒီလခနဲ့ ကျွန်တော် တင်းတိမ်ပါတယ်”

ဝက်စိ မျက်မှောင်ကြုတ်တာ ဘူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်နေသည်။
“ခင်ဗျားမှာ ထွက်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့”

သူ့အသံက သောကရောက်နေသည့်အသံ။
“အကြောင်းပြချက်တောင်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အခွင့်အရေးမရှိတာလည်း”

သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျွန်တော်တို့ အတူလုပ်လာတာလည်း ကြာပြီပဲ။ ဘာမပြော ညာမပြော အလုပ်ထွက်သွားမယ်ဆိုတာတော့ စိတ်ထိခိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာမှားနေသလဲ။ ပြောစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် မပြင်နိုင်တာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကွီက မျက်လွှာချ သွားပြီး . . .

“သတင်းစာရဲ့ဝါဒကို ကျွန်တော် မယုံတော့လို့ပါ”

“အိုး ဟို ဟို၊ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဂေဟာခေါင်းကြီးကို ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ့်လူရဲ့”

ဝက်စိက သူ့စကားကို ခဏရပ်ကာ မည်သို့ဆက်ပြောရမည်ကို စဉ်းစား နေသည်။

“ဒီလိုပြောရအောင်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးထဲက အမြင်က တက်တက်စင် မှားနေတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်ကတော့ မမှားဘူးလို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားအဖြစ်ပြောရရင် မှားတယ်ထားပါတော့။ သတင်းစာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တဲ့ ခေါင်းကြီးပါတာနဲ့ အလုပ်ကထွက်ဖို့ လိုမလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

“မလိုပါဘူး”

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ခေါင်းကြီးကို ပယ်ပြီး ကျွန်တော် ရေးတာ ထည့်လို့လား။ ကိုယ့်လူက ဒါကို ကန့်ကွက်သလားတော့ မသိဘူး။ ခင်ဗျားအဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် သာချင်သာမယ်။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်ခံရတာက ကျွန်တော် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို လခပေးထားတာက ကျွန်တော့်အယူအဆ တွေဟာ ပိုစိန်ရဲ့အယူအဆတွေဖြစ်လာအောင် လုပ်ဖို့ မဟုတ်လား”

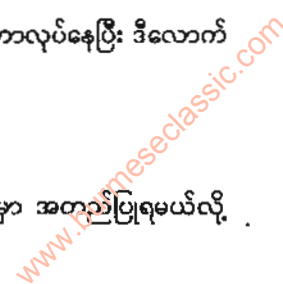
“ဒါလည်း မှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာများ မဟုတ်တရုတ် လုပ်မိသလဲ။ ဘွင်းဘွင်း ပြောစမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကွီက သူ့ကို စိန်းစိန်းကြည့်နေသည်။ အယ်ဒီတာလုပ်နေပြီး ဒီလောက် အမြင်တိမ်ရသလား။

“ကျွန်တော်က ဒီလိုမြင်ပါတယ်”

ကွီက အသံထိန်း၍ ပြောသည်။
“ပိုစိန်က ဂေဟာဥပဒေကြမ်းကို ဒီလွှတ်တော်မှာ အတည်ပြုရမယ်လို့

ထပ်မနား ရေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား သဘောတူခဲ့တယ်။ အကြိမ်တစ်ရာမက ပြောခဲ့တာကို နောက်ဆုံးတစ်ခါပိတ်ပြီး ပြောရမယ့် အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ကျမှ ပိုစိတ်ကျောခိုင်းပစ်တယ်။ လွှတ်တော်ကို ဂေဟာမဆောက်ဖို့ အာဏာအပ်လိုက်တယ်။ လွှတ်တော်ကလည်း သတ်တော့တာပေါ့။ ဘန်ဂေါက ပို့စ်ခေါင်းကြီးကို ကိုးကားသွားတယ်။ ထောက်ခံမယ့်မဲတွေ ပွဲကုန်တာပေါ့။”

ဝက်စ်သည် မရွှင်ရုပ်နှင့် စိတ်ရွံ့နေသည်။

“ဒီလွှတ်တော်က တစ်ပြားမှ သုံးနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိဘူးဆိုတာ သိနေရင်ကောဗျာ။ ပြည်နယ်ထဲမှာ ပလိပ်ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ စစ်ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ပြည်နယ်အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ရင် ဆိုင်းထားရမှာပဲ မဟုတ်လား။”

ကွီသည် ဝက်စ်၏ ဆင်ခြေလိမ်ကြီးကို အိဗာဘန်ဟိုင်မာနှင့်ကိုင်ပေါက်ကာ အဖြေပေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ဒေါသထွက်လာသည်။

“အခုအခြေအနေက ခင်ဗျားပြောတာတွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကြီးလည်း ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။”

“ဖတ်ပါတယ်”

ကွီ လေသံမာလာ၍ ဝက်စ် အဲ့အားသင့်သွားသည်။

“အရေးအသားကောင်းပေမဲ့ လက်ငင်းဖြစ်ရပ်တွေကို နားလည်ပြီးမှ ရေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ရောက ဒီအခွန်းကလေးထဲမှာသာ တကုပ်ကုပ်ထိုင်နေတာ။ ဒီတော့ လက်တွေ့အခြေအနေတွေနဲ့ ကင်းကွာနေတာပေါ့။ မနေ့ကတော့ ကံကောင်းလို့ အချက်အလက်သစ်တွေ သိလာခဲ့တယ်။ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့် အာဏာပိုင်ဌာနက ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြချင်ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားရေးထားတာ ဖတ်ကြည့်တော့ ချော်နေတယ်။ အစွန်းရောက်နေတယ်။ မမျှတဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချက်အလက်ဆိုတာက ပလိုနီနီးဆီက ရတာတွေလား။”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး”

သူ မပြောသော်လည်း ကွီက သူ့ကိုကြည့်ရှုနှင့် သိလိုက်သည်။ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုသာ လုပ်မယ်မှန်းသိရင် ကျွန်တော် ရှိစုမဲ့စု ဒေါ်လာ ၄၅၀ စလုံး ပုံပေးပါရဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်မှန်း သိရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်”

“ပလိုနီနီးကို ခင်ဗျားသိတာထက် ကျွန်တော် ပိုသိတယ်”

ကွီက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို လူရည်တူချင်းအဖြစ်နဲ့သိတာ။ ခင်ဗျားကို သူ ဒီနေ့ ဟားတိုက်နေပြီ”

ဝက်စ်က ဂေဟာကိစ္စ အတွေးလွန်ပြီး ကွီ ပုံကြီးချဲ့နေပြီဟု စိတ်ထဲက ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကိုယ့်လူရာ၊ ဟားတိုက်ခံရမှာက ကျွန်တော်ပါ။”

ခင်ဗျား မဟုတ်ပါဘူး။”

ဝက်စ်က မခံချည့် မခံသာစိတ် ကင်းကင်းပြောသည်။

“ပိုစိတ်ရဲ့ရုပ်တည်ချက်ကို ပစ်ပြေးတယ်လို့ ထင်ရင်လည်း ပစ်ပြေးတဲ့လူက ကျွန်တော်ပါ။ ရှင်းပလား။ ကျွန်တော်က သတင်းစာမှာ ရေးသမျှ တာဝန်ယူရတဲ့ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ရုံမကသေးဘူး။ ကျွန်တော် ရတဲ့သတင်းနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှီပြီး ခေါင်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့လူ။ ဒီတော့ ဖြစ်လာသမျှ ကျွန်တော် ခံမယ်”

ဖြစ်လာသမျှဆိုသည်မှာ ပါတီ၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာမည့် ဖြစ်လာသမျှကို ဆိုလိုသောအတွေးဖြင့် ဝက်စ်က ပြောသည်။

“တချို့က ဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးတွေ ရေးနေတာ သိတယ်။”

သူတို့က ဖြစ်ပုံကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စက”

“ရှင်းသွားမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေကိုလည်း”

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ပျော်ပျော်ကြီး သွားရှင်းပြလိုက်မယ်။ စိတ်ချ။ ဒီနေ့ကို သွားပြောမယ်။ အခုကို”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

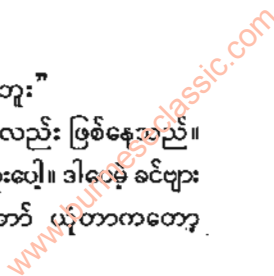
ကွီက ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်းပင် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ဝက်စ်က သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ စိတ်မချမ်းမသာလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဇွတ်တားလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား”

အယူအဆကိုတော့ လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ယုံတာကတော့

အမှားတစ်ခုကို ဘယ်လောက် လက်လွန်နေနေ ပြင်တာဟာ လူမြင်ကောင်းရုံ ဖက်တွယ်နေတာထက် သတ္တိရှိတဲ့ အလုပ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အလုပ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မူဝါဒတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မှားတယ်လို့ မထင်ဘူး”

ကိုသည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ သက်သောင့်သက်သာနှင့် သူ့အပေါ် ကို အပြစ်ပုံချတတ်ပုံကို ဝက်စံ အံ့ဩနေမိလေသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ပြည်နယ် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းသို့ သွား၍ သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြရန် ဝက်စံ ကြံရွယ်ချက် ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ကိုနှင့်တွေ့ပြီးသည့်နောက် ချက်ချင်းသွား၍ ရှင်းသင့် မရှင်းသင့် ဝေဝေဝါဖြစ်လာသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဒိန်းရော သူ့အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးပါ သူတို့စိမ့်ကိန်း ပျက်၍ ဒေါသထွက်နေကြမည်။ သူတို့စိတ်ပြေလောက်မှ သွား ပြောတာ ပိုမကောင်းဘူးလား။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်မှ ပြောတာ ပို၍ကောင်းကြောင်း ထိုနေ့ညနေ ထုတ် ခရော်နီကယ်သတင်းစာက သူ့ကို သဘောပေါက်စေသည်။ ခရော်နီကယ် သတင်းစာက ‘ပို့စ်၏ နောက်ဆုံးပေါ်ဇာတ်ခေါင်းကွဲခန်း’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ခေါင်းကြီးရေးသည်။ ‘ဗြူးစား ဗြင်းစား အပြောင်းအလဲ’၊ ‘သစ္စာယွင်းသော မဟာမိတ်’၊ ‘အော်ဂလီဆန်စရာ ကျွမ်းသန္တာလန်ပွဲ’ စသော စကားလုံး ပြောင်ပြောင် များကို သုံးကာ ပို့စ်သည် ဂေဟာကို အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် ပို့စ်သတင်းစာကို ‘ပဲလို့နီနီ၏ အာဆော်သတင်းစာ’ ဟု ကင်ပွန်း တပ်ပြန်သည်။

ဝက်စံအဖို့ကား ယင်းသို့သော ဝိန်းဗောင်းတိုက်သံများကို အမှုထားစရာ မလို။ သူ့ပါတီအတွက်၊ သူ့ပြည်နယ်အတွက်၊ တုလွတ်ကင်းသော အလုပ်အကျွေး ပြုမှုကို သူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် နုလိမ့်နိုးတုံးတို့၏ ဒေါသအမျက်၊ ထွက်မှု၊ မစ္စရီယသမားတို့၏ လျှာစောင်းထိုးမှု၊ လက်အောက်ငယ်သားတို့၏ တော်လှန်အန်တုမှုကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူ တံတံ့စားစား ရင်ဆိုင်မည်။ တစ်နေ့သောအခါ သူ့မျိုးချစ်စိတ်နှင့်ဆိုင်သော အမှန်တရားသည် ဘွားဘွား ပေါ်လိမ့်မည်။

ယခုအချိန်မှာကား တရားမျှတမှုကင်းသော မကျေမချမ်းမှုများ အကင်း သေသွားသည်အထိ သူ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စောင့်နေရုံသာ ရှိတော့မည်။

၆ ရက်ကြာမှ ရှာလီနှင့် သူ တွေ့သည်။ မစ္စတာဘတ်၏ အိမ်တွင် ညစာစားပွဲနှင့် ကွဲကလေး ပြုလုပ်သည်။

ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံးတွင် ရှာလီထက်ပို၍ ကြည်ရွှင်မြူးကြွသူ မရှိ။ ဝက်စံနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သောအခါ ရှာလီ အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ မျက်နှာဖုံး ခွာချလိုက်သလို ကြည်ရွှင်မြူးကြွမှု ကွာကျသွားသည်။

ဝက်စံက ညင်ညင်သာသာအသံဖြင့် . . .

“ဝန်ခံစမ်း မစ္စဝေလင်၊ ခင်ဗျားသိပ်ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ်လား”

ရှာလီက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်၊ တစ်ညလုံး ကပွဲက ဆိုရင် တစ်နေ့ ကျ ဗုန်းဗုန်းလဲလိမ့်မယ်”

ရှာလီက သူ့ကို ဖွင့်ပြောစေချင်သည်။ သူက မပြော။ တန်ဖိုးမရှိသော သူ့မိတ်ဆွေကို ကာကွယ်ရန်အတွက် သူ ဂုဏ်သရေရှိရှိ ခပ်မဆိတ်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ရှာလီ တွေးမိလိုက်၏။

သို့သော် ရှာလီက မစောင့်စည်း မအောင့်အည်းနိုင်။

“ဂေဟာကိစ္စ သောကများရလို့ စိတ်ပင်ပန်းနေတာပါရှင်” ဟု ပြော သည်။

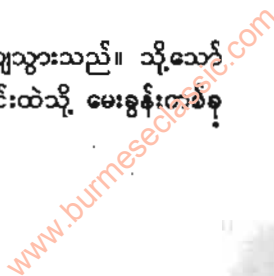
ဝက်စံက မျက်စိလှဲလိုက်သည်။ ဂေဟာကိစ္စကို သာယာညည်းပျောင်း အကျိုးကြောင်း သင့်မြတ်စွာ ပြော၍ မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း သူ ချက်ချင်းသိ လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ၂ နှစ်ဆိုင်းရစေကာမူ အရေးမကြီးလှကြောင်း နှစ်သိမ့်သည်။

“ဒီကိစ္စကြောင့် သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလည်း မကောင်းတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တအံ့ဇွေးနွေးဖြစ်နေတာက ပို့စ်က ပစ်ပြေးတဲ့ကိစ္စပါ”

ဝက်စံ၏ဗျာများနေသော မျက်လုံးများ ငိုငိုကျသွားသည်။ သို့သော် အမှောင်တိုက်၏ နတ်ဆိုး နတ်မိုက်ကလေးက သူ့ခေါင်းထဲသို့ မေးခွန်းကမ်းစု ကမျောသောပါး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုကို တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးပါဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် သူ့ အလုပ်ထွက်သွားတာ မသိရသေးဘူးပေါ့”

“အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

ရှာလီက သံယောင်လိုက်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း တင်းမာ သွားသည်။

“ဟုတ်လား။ ထွက်သွားပလား။ ပြောပြပါဦး”

ဝက်စ်က ကြမ်းပြင်ကို မကြည့်မသာ စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီကိစ္စ မပြောချင်သေးဘူးဗျာ။ သူ ထွက်တာကတော့ အဲ ဂေဟာ ခေါင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သဘောကွဲကြလို့ပဲ”

ရှာလီက ယပ်တောင်ရှာသလိုလိုနှင့် ဒရောသောပါး မျက်နှာလွဲလိုက် သည်။ သံသယများ ကွာကျသွားသည်။ အားလုံး ရှင်းပြီ။ သူ့အကြီးအကဲ၏ သိက္ခာကို ချိုးသည် ခေါင်းကြီးကို ရေးသဖြင့် မစ္စတာကို အလုပ်ထုတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝက်စ်အဖို့ကား လတ်တလော အခြေအနေကို ပြောရာပြောကြောင်း ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံကို အကျဉ်းရုန်း၍ မတင်မကျ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကြံရွယ် ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောချိန်တန်မှ ဆက်ပြောရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကောက်ကာငင်ကာပြောလိုက်သည့် သူ့စကား၏ မျက်လှည့်ဆန်ဆန် အကျိုး သက်ရောက်မှုက နှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ စိတ်နှလုံး မရွှင်နိုင်၊ မပြုံးနိုင် ဖြစ်နေသော ရှာလီကို သူ ရွှင်ပြုံးစေနိုင်ခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့ည စောစောပိုင်းမှာပင် ညစာ စားခန်းတစ်ခု၌ လူ ၈ ယောက် ဆုံသည်။ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ ရွေးချယ်ရန်ဖြစ်သည်။

ကြီးနီစနစ်အရ လူထုက လအတန်ကြာချိန်မှ ရွေးကြရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲကား ယခုကပင် လုပ်နှင့်နေလေပြီ။ မစ္စတာမီချီတီဘန်ဂေါကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် တညီတညွတ်တည်း ရွေးချယ် တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့အထဲ၌ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက် အရှိဆုံးဖြစ်သော ပလိုနီနီးက တစ်နေ့ သောအခါ ပါတီထဲတွင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို လိုက်လျောလာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လာမည့်နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ လာမည့် ၁၂ နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ လာမည့် ၁၆ နှစ်တွင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

“တပည့်တလေးတွေ ခင်ဗျား လက်သပ်မွေးထားပြီးပလား” ဟု မြို့တော်ဝန် လောင်းက တစ်ခန်းလုံးကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ပရောပရီ ပြောသည်။

ပလိုနီက လူငယ်တစ်ယောက် တွေ့ထားကြောင်း ယခုအချိန်တွင် လူသိ သူသိနည်း၍ ‘ကော်ကောင်’ လို ဖြစ်နေသေးကြောင်း၊ သို့သော် လူရေးလူစ ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် အလွန်ငယ်လွန်းနေသော်လည်း ပါတီတွင် နေရာ ပေးနိုင်မည့်အချိန်တွင် အလွန်အိုလွန်းသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးသည်။

ဘန်ဂေါက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြန်ပြီး . . .

“ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာဝက်စ်ကို ခင်ဗျား ပင့်နေပြီထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

ပလိုနီသည် မီးသေနေသော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်ပြီး ထို့ထို့ ပါအောင် ကျယ်လောင်စွာ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ လေးလေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်မှာ . . .

“မိချီ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အရေးကြိုရင် စောင့်ရှောက်ဖော် မရလောက်အောင် မယုံစားရတဲ့လူမျိုးကို မြှူနီစီပယ် ခွေးအမဲလုံးပစ်သမား အလုပ်တောင် မပေးဘူး၊ မှတ်ထား”

(၂၀)

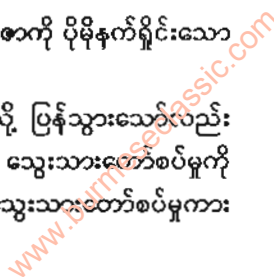
အရှုပ်တော်ပုံကြီး ပေါက်ကွဲပေါ်ထွက်လာချိန်တွင် ကို ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်မိ၏။ ဆာဖေကို ဆေးရုံသို့ ပို့၊ အိမ်ကို ပြန်အပ်၊ သူက မစ္စကပ်ပိန်တာအိမ်သို့ ပြန်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ပြည်စိုးကားချ၊ ဆာဖေကွယ်လွန်ချိန်တွင် ထိုဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ဆာဖေ၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့်အတူ ဈာပန ပြာချလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဆင်ခြင်တုံတရားက သူ့အကြံကို ခိုင်မာစေသည်။

သူ့အဖေကို သူ ဘာမျှပေးဆပ်ရန် မရှိ။ သူ့အဖေက သူ့အတွက် တာဝန် စိုးစဉ်းမျှ မယူခဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ယခုမှ သွေးသားပြန်စပ်နေခြင်းဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ အကျိုးမပွားစေနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပိဋကတ်ခန်းကလေးသို့ သူ ပြန်မည်။ အားလုံး ယခင်အတိုင်း နေပြီ။

တစ်ခဏချင်းအတွင်းမှာပင် ထိုစေ့ဆော်စိတ်စောက်ကို ပိုမိုနက်ရှိုင်းသော စိတ်စောတစ်ခုက ဖယ်ရှားလိုက်ပြန်သည်။

သူ့ရင်တွင်းမှ အသံတစ်သံက ပိဋကတ်ခန်းသို့ ပြန်သွားသော်လည်း သူ ယခင်ကနှင့် မတူနိုင်တော့ဟု တီးတိုးပြောသည်။ သွေးသားတော်စပ်မှုကို သူ အသိအမှတ် ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မပြုသည်ဖြစ်စေ၊ သွေးသားတော်စပ်မှုကား

ပယ်ဖျက်၍မရ။ ဆာဖေ၏ သူ့အဖေကို စွန့်ပစ်ခြင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် အလုပ် မဟုတ်။ ဖခင်တို့၏ ဒုသိလသည် သားသမီးတို့ ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျသည်။ သစ္စာတရားကို နှိပ်ကွပ်ခြင်းမည်သည် မဟာပြစ်မှုပေတည်း။

ကို ရှောင်မပြေးတော့။ တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် သူ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သားတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူရမည့် သူ့တာဝန်ကို သူ ထမ်းရန် သူ ဆက်နေမည်။

အိမ်ကလေးသည် နေ့ရောညပါ ငြိမ်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြားခြင်း မရှိ။ လူငယ်သည် ကို၊ အဘိုးအိုသည် နီကိုလိုဗီးယပ်အဖြစ်၌ပင် ရှိကြသေးသည်။ မှောင်မိုက်နေသော ပြတင်းတို့၏ အတွင်းဘက်၌ သက်ရှိ ဟူသမျှ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ခြေဖျားကို ထောက်ကာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆရာဝန် လာသည်။ ဘာမျှမကု။ ပြန်သွားသည်။ သူ့နာပြုကလည်း ဘာမျှမပြုစု။ ထိုင်ကြည့်ရုံ ကြည့်သည်။

ကိုက သူ့နာပြုငှားရမ်းမှုကို ချက်ချင်း ရပ်စဲရန် ကြံသေးသည်။ သို့သော် တွက်သားမကိုက်။ သူ့အဖို့ အချိန်ကို ငွေ ရပေါက်ရလမ်းအတွက် သုံးစဉ်းမည်။ အိမ်စရိတ်အတွက် ဘဏ်တွင် သူစုထားသော ဒေါ်လာ ၄၅၀ ရှိသည်။ ရက်သတ္တ ကိုးပတ်တော့ သုံးနိုင်မည်။ ဆာဖေကလည်း ထိုမျှ အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်မည်။

မတ်လကုန်ပိုင်းတွင် ကို ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေး၍ ပြီးသွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၄ ရက် သူ အလုပ်ထွက်ချိန်မှစ၍ ဒုတိယမြောက် ရေးပြီးသည့် ဆောင်းပါးဖြစ်၏။ ထိုဆောင်းပါးကို ဂျာနယ်သို့ပို့ရန် စာပို့တိုက်သို့ သူ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ည စာပို့နှင့်အမီ ထည့်ချင်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း နှစ်ရက် အခန်းအောင်းနေခဲ့ရ၍ ညောင်းညာနေသည်။

သူ့ဆန္ဒမှာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသမျှ ဆောင်းပါးများရေးချပြီး ငွေ မြန်မြန်ရနိုင်သမျှ ရအောင်ရှာချင်သည်။ ရေးကွက်က ကျဉ်းသည်ကို သူ သိသည်။ အခြားအလုပ်တစ်ခုတော့ အမြန်ရှာရမည်။ ယခုမှပင် ပို့စ်သတင်းစာမှ တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁၁,၈၀၀ ရသော အလုပ်ကို သူ ပို၍ စုံရည်မက်ရည် ဖြစ်နေမိတော့၏။

စာပို့တိုက်၏ မရှောင်သာသော အမြောင်ကြားတွင် ရှာလီနှင့် သူ ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မတွေ့ချင် မြင်ရက်သား ဖြစ်နေရသည်ကို သူတို့ မျက်နှာများတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ မစ္စတာကိုကို နောက်ထပ် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်တစ်ထောင်မက ပြောထားမိကြောင်း ရှာလီ သိသည်။ ကိုကမူ ဆာဖေကိစ္စ သူ စဉ်းစားချိန် မရမချင်း ရှာလီကို မတွေ့ချင်။

ကိုက ရှာလီကို မတွေ့ချင်သည့်အကြောင်းမှာ ရှာလီက သူ့ကို မတွေ့ချင်သည့်အကြောင်းဖြစ်သော ပို့စ်သတင်းစာ၏ သစ္စာဖောက်သော ခေါင်းကြီး ကိစ္စနှင့် မဆိုင်။

ခေါင်းကြီးကိစ္စကို အဖြစ်အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြရန် ဝက်စ်က ကတိပြုပြီး သားပဲဟု ကို နားလည်နေ၏။ ဝက်စ်က ကတိမပေးစေကာမူ ရှင်းပြမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို ယခုပြောရမလား၊ စောင့်ရမလား မဝေခွဲနိုင်။ သူ၏ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှာလီသိလျှင် ဘာပြောလေမလဲ။ အဖေ လူညာဝါးနှင့် သားလူလှည့်စားတို့ တစ်နှစ်နီးပါး သူပစ္စည်းများဖြင့် စားသောက်မျှဆိုကြသည်ကို သိလျှင် ရှာလီ ဘာပြောလေမလဲ။

ရှာလီသာဆိုလျှင် ခေါင်းကလေး အသာအယာ ဆတ်ပြကာ မသိကျိုးကျဲ ရှောင်ထွက်သွားမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုကမူ အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် ရပ်လိုက်သည်။ ရှာလီမျက်နှာပေါ်တွင် ဓာတ်ငွေမီးတိုင်မှ မီးရောင် ထိုးကျနေသည်။

ကိုက . . .
“နေကောင်းရဲ့လား။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်ပန်းနေသလိုပဲ” ဟု မေးသည်။

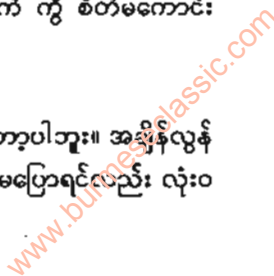
ရှာလီ၏ပါးပြင်တွင် မာန သွေးတံခွန် ထူနေသည်။ သူက မခိုးမခန့် ရယ်သံကလေးတစ်ချက်ပေးကာ . . .

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်။ နေကောင်းပါတယ်”
ကိုက ရှာလီကို စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေရင်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဟောဟော ခိုင်းခိုင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဂေဟာကိစ္စကို သိပ်အာရုံထားနေလို့နဲ့တူတယ်”
“ဂေဟာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စထက် ပိုဆိုးတယ်။ မတန်မရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိစ္စပါရှင်”

ရှာလီပြောပုံကို ကြားရသောအခါ ဝက်စ်အတွက် ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့”
“ဒီကိစ္စကို ခုမှတော့ ထည့်စဉ်းစားနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ အချိန်လွန် ပါပြီ။ ရှင် စိတ်မကောင်းတာကို ချက်ချင်းပြောရင်ပြော၊ မပြောရင်လည်း လုံးဝ မပြောတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်နေခဲ့တာ”

သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြာကြီး ငေးကြည့်နေကြ၏။ စာပိုတိုက် စင်္ကြံတွင် လူအများ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ သို့သော် တစ်လောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်သာရှိသလို ရပ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျား ဝက်စ်ကို တွေ့ပြီးပြီလား”

ကိုက သူ့ပင်ကိုသံနှင့် မတူသော အသံဖြင့် မေးသည်။

ရှာလီက နှလုံးနာဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို လှုပ် လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ပြောလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့။ သူက နှလုံးသိပ်ကြီးတဲ့လူ။ သိက္ခာသမာဓိ သိပ်ရှိတဲ့လူ။ မိတ်ဆွေကို သစ္စာ ဖောက်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးတဲ့လူရှင်”

ကိုသည် အာစေးထည့်ထားသလို စကားတစ်လုံးမျှ မဟန်နိုင်ဘဲ ရှာလီကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ရှာလီ၏ မျက်လုံးပြာများသည် ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့အသည်း ဓားနှင့် ထိုးဆွနေသလို ရှိသည်။ ရှာလီက သူ့စကားအပြန်ကို စောင့်နေသည်။ ထိုအခိုက် လူချင်းကွဲသွားပြီး စင်္ကြံပေါ်တွင် ကွဲတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်းပါးစာအိတ်ကို စာတိုက်ပုံးထဲတွင်တည့်ပြီး ဂလောက်စက်စတာ လမ်းနေအိမ်သို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် မီးလောင်မြိုက်နေသည်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ခေါင်းကြီး ရှေးသူမှာ သူ ဖြစ်သည်ဟု ရှာလီ ယုံမှတ်နေသည်။ ဝက်စ်က ရှာလီနှင့် တွေ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း တမင်ကလာ လိမ်ညာလို၍လား။ သူ့ဝင်္ဂါ အတိုင်းမနှစ်မြို့စရာ ကိစ္စကို လှီးလွှဲပြောလို၍လားမသိ။ အဖြစ်မှန်ကို မဖော်။ ကိုကမူ ဝက်စ် လှီးလွှဲပြောခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အခြေ အနေ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို ကစိဖတ်မတင်အောင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ရှာလီနှင့် ဖြေရှင်းရမည်။ ရှာလီနှင့်တွေ့စဉ်က သူ ဘာကြောင့် အိုးတိုးအတနှင့် ပါးစပ် မဟာ နိုင်ခဲ့တာလဲ။ ရှာလီကို သူ မတွေ့ချင်သော်လည်း ယနေ့ တွေ့လိုက်ခြင်းသည် နောက်ထပ် ချက်ချင်း တွေ့ဖို့ဖန်လာသည်။ ယနေ့ညမှာပင် တွေ့ကို တွေ့ရမည်။ အညာတာကင်းသော ယိုးစွပ်မှုကြီးကို သူ သင်္ကာရှင်းရမည်။

ကိုသည် အတွေးများကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ၃ မိုင်ခရီးကို လမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့သည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲ။ သူ့နာပြုကို ညစာစားရန် ပြန်လွှတ်ပြီး သူ့အဖေ

အိပ်ရာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လူနာသည် သစ်ဆွေးတုံးကြီး ထိုးထားသလို ငြိမ်နေသည်။ အသက် ပြင်းပြင်းရှူနေ၏။ မျက်နှာက ကြောက်စရာ။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့က ဆိုးထားသော ဆေးရောင်ပြယ်၍ ဖြူနီကြောင်ကြား ဖြစ်နေ၏။ အကြည့်ရ ဆိုးသည်။ ဧရာဒဗ္ဗလ အိုရွတ်တွကြီးသက်သက်မျှ မဟုတ်။ ယုတ်ညံ့သော၊ စက်ဆုပ်ဖွယ် ဧရာဒဗ္ဗလ အိုရွတ်တွပါတကား။

သူ့အဖေ။ သူ့အဖေ။ တစ်ခါက သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေခဲ့သလို ရိုးသားသော တင်မိကွီ၏သား ဖြစ်ရတာကမှ သူ့အဖို့ ပိုကောင်းဦးမည်။

စက်ဆုပ်စရာကောင်းသော သူ့အဖေ၏မျက်နှာမှ သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

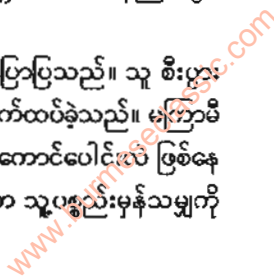
ကိုသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို အခြားသူများကဲ့သို့ သဲလွန်စ ပြန်ရှာနိုင်သည်။ သူ နယူးယောက်သို့ သွားသည်။ တင်မိနှင့် ၂ နာရီကြာ တွေ့သည်။ မေးသမျှ အဖြေရသည်။ ဒွါဟ သံသယ အားလုံး ရှင်းသွားသည်။

ပထမဆုံး ဒွါဟ ရှင်းသွားသည်မှာ သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့သည်ကိစ္စဖြစ်၏။ ဆာဖေ၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သည် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်သော်လည်း တရား ဝင်သည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးကို ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးနှင့် သူ ဆုံခဲ့သည်။ သူ့မိခင်အမည်မှာ မစ္စဖလော်ရက်တားမေအားလ် ဖြစ်သည်။

“သိပ်လှတဲ့ဇာတ်အဆိုတော်ကလေး” ဟု တင်မိက ပြောပြသည်။ သူ့အဖေက သူ့အမေကို အလွန်မြတ်နိုးယုယသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

တင်မိသည် ကွီအဖေ ကောင်းစားစဉ်က ကွီအဖေ၏ မြင်းရထားမောင်း သမားဖြစ်သည်။ လက်ရွဲကျော်လည်းဖြစ်၏။ ဆာဖေအရွပ်တော်ပုံကြီးမပေါ်မီ တစ်နှစ်ခန့်တွင် ကွီအဖေ အခြေယိုင်လာ၍ မြင်းလည်းသမားကို ဖြုတ်ရသည်။ မြင်းများကို ရောင်းစားရသည်။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ဆာဖေအဖမ်းခံရချိန်မှသာ ဆရာတပည့် နောက်ထပ်တွေ့ကြရတော့သည်။ ရက်သတ္တပတ် အတန်ကြာတွင် သူ့ဆရာက သူ့ကို လာတွေ့ရန် စာရေးခေါ်သည်။

ဆာဖေက သူ့တပည့်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြသည်။ သူ စီးပွား ပျက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မကြာမီ က သားကလေးတစ်ယောက်ရသည်။ ယခု သူ့ဇနီးမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေ သည်။ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်ပုံမပေါ်တော့။ ကြွေးရှင်များက သူ့ပစ္စည်းမှန်သမျှကို

ဝိုင်းနှိုက်နေကြ၍ သူ့ဖခီးအား ငွေမထောက်ပံ့နိုင်။

ယခုပင်လျှင် သူ့အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူ ငွေထိန်ဝှက်ထားလေမလားဟု ယနေ့မကင်းဖြစ်နေကြသည်။ သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးက သူ့ကို အနုအရွဲပမာ စွန့်ခွာရှောင်ဖယ်နေကြသည်။ သူကလည်း မည်သူ့ထံမှ လက်ဝါးဖြန့် မတောင်းချင်။ ယခု သူ ထောင်ထဲဝင်ရတော့မည်။ မိခင်မဲ့၊ မိတ်ဆွေမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့ မွေးကင်းစ သားငယ်ကလေးကို လောကအလယ်တွင် မျက်စိသူငယ် ထားရစ်ခဲ့ရတော့မည်။ တင်မိက ကိုယ့်သားလို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်ပါ့မလား။

တင်မိ မဆေနိုင် မခွဲနိုင်ဖြစ်နေစဉ် ဆာဖေက သူ့အနားကပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောသည်။ ကလေးအတွက် ငွေအချို့ သူ ဖယ်ထားသည်။ တင်မိထံသို့ တစ်လ ၂၅ ဒေါ်လာ ပို့ပေးမည်။ လဆန်းတိုင်း ငွေအရောက်ပို့ပေးရန် ဆာဖေက အာမဝန္တ ခံသည်။ တင်မိက ကြပ်တည်းနေချိန်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအယ်လဲ လက်ခံလိုက်သည်။

တင်မိ မှန်းဆကြည့်ရသလောက် ဆာဖေသည် သူ့သားကို ပြန်တွေ့ချင် ပုံလည်း မရ။ ပြန်တွေ့ရန်လည်း မမျှော်လင့်။ ကလေးကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်မှု အတွက် စီမံပြီးသည့်နောက် ကိစ္စပြုတ်ပြီဟု ကမ္ဘာသကာ သဘောထားလိုက်ပုံရသည်။

သူ့ညွှန်ကြားချက်မှာ ကလေးကို စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် နှုတ်လှဲရမည်။ ကလေးက သူ့ကို မှီခိုနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွေးမွေးထားရမည်။ ကလေး၏ ဘဝကို မစွက်ဖက်ရ။ ကလေး တခြားရောက်သွားလျှင် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့် ကြည့်နေရမည်။ အကူအညီတောင်းလျှင် ပေးရန် အသင့်ရှိရမည်ဟူ၍သာဖြစ်သည်။

ဤအချက်အားလုံးကို သေတပန်သက်တဆုံး လျှို့ဝှက်ထားရန် တင်မိ သစ္စာဆိုပြီးနောက် ဆရာတပည့် ခွဲခွာကြသည်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ညကြီးမင်းကြီး မြင်းလှည်းတစ်စီး တင်မိအိမ်ရှေ့သို့ လာရပ်သည်။ တဝါးဝါး ငိုနေသော ကလေးကို လက်ဆင့်ကမ်းသည်။

ကွို၏လူဘဝသည် ဤနည်းနှင့်နှင် စတင်ခဲ့ရ၏။ သူ့မိခင်သည် တင်မိ လက်သို့ ကွို မရောက်မီ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဘယ်နေရာတွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်ကို တင်မိ မသိ။

နှစ်တွေ၊ လတွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ အဖေသွေး ပြုလာသည့်ကလေး ကို တင်မိတို့မိသားစု တအံ့တဩ တွေ့လာရသည်။ မစ္စတာဆာဖေသည် ထိုင်ရာ မထ စာဖတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့သားကလည်း သူ့အချိုးအတိုင်းပင်။ လူထူးလူဆန်း ကလေးလည်း ဖြစ်၏။ မသင်ရမကြားရဘဲ ပုံနှိပ်စာလုံးလောက ဝဲဩဇာထံသို့

ရန်ဆင်းသွားသည်။ ဆာဖေ ထောင်ကလွတ်ကြောင်း သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရသည်။ သို့သော် အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောင်း။ ပို့နေကျ ငွေများကို ပို့ပေးသည်။ ပို့သူ၏အမည်သာ နီကိုလိုဗီးယပ်ဟု ပြောင်းလာခဲ့သည်။

နောက်ထပ်နှစ်များ ကုန်လွန်ပြန်သည်။ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ခန့်ကြာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် တင်မိ စာတစ်စောင်ရသည်။ သူ မှတ်မိနေသော လက်ရေးဖြင့် သူ့ကို တစ်နေရာသို့ လာရောက် တွေ့ဆုံရန် ခေါ်သောစာ ဖြစ်သည်။

တင်မိ သွားတွေ့သည်။ သူ သိခဲ့ဖူးသော လူငယ်လူသွက် သူ့ဆရာ အစား သုန်မှုန်ခက်ထန်သော အဘိုးကြီးကို တွေ့သည်။ အစတွင် သူ မှတ်ပင် မမှတ်မိ။

ဆာဖေက လူးလာခေါက်တုံ့လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့စိတ်ကူးကို ပြောပြသည်။ မချုပ်တီးနိုင်သော အာသာဆန္ဒ ပြင်းပြမှုကြောင့် သူ့မြို့သို့ သူ ပြန်ပြီးခေါင်းရုရန် စီစဉ်သည်။ ယနေ့ ထိုမြို့တွင် အခြေစိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။ သားကို ပြန်ခေါ်ရန် ဆန္ဒပေါ်လာသည်။ စိတ်ရူးပေါက်သည်ဟု စကားလုံး သုံးသည်။

နာကြည်းခါးသီးသော၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ခဲ့ရသော အစ္စမေလီ* နှစ်များအတွင်း ဆာဖေသည် ကိုယ့်ရင်သွေးအပေါ် အတွယ်အတာဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ သူ မသေမီ သူ့သားကို အဖေ မဖော်ရ။ အဖေ ဖော်လျှင် မြှုပ်ထားသော သူ့ဇာတ်ထုပ် ပေါ်ကုန်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့သားကို သူ့စိမ်းတစ်ရံဆန်ပမာ ဆက်ဆံမည်။ စောင့်ကြည့်မည်။ အကဲဖြတ်မည်။ ရောယောင် သွေးသောက်နှင့် သိကျွမ်းဖွဲ့မည်။ ထို့နောက်မှ သင့်သလို ဆက်၍ စခန်းသွားမည်။

ဆာဖေက သူ့သားကို သူ့မြို့သို့ရောက်အောင် စီစဉ်သည်။ တင်မိက သွားဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းသည်။ နီကိုလိုဗီးယပ် အမည်ခံ ဆာဖေနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ နတ်လမ်းညွှန်သည်။

ဆန်းကြယ်လေ့စွဲ၊ အားလုံးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မှ ဆန်းကြယ်လိုက် လေခြင်းဟု တွေးမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် သူ့အဖေ၏ သနားစရာသားကောင် မဟုတ်။

* ဝိုင်းပယ်ခံရသူ ။ ။ သမ္မာကျမ်းစာ ကမ္ဘာဦးကျမ်းလာ အာဇာနည် တွန်မ ဟာဂရုတို့မှ ရသော သားတူရုမေလ။ အာဇာနည်မယား စာရာက နှင်ထုတ်၍ တောထဲသို့ ရောက်သွား သည်။ “သူသည် လူရိုင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ လူအပေါင်းတို့ကို ရန်ဘက်ပြုလိမ့်မည်။ သူ့ကိုလည်း လူအပေါင်းတို့သည် ရန်ဘက်ပြုကြလိမ့်မည်” (ကမ္ဘာဦးကျမ်း ၁၆:၁၂)

သံသယရှိဟာတို့ဖြင့် ကြာတောင့်ကြာလှစွာ နေခဲ့ရပြီးသည့်နောက် အန္တိမအခြေခံ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းစုံကို သိခွင့်ကြိုလာရသည်။ ဒါနှင့်ပင် သူ နှစ်သိမ့် ဝမ်းမြောက်လှပြီ။ အမှန်တရားကို သိရန်နှင့် သိလာသော အမှန်တရားကို အရွံ့အကြောက်မရှိ ရင်ဆိုင်ရန်မှာ သူ့ဘဝ၏ အာသာဆန္ဒပင်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ဆာဖေသည် အိပ်ရာထဲတွင် လှုပ်ရှေ့မှု လွန်လိုက်၏။ ကိုက ဆာဖေ၏ စက်ဆုပ်ဖွယ် မျက်နှာကို ခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖေ။ သူသည် သူ့အဖေ၏ နာမည်ကို ယူရတော့မည်။ ထိုနာမည်ဆိုးကြီးဒဏ်ကို တစ်သက်လုံး ကုန်းခံရတော့မည်။

* * *

သူနာပြုဆရာမ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုအစား လူနာစောင့်သည်။ ကို အောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ တစ်ယောက်တည်း ညစာ စား၏။ သူ့အတွေးသည် ဆိုးမွေခံ ကိစ္စမှ ရွေ့လျော့ကာ မစ္စရှာလီဝေလင်နှင့် တစ်နာရီအတွင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမည့် ကိစ္စသို့ ရောက်သွားပြန်လေ၏။

တွေ့ဖို့အရေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်သည်နှင့်အမျှ ဆွဲဆောင်မှုအားထက် ပို၍ပြင်းထန်စွာ တွန်းဖယ်သည်။

သူ့အကြောင်း၊ သူ့အဖေအကြောင်း၊ ငွေအကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်အားလုံးကို ရှာလီအား ပြောပြရန် သူ့ကိုယ်သူ နားချ၍ မရ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေသည်။ ဆိုင်းငံ့ထားဖို့အရေးက အလေးသာနေသည်။

ဆာဖေက နေ့သေမလား၊ ညသေမလား မသိ။ သေသွားလျှင် ရှာလီကို ပြောပြသည့်အတွက် နှုတ်မလုပ်ရာ မရောက်။ တစ်ဖက်တွင် ဆာဖေ နာလန်ထူလာ ခဲ့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြွေးဟောင်းဆပ်နိုင်ခွင့်ရှိအောင် လုပ်ပေးရဦးမည်။

တစ်ချက် ရှိသေး၏။ ငွေကိစ္စက မရေမရာကြီး ဖြစ်နေသေးသည်။ ငွေဘယ်လောက်များ၍ ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိ။ ဆာဖေကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် သော်မှ ထိုငွေများကို တောင်းခံ၍ ရမည်။ မရမည် တပ်အပ်မသိနိုင်သေး။

ဤသံသယများအကြား ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေအကြားမှာပင် သူ့စိတ်က အမှန်တရားကို ဖုံးအုပ်ထားလို။ ယုတ်စွာဆုံး သိသင့်သိထိုက်သည့် အခွင့်အရေးရှိသူအား အသိမပေးဘဲ မထားလို။

ဆာဖေသားမှန်းသိလျှင် ရှာလီ မကြည့်ချင်အောင် မုန်းကောင်း မုန်းမည်။ မုန်းမှာ ကြောက်ရုံနှင့်တော့ သူ ရေငုံ့မနေနိုင်။ ဤဖြစ်ရပ်မှန်များကို ရှာလီအား

ပြောပြရန် သူ့စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဂေဟာကိစ္စ ချက်ချင်း သင်္ကာရှင်းရေးနှင့် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ပမာဖြစ်သည်။ စာတိုက်တွင် ရှာလီနှင့်တွေ့စဉ်ကပင် ဂေဟာ ကိစ္စ သင်္ကာရှင်းရေးသည် သူ့အတွေးကို စိုးမိုးနေခဲ့၏။ သို့သော် တွေးလေ တွေးလေ ရှုပ်ထွေးလေ ဖြစ်လာ၏။

ဂေဟာခေါင်းကြီးကိစ္စတွင် သူ တာဝန်မရှိသည့်အတိုင်း ခေါင်းရှောင် လိုက်လျှင် ဝက်စ် ချောင်ပိတ်မိတော့မည်။ ခေါင်းကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးရုံမက ခေါင်းကြီးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အပြစ်ကို သူတစ်ပါးပေါ်သို့ ပုံချသည့်အတွက် ဝက်စ်ကို သူ ဒဏ်ခတ်ရတော့မည်။

ဝက်စ် ဤအဖြစ်ရောက်စေရန် သူ မလုပ်။ ဝက်စ်အဖို့ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပင် ဖြစ်သည်။ သူပဲ ခေါင်းကြီးရေးသည်။ သူပဲ ငြိမ်နေသည်။ လူတိုင်း ကိုယ့်အပြုအမူအတွက် ကိုယ် တာဝန်ယူရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက တစ်လောကလုံး စည်းလွတ်ဝါးလွတ်၊ ဝရန်းသုန်းကား ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

ရှာလီအား ဖြစ်ရပ်မှန် ပြောပြခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မနှစ်မြို့စရာ အနေအထားတွင် ရောက်ရပေဦးမည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ညှိုး ထိုးခြင်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်။

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဆက်တွေးနေမိ၏။ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဝက်စ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ဤကိစ္စကို အမှန်ရောက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ရန် ပြောမည်ဟု သူ စိတ်ကူးမိသည်။ ဝက်စ်က ရှင်းမည် မှချ။

ရှာလီကိုတွေ့ရန်မှာ ဝက်စ်အဖို့ ရင်နာစရာ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် ခဏ စကားပြောရာ၌ပင် ရှာလီ မည်မျှ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြောင်း သိသာ လှသည်။ ထို့ပြင် ဝက်စ်သည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး ဖွင့်မပြောခဲ့ခြင်းကို ဝန်ခံရဦးမည်။ မစ္စဝေလင်က ဝက်စ်ကို ခွင့်လွှတ်မည်သာ။ သို့သော် ဝက်စ်အဖို့ ရှာလီနှင့် ဗိုလ်နေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့။ အမည်းစွန်း ထာဝစဉ် ထင်တော့မည်။

ကိုသည် ဝက်စ်ကို သူ သိကျွမ်းသမျှ လူအားလုံးထက်ပို၍ အထင်ကြီး သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်းထက်ပင် အထင်ကြီးသေးသည်။ ယခုမူ သူ့ကို ဘယ်သောအခါမျှ အထင်မကြီးတော့။ မစ္စဝေလင်ကလည်း အလားတူ သဘော ထားလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ထစ်ချ သိနေသည်။

သို့ဖြင့် ဤကိစ္စက ပို၍ ပို၍ အရေးကြီးလာသည်။ အကြောင်းမှာ ဝက်စ်

သည် မစ္စလေလင်လက်ထပ်ရန် ရည်မှန်းထားသူဖြစ်သည်ဟု ဆာဖေက ပြောခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့်တည်း။

တစ်စတစ်စနှင့် မပယ်လုန်နိုင်သော ကောက်ချက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ရှာလီဝေလင်အဖို့ ဂေဟာခေါင်းကြီးကို ဝက်စံ ရေးသည်ဟု သိခြင်းထက် မိမိရေးသည်ဟုသာ ထင်ချင်ပေလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤအတွေး ပေါ်လာ၏။ ဤအတွေးက သူ့ကို ခုန်အုပ်သည်။ သူက တွန်းဖယ်ချသည်။ သို့သော် ပြန်လာ၏။ ဝက်စံဖမ်းသည် ကြီးတန်းလန်းသစ်တုံးပမာ ဖြစ်သည်။ ပြင်းပြင်းတွန်းလေလေ ပြင်းပြင်းပြန်ဆောင့် လေလေ။

ထိုစိတ်ကူး တန်းတန်းစွာပေါ်နေခြင်းကို သူ ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။ ဤကိစ္စသည် ပြဿနာတစ်ရပ်လုံး၏ အသက်ဖြစ်သည်။ သူက ရှာလီဝေလင်၏ မိတ်ဆွေမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထူပြောဖိုလ်ခြေ များဝေနေထဲက တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ မဖြောင့်မတည်မှုကြောင့် ရှာလီ နာကြည်းရသည်ဆိုလျှင် ခဏပန်းသာ နာကြည်းရလိမ့်မည်။ မိတ်တူမိတ်ယောင် ဟူသည် မြန်မြန်မေပျောက်စမြဲ မဟုတ်လား။

ဝက်စံကမူ ရှာလီ၏ အသည်းစိမာန်ကို ပိုင်စိုးသည်။ ချစ်သူဂုဏ်သရေ ညစ်စွန်းပေခြင်းကို ထိန်း၍မရ၊ ရှောင်၍မရ။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ပက်ပင်းတွေ့လိုက်ရလျှင် ရှာလီခမျာ အသည်းကွဲရာတော့မည်။ သူ့အဖို့ ရှာလီ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှမဟုတ်နေရုံသာရှိတော့သည်။ ရှင်ယု၏။ သို့ဖြင့် အရေးကိစ္စ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဤအရေးကိစ္စသည် သူနှင့် ဝက်စံကြားမှ အရေးကိစ္စမဟုတ်။ သူနှင့် ရှာလီဝေလင်ကြားမှ အရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ ရှာလီ၏ ဖျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဘဝပီတိနှင့် သူ၏ပျော်ရွှင်မှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဘဝပီတိအရေးကိစ္စလည်း ဖြစ်ချေ၏။ သူ့ပျော်ရွှင်မှုအရေးကိစ္စမျှသာ မဟုတ်။ သူ့သိက္ခာ၊ သူ့တရားမျှတမှု စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ဂုဏ်သရေ၊ သူ့သစ္စာတရားမြတ်နိုးမှု အရေးကိစ္စလည်း ဖြစ်ချေသည်တကား။

(၂၉)

ရှာလီသည် အိမ်ဖော်ကလေး ယူလာသော လင်ပန်းထဲမှ စည့်သည်အမည် ကတ်ပြားကို ယူကြည့်လိုက်၏။ ကတ်ပြားပေါ်မှ နာမည်ကို မြင်လိုက်

ရသော အခါ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်သွား၏။ စိတ် မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေ၍ မှန်ရှေ့ရုပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်နေမိ၏။

“အေး အေး၊ ခဏကြာရင် ငါ ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားနှင့်”

ရှာလီ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ လက်ဖျားများ အေးစက်နေသည်။ ကျောထဲမှာ စိမ့်နေသည်။ ပါးပြင်ကို သွေးရောင်သန်းလာအောင် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နာနာပွတ်ပေးရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက မဲ့ရောင်သန်းနေ၍ မှန်ထဲတွင် ပြုံးကြည့်ရသေးသည်။ နေ့တကုပ်ကုပ် ညတလုပ်လုပ် သူ အလုပ်လုပ်လွန်းသည်။ လျှော့ဦးမှ ဖြစ်မည်။ ဖယောင်းတိုင်လို အစွန်းနှစ်ဖက်စလုံးမှ မီးထွန်းညှိနေ၍ မဖြစ်။ သို့သော် ယခုတော့ မစ္စတာကွီကို တွေ့လိုက်ရဦးမည်။ ဘယ်ဖြေရှင်းချက်မျိုးကမှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်တော့ကြောင်း အပြတ်ပြောလိုက်ဦးမည်။

ရှာလီက ကွီကို လက်ဆွဲနှုတ်မဆက်။ လက်တစ်ဖက်က စာအုပ်ကိုင်၊ အခြားတစ်ဖက်က အလုပ်များနေသယောင် လုပ်ထားသည်။ ကွီက မီးလင်းဖိုဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်သောအခါ ရှာလီ တုန်သွားသည်။ ယခင်တစ်ခါ တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကထက် ၁၀ နှစ်ခန့် အိုမင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ယခင်က သူ့မျက်နှာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အရင့်ရော်ဆုံး မျက်နှာဟု ရှာလီ ထင်ခဲ့၏။ ထိုအထင်သည် ယခု မှားနေလေပြီ။

ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွီ စကားစပြောသည်။ ကွီက ဘာပြောရမည်ကို ကြိုတင်တွေးဆထားသည့် လေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်တော် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ။ လတ်တလောတော့ လျှို့ဝှက်ချက်လို့ပဲ သဘောထားစေချင်ပါတယ်”

ကွီ၏အကြည့်က သူ့အကြည့်ထက် တည်ငြိမ်နေ၍ ရှာလီ နေမထိုထိုင်မသာ ဖြစ်သည်။ တခြားသို့ လှည့်လည်ကြည့်မိသည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွဲမြီးတိုရသည်။ ရှာလီက . . .

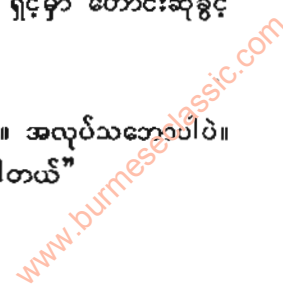
“ကျွန်မ ဘယ်လိုသဘောထားရမယ်ဆိုတာ ရှင်မှာ တောင်းဆိုခွင့် မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ကွီက မချိပြီး ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်တွေ့ထားတဲ့ကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ။ အလုပ်သဘောပါပဲ။

ခင်ဗျားအတွက်လည်း သေရေးရှင်ရေးလို အရေးကြီးပါတယ်”

“တွေ့ထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခြေအနေအရ ခင်ဗျားကလွဲရင် တခြားလူတွေသိလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဒါတော့ နားထောင်ပြီးမှ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့ရှင်”

“ကြိုက်သလိုလုပ်ပါလေ။ ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ပါဘူး မစ္စဝေလင်။ ကျွန်တော် ပြောမှာက ဟင်နရီဂျီဆာဖေ့ မသေသေးဘူး ဆိုတာပါပဲ”

သူ မျှော်လင့်ထားသည့်ကိစ္စနှင့် လုံးဝ တခြားစီဖြစ်နေ၍ ရှာလီ ကြက်သေ သေနေသည်။

“မသေရုံ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိနေတယ်။ တရားရုံး လက်လှမ်းမီတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတယ်”

ကိုက ဆက်ပြောသည်။

“အို . . . ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်သေးဘူး”

ခဏငြိမ်နေကြသည်။ ရှာလီက မီးလင်းဖိုကို ဆွနေသည်။

“သူ သေချင်မှ သေဦးမှာဆိုတာတော့ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်”

ရှာလီက ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။

“သူ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ သူ့ကိစ္စကို မစဉ်းစားကြတော့ပါဘူး။ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီပဲရှင်။ တရားရုံးဆိုတာကလည်း သူ့ကို ပေးသင့်တာထက်တောင် ပိုပြီး အပြစ်ပေးပြီး နေပြီပဲဟာ”

“အပြစ်ပေးတဲ့ကိစ္စ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ ငွေတွေရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် သိထားတယ်။ အထုပ်အထည်ကြီးကို ရှိတယ်”

“သူ့ငွေတွေကို ကျွန်မတို့ လိုချင်တယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား”

“သူ့ငွေတွေ၊ ဟုတ်လား။ သူ့ငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး။ အားလုံး ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ငွေကိစ္စ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြ နေတာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ ကျွန်မ နားမရှင်းပါဘူး”

ကိုက ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်ကာ ရှေ့နေကြီးပမာ ရှင်းပြနေသည်။ ဝေလင်အပ်နှံငွေများမှ အချို့ကို ဆာဖေ့ ကဲ့ထုတ်ထားခဲ့ပုံ၊ သူ ထောင်ကလွတ်ကတည်းက မတောင့်မတ ကြောင့်မကြ နေခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြသည်။

“ငွေအတိအကျကိုတော့ မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ ထက်တော့ လျော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်သိန်းလောက်အထိ ရှိချင်လည်း ရှိမယ်။ မစ္စတာဆာဖေ့ကတော့ ဒါတွေဟာ သူ့ငွေလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော် ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ။ သူ လူမွဲစာရင်း သွင်းခံရ တုန်းက ဒီငွေတွေကို ထိန်းချန်ထားတာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် လိမ်လည်ထွက်ဆို မှုနဲ့တောင် အပြစ်ပေးခံရနိုင်သေးတယ်။ ဒီတော့ ရုံးတော်မှာ လျှောက်ယူရင် အဲဒီငွေတွေကို ခင်ဗျား ရမှာပဲ”

“လျှောက်လည်း မလျှောက်ပါဘူး။ လိုလည်း မလိုချင်ပါဘူးရှင်”

“ခင်ဗျားလိုချင်တာ မလိုချင်တာက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီငွေ တွေက ခင်ဗျားငွေတွေပဲ။ ခင်ဗျား ခေါင်းရှောင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိဘူး”

ကို၏ ပိုင်စိုးပိုင်နိုင်အသံကြောင့် ရှာလီမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“ကျွန်မမှာ ခေါင်းရှောင်ချင် ရှောင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိတယ်။ ဒါက ပထမအချက်။ ဒုတိယအချက်က ကျွန်မ ခေါင်းရှောင်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက ငွေတွေ ယူထားတယ်။ ကျွန်မက ပေးထားတယ်။ ဒါပဲ။ ကျွန်မ ပြန်လည်း မလိုချင် ဘူး။ လက်ဖျားနဲ့လည်း မတို့ချင်ဘူး”

“အင်းလေ ချက်ချင်းတော့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး။ ခင်ဗျားအမေနဲ့တိုင်ပင်တာ မမှားပါဘူး။ တခြားယုံကြည်ရမယ့်လူနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လည်း တိုင်ပင်ပေါ့။ ခင်ဗျား ထပ်စဉ်းစားချိန်ရရင် သဘောထားတစ်မျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ထပ်စဉ်းစားလည်း ကျွန်မ သဘောက နည်းနည်းလေးမှ ပြောင်းတော့ မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့ချည်းလည်း မတွေ့နဲ့လေ၊ တခြား”

“ဘာ”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်နဲ့ချည်းလည်း မတွေ့ပါနဲ့လို့ ပြောတာပါ။ အခု ခင်ဗျားပြောနေတာက တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွေးနဲ့ ပြောနေတာ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီငွေကို မလိုချင်တာ တွေးပြီး ပြောနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့သာ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေ နဲ့လည်း ဆိုင်သေးတယ်။ ဥပမာ ခင်ဗျားအမေဆိုပါတော့။ သူ့သဘောထားကော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ အဲ . . . မစ္စတာဆာဖေ့ဘက်က သဘောထားကို ကော ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“မစ္စတာဆာဖေသဘောထား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သူက အသက်ကြီးလာလို့ နောင်တရပြီး မှားခဲ့မိတာတွေကို ပြင်ချင်တယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ငွေကိုယ် လက်ခံဖို့ ငြင်းပြီး သူ့ကို အပြစ်ငြိမ်းခွင့် မပေးတော့ဘူးလား”

“ဒါက အချိန်ရှိပါတယ်။ မစ္စတာဆာဖေက အပြစ်ငြိမ်းခွင့် တောင်းလာတော့မှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို အခု မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦးလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်နေတာပေါ့”

ရှာလီက သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ရှင်က ကျွန်မ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်လိုရော၊ မစ္စတာဆာဖေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် လိုရော လာပြောနေတာ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာ နှစ်မျိုးစလုံးလုပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ရှိတယ်”

“ရှင်အကျင့်က”

ရှာလီ စကားဆုံးအောင် မပြော။ ကွဲက မျက်နှာသေကြီးနှင့် အဆုံးသတ်ပေးသည်။

“လှေခံနှစ်ဖက်နင်း လုပ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောမလို့လား”

ရှာလီက မဖြေ။

“ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“ပြောတော့မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပြောတာ ကောင်းပါတယ်လေ ဆိုပြီး မပြောဘဲနေတာ”

ရှာလီက ပျော့ပျောင်းစွာ ဖြေသည်။ သို့သော် ကွဲ၏ စူးစူးဝါးဝါးအကြည့်ကြောင့် အနေခက်နေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အနေခက်ရကောင်းလားဟု ဒေါသထွက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လှေခံနှစ်ဖက်နင်း လုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ပြောပြမယ်”

ကွဲ၏စိတ်ထဲမှ စိတ်ဝေဒနာတို့သည် သူ့မျက်နှာ၌ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ကွဲမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကွဲက သူ့ထက် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်တတ်သူ ဖြစ်မှန်း ရှာလီ ပထမဆုံးအကြိမ် သဘောပေါက်မိ၏။

ကွဲက အသံကို ထိန်းလျက် . . .

“မစ္စတာဆာဖေက ကျွန်တော့်အဖေ။ ကျွန်တော်က သူ့သား” ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှာလီ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိ၏။

“ရှင်အဖေ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျွန်နီယာ” ဟု ကွဲက ကျောက်ရုပ်လို မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်အဖေ”

ရှာလီက ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

ရှာလီ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ မေးကို လက်ထောက်ထိုင်နေ၏။ ဆာဖေ၏သားက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ရှာလီကို မိန်းမတစ်ယောက်အား ကြည့်သလို သူ ကြည့်တတ်ခဲ့သည်မှာ လပေါင်းအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအတတ်ကို သူ မမေ့။

ကွဲ၏မျက်လုံးများသည် ရှာလီ၏ ဆံပင်ညိုညိုမျှားပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကြီးများပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ လည်တိုင်မော့မော့ ဆီသို့ သွယ်ဆင်းသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှိုင်းခုန်နေသော ရင်အုံမိုးမိုးပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ သူ့ကို အသည်းလိုက်အူလိုက် ဖြစ်စေသော ကိုယ်ဟန်ကြော့ကြော့ တစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။

“ဒါ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တာ မဟုတ်ဘူး ဖီဖီ။ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ အနစ်နာခံတာ မဟုတ်ဘူး”

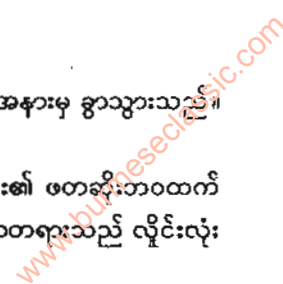
ကွဲသည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ စကားစပြောပြန်သည်။

“ဒါတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ။ အချက်အလက်တွေက အားလုံးမှန်တယ်။ ကျွန်တော် နယူးယောက်သွားပြီး တင်မ့်ကွဲနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ တကယ်ဆန်းကြယ်တာပဲ။ သူ့ဆီက စာတွေ ကျွန်တော် ပြတာ မှတ်မိသေးရဲ့မဟုတ်လား”

“အိုး . . . အိုး”

ရှာလီက ညည်းတွားရင်း မြန်းခနဲ ထရပ်ကာ အနားမှ ခွာသွားသည်။ ကွဲမျက်နှာကို မကြည့်ရက်။

သူ့အဖေထံမှ စာများကို ပြစဉ်က ပါရဂူကလေး၏ ဖတဆိုးဘဝထက် အဖြစ်ဆိုးပုံကို အသနားပိုခဲ့၏။ သူ့ရင်ထဲဝယ် အကြင်နာတရားသည် လှိုင်းလုံး

ကြီးများသဖွယ် ရိုက်ခတ်ခဲ့၏။ ယခု သူ့ရင်ထဲတွင် ထကြွနေသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများကား ထိုစဉ်ကထက် အဆအရာအထောင်မက ပို၍ ကြီးမားစွာရိုက်ခတ်သည်။

ကို၏ ကြေကွဲစရာမျက်နှာတွင် သူ ခံစားနေပုံကို ရှာလီ မြင်နေရသည်။ ရှာလီက သူ ဝမ်းနည်းမိခြင်းကို ကို မမြင်စေချင်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကို သစ္စာမဲ့လေခြင်း ဟူသော အသိသည် သူနှင့် ကွဲကြားတွင် တံတိုင်းကြီးပမာ ခြားနေသည်။ ထိုတံတိုင်းကြီးကို သနားကရဏာစိတ်က မဖြိုလှဲနိုင်အောင် သူ ကြိုးစားနေမိသည်။ ကိုကလည်း သူ့အဖေလိုပင် သစ္စာမဲ့သည်။ အဖေတစ်လှည့် သားတစ်လှည့် သစ္စာမဲ့ကြသည်။ သူတို့မှာ ဂုဏ်သိက္ခာ မရှိ။ အမှန်တရား မရှိ။

“နားလည်ပြီ မဟုတ်လား”

ကိုက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီငွေကိစ္စက ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ပြန်ဆပ်နိုင်သလောက် ဆပ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ယူထားတဲ့ ငွေတွေက သိပ်များတော့ ချက်ချင်းတော့ အားလုံး ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တယ်လိုဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ နောက်မှ ပြောပါမယ်”

“တော်ပါတော့ရှင်”

ရှာလီက တောင်းပန်သည်။

“ဒီငွေတွေကို မြင်လည်းမမြင်ချင်တော့ဘူး။ ကြားလည်း မကြားချင်တော့ဘူး”

ရှာလီသည် ကိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အဖို့ စိတ်ချုပ်တီးမှု ပျောက်ပြယ်လှလှဖြစ်နေခြင်းကို သူ သိသည်။ သူ့နှလုံးသားထဲမှ လျှို့ဝှက်လာသော ကြင်နာမှုကို ဖုံးဖိ၍ မရ။

“စုံအောင် ပြောပြစမ်းပါဦးရှင်။ သူက အခု ဘယ်မှာလဲ။ ရှင် သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ နှုတ်လုပ်ပါမယ်။ သူ ဒီမြို့မှာ ရှိနေသလား”

“ဒီမေးခွန်းတွေ မေးမနေပါနဲ့ဗျာ”

ကိုက ပြောသာပြောရသည်။ ရှာလီမျက်နှာပေါ်တွင် ရှာလီ သိပြီဆိုသော အရိပ်လက္ခဏာကို မြင်နေရသည်။

“အို”

ရှာလီက ဆိုနှစ်သံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ် မဟုတ်လား”

ကိုသည် ရှာလီကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြောင်းအလဲမရှိ။ အမှန်တရားပေါ်သွားခြင်းအတွက် သူ ဝမ်းသာသည်။ ရှာလီ သိသော်လည်း သူ သိသလိုပင် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး လုံခြုံမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။

“သူ့ သေတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူးဗျာ”

ကိုက ကြေကွဲစွာ ပြောသည်။

“သိပ်မကြာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ဆာဖေ့သားက မထိုင်။ မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှာလီခေါင်းကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

ရှာလီမုန်းသော အဖေ၏သား။ သူ့ကို ရှာလီမုန်းရန် သစ္စာဖောက်သော သတင်းစာခေါင်းကြီးပင် မလို။ သူတို့၏ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့လေပြီ။

ရှာလီသည် လက်ဝါးကိုဖယ်ကာ ဖြူရော်နေသော မျက်နှာဖြင့် . . .

“ရှင်အပေါ် ဒီလောက် ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ထားခဲ့တာတောင် ရှင်က သူ့ကို ကာကွယ်ဦးမှာလား။ သူ့နာမည်ကို ဆက်ခံဦးမှာလား။ သူ့သားအဖြစ် ခံဦးမှာလား” ဟု တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် မေးသည်။

“တခြား ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ”

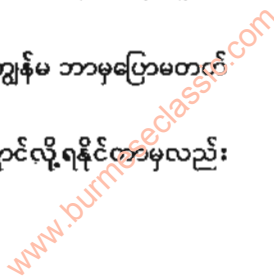
သူတို့ မျက်စိချင်း ဆုံမိကြသည်။ ရှာလီက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ဒါတစ်ခုပဲ လုပ်ဖို့ရှိတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ရှာလီသည် မီးဖိုနားသို့သွားရပ်ကာ မီးတောက်မီးလျှံများကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင်လုပ်တာ သိပ်မှန်တယ်။ မြင့်မြတ်တယ်။ ကျွန်မ ဘာမှပြောမတတ်အောင်ဘဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှောင်လို့ရနိုင်တာမှလည်း မဟုတ်တာဘဲ”

ရှာလီက သူ့စကားကို ကြားပုံမပေါ်။

“ကျွန်မက တစ်ချိန်လုံး တခြားကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာ။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ပြောမပြတ်တော့ဘူးရှင်”

“ခင်ဗျားက ဂေဟာကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေတာမဟုတ်လား”

ကိုက တည့်တိုးမေးသည်။

ငြိမ်သက်နေသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုလုပ်ရက်ရတာလဲ”

“ဒီကိစ္စ မဆွေးနွေးတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါက သိက္ခာ ကိစ္စပဲ။ စကားနိုင်လုနေရလို့ ရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘက်က ပြောစရာတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ရှင်းစရာတော့ ရှိရ မှာပေါ့။ ပြောမှာသာ ပြောပါရှင်။ ကျွန်မ တစ်ဖက်စီးနင်း မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး”

သူ့ဘေးတွင် ကို ရပ်နေကြောင်း ရှာလီသိသည်။ ဝက်စံနှင့်မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်သာ ချိန်ခွင်ညှာ စက်ရမည်ဆိုလျှင် ကို ဘာပြောပြော သူ့မှာအပြစ်ရှိသည်ဟု ရှာလီ ယုံနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ သို့ပင်ဖြစ်ပါစေဦး။ ဒီလို လူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို။

“နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား”

ရှာလီသည် သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး ရေခဲလို အေးစက်နေသော လက်ဖျားကလေးများကို ကမ်းလိုက်သည်။ လက်ချင်းထိတွေ့ချိန်တွင် ခွဲကြဲရ လေပြီ ဟူသော ကြွေကွဲစွယ်အသိက ကိုကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုကြီးကို မျှိုသိပ်ထားရသည့် ချုပ်တီးမှု သည် သူ့ကို စွန့်ခွာတော့မတတ် ဖြစ်မိသည်။

“သွားတော့မယ်။ အလှအပ၊ အသာအယာမှန်သမျှကို နှစ်ခြိုက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာလည်း ကြင်နာပါစေဗျာ။ အခုရော နောင်ပါပေါ့”

ရှာလီက နှုတ်တုံ့မပြန်။ ကိုက သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။ တံခါးဝရောက်မှ ရှာလီအသံကိုကြားရ၍ ရပ်လိုက်သည်။

ကို၏ နောက်ဆုံးစကားသည် သူ ပြောရိုးပြောစဉ် အသုံးအနှုန်းမဟုတ်၍ ရှာလီ တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူသာ အသနားခံလျှင် ရှာလီ မဆိုင်းမတွ ခွင့်လွှတ်

မိမည်သာ။ သူက အသနားမခံ၍ ရှာလီကိုယ်တိုင်က ရေလာမြောင်းပေါ် ခွတ်ပေး မိတော့၏။

“ဟိုခေါင်းကြီးကို ရှင် ရေးတယ်မဟုတ်လား”

ကိုသည် ရှာလီကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရုံမျှအတွက်သာ ကိုယ်ရှိန် သတ်လိုက်ပြီး . . .

“အခုမှတော့ မေးနေစရာလိုသေးသလားဗျာ”

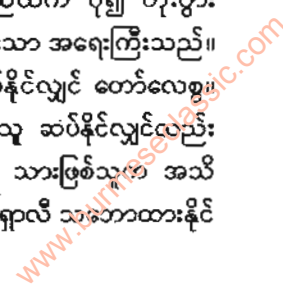
* * *

ကိုသည် အိမ်သို့ပြန်၍ သူ့အိပ်ခန်းကလေးထဲတွင် ဆောင်းပါးထိုင်ရေး သည်။ ကြွေး လည်ပင်းခိုက်အောင် ရရှိလိုက်သည့်အမွေက သူ့ရှိသမျှအချိန်ကို ယူတော့မည်။

ပြည်နယ်စာကြည့်တိုက်ရှိ သတင်းစာဟောင်းများတွင် သူ့အဖေ၏ အလွဲသုံးစားမှုမှ အချက်အလက်များကို သူ တွေ့ထားသည်။ ဝေလင်အပ်နှံငွေ များမှ သူ့အဖေ လိမ်ယူခဲ့သည့်ငွေမှာ ရုံးတော်က ပြန်ရခဲ့သည့် ဒေါ်လာ ၁၄,၀၀၀ နုတ်လျှင် ဒေါ်လာ ၂၀၃,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ ထိုငွေမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၂၇ နှစ်က ငွေ ဖြစ်သည်။ ၄ ရာခိုင်နှုန်းအတိုးဖြင့်တွက်လျှင် ဒေါ်လာ ၄၅၀,၀၀၀ အထိ များနေပြီ။ နှစ်ထပ်တိုးဖြင့်တွက်လျှင် ဒေါ်လာ ငါးသိန်းကျော်အထိ များနေပြီ။

သူ့အဖေ၏ ‘အတွင်းပစ္စည်း’ များသည် ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ ခန့်သာ ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ၏ သားအဖြစ် အကြွေး ဒေါ်လာ လေးသိန်းခွဲ တင်နေသည်။ ပေးဆပ်နိုင်ရန် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ အကြွေးလက်ကျန်ပေါ်မှ အတိုးချည်း သက်သက်ကပင် တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၁၈,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ သူက တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၅,၀၀၀ ရအောင် မရှာနိုင်။

သူ ဘယ်လောက်ပင် နဖူးကရွေး မြေကျအောင် လုပ်စေကာမူ သူ သေချိန်တွင် ရှာလီဝေလင်၏ကြွေးသည် ယခုရှိနေသည်ထက် ပို၍ တိုးပွား လာမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားခြင်းသာ အရေးကြီးသည်။ သူ့အဖေထံမှ ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ကို သူ ရရချင်း ပေးဆပ်နိုင်လျှင် တော်လေစွ။ အတိုးမတက်စေရန် တစ်နှစ် ဒေါ်လာ ၃,၀၀၀၊ ၄,၀၀၀ သူ ဆပ်နိုင်လျှင်လည်း တော်လေစွ။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့မှုကို သားဖြစ်သူက အသိ အမှတ်ပြုပြီး အပြစ်ဖြေရန် ဆန္ဒရှိခြင်းကို ကတိတစ်ခုပမာ ရှာလီ သဘောထားနိုင်

လျှင်လည်း ပို၍ တော်လေစွ။

ရေးလက်စ စာအုပ်ကို ချထားရတော့မည်။ သူ့အောင်မြင်မှုကို ငွေသေတ္တာနှင့် တိုင်းတာရတော့မည်။

ယနေ့ညအဖို့ သူ့ကလောင်ကို ဇွတ်နှင့်ရသည်။ ကလောင်က ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသည်။ သူ့ရေးတာ သူ ကောင်းသည်မထင်။ စိတ်မပါဘဲ သူ့ကိုယ်သူ စားပွဲတွင် ဇွတ်ထိုင်ခိုင်း၊ ဇွတ်ရေးခိုင်းခြင်းထက် အခြား ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်ကို လုပ်လိုက်ချင်သေးသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မှောင်ထဲမည်းထဲ အဝတ်လဲပြီး သူ အိပ်ရာ ဝင်သည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ရှာလီဝေလင့်အကြောင်းမှတစ်ပါး အခြားကိစ္စကို သူ တွေးမရ။

ရှာလီသည် ဆာဖေသား ဖြစ်နေရခြင်းကို ခွင့်လွှတ်သည်။ သူ အတွေး ချော်ခဲ့သည်။ ရှာလီက ဆာဖေသားအပေါ် စေတနာမေတ္တာထားသည်။ ဝမ်းနည်း ဖော်ရသည်။ ရှာလီမျက်နှာက ပြနေသည်။ သို့သော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဂုဏ် သိက္ခာမဲ့မှုကိုမှ ရှာလီ ခွင့်မလွှတ်။ ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ ပမာနထားသည့်အတွက် သူ ကျေနပ်သည်။

ရှာလီက သူ့ဘဝထဲမှ သူ့ကို မောင်းထုတ်သည့် ယခုအချိန်လောက် ရှာလီအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ သူ ပို၍ အထင်မကြီးခဲ့။ ရှာလီ သိချင်မှ သိမည်။ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသည့်နေရာတွင် သူသည် ရှာလီ၏ ကြင်ဖော်စစ် ဖြစ်သည်။ ထိုအသိက သူ့ကို နှလုံးခုန်စေသည်။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပင်။ သူ့အပေါ် ရှာလီ သင်္ကာယနမကင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြစ်မို့ခဲ့သည် ဟူသော အသိကား သူ့ခေါင်းထဲတွင် စွဲနေတော့သည်။ သူတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ပျက်ခဲ့ပြီ။ မိတ်ဆွေတို့အကြား သင်္ကာယနမကင်းမှုကို လက်သင့်မခံနိုင်။

သူလိုလူမျိုးကို ယုတ်ညံ့မှု ပြုနိုင်စွမ်းသည်ဟု အထင်မှားခြင်းသည် ရှာလီ၏ အပြစ်အနာအဆာကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှာလီနှင့် သူ တွေ့ရသည့် အချိန်တိုင်းသည် အလှနှင့် ဂီတချည်းဖြစ်နေ၍ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် အပြစ်အနာအဆာဟုကား မဆိုရက်။

ရှာလီကို သူ နောက်ထပ် မျက်နှာချင်းမဆုံနိုင်တော့ ဟူသော အတွေး

သည် သူ့အသည်းကို ဓားနှင့် မပြတ်မွန်းနေသလို ခံစားရလေ၏။

အချစ် (ဝါ) လိင်စိတ်အကြောင်းကို သူ့စာအုပ်တွင် သူ ကောက်ချက် ချဖူး၏။ ခြောက်ပြစ်ကင်းသော လူ့ဘောင်လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်ရှိရမည့် လိင်စိတ်၏ အနေအထားကို သိပ္ပံနည်းကျ သူ ကြံဆခဲ့ဖူး၏။ လိင်စိတ်ဟူသည် လူသားအဖို့ အရန်ကြမ်းဆုံး ကျိုးကြောင်းပြချက် တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ထွန်းညှိ၍ အသုံးချပြီးချိန်တွင် မြန်မြန်ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ကို ပမာ ဆောင်သည်။ သို့သော် ထိုအချစ်သည် ယခု သူ့ကို လည်မျိုညှစ်နေ၏။ ထူးခြားသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ ကြမ်းတမ်းသော အာသာရမ္မက်က ထာဝစဉ် ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သော မီးပမာ ဖြစ်ချေသည်တကား။

ကိုသည် ပြတင်းပေါက်ဆားတွင် ထိုင်ကာ အိပ်မောကျနေသော မြို့တော် ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

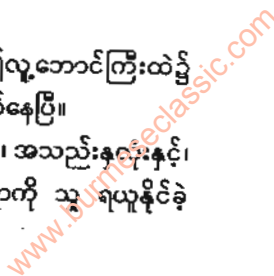
သူ၏ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ပညာရှင် ဧကစာဘဝကို သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူ ချဉ်းကပ်ဆက်စပ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဘဝနှင့် ထိတွေ့ လေသမျှ သူသာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေရသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ပိုစီသတင်းစာအယ်ဒီတာကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု သူ မျှော်မှန်းခဲ့၏။ ပိုစီက သူ့နဖူးမှာ သစ္စာဖောက်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ခဲ့သည်။ မိတ်မရှိ ဆွေမရှိ အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့သည်။ အကြွေးနှင့် နာမည်ပျက်ကို အမွေဆက်ခံခဲ့ရသည်။ သစ္စာတရားကို မြတ်နိုးသော ငါးရုံကိုယ်မလေးတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။ မဖြေသိမ့်နိုင်သော၊ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သော အသည်းနာမူဖြင့် ပေးဆပ် ခဲ့ရသည်။

သို့သော် လက်ရှိဘဝနှင့် ကွဲပြားခြားနားသော ဘဝမျိုးကိုလည်း သူ မလိုချင်တော့။ သူ့ဘဝကို မပြောင်းလဲလိုတော့။ သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ သိပ္ပံ ပညာရှင် မဟုတ်တော့။ သိပ္ပံပညာရှင်ထက် ပို၍ကြီးကျယ်သော၊ ပို၍ကောင်းမြတ်သော လူသားရင့်မကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

လောကဟု ခေါ်တွင်သော ကိစ္စမြားမြောင့် ဤလူ့ဘောင်ကြီးထဲ၌ နစ်မြုပ်လှုပ်ရှားနေသည့် လူသားရင့်မကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ကလောင်ကိုင်စွဲ၍မျှသာ မဟုတ်။ အားနှင့်မာန်နှင့်၊ အသည်းနှလုံးနှင့်၊ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဤလူ့ဘောင်၌ လူသားတစ်ယောက်၏နေရာကို သူ ရယူနိုင်ခဲ့ လေပြီ။

သူ့ဘဝကို သံပြုတ်တူနှင့်ညှပ်သလို နာကျင်စေသော လက်ငင်းဒုက္ခသည် ယနေ့ သူ ခံယူနေသော ဘဝ၏ အတိုင်းအတာသာဖြစ်၏။ အားလုံးအကောင်းဆုံးအတွက်သာ ဖြစ်ရပေတော့အံ့။ လူသားကို လွတ်ကျွတ်ထွက်မြောက်စေသော အမှန်တရား၊ အသက်ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်း၏ အမှန်တရားကို သူ သိနားလည်ချေပြီတကား။

(၃၀)

မတ်လထဲတွင် လောကီတရားဥပဒေကို ခါးသီးစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေသည် တမလွန်၏ အဂတိကင်းသော တရားသူကြီးရှေ့မှောက်သို့ အရောက်သွားရန် ထွက်ခွာစပြုနေလေပြီ။ သူ့နှုတ်ကိုကား စေ့စေ့ပိတ်ထားမြဲ။ သူသည် သေအံ့မှူးမှူး မိန်းမောနေရာမှာ သတိပြန်လည် မည့်အရိပ်အယောင်များ ပြနေသည်။

ကိုက . . .

“ခဏအပြင်ထွက်ပေးပါလား ဆရာမ။ လူနာ သတိလည်လာရင် အရေးကြီးတဲ့ အတွင်းရေးကိစ္စလေး ပြောစရာရှိလို့ပါ” ဟု သူနာပြုဆရာမကို ပြောသည်။ သူနာပြုဆရာမ ထွက်သွားသည်။

ကိုသည် လူနာ၏အိပ်ရာဘေးတွင် ဒူးထောက်ပြီး လူနာ၏ နားကို ပါးစပ်တေ့ကာ သေငယ်စောနှင့် မျောနေသူကို တတွတ်တွတ် မေးနေသည်။ ပစ္စည်းများထားသည့် လျှို့ဝှက်နေရာကို ပြောပြခိုင်းနေသည်။

“အဖေ၊ အဖေ။ ငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ထပ်တလဲလဲမေးသည်။

အဘိုးကြီး နည်းနည်းလွန့်သည်။ မီးရောင် မှန်ရိမ္မန်များတွင် ညာဘက်မျက်လုံးက တစ်ခြမ်းဖွင့်ပြီး ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက မှိတ်ထား၍ ကြောက်စဖွယ် မျက်ခုံးချိသလို ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်း တွန့်သွားပြီး သွားများပေါ်နေ၍ မဲ့ရွဲပြနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှသာ။

ဤသို့လျှင် ဆာဖေဘဝ ဇာတ်သိမ်းသည်။ အတိတ်က အမှားများကို ပြုပြင်ရန်၊ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဖွင့်ပြရန် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကို ဖော်နိုင်ပြီ။

ကိုသည် ပိုစံသတင်းစာတိုက်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ပိုစံသတင်းစာ မြို့သတင်းအယ်ဒီတာ ဘရောင်ဝါဝီလျံသည် မိုးပေါ်မှ ကျလာသလို သူထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသည့် သတင်းထူးကြီးအတွက် ဘုရားပင်

တလိုက်မိသည်။ ညနေသတင်းစာများ မထွက်မချင်း သတင်းမထုတ်ရန် ကိုကိုတောင်းပန်သည်။ ပိုစံတစ်စောင်တည်း သတင်းထူး သတင်းဦးချင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် ပိုစံသတင်းစာတွင် ၅ ကော်လံ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပါလာသည့် ထိုသတင်းကြီးသည် တစ်မြို့လုံးကို ပွက်လောရိုက်သွားစေသည်။ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် မြို့တော်နှင့် ပြည်နယ်အတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ မမေ့တဲ့နိုင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပမာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် ဇာတ်သိမ်းရောက်လာခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုထက်ပို၍ သည်းလျှိုက်ရင်ဖိုစရာ ကောင်းနေတော့သည်။

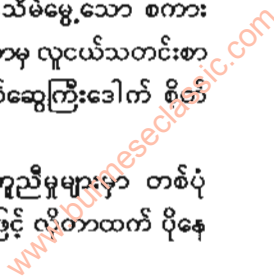
ပိုစံသတင်းစာဝယ်သည့် အိမ်တိုင်းတွင် နံနက်စာ စားပွဲ၌ အခြားကိစ္စမပြော။ ဤကိစ္စကိုသာ ပြောနေကြတော့၏။ ပါမောက္ခ နီကိုလိုဗီးယပ်အတန်းတွင် ဂရိဘာသာ သင်ဖူးသည့် ကျောင်းသားရှိသော အိမ်များတွင်လည်း ငြင်းကြခုံကြ ဆွေးနွေးကြသည်မှာ ညည်စီနေသည်။ မစွက်ပိန်တာ၏ အိမ်တွင်ကား ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော ဇာတ်လမ်းကြီးတွင် လူတိုင်းကိုယ်စီ ဇာတ်ဆောင်ပမာ ဖြစ်နေလေ၏။

ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ဂျူနီယာသည် ဖခင်ဆုံးပြီး နောက်နေ့ နံနက်တွင် အချိန်မီ အိပ်ရာထသည်။ စင်စစ် တစ်ညလုံး မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ တစ်မေးမျှ သူ မအိပ်လိုက်ရ။ ပိုစံသတင်းစာ၏ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် သတင်းဂယက်သည် သူ့ကို လာ၍ ရိုက်ခတ်သည်။

နံနက် ၇ နာရီလောက်ကပင် အိမ်ရှေ့တွင် လူအချို့ ရုံးစုရုံးစု ဖြစ်နေပြီး ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးပေးနေကြ၏။ သေသူကို ဘယ်လောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကြောင်း ဟန်ရပ်ရပြောသူက ပြောနေကြ၏။ ကိုအပြင်သို့ထွက်လာချိန်တွင် မီးကို ရေဖြန်းသလို အသံများ ရှဲသွားသည်။ တစ်နေ့လုံး ထိုနည်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကိုသွားလေရာ လူစပ်စုစရာဖြစ်နေသည်။ သို့သော် စိမ်းစိမ်းကားကား မဟုတ်။

ပိုစံသတင်းစာကို သူ ဖတ်ကြည့်သည်။ အလွန်သိမ်မွေ့သော စကားအသုံးအနှုန်းများကို ထပ်တလဲလဲတွေ့ရသည်။ ပိုစံသတင်းစာမှ လူငယ်သတင်းစာဆရာများသည် သူတို့ လုပ်ဖော်ဆောင်ဘက်ဟောင်း မိတ်ဆွေကြီးဒေါက် စိတ်မထိခိုက်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရေးကြသည်။

သူ့အပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းဖြင့် ကူညီမှုများမှာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး မဟုတ်စေကာမူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် လိုတာထက် ပိုနေ

တော့၏။ တစ်နေ့လုံးလိုလို တယ်လီဖုန်းသံနှင့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်နေသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သူတိုင်းကလည်း ဝမ်းနည်းစကား ပြောကြသည်။

ပထမဆုံး ချားလ်စ်ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ် ရောက်လာသည်။ အူလိုက်သည်းလိုက် ဝမ်းနည်းစကား ပြောသည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ပိုစံသတင်းစာ ဒါရိုက်တာ မစ္စတာဟစ်ကော့ ဝင်လာသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ် ပြောသည်။ ပိုစံသတင်းစာသို့ တစ်နေ့နေ့တွင် ပြန်လာရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဘီဗာလေဘတ် လာသည်။ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောသည်။ ပလိုနီနီ လာသည်။ သူတစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ နေမထိုထိုင်မသာ ဖြစ်ပုံရသည်။

ပိုစံသတင်းစာမှ အိဗန်မွန်တော့က အသုဘကိစ္စ စီစဉ်ခွင့်တောင်းသည်။ ဘတ်ကလင်ကာက ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အားလုံးထက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရှိသည်မှာ မာကျူရီ အားကစားကလပ်မှ ကွဲ၏။ ကစားဖော်လူငယ်များ ဖြစ်၏။ ဝက်စ်လို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ချက် ချာချာ မပြောတတ်ကြ။ ကိုလက်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ဒေါက်၊ ခင်ဗျားလိုတာ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သာခိုင်းဗျာ နော် . . . ဟုတ်လား" ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောကြသည်။

အား အကိုးရဆုံးကား ဘတ်ကလင်ကာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျားကျား ယားယားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သူ၊ သူ့ကို လက်တွေ့ဘဝနှင့် ထိတွေ့အောင် ဆွဲသွင်းခဲ့သူ၊ ဖတ်ပျော်ရှုပျော် ပထမဆုံး ခေါင်းကြီးကို ရေးရန် အကြောင်းယုတ္တိ ရှာဖွေပေးခဲ့သူ။

ဘတ်သည် ကိုအဖို့ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်၏။

သူ့အဖေ အသက်ပျောက်ပြီး တစ်နာရီအတွင်း ဘတ်ကို အသုဘကိစ္စ စီစဉ်ပေးရန် ကို အကူအညီတောင်းသည်။ ဘတ် ရောက်လာသည်။ စကားဟဟ မပြော။ သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက် တစ်ယောက်နေရင်းထိုင်ရင်း လူဆိုးစာရင်း ပေါက်လာခြင်းကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံရသည်။

ဘတ်အဖို့ ဆာဖေ၏ သားဆိုသည်မှာ အစွဲကရီးယောနှင့် လူကရီဖီးယား ဘော်ဂျာ* တို့ စုံဖက်၍ မွေးလာသည့် သားပမာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆာဖေ

* အီတလီပြည် ဖာရာရာမြို့စားတော်ကြီး (၁၄၈၀ - ၁၅၁၉) ။ ။ မောင်ဖြစ်သူနှင့် ပေါင်းကာ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုများ၊ အဆိပ်ခတ်မှုများ ပြုလုပ်သောကြောင့် အီတလီ သမိုင်းတွင် ကျော်ကြားသည်။

အမည်ရှိသူတစ်ယောက်သည် ကွဲ အမည်ရှိသူများ၊ ကလင်ကာ အမည်ရှိသူများကို "ဒီလိုလူစားတွေ မသိပါဘူး" ဟု မာနတစ်ခွဲသားနှင့် ပြောနိုင်လောက်အောင် အဆင့်အတန်းမြင့်မှန်း သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလင်ကာက ကွဲကို မစ္စတာ ဆာဖေအဖြစ် နှုတ်ဆက်သည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။ ကွဲက သူ့ပရုံးကို ဖက်ကာ . . .

"ဘတ်၊ ကျွန်တော် အရင် ဒေါက် ဝါပဲဗျာ။ တစ်ခုပဲ ကွဲတယ်။ အရင်က ဒေါက်ကွဲ။ အခု ဒေါက်ဆာဖေပေါ့ ဟုတ်လား" ဟု ပြောမှ သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

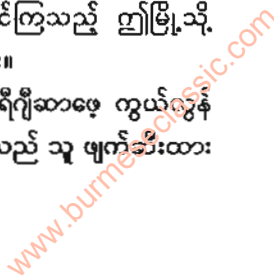
ဤစကားကိုကြားမှ အားလုံး ပုံမှန်သို့ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ဘတ်လည်း မာကျူရီကလပ်မှ အသင်းသားကလေးများကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်လာသည်။ အသုဘကိစ္စအဝဝကို ပြေး၍ စီစဉ်သည်။ ကွဲနေရန် မစ္စကပ်ပိန်တာ အိမ်ထက် လခသက်သာသော အိမ်ခန်းသစ်ကိုလည်း ပြေး၍ရှာသည်။

လောကအလယ် သူတစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်မဟုတ်။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေ တစ်လှေကြီးရှိသည်။ သူ့အပေါ်ယုံကြည်သည့်မိတ်ဆွေများ၊ သူ့ကို မစ္စနဲ့ခွာမည့် မိတ်ဆွေများ ရှိသည် ဟူသော အသိကို ရုတ်တရက် သိလိုက် ရခြင်းသည် ကွဲတစ်ကိုယ်လုံးကို ပီတိဖုံးသွားစေသည်။

လူတွေ ဤမျှလောက် ကြင်နာတရားရှိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ သူ မထင်ခဲ့။ တစ်ပါးသူ၏ ကြင်နာမှုသည် သူ့အဖို့ ဤမျှ လေးနက်မှုရှိလိမ့်မည် ဟုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ သူ မထင်ခဲ့။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ဟူသည် လူ့ဘဝ၏ အမွန်မြတ်ဆုံး စွမ်းဆောင်ချက် မဟုတ်လား။

ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးကောင်း ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူ ကြားယောင်လာမိသည်။ ထိုစကားများသည် ယနေ့ အမှန်တရားဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့ဖခင်က သူ့ကို မည်မျှပင် အမှောက်မှောက်အမှားမှား ပြုလုပ်ခဲ့စေကာမူ သူ့ကို မမေ့ပျောက်နိုင်သည့် အချက်တစ်ခုရှိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြင်နာတရား အကြီး မားဆုံးလူများ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အရှိဆုံးလူများ နေထိုင်ကြသည့် ဤမြို့သို့ သူ့ဖခင်က သူ့အား ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည့် အချက်ပေတည်း။

မတ်လ၊ ၂၄ ရက် မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ကွယ်လွန်သည်။ ၂၁ နာရီတွင် ဆာဖေ၏ ဧည့်ခန်းတွင် သူ့သားသည် သူ ဖျက်ဆီးထားသမျှကို ရုပ်ကြည့်နေသည်။

ဤအခန်းထဲ၌ သူ့အဖေ ငွေများဝှက်ထားခဲ့မည်ဆိုတာ သူ သံသယ မရှိ။ သို့သော် တစ်ခန်းလုံး မြေလှန်ရှာသော်လည်း ဘာပစ္စည်းမျှ မတွေ့။

တစ်ခါက နေချင်စဖွယ် ထိုင်ချင်စဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သော စဉ့်ခန်းဆောင်ကလေး သည် လေဆင်နှာမောင်းမွှေ ခဲ့ရာသလို ဖြစ်နေ၏။ မီးလင်းဖိုသည် အုတ်ခဲနှင့် အင်္ဂတေ ပုံဖြစ်နေ၏။ ကြမ်းခင်းတစ်ဝက် အူခွဲ အသည်းလှန်။ စားပွဲအံ့ဆွဲများ၊ စာအုပ်စင် များ ဖွာလန်ကြံ။ သူ့လက်ချက်မိသမျှ အပြိုအကွဲ အပျက်အစီးချည်း ဖြစ်နေသည်။

အကျိုးမထူး။ ညနေ ၆ နာရီမှစ၍ သူ မြေသန္တာလှန်၍ ရှာနေခဲ့သည်။ သို့သော် သဲလွန်စ တစ်မျှင် မတွေ့။

အခန်းက လှောင်အိုက်နေသည်။ အသံဗလံမထွက်စေရန် အခန်းတံခါး အားလုံးကို ပိတ်ထားရ၍ ပိုဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြွက်သားများ အပြိုင်းပြိုင်း ထသည်အထိ သူ တပင်တပန်း ရှာသည်။

ကွဲသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အနားယူလိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချွေးအပြိုက်ပြိုက် ဖြစ်နေသည်။ ချက်လက်မှတ်များ၊ ငွေရင်း ငွေနှီး စာချုပ်များ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိမည်။ ဘယ်နေရာမှန်း မသိ။ သူ့အဖေ မသေမီက ပြောခဲ့သည့်စကားအရ စာချုပ်စာတမ်းများသည် လက်လှမ်းမီရာ ဤအနီးအနားမှာပင် ရှိမည် မှချ။

အုတ်ခဲပုံကြီးပေါ်တွင် ရပ်ကာ အခန်းပျက်ကြီးကို သူ ကြည့်နေမိသည်။ အလွန်အမင်း စိတ်အားငယ်မိ၏။ ပစ္စည်းများကို ရှာတွေ့ရန် သူ့အဖို့ အလွန် အရေးကြီးသည်။ သူ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ အရေးကြီးသည်။ သို့သော် ရှာတွေ့မည့်အရေးမှာ ဝေလာဝေးဖြစ်နေသည်။ တစ်ခန်းလုံး ရင်ခွဲ အသည်းထုတ် ထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ဝှက်၍ ရနိုင်စရာ နေရာမကျန်။ သူ ဘယ်နေရာကို ရှာရ မှန်း မသိတော့။

ငွေနှင့် စာချုပ်စာတမ်းများသည် သူ မသိသော နယူးယောက်မြို့ ဘဏ်တိုက် တစ်ခုခု၏ မြေတိုက်ထဲတွင် ရောက်နေရောသလား ဟူသော အတွေးသည် သူ့ကို အသည်းထိတ်စေသည်။

ကွဲသည် နံရံကပ် မီးလင်းဖိုကို မှီ၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ရပ်နေရာမှ အနည်းငယ် လှုပ်လိုက်မိသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ အုတ်ခဲသည် နေရာ ရွေ့သွား၍ သူ ခြေချော်ကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းရန် မီးလင်းဖို အပေါ် တန်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း လူရော တန်းပါ ကြမ်းပေါ်သို့ လုံးထွေးကျ

သွားသည်။ မီးလင်းဖိုတန်းသည် သူ့လက်ထဲတွင် လျှော့စနဲပါလာသည်ကို သတိပြုမိ၍ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် အထင်၊ သာ၊ ပေါ်လာသည်မှာ သူ့ခြေကျရာမှ မတော်တဆ ဝင်တိုးမိသော သူ့အဖေ၏ လျှို့ဝှက်သိုက်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အကျအနလုပ်ထားသော ဗီရိုကလေး။

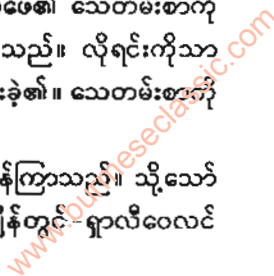
ဗီရိုကလေးသည် နံရံကပ် မီးလင်းဖို၏အကျယ်နှင့် တစ်ရွယ်တည်းဖြစ်၏။ ဗီရို၏ သစ်သားရောင်သည် ဓာတ်ငွေ့မီးအိမ်မီးတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ဗီရိုထဲတွင် စာအုပ်များ၊ စာများ၊ စာချုပ်စာတမ်းများ၊ အိတ်များ စနစ်တကျ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသည်။ ကွဲသည် ဗီရိုထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကမျောသောပါး လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ အုတ်ခဲပုံက ပြိုရွေသွားပြန်၍ ကြမ်း ပေါ်သို့ သူ ခြေကားရားလက်ကားရား လဲကျသွားရပြန်သည်။

တစ်စတစ်စနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်များ ပေါ်လာသည်။ သူ့အဖေ၏ ပစ္စည်း များကို သူ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ရာ၌ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ကို သူ မျက်စိရှုန်းခဲ့သည်။ သူ့အဖေသည် ထောင်ကျနေစဉ်ကရော၊ ထောင်ကထွက်ပြီး နောက် ခြေခလုံးအိမ်တိုင် လုပ်နေခဲ့စဉ်ကပါ သားအတွက် တင်မိကွဲထံ လစဉ် ပုံမှန် ပို့ပေးခဲ့သည့် လစဉ် ၂၅ ဒေါ်လာထက်ပို၍ မသုံးစွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကာလ အတွင်း သူ့ငွေများသည် အတိုးအညွန့်သာ ပွားနေခဲ့၏။

သူ့အဖေသည် ၅ ရာခိုင်နှုန်း အတိုးရသော မီးရထား ငွေရင်းစာချုပ်များ၊ ဘဏ်တိုက် လေးတိုက်တွင် အပ်နှံငွေများ စသဖြင့် ငွေများကို ကဲ့ထုတ်ထား ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေခေါ်ချိန်တွင် ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းထက်မနည်း လက်ဝယ် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုငွေထဲတွင် အိမ်တန်ဖိုး မပါသေး။ အိမ်က သူ့အဖေပြောခဲ့သလို အငှား မဟုတ်။ အပိုင်ဝယ်ထားသည့်အိမ် ဖြစ်၏။ ပတ္တမြားအိတ်ကလေးနှင့် ထည့် ထားသော ဒေါ်လာ ၄,၄၀၀ ဖိုး ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေစက္ကူများလည်း ရှိသေး၏။

နံနက်စောစော ပိုစံသတင်းစာကို လက်ပွေ့ရောင်းသမားကလေးများ တကြော်ကြော် အော်ရောင်းနေချိန်တွင်မှ ကွဲသည် သူ့အဖေ၏ သေတမ်းစာကို တွေ့ရ၏။ သေတမ်းစာက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။ ရှင်းသည်။ လိုရင်းကိုသာ ရေးထား၏။ သူ့ပိုင်သမျှ ပစ္စည်းကို သူ့သားအား လွှဲထားခဲ့၏။ သေတမ်းစာကို ဇွန်လ ရက်စွဲဖြင့် ရေးထားခဲ့၏။

လုပ်အပ်လုပ်ရာများကို လုပ်ရ၏။ အချို့ အချိန်ကြာသည်။ သို့သော် တစ်ပတ်အတွင်း လုပ်ငန်း အစပျိုးနိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှာလီဝေလင်

စာတစ်စောင် ဖတ်ရသည်။ အံ့လည်း အံ့ဩ၊ ဒေါသလည်း ထွက်ရ၏။

နာမည်ကျော် ရှေ့နေလုပ်ငန်းတစ်ခုမှလာသော စာဖြစ်သည်။ ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ အလှဲသုံးစားလုပ်၍ ဝေလင် ထိန်းသိမ်းငွေများ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျခဲ့ပုံများကို အရှည်အလျား အကျယ်အဝင့် ရေးထားသည်။

အတိုချုပ်အားဖြင့် ဟင်နရီဂျီဆာဖေ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ပိုနည်းနည်း၊ လိုနည်းနည်း ဒေါ်လာနှစ်သိန်း ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုငွေသည် ဝေလင်ထိန်းသိမ်းငွေမှ ကွယ်လွန်သူ ဆာဖေ ထုတ်ယူသုံးစွဲထားခဲ့သည့် ငွေဖြစ်ကြောင်း၊ သေတမ်းစာအရ ၎င်း၏ ဖခင်ပိုင် ပစ္စည်းများကို အမွေဆက်ခံရသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည် မစ္စတာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေဂျူနီယာက အထက်ပါ ငွေများကို ဝေလင်ထိန်းသိမ်းငွေသို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ပေးသွင်းရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် ၁၈၈၁ ခုနှစ်မှ စ၍ အတိုးအညွှန်များ အပါအဝင် သင့်ဖခင် ထိန်းသိမ်းရန် အပ်နှံထားသည့် ဒေါ်လာ တစ်သိန်း၊ ခုနစ်သောင်းအတွက် ပေးဆပ်ရန် ကျန်သည့်ငွေကို မစ္စတာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေဂျူနီယာက တာဝန်ယူကြောင်း၊ ထိုကြေးကျန်ကို ၎င်း၏ ဝင်ငွေက ခွင့်ပြုသမျှ ပေးဆပ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် ကျွန်ုပ်တို့အား ညွှန်ကြားထားကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

အထက်ပါအတိုင်း ဘလိုင်ယာနှင့် ဂျိမ်မီဆန် ရှေ့နေလုပ်ငန်းက ရှာလီ ဝေလင်ထံသို့ စာရေးပြီးသည့်နောက် ၄ ရက်အကြာတွင် ၎င်းတို့ထံသို့ ရှာလီ ဝေလင် ပြန်ကြားသည့်စာကို အောက်ပါအတိုင်း ရရှိသည်။

ဘလိုင်ယာနှင့် ဂျိမ်မီဆန်
ရှေ့နေလုပ်ငန်း
ဓနသဟာယ အဆောက်အအုံ
..... မြို့။
ခင်ဗျား။

ကျွန်ုပ်တို့၏အမှုသည် ဤမြို့တွင်နေထိုင်သူ မစ္စတီ အယ်လ် ဝေလင်က ကျွန်ုပ်တို့အား လူကြီးမင်းတို့၏ ၄ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ပေးပို့သောစာကို ရည်ညွှန်းလျက် လူကြီးမင်းထံ ပြန်ကြားရန် ညွှန်ကြားသည်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဟင်နရီဂျီဆာဖေ၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လူကြီးမင်းတို့၏ ကြံရွယ်ချက်သဘောထားများကို ကျေးဇူးဥပကာရောင်ရှိလျက်

ထိုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မစ္စတာ ဟင်နရီဂျီဆာဖေဂျူနီယာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချိုးကျူးပါသော်လည်း ယင်း အဆိုပါ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ဆက်ခံ တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု မယူဆပါသဖြင့် ယင်း အဆိုပါ ပစ္စည်းများအားလုံးကို သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို သော်လည်းကောင်း လက်ခံရန် ယတိပြတ် ငြင်းပယ်ပါကြောင်း။

လေးစားစွာဖြင့်
အမ်ပါဆင်းဘိုလင်နှင့် ဘတ်

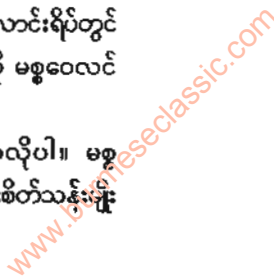
ထပ်မံရောက်လာသော ဘလိုင်ယာနှင့် ဂျိမ်မီဆန် ရှေ့နေလုပ်ငန်းမှ တိုက်တွန်းစာများကို အမ်ပါဆင်းဘိုလင်နှင့် ဘတ်ရှေ့နေလုပ်ငန်းတို့က တိုတုတ်ပြတ်သားသော ပြန်စာများဖြင့် ဖြေကြားလျက်ပင် ရှိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရှေ့နေကြီးများ စာချင်းဆက်သွယ်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် ငြင်းဆန်စာပေးပို့ပြီးနောက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အကြာတွင် မစ္စဝေလင်ထံ အမွေကိစ္စ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။ ယခုအကြိမ် စာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ပေးသောစာ ဖြစ်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ရှာလီ ကောင်းကောင်း သိသော သပ်သပ်ရပ်ရပ် သေးသေးကွေးကွေး လက်ရေးများကို တွေ့ရသည်။ စာမှာ . . .

ခင်မင်အပ်သော မစ္စဝေလင်ခင်ဗျား

ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများကို မစ္စဝေလင်ထံ ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်းသည် မဟာအမှားတော်ပုံကြီးအား အမှန်သို့ ပြန်လည်ရောက်စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း မစ္စဝေလင်က လက်ခံရန် ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အထူးအံ့ဩခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုကံသင့်စွာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားမည်ဆိုပါက သားဖြစ်သူအား ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့မှု လောင်းရိပ်တွင် ထာဝစဉ် ကျရောက်စေမည့် သဘောထားမျိုးကို မစ္စဝေလင် စွဲကိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

ကျွန်တော့်ကို အထင်အမြင် မလွဲစေလိုပါ။ မစ္စဝေလင်အား သဘောထား မကြီးမားသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုး

လွမ်းမိုးနိုင်မည်ဟု တဒင်္ဂမျှ ယုံကြည်၍ မရလောက်အောင်ပင် မစွေဝေလင်၏ သဘောသဘာဝကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သဘောထားကြီးမားသည်ဟု လက်ခံယုံကြည်သော အလုပ်မျိုးကိုသာ မစွေဝေလင် လုပ်ကိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ချယုံကြည်ပါသည်။ ယခုသော် ဤယူဆချက် များသည် စစ်မှန်သော အချက်အလက်များနှင့် များစွာ ကွာလွန်းနေသဖြင့် ထိုစစ်မှန်သော အချက်အလက်များကို မစွေဝေလင် လေ့လာသုံးသပ်ရန် ငြင်းဆန်နေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တရားဥပဒေအကြောင်းအရလည်းကောင်း၊ လူမှုရေး ကျင့်ဝတ်အရလည်းကောင်း ဤငွေများသည် မစွေဝေလင်ပိုင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ တောင်းခံပိုင်ခွင့် မရှိပါ။

ကျွန်တော်အပေါ် တရားမျှတစွာ စဉ်းစားလျက် ယခု ကျွန်တော် တင်ပြသည့် အချက်သည် မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်တော်၏ ရှေ့နေများက မစွေဝေလင်၏ ရှေ့နေများအား သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြစေနိုင်အောင် ကူညီပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံပါသည်။

မစွေဝေလင်၏ လက်ရှိသဘောထားကို အစွဲအမြဲ ဆက်လက်၍ စွဲကိုင်ထားမည်ဆိုလျှင် ထိုငွေများကို မစွေဝေလင်၏ အကျိုးကျေးဇူးအတွက် ရန်ပုံငွေဖြင့်လှစ် အပ်နှံရပါ လိမ့်မည်။ မစွေဝေလင်ကိုယ်တိုင်ကသော်လည်းကောင်း၊ မစွေဝေလင်၏ အမွေခံများကသော်လည်းကောင်း၊ မစွေဝေလင်၏ လွှဲအပ် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသူများကသော်လည်းကောင်း လက်ခံခြင်းမပြုသမျှကာလပတ်လုံး ထိုငွေများကို တစ်ပြား တစ်ချပ်မျှ သုံးစွဲလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မစွေဝေလင်၏ တရားမျှတသော တာဝန်ဆက်ခံမှုအား ရှောင်ဖယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ ဘဝ အမည်း ကွက် ပယ်ဖျက်ရန် အခွင့်အရေးအားဖြင့် ငြင်းပယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း သဘောထားကြီးမှုအဖြစ် ဆက်လက်ထင်မှတ်

နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါခင်ဗျား။
 ဟင်နရီကွီဆာဗေ ဂျွန်နီယာ
 ပြန်စာ လုံးဝမလာ။ မတ်လကုန်၍ ဧပြီလ ရောက်လာသည်အထိ ပြဿနာ တစ်စခန်း ရပ်နေလေတော့၏။

(၃၁)

ဒေါသမီးတောက်နေသော သူ့မျက်လုံးများရှေ့တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးများ ကခုန်သည်။ မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွလုပ်တတ်သော စက်ဆုပ်စရာ လူ့စရိုက် ၏ သက်သေ သာဓကတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး သူ ရင်ဆို့နေသည်။ ရားလစ်ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ဖြင့် ပို့စ်သတင်းစာကို ပစ်ချလိုက် လေသည်။

‘မိချီဘီဘန်ဂေါ မြို့တော်ဝန်လောင်း အရှေးခံမည်။
 ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ ပရိုင်မာရီ* အကြိုရွေးပွဲ ဝင်မည်’

ကြေညာချက်၏ ဆိုလိုချက်ကို ဝက်စ် တပ်အပ်သေချာ မသိစရာ ဘာမျှ မရှိ။ ဘန်ဂေါသည် သူတို့ ဂိုဏ်းဂဏ၏ စကားကို သူ ပြောသည်။ သူသည် ရွေးချယ်သူများ၏ ရွေးချယ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းဂဏ၏အတွေးသည် သူ့အတွေးဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းဂဏလုပ်နည်းလုပ်ဟန်သည် သူ့လုပ်နည်း လုပ်ဟန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ဂိုဏ်းဂဏ၏လူတွေသည် သူ့လူတွေဖြစ်သည်။ ဘန်ဂေါက သူ့ကိုယ်သူ မြို့တော်ဝန်လောင်းအဖြစ် ကြေညာခြင်းသည် လက်ညှိုး ညွှန်ရာ ရေဖြစ်သော သူတို့ဂိုဏ်းဂဏက သူ့ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် လျာထား လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည်။ အဖွဲ့အစည်းက လျာထားသူသာ ရွေးချယ်ခံရသည် မဟုတ်လော။ မိချီဘီဘန်ဂေါ၊ ပလိုနီနီ၏ လူ။

ပလိုနီနီအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဝက်စ် အသည်းနာသည်။ လူကြီး လုပ်ပြီး ပြောင်လိမ်ခံရသလား။ သို့မဟုတ် ပြောင်လိမ်သလား။ ရိုးသားကြင်နာ ယောင် လွမ်းသော သူ့မျက်လုံးများသည် ယုတ်ညံ့လုပ်ကြံသော သစ္စာဖောက်မှုကို

* ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ပါတီ၏ အမတ်လောင်းကို ရွေးချယ်ရန် ကျင်းပသော အကြို လူရွေးပွဲများ။ အမတ်လောင်းကို လူထုကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသည် နည်းဖြစ်၍ အမေရိကန်တွင် ခေတ်စားသည်။ သို့သော် ပါတီက ရွေးသူဝင် အမတ်လောင်း အကြို ရွေးပွဲများ၌ နိုင်လေ့ရှိ၍ အမေရိကန်ပြည်နယ် အချို့သာ ထိုစနစ်ကို အသုံးပြုသည်။

ဖုံးကွယ်ထားသလား။ ဝက်စံကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အပေါ်စား ကလိန်ခြုံ တစ်နပ်စား တို့၏ လှည့်ဖျားမှုကို ခံရသလား။

ဂေဟာခေါင်းကြီး ရေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှစ၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပါတီ ဘက်က နားလည်မှု၊ တန်ဖိုးထားမှု အရိပ်အယောင် ပြလေမလားဟု ဝက်စံ အလွန်မျှော်လင့်ခဲ့၏။ မပေါ်လာ။

ပါတီ အန္တရာယ်ကြီးကို ပါရဂူမြောက်သော ရင်ကြားစေ့မှုဖြင့် သူ လမ်းလွှဲပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အညွန့်တလူလူနှင့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြသခဲ့သည်။ သို့သော် သူနှင့် ပလိုနီနီးမှတစ်ပါး အခြားသူတို့ သိပုံပင် မပေါ်။ ရှိစေတော့။

ပို၍ဆိုးသည်မှာ ပါတီရင်ဆိုင်နေရသည့် အန္တရာယ်ကြီးကို မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လွှတ်တော် ရုပ်သိမ်းခါနီးတွင် နိုင်ငံရေး ရာထူးသစ်များ ဖန်တီးဖော်ထုတ်ရန် ဒေါ်လာ ရှစ်သောင်းကျော် သုံးစွဲခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ငွေ ကြပ်တည်းသည့်နှစ် ဆိုသည်နှင့် လားလားမျှ မလျော်။ မလုပ်မဖြစ်သော အလုပ်လည်း မဟုတ်။ သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေ၍ ဝက်စံခမျာ နဝေတိမ်တောင်ပင် ဖြစ်မိ၏။

ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ တုံ့ထိုဘာဝေ ခပ်မဆိတ်နေခြင်းသည် သူ့အား စိတ်ကူးဖဲ ရိုက်စေသည်။ ယခုတော့ ကျက်သရေတုံးသော ဖြစ်ရပ်မှန်သည် ဘွားဘွား ပေါ်လာလေပြီ။

ခေါင်းဆောင်ဆိုသူတို့ သူ့ကို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ရှည်စွာ တန်းစီနေသည့် သူ့ကိုကျော်ကာ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး တိုင်နေသော ဘန်ဂေါကို ပန်းကုံးစွပ်ခဲ့သည်။

ဝက်စံ နာသာခံခက် ရှိလှသည်။ အနာဂတ် ဖြောင့်ဖြူးနေသော ဘလိန်း ကောလိပ်ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

သူ့ဆန္ဒ သူ့ရည်မှန်းချက်ကို စတေးပစ်ခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင် တုတ် လုပ်ခံဖို့လား။

ရေငံနှုတ်ပိတ်ပြီး ဆယ်လတိုင်တိုင် 'တန်းစီ' နေခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

မိတ်ဆွေရင်းချာတို့၏ ဆန္ဒနှင့် အများကောင်းကျိုး ယှဉ်လာရာတွင် အများကောင်းကျိုးကို သတ္တိရှိရှိ ရွေးချယ်ပြီး ရေငံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေခြင်းဖြင့်

တစ်လောကလုံး သူ့အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေများ၏ အထင်အမြင်လွှဲမှုကို ငဲ့စေရမည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

အစားမထိုးနိုင်သော သူ့လက်ထောက်အယ်ဒီတာကို လက်လွှတ်ခံရ သည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

ပြိုင်ဘက်သတင်းစာက သူ့သတင်းစာကို ပလိုနီနီး၏ အာဘော်ဟု စွပ်စွဲ ခံခဲ့ရသည်မှာ ဒီလို လက်ကိုင်တုတ် လုပ်ခံရဖို့လား။

ယနေ့နံနက် သတင်းစာအလုပ်ကို သူ စက်ဆုပ်သည်။ 'တန်းစီ' ရသည် အလုပ်ကို အော့နလုံးနာသည်။ လူထုမြှင့်တင်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကို စိတ်ကုန်သည်။

သူ့သတင်းစာအလုပ်က ဘာကောင်းကျိုးပေးသလဲ။ အလုပ် တရစပ် လုပ်ရသည်။ လူထု ထင်မြင်ချက်များကို မနားတမ်း ဖန်တီးရသည်။ ကျေးဇူး မတင်။ တန်ဖိုးထားခြင်း မရှိ။ ပလိုနီနီးအာဘော်အဖြစ် တံဆိပ်တပ်ခံရသေးသည်။

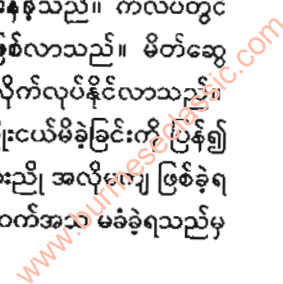
လူထုမြှင့်တင်ရေးလုပ်ငန်းကကော ဘာကောင်းကျိုးပေးသလဲ။ တိုးတက်မှု ဟူသည် တစ်လက်မ ရှေ့သို့ရောက်အောင် တွန်း၍ ရကောင်းတာမျိုး ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း မသိ။ သူများအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက် တာဝန် ထမ်းရွက်ခြင်းဖြင့် သူ့ဘဝကို အပွန်းခံရတော့မလား။

နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ယခု အဖြစ်ကသာ နမူနာဆိုလျှင် မလုပ်ရလေ ကောင်းလေပင်။ ကြောင်သူတော်အလုပ်၊ လျှာနှစ်ခွ အလုပ်၊ သစ္စာဖောက် အလုပ်၊ လူထုကောင်းစားရေး ဗန်းပြု၍ တစ်နပ်စားကြိသူများနှင့် တစ်လေ့တည်း။ တစ်စရီး တည်းသွား အလုပ်မျိုးထက် အခြား ရရာအလုပ်ကို လုပ်ရခြင်းက ကောင်းဦးမည်။

ဝက်စံသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း သံသယ ပွားမိ၏။ ဂေဟာကိစ္စတွင် သူ့ကိုယ်သူ ထင်ထားသလို အပြစ်အနာအဆာ ကင်းရဲ့လား။ သူ ဘယ်လို လူစား လဲ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇွဲနပ်ကြီးကြီးရှိသူ ဟုတ်ရဲ့လား။ လူတကာက အယုံသွင်းတိုင်း ရသည့် ပဲ့ပြားပင်လို လူစားလား။

တစ်မနက်လုံး ဝက်စံ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကလပ်တွင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်မှ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မိတ်ဆွေ ဟောင်းများလိုပင် တပျော်တပါး ဟေးလား၊ ဝါးလား လိုက်လုပ်နိုင်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် နံနက်ပိုင်းက စိတ်ညှိုးငယ်မိခဲ့ခြင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိပြီး အံ့သြမိသေး၏။ ဘာကြောင့်များ မျက်ထားညို အလိုမကျ ဖြစ်ခဲ့ရ ပါလိမ့်။ မြို့တော်ဝန်ရာထူးကို ငွေလင်ပန်းပေါ်တင်၍ အဆက်အသ မခံခဲ့ရသည်မှ

အပ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြစ်ခဲ့။ မြို့တော်ဝန်ရာထူး မရသည်မှာလည်း ဆုံးရှုံးမှု ဟုတ်ရဲ့လား။ ဝဋ်ကျွတ်ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သေးသည်မဟုတ်လား။ မြို့တော်ဝန် အလုပ်က ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့သည် နေသာသာ၊ မိုးပြာပြာ၊ လေညင်းဖြာဖြာ နွေဦးရာသီ၏ အတောက်ပဆုံး အသာယာဆုံးနေ့ ဖြစ်၏။

ဝက်စ်သည် ကလပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ရနံ့ထုံသော လေချိုအေးကို နှစ်လိုနှစ်ခြိုက် မွှေးရွှက်လိုက်၏။ ဤလိုနေ့မျိုးတွင် အလုပ်ခွင်အနား မသိချင်။ နက်ဖြန်တွင် ပို့စ်သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်တို့ အချာစား၊ အညံ့စား ခေါင်းကြီးများကိုသာ ဖတ်ပေရော။ သူ ဘာရေးရေး လူလတ်တန်းစား နလပိန်းတုံး များအဖို့ ကောင်းလွန်း၍ပင်နေဦးမည်။

ဝက်စ်၏ ကားနီကြီးသည် အိုမင်းရွတ်ရွနေပြီ။ ဆေးသုတ်ရဦးမည်။ သို့သော် ပြေးကောင်းတုန်း။ ဆွဲကောင်းတုန်း ရှိသေးသည်။

မစ္စအေဗာရီသည် ဒါထက်စုတ်ချာသော မော်တော်ကားကြီးကိုပင် အသရေလွှမ်းစေနိုင်မည့် လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် ကျော့ရှင်းမှုရာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မစ္စအေဗာရီသည် ဝက်စ်ဖိတ်ကြားချက် အရ ထိုကားနီကြီးကို မြို့မှခွာ၍ ဝေးရာသို့ မောင်းနှင်နေ၏။

ချားလ်စ် ဂါဒင်နီယာ ဝက်စ်က သူ့ကို ပြောစရာရှိသည်ဆိုလျှင် ယခု အချိန်သည် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်ကြောင်း မစ္စအေဗာရီ တွေးမိသည်။ သူ စောင့်စားနေသည့် ယောက်ျားသား၏ လျှာကို ဘာက ထူးခပ်ထားသလဲ။ ဒါကို သူ သိအောင်မလုပ်နိုင်လျှင် မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ မပြည့်စုံနိုင်တော့။ ဝက်စ်နှင့် ရှာလီဝေလင်ကို သူ တွေ့တိုင်း ရှာလီအပေါ် ဝက်စ် ပြုမှုဆက်ဆံပုံကို သူ သံသယဖြင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

နေဝင်ရိုးရီတွင် သူတို့ မြို့ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စအေဗာရီက အပျော့ဆွဲလေသံဖြင့် . . .

“အချစ်တော်ကလေး ရှားလော့ဝေလင်ကော ဘယ့်နဲ့လဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့တာ တစ်ပတ်ပဲကြာသေးပေမဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလို့ ထင်မိတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့အချိန်ထိတော့ နေကောင်းထိုင်သာ ပါပဲဗျာ”

သူ စုံဖက်လိုသည့် မိန်းကလေးအကြောင်းကို ဝက်စ် ဤမျှသာပြောသည်။ ဘီဗာလေဘတ်အိမ်တွင် တွေ့စဉ်က အစဖော်ခဲ့သည့် သူ့ချစ်ဆန္ဒကို ရှာလီအား ဆက်ပြောဖို့ဖြစ်သော်လည်း အခါအခွင့် မပေါ်ခဲ့။ သို့သော် သူ့စိတ်ကတော့ ဖွင့်ဟ ပြောရန် ယတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၏။ ယခု သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် မိန်းမပျို ကလေးက သူ့စိတ်ကို တိမ်းညွှတ်စေပြန်သည် မှန်၏။ သို့သော် သူ့စိတ်သည် တိမ်းလွယ်ညွတ်လွယ် မဟုတ်။

ဝက်စ်က သူ့ပြိုင်ဘက်ကို ယခုလအတွင်း ချစ်ရေးဆိုပြီး အောက်တိုဘာ လတွင် လက်ထပ်ရန် ကြံနေမှန်း မသိရှာသည့် မစ္စအေဗာရီက ပျင်းတိပျင်းရွံ့ပင် စကားဆက်ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ထဲတော့ ရှာလီက မြို့ကျက်သရေဆောင်လေးပါပဲရှင်။ ဆေးရုံကိစ္စလား ဘာကိစ္စလား၊ သူ စိတ်ပျက်နေတာတော့ ပြီးသွားပြီနဲ့တူပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှတော့ ပြောသံမကြားရဘူး”

ဝက်စ်၏ အပြုံးမျက်နှာတွင် တိမ်သလ္လာ ဖုံးသွားသည်။ မစ္စအေဗာရီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သတိထားလိုက်မိသည်။

“လူပြောများနေတဲ့ မစ္စတာဆာဖော့ကလေးလည်း ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသေးဘူး” မစ္စအေဗာရီက လမ်းပေါ်မှ လူများကို ကားရှောင်ရင်း ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မဖြင့် သူ့အကြောင်းကို တန့်န့်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ရှင်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်လား။ ဘာကိစ္စ”

“အို ရှင် မကြားမိဘူးလား။ တကယ်ကြွေကွဲစရာကောင်းပါတယ်ရှင်။ ပိုစံမှာ သူ ခေါင်းကြီးတစ်ပုဒ်ရေးလိုက်တာကို ရှာလီဝေလင်က၊ ဒီအပိုင်းတော့ ရှင်က ကျွန်မထက် ပိုသိမှာပါ”

“အဲဒီခေါင်းကြီးက သူ ရေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

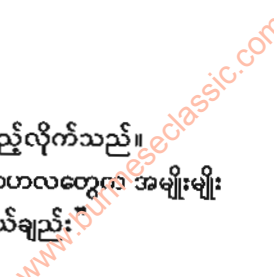
ဝက်စ်က မဆိုင်းမတွ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်တာပါ”

“ရှင်ရေးတာ၊ ဟုတ်လား”

မစ္စအေဗာရီက ဝက်စ်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကောလာဟလတွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ လူတိုင်းကတော့ သူ ရေးတယ်ချည်း”

“လူတွေထင်တာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”
ဝက်စ်က ခပ်ထန်ထန်ပြောသည်။ သို့သော် စိတ်အားကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်။

“လျှို့ဝှက်ချက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖုံးတာမိတာလည်း နည်းနည်းမှ
မရှိပါ ဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရှာလီ အားလုံးသိတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သူ သိ မသိတော့ ကျွန်တော် မသေချာဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို
ချက်ချင်း ရှင်းပြမယ် လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းဆိုတော့
လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ခုလည်း ရှင်းပြဖို့ အချိန်စောင့်နေတာပဲ။ သူ့ဘက်
ကတော့ ဒီကိစ္စကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။
သူလိုအင်ဆန္ဒထက် ပိုပြီးခိုင်လုံတဲ့ အဆုံးအဖြတ်နဲ့ အဲဒီခေါင်းကြီး ရေးလိုက်တယ်
ဆိုတာကို မရမက ရှင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး”

ကားမောင်းနေသည့် မစ္စအေဗာရီက ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ဝက်စ်နှင့်
စကားနိုင်လှစရာမလိုမှန်း သူ သိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဝက်စ် ရှိသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ရှင်လုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော်။
ကျွန်မကတော့ မစ္စတာဆာဖေကလေးအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်
တာတော့ တကယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်တာလဲ
ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

မစ္စအေဗာရီက မစ္စတာဆာဖေကလေးနှင့် မစ္စဝေလင်တို့၏ဇာတ်လမ်းကို
သူ သိသမျှ ပြောပြသည်။ သူ ဘယ်ပုံတယ်နည်း သိလာရသည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သည်
ဟုလည်း ဆိုသည်။ အတင်းအဖျင်း ဟူသည် အာဂပ်* နတ်ဘီလူးနှင့် တူသည်။

မစ္စအေဗာရီသည် မစ္စတာဆာဖေကလေးအပေါ် ရှာလီ၏သဘောထားကို
သူ သိသမျှ ပြောပြရာတွင် ဝက်စ် ကောက်ကာငင်ကာလုပ်အောင် အလေးအနက်
ပြောသကဲ့သို့ ဝက်စ် ဘာမျှမလုပ်ဖြစ်ဘဲ နောက်တွန့်သွားလောက်အောင်လည်း
အလေးအနက် မပြော။ သံနည်း တမန်နည်း ဆန်ဆန် ပြောသည်။

* အိုင်အိုအမည်ရှိ နားမဒမ်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ရသည့် ဘီလူး၊ မျက်လုံး ၁၀၀
ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့သေသောအခါ ခေါင်းခြီး၌ ဝင်စားပြီး ခေါင်းခြီး
တွက်များ ဖြစ်လာသည်ဟု ဂရိဒဏ္ဍာရီတွင် ဆိုသည်။ သူ့တွင် မျက်လုံး ၁၀၀ ရှိသကဲ့သို့
သူ့အသံကို ကြားလိုသည် နားစာလည်း တစ်ထောင်ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသည်။

“သူ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချတာကို ငုံ့ခံတာ တော်တယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့
နော်။ လူတွေပြောနေသလို သူက ရှာလီကို သူ ကြိုက်နေပြီး ရှာလီက သူ့ကို
ပြန်စောင်းတောင်မကြည့်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ရင် သာပြီး ချီးမွမ်းရမှာပဲ”

“တော်တာပေါ့။ သိပ်တော်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့”

မစ္စအေဗာရီပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းသည် သူ့အဖို့ အတော် စိတ် ကသိ
ကအောက် ဖြစ်ရသည်။ ရှာလီနှင့် သူ့လက်ထောက် အယ်ဒီတာတို့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို
သူ မသိရိုးအမှန်။ လွန်ခဲ့သည့်ရက်ပေါင်းများစွာကပင် ရှင်းပြသင့်ခဲ့လျက် ရှင်းမပြ
မိသည့်အတွက်လည်း သူ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိ၏။

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒီသူငယ်လေးကို ကျွန်တော်
အများကြီးခင်ပါတယ်။ ခုတော့ ခင်ဗျားပြောပြလို့ အားလုံး ရှင်းသွားတော့မှာပါ”

“အို ကျွန်မကလည်း သိတာမဟုတ်ပါဘူး”

မစ္စအေဗာရီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ ကြားတာတော့ ရှာလီက သူ့ကို အိမ်အဝင်တောင်မခံတော့ဘူးလို့
ဆိုတာပဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ ဒီနေ့ညပဲ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်
ပါ့မယ်”

ဝက်စ်သည် သူ့စကားအတိုင်း လုပ်သလောက်နီးနီး လုပ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ရှာလီဝေလင်ကို သွားတွေ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်
မပြောင်းလဲနိုင်သော ကြံရွယ်ချက်နှစ်ခု ပါသွားသည်။ ကြံရွယ်ချက်တစ်ခုမှာ
ဂေဟာကိစ္စ ခေါင်းကြီးအကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှင်းပြရန်ဖြစ်သည်။
အခြား ကြံရွယ်ချက်တစ်ခုမှာ သူ့အသည်းနှလုံးကို ရှာလီ ထာဝရစိုးမိုးနေကြောင်း
အလိုက်သင့်အလျားသင့် ပြောပြရန် ဖြစ်သည်။

မစ္စအေဗာရီအဖို့ စွဲမက်စရာကောင်းသော ပိုစီအယ်ဒီတာက သူ့မူဝါဒ
များကို နံနက်တိုင်း ရောင်းစားနေသည်ဖြစ်စေ၊ မနေသည်ဖြစ်စေ စိုးစဉ်းမျှ
မထူးခြား။ သူ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအဆင့်အတန်း မလျှော့ကျသမျှ ဘာမျှ
မထူးခြား။ သို့သော် ရှာလီဝေလင်ကမူ တစ်မျိုးတစ်ပုံ သဘောထားမည်ဖြစ်ကြောင်း
သူ့ဗီစီစိတ်က သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝက်စ်ကို ရှာလီနှင့် မတွေ့တွေ့အောင် အတွက်
ဆင်သည်။ ဝက်စ်ကလည်း မစ္စအေဗာရီ အတွက်ဆင်သည့်အတိုင်း ရှာလီနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကို ပြောစရာကလေး တစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျား မကြားချင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဂေဟာကိစ္စလေ”

ရှာလီ၏ ရွှင်ပြုံးချိုမြဲနေသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။
ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကလေးများတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ထင်ဟပ်လာသည်။

“ဟုတ်လား။ ရှင်ပြောချင်တာ ပြောစရာရှိသမျှ ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

“ပိုစိတ်မှားခဲ့တဲ့ ဂေဟာကိစ္စ နောက်ဆုံးခေါင်းကြီး မှတ်မိမှာပေါ့”

“မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မ ဒီလောက် မေ့လွယ်ပါ့မလား”

ရှာလီဖြေပုံကို ဝက်စံ မကြိုက်။ ဒီကိစ္စ ဒီလောက် အပြောရကြပ်လိမ့် မည်ဟု သူ မထင်မှန်းခဲ့။

“အင်း အဲဒီခေါင်းကြီးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဆာဖေကလေးကို ခင်ဗျား ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်နေတာ ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဝက်စံ၏ သဘောထားကြီးသော ကြားဝင်မှုအတွက် ရှာလီ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့သွားသည်။ သို့သော် ကိုအပေါ် သူ့ဆက်ဆံပုံအတွက် ဝက်စံအပူ တစ်ရွေး သားမျှမရှိဟု ယူဆသည်။

“အဲဒီတော့”

ဝက်စံက မအိမ်သာဖြင့်

“ခင်ဗျား အထင်မှားနေပြီလို့ ပြောချင်တာပဲ။ တာဝန်ရှိတာက ကျွန်တော် ပဲဟာ”

“ဪ ရှင်က အယ်ဒီတာဆိုတော့ သတင်းစာမှာပါသမျှ တာဝန်ယူ တယ်လို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

ဝက်စံက ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

ဝက်စံသည် အလောသုံးဆယ် သေကြောင်းကြံပြီးမှ နောင်တရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းကြီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးတာ”

“ရှင်ရေးတာ၊ ဟုတ်လား”

ရှာလီ၏မေးခွန်းသည် မစ္စအေဗာရီ၏ မေးခွန်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့မေးခွန်းများ၏ တူညီမှုသည် လေသံတူညီမှုတွင်သာ စခန်းသိမ်းသည်။

ရှာလီသည် ကုလားထိုင်တွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေပြီ။ သူ့မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

“အိုး”

ရှာလီက ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်”

ဝက်စံသည် သက်သာရာ ရသွားပြီး သက်ပြင်းရှူပြီး ချလိုက်မိသည်။

ရှာလီ ဝမ်းသာသွားပြီ။ ဤကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။ မိန်းမဆိုတာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို ခွင့်လွှတ်တတ်တာမျိုးပဲဆိုတာ သူ စောစောက မသိလေခြင်း။ အခြားယောက်ျား သာဆိုလျှင် ငြိမ်နေမည့်ကိစ္စကို သူက ဖွင့်ပြော၍ ရှာလီ ဝမ်းသာတာဖြစ်မည်။

သို့သော် ရှာလီ၏အကြည့်သည် သူ့ကို ခေါင်းနောက်စေသည်။ ရှာလီ၏ စကားက သူ့ကို နားရှုပ်စေသည်။ ဝမ်းသာကြောင်း ပြောရုံနှင့် မပြီးသေး။ ရှာလီ တစ်ခုခု ထပ်ပြောသင့်သေးသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

“ဒီကိစ္စကို တောင်လိုလိုမြောက်လိုလိုဖြစ်နေအောင် ကျွန်တော် မလုပ် ချင်ဘူး။ ဒါတော့ ပြောဖို့ မလိုပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် စောစောကတည်းက ခင်ဗျားကို ရှင်းပြဖို့ပဲ။ အခွင့်အရေးမကြိုတာနဲ့ ရှင်းမပြဖြစ်ဘူး”

ရှာလီသည် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ စကားလုံးဝမပြော။

“ကျွန်တော် ပြောတော့ ပြောမလို့ပဲ”

ဝက်စံက တုန်တုန်လဲ့လဲ့ ရယ်လိုက်ကာ

“ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စ သိပ်နာကြည်းနေတော့ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်တဲ့ အထိ စောင့်နေတာ”

ရှာလီက စကားတစ်ခွန်းမဟဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်ကာ သူ့ကိုသာ စိန်းစိန်း ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းမပြောမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ စေတနာ ကောင်းနဲ့ မပြောမိတာပါ။ မစ္စဝေလင်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ရှာလီက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ

“ရှင်ကို ဘယ်လိုများ ကျွန်မ ထူးထူးခြားခြား ကြည့်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျားကြည့်နေပုံက ရှိရာမဲ့ရာ နောက်ဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပျောက် သွားလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံမျိုးပဲ”

ဝက်စိက ရယ်သံကလေးနော့၍ ပြောသည်။

“နောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သိပ်လည်း ဆွေးမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စ အတော် စိတ်ဆင်းရဲ ရပါတယ်”

“ရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ ကျွန်မလည်း မတတ်နိုင်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဆွေးရုပ်ပေါက်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ စိတ်ထဲကကို ဆွေးနေလို့ပဲ”

“ဆွေးတယ်”

ဝက်စိက သံယောင်လိုက်၍ ကြောင်တက်တက်မေးသည်။

“ဒီကိစ္စ ရှင်းသွားပြီပဲ။ ဘာ ဆွေးနေရတော့မှာလဲ”

“ရှင်းမသွားနိုင်တဲ့အစိတ်အပိုင်းက ရှိနေသေးတာပဲရှင်။ ဆွေးစရာ မကောင်းဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ”

ရှာလီ ပြန်းခနဲရုပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် လူးလာခေါက်တို့ လျှောက် နေသည်။

ဝက်စိမျက်နှာသည် ရှာလီကို တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ဤအချိန်လောက် ရှာလီကို ဘယ်တုန်းကမျှ စုံစုံမက်မက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး မဖြစ်ခဲ့။

ရှာလီ သူ့ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး စကားပြောသည်။

“ကျွန်မ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျွန်မ ၁၂ နှစ် သမီးလောက်ကတည်းက ရှင်အကြောင်း ကြားဖူးနေတယ်။ ရှင်က လူလားမမြောက်လှသေးပေမဲ့ လူတွေက ရှင်အကြောင်း တဖွဖွ ပြောလှပြီ။ သူတို့ ဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မမှတ်မိပေမဲ့ အကောင်းတွေချည့်တော့ ပြောတာပဲ။ ကျွန်မက မြင့်မြင့်ကြို မှန်မှန် လုပ်တဲ့လူတွေကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ကျွန်မအဖေလည်း အဲဒီလိုလူစားမျိုး ပဲလို့ ထင်တာကိုး။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ပညာတို့၊ အစွမ်းအစတို့၊ ရုပ်ရည်ရူပကာယ တို့ထက် ကျွန်မ တန်ဖိုးထားတယ်။ ရှင်အကြောင်းတွေကြားရတော့ ကျွန်မ သိပ် အထင်ကြီးတယ်။ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ သူရဲကောင်း၊ ကျွန်မရဲ့ ဆာဂါလာဟက်* ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ ၁၆ နှစ်သမီးလောက်ကျတော့ ရှင်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင်

* အင်္ဂလိပ်ဒဏ္ဍာရီလာ အာသာဘူရင်၏ သူရဲကောင်း စားပွဲပိုင်းအဖွဲ့မှ အမြင့်မြတ်ဆုံး၊ အစစ်မှန်ဆုံး သူရဲကောင်း။ ဆာလန်စီလော့နှင့် လေဒီဆိုလီနိုးတို့၏သား။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့၏ အစင်ကြယ်ဆုံးဘွဲ့ ဖြစ်သော ဟိုလီဂရေလ် ဘွဲ့ ရသည်။

ရင်ခုန်တယ်။ ကျွန်မရင်ခုန်သံကို ရှင် ကြားမလားလို့တောင် စိုးရိမ်မိတယ်။ ကျွန်မ ကြီးလာတော့လည်း ရှင်ကို အဲဒီလိုပဲ အသည်းဗိမာန်ပေါ်မှာ ပသထားတာပဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ကံသေကံမ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ရင်ဖွင့်နေသလဲလို့ ရှင် အံ့ဩမှာပဲ။ အဲဒါတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်မ ရင်ဖွင့်နိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအဖို့ ဆွေးစရာပဲလို့ ပြောတာ။ ကျွန်မသူရဲကောင်းက သေရှာပြီ။ ဆာဂါလာဟက်ကလည်း စာအုပ်ထဲမှာပဲရှိတယ်။ အဲဒါ ဆွေးစရာကောင်းတယ်လို့ ရှင် မထင်မိဘူးလားဟင်”

ဝက်စိသည် ရှာလီကို တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်နေသည်။ ရှာလီ၏မျက်လုံး များတွင် မျက်ရည်စိမ့်စိမ့် ပြည့်လျှံလာသည်။ ရှာလီသည် ဝက်စိကို မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အလွန်ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“ရှင် ဖွင့်ပြောတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ ရှင်ကို ကျွန်မမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အမှတ်ရနေနိုင်မှာမို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ နောက် ကြိုတော့မှပဲ ကျွန်မတို့ ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဝက်စိက ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တရားမမျှတဘူး။ သိပ်ကို တရားမမျှတ တာပဲ။ လုံးဝ အထင်မှားတာပဲ။ ကျွန်တော် ရှင်းပြ”

“ရှင်းခါမှ ပိုပိုရှုပ်မယ်လို့ရော မထင်ဘူးလားရှင်”

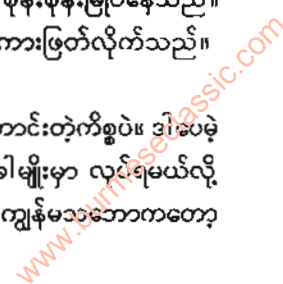
“ကျွန်တော့်ကို ခုလို အထင်မှားပြီးပြောတာထက်တော့ ပိုမဆိုးနိုင်တော့ ပါဘူးဗျာ”

ရှာလီက ကျိုးနွံစွာပင် ထိုင်လိုက်၏။

ဝက်စိသည် ရှာလီ နားဝင်အောင် ပြောရမည့်ပုံစံကို ခဏစဉ်းစားပြီး လျှောက်လဲချက်ပေးသည်။ စချီကတည်းက သူ့လျှောက်လဲချက်ကို သူ ဘဝင် မကျ။ ပျော့လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူ့အာဝဇ္ဇန်းက စုန်းစုန်းမြုပ်နေသည်။ ဂေဟာကိစ္စ ခေါင်းကြီး ပုံနှိပ်ခဲ့သည်အထိ ပြောပြပြီး စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ရှာလီက . . .

“တိုက်ပွဲဝင်ရင်းတန်းလန်း စိတ်ပြောင်းတာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကြိုရတတ်တာမျိုးပဲ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ လှုပ်ရှားမယ်လို့ ကျွန်မထင်တဲ့အလုပ်ကတော့ ရိုးရိုးသားသား ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ။ ကျွန်မသဘောကတော့

ဦးနှောက်ထက် နှလုံးသားကို ယုံရမယ်။ အဲဒီမနက်ကသာ ကျွန်မတို့ဆီ လာပြီး ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စွန့်ခွာရသလဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင်”

“ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလိုလုပ်မလို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားကိုညာလို ပါးစပ် ပိတ်နေလိုက်တာပါ”

“ကျွန်မကိုညာလို့ ဟုတ်လား”

“မစ္စတာဘတ်အိမ်မှာတွေ့တုန်းက ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို စကားစပ်ပြီး ပြောသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက သိပ်စိတ်စွဲနေတော့ စောင့်မှကောင်းမယ်ဆိုပြီး”

“ရှင် မပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောပါတယ်။ မစ္စတာဆာဖေကို အဲဒီ ခေါင်းကြီးရေးလို့ ဖြုတ်ပစ်သလိုလိုထင်အောင် ရှင် ပြောခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီလိုရည်ရွယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်စကားက မရေမရာဖြစ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ခေါင်းအေးသွားတဲ့အထိ ဆိုင်းထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး ရှိနေလို့ပါဗျာ”

ရှာလီက စကားတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြော။

“ဒီကိစ္စက အထင်အမြင်လွဲကြတဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ် တင်ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ အခု ကျွန်တော် ဒီလာတာလည်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လာပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လခွဲ ကြာသွားပြီ။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ပစ်ပစ်ခါခါပြောမိတာတွေ ပြန်ဖော်ခင် မတွေးရက်ဘူး”

ဝက်စ်သည် စိတ်အလွန်ထိခိုက်လျက် ကုပ်ကတ်ပြောနေသည်။

“ဒီလောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မထင်မိပါဘူးဗျာ”

“မစ္စတာဆာဖေက ဂေဟာကိစ္စခေါင်းကြီးတွေ တစ်လျှောက်လုံး ရေးလာ တာဆိုတော့ အဲဒီခေါင်းကြီးကိုလည်း သူပေးမှာပဲလို့ ထင်စရာမကောင်းဘူးလားရှင်”

“ကျွန်တော် အမြော်အမြင် နည်းတာပါဗျာ။ ဝန်ခံပါတယ်”

ဝက်စ် သိချင်စေကြီးကြီး မေးသည်။

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာလား”

“ရှင် သူ့အကြောင်း မသိပါဘူး”

ဝက်စ်သည် မရေမရာနှင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ရှာလီနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလားဟင်” ဟု ဆိုနှင့် နာကြည်းစွာ မေးသည်။

ရှာလီက ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။

“ဒီည ဒါတွေဆက်ပြောနေရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာပဲလို့ ကျွန်မ ပြောထားပြီပဲရှင်”

ရှာလီက ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ရှင်ပြောနေတာတွေက ကျွန်မတို့ကို ပိုပြီး အဟပ်ကွာသထက် ကွာအောင် လုပ်နေတာပဲ။ ဘာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လိုသလဲ မစ္စတာဝက်စ်ရယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကိစ္စက ရှင်နဲ့ ရှင်ရဲ့”

“ဒီလိုဆို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောနေပုံက တစ်ယောက် ယောက်က ခင်ဗျားကို ပြောပြထားလို့ သိပြီးနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာမပြောလို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရှာလီက ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောသည်။

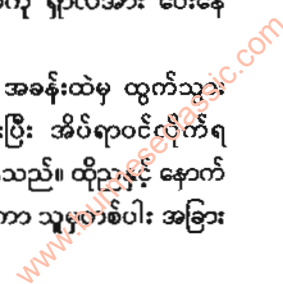
“မကျေနပ်စရာလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့ ရှင် မိတ်မပျက်သေးပါ ဘူး။ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ”

“မိတ်ဆွေ”

ဝက်စ်သည် ရှာလီစကားကို ဒေါကြီးမောကြီး ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။ အသည်းလိုက်အူလိုက်ပြောဖို့ သူကြံသေး၏။ ဓယဝယလုပ်ဖို့ သူ ကြံသေး၏။ သို့သော် ရှာလီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်၏။

သူ ဘယ်လောက်ပင် တရှိုက်မက်မက်ဖြစ်နေစေကာမူ ရှာလီက သူ့စကားကို နားထောင်တော့မည်မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အချစ် အဖြုန်းသမား၊ အချစ်အလှူဒါယကာ ဖြစ်စေတော့မှာလဲ။ ဘာကြောင့် ယောက်ျား သားတစ်ဦးကို ချစ်ကန်တော့ဆွမ်း လုပ်လိုက်ရသည့်အတွက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် လုပ်တတ်လေ့ရှိသည့် မသဘာဝ ပီတိကို ရှာလီအား ပေးနေ တော့မလဲ။

ဝက်စ်သည် ရှာလီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား လေတော့သည်။ အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်သွားပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်ရ သော်လည်း သူ့အဖို့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုညနှင့် နောက် တစ်နေ့လုံး သူ တွယ်တာသော သူ့မြို့ကြီးကို ရေလွှမ်းမိုးကာ သူ့နှုတ်ပါး အခြား

ရှိရှိသမျှလူ၊ ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတို့ ရေစီးရေဟုန်ထဲတွင် လိမ့်မျောပါသွားဘိသည် အလား ကြေကွဲဆွေးမြည့်မှုကို ခံစားရသည်။ ပြိုကွဲကြေမွနေသော ကမ္ဘာကြီးတွင် သူ တစ်ယောက်ထီးထီး ကျန်ရစ်သလို အားငယ်ရသည်။

ဒုတိယနေ့တွင် သူ စီးကရက် ဖြာဖော် ရှိုက်ဖော်ရလာသည်။ တတိယနေ့ တွင်မူ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်၍ စုန်းပူးနတ်ပူးသလို အရူးအမူးမဟုတ်ဟု ဆိုဦး၊ တင်းလွန်းကျပ်လွန်း အစွဲသန်လွန်းသော ဤမိန်းကလေးမျိုးနှင့် ဘဝတာကို ကုန်ဆုံးစေရမည်ဆိုလျှင် သာသာယာယာ ရှိနိုင်ပါ့မလားဟု ပွင့်လင်းစွာ သူ တွေးမိတော့၏။

ထိုနေ့ညပိုင်း ၈ နာရီခွဲမှပင် သူ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တော်မီဆမ်ပယ်နှင့် လမ်းတွင်တွေ့သည်။

ဆမ်ပယ်က “ဂါဒင်နီယာ၊ မင်း ဒီ လူမှုမြင့်တင်ရေးဆိုတာကြီးကို ကန်ချပြီး တို့လုပ်ငန်းကို ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂ နှစ်ကာလအတွင်း သူ့ဘဝကို သူ မကျေရပ်နေသည့် ဝက်စံ၏စိတ်နှင့် ထိုမေးခွန်းသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အလွမ်းသင့် သွားသည်။ ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်သော ကုန်သည်လုပ်ငန်းက သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်သည်။ အများကောင်းကျိုးလုပ်ရင်း သူ့ဝင်ငွေ များစွာထိခိုက်နေသည်။ သူ ငွေမမက်စဖူး မက်မိသည်။ ဝက်စံက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်လိုက်ပြီး

“တော်မီ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းတော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဈေးခေါ်တာကိုတော့ နားထောင်ဖို့အသင့်ပဲ”

ဆမ်ပယ် မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ဝက်စံ ထွက်သွားချိန်မှစ၍ သူ့လုပ်ငန်း ဝင်ငွေ လျော့နေခဲ့သည်။

“အတည်ပြောမယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့လုပ်ငန်းမှာ မင်းကို သိပ်လိုနေတယ်။ အပေါ်စီးနဲ့ လာချင်လည်း လာနိုင်တယ်။ နက်ဖြန်ကျ ပြောကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

ဝက်စံက ပြောသည်။ လမ်းအဆုံးတွင် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်များကွယ်နေသည့် ဝရန်တာမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ စကားပိုင်း ကောင်းနေကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနိုင်သည်။ ဝက်စံ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ် ခထဝင်လိုက်ဦးမယ် တော်မီ။ နက်ဖြန်ကျမှပဲ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ဗျာ”

ဆမ်ပယ်သည် ဆက်လျှောက်သွားရင်း အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စအေဗာရီ၏ အိမ်ကြီး။

* * *

ရှာလီလည်း ဝက်စံနှင့်တွေ့ပြီးနောက် အဖတ်ဆယ်မရနိုင်သော ဆုံးရှုံး မှုကို ခံစားရသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ မြတ်နိုးခဲ့သော ရုပ်တုကြီးသည် ဖုတ်တော ရွံ့တော ထဲသို့ ပြိုလဲကျသွားသည်။ သူ့အဖို့ သေသွားသည်နှင့် မခြား။

ထိုနေ့ညက ရှာလီသည် အကြာကြီး မျက်စိကြောင်နေပြီး ယောက်ျား နှစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

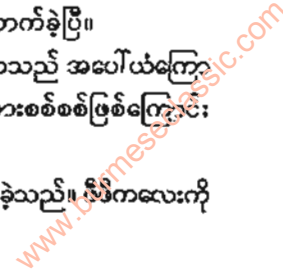
ဝက်စံ တမင်ကလာ လိမ့်ညာသည်ဟု သူ မထင်။ သို့သော် သူ သူ့ရဲ့ ကောင်းကြီး၏ ပျော့ညံ့မှုကြီးကို သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မရိုးသားနိုင်။ သူ ယုံချင်ရာ ယုံသည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ရူးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းမှ ဘာလိန်းကောလိပ်သို့ ပြောင်းသည်။ ကောလိပ်မှ သတင်းစာသို့ ကူးသည်။ သတင်းစာမှ တစ်နေရာသို့ ခုန်ပြန်သည်။ မမီမကမ်းနှင့် လမ်းခုလတ်၌ အကျနာသည်။ စိတ်ပျက်သည်။

ဝက်စံ၏ ချွတ်ယွင်းချက်မှာ သူသည် ယောက်ျားကောင်း မဟုတ်။ ယောက်ျားကောင်းတို့ အခိုင်အမာဆုံးနေရာတွင် သူ အပျော့ညံ့ဆုံး၊ အရောင် ပြောင်းသော ပုတ်သင်ညိုပမာ၊ ဖဲ့မပါသည့် လှေနာဝါပမာ၊ ပန်းသတင်း လေညင်း ဆောင်တိုင်း လူးလာပျံဝဲကာ ဝတ်ရည်သုံးသည့် ပျားပိတုန်းပမာသာဖြစ်သည်။ စိတ်ထားစေတနာကောင်း ရှိပါ၏။ သို့သော် မစွဲမြဲ။

ဝက်စံသည် ကနဦးတွင် ငွေမှတစ်ပါး အခြားစွမ်းရည် အကုန်ရှိသည်။ သူဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်သည်။ ကိုကမူ ကနဦးတွင် အကြောက်တရား ကင်းသော ရိုးသားမှုမှတစ်ပါး အခြားစွမ်းရည်မရှိ။ သို့သော် ရိုးသားဖြောင့်တန်း မှုကို တစ်သမတ်တည်း ကိုင်စွဲခဲ့၍ တစ်နေ့တခြား အညွန့်တလူလူ တက်နေသည်။ ကိုသည် ဝက်စံကို ကာလအတန်ကြာကပင် ဖြတ်ကျော်တက်ခဲ့ပြီ။

အခြေအနေ၏ စမ်းသပ်မှုတွင် ဝက်စံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် အပေါ်ယံကြော ပြောင်ချောမှုသာဖြစ်၍ ကို၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် ရွှေသားစစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားခဲ့သည်။

ကိုသည် ဝက်စံ၏ မဖြောင့်စင်းမှုကို သူ့အပေါ် ပုံချခဲ့သည်။ ဇီဝကလေးကို

သူ့အပျိုအတွက် စတေးဝံ့လောက်အောင် အကြင်နာကင်းသော အတ္တသမား ဘဝနှင့် စတင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲ၌ စက်ဆုပ်သော လူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သည့် ပရဟိတသမားဘဝနှင့် အဆုံးသတ်သည်။

ဒါ အကြီးမြင့်ဆုံးသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုလား။ ရှာလီနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှုကိုပင် ဆုံးရှုံးခံရသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ထိုရင်းနှီးမှု ဆုံးရှုံးခြင်းကို သူ အရေးမထားလေ့ရှိသလား။

သူနှင့် ကိုအိဆက်ဆံရေးသည် ပျက်လေပြီ။ ကသောင်းကနင်းဖြစ်သွားသော အခြေအနေကို တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်သွက်သွက် ရက်ရက်ရောရော နိမ့်နိမ့်ချချ သူ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

သူသာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် ကိုယ် ညတွင်းချင်း သွား၍ သူ မည်မျှ ဝမ်းနည်းရကြောင်း၊ ရုတ်ရကြောင်း ပြောပြမိမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် မျက်စိကြောင်နေရင်း ဝန်ချ တောင်းပန်စကားများကို မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးပမာ ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးနေမိလေ၏။

သို့သော် သူ ယောက်ျားမဟုတ်။ မိန်းကလေးသာဖြစ်၏။ မိန်းမသား ဟူသည် ယောက်ျားကလေးထံ မသွားနိုင်။ ရင်ထဲရှိတိုင်းမှန်ရာ မပြောနိုင်။ ကိုနှင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့ရန်လည်း လမ်းမမြင်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့လည်း တွေးမရ။ စာရေးဖို့သာ ရှိတော့သည်။

သို့သော် စာထဲမှာ ဘာရေးမလဲ။ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ မည်မျှပင် ပရိယာယ်ကောင်းကောင်းနှင့် ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ရေးစေကာမူ ကို တုံ့ပြန်မည့်ပုံစံကို သူ ယခုကပင် သိနေသည်။ ကိုက သူ့ထံ ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းကို လက်ခံကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စာပြန်ရေးလိမ့်မည်။

ရှာလီ ကြောက်ခမန်းလိလိ မှားခဲ့ပြီ။ ကိုက သူ့လောက် ခါးခါးသီးသီး အယုံအကြည် နည်းတတ်သူမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ပြန်ပေါင်းထုပ်ရန် စိတ်မကူး တော့မည်မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ငွေကိစ္စအတွက်လည်း သူ့ကို ကို အလွန်စိတ်ဆိုးနေသေးသည်မဟုတ်လား။

ကိုနှင့် အချိန်အကြာကြီးတွေ့ပြီး အပွင့်လင်းဆုံးရှင်းပြနိုင်မှသာ ပြဿနာ ငြိမ်းတော့မည်။ သို့သော် ထိုသို့ တွေ့ဆုံနိုင်ရေးအတွက် ရေးရမည့်စာ ပုံစံကို သူ မတွေးတတ်။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း

ဆက်စဉ်းစားသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင်လည်း ဆက်၍ဆက်၍ စဉ်းစား သေးသည်။ သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်နေခြင်းကို သူ့အသည်းနှလုံးက သူ့ကို ထိုးနှက်နေသည်။ သို့သော် ပစ်ပြီးမှ ကျည်မထွက်မှာ သူ သွေးလန်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးတစ်ခု ရသည်။ သူ့စိတ်ကူး စိတ်သန်းကလေးက ကောင်းလွန်း၍ အလန့်တကြားပင်ဖြစ်မိသည်။ အမယ်ဘုတ် ချည်ခင်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ဖျင်၍ ရှင်းမည့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းကလေးဖြစ်၏။

ကိုထံသို့ သူ စာရေးလိုက်၏။ အလုပ်ကိစ္စ ညှိနှိုင်းရန် ကြွပါ ဟူသော စာ ၅ ကြောင်းမျှသာ။ ထိုစာကို တစ်ညတွင် သူ့အိမ်မှ ရေးပို့လိုက်သည်။ သူ့အိမ်သို့ ကို လာမည်ဟု သူ မျှော်လင့်၏။ မျှော်လင့်တုန်း ကြော့ဆုံးလာလျှင် သူတို့ ထိုင်မည့်နေရာ၊ သူတို့ပြောမည့်စကား အားလုံးကို အင်ကျမပ်ကျ ပြင်ဆင်ထားသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီတွင်မူ သူ့ရုံးခန်း၌ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ကို ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(၃၂)

ယခုအကြိမ်တွင်တော့ သူတို့ ခန်းမထဲသို့ ထွက်၍ စကားပြောရန် မလို တော့။

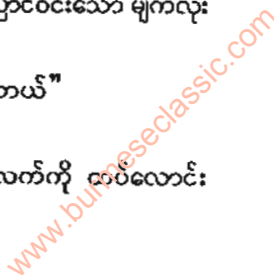
ကို တံခါးဖွင့်ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြည့်နယ် ကယ်ဆယ် စောင့် ရှောက်ရေးဌာန အတွင်းရေးမှူး၊ မစ္စတာဒိန်းက သူ့ဦးထုပ်ကို ရေးကြီး သုတ်ပျာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ “ဝင်ခဲ့ပါ” “မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ” စသော စကားများ ကို ပြောရင်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြို့ထဲတွင် အရေးတကြီး လုပ်ငန်း ကလေး တစ်ခု ဆောင်ရွက်ရန်ရှိကြောင်း သူ့လက်ထောက်အတွင်းရေးမှူးကို ပြောသည်။

မစ္စတာဒိန်း ကသုတ်ကရက်နှင့် မြန်ဆန်လိုက်ပုံမှာ ကို အခန်းထဲမရောက်မီ တံခါးဝ၌ ရှိတုန်းမှာပင် သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့သည်။ ဒိန်းက ပြောင်ဝင်းသော မျက်လုံး များဖြင့် ကိုကိုကြည့်ကာ လက်ကမ်းပေးသည်။

“မစ္စတာကိုကို တွေ့ရတာ တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဆာဖေပါခင်ဗျာ”

မစ္စတာဒိန်းက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသော သူ့လက်ကို ထပ်လောင်း လှုပ်ယမ်းလိုက်ကာ . . .

“မစ္စတာတောဖေ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကတော့ ကျက်သရေရှိတဲ့အလုပ်ကို အတော်လုပ်နိုင်ပါပေတယ်။ ဒီလိုပြောခွင့်ရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားကို ပြစ်မှားမိတာတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

ကွီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ခွင့်မလွှတ်စရာ ဘာမှမရှိပါလား။ ခင်ဗျားပြောနေတာ ကျွန်တော် ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

မစ္စတာဒိန်းက ရှင်းပြနေတော့ဘဲ ရေးကြီးသုတ်ဖျာ ထွက်သွားသည်။

ကွီသည် ဦးထုပ်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကာ နဝေတိမ်တောင်နှင့် လှည့်

ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည့် ရှာလီကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မကိုကော ရှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလား”

ရှာလီက ညင်သာစွာ မေးသည်။

ကွီသည် ရှေ့သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှလျှောက်လာပြီး အခန်းအလယ်ကောင် တွင် တန်ခန့်ရပ်ကာ ရှာလီကို မေးခွန်းထုတ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ကွီက ထိန်း၍ ပြောသည့်အသံဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မစ္စတာဝက်စ်က ကျွန်မကို အကုန် ပြောပြသွားပါပြီ။ ဂေဟာ အကြောင်းလေ။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်”

တကယ်တော့ ရှာလီ နှုတ်ဆွဲနေ၏။ ကွီနှင့်တွေ့လျှင် ပြောလိုက်မည်ဟု အားခဲထားပြီး ညတိုင်းညတိုင်း ချိုသွေးသပ တမြဲမြဲလုပ်ထားခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းရှည် များသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ စကားတစ်လုံးတလေ ကိုသော်မှ သူ ပြန်တွေး၍ မရ။ သို့သော် ကွီ၏ စားတော့ဝါးတော့မလိုအကြည့်ကို သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကိစ္စက တရားမျှတတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ နောက်ထပ်မပြောပါစို့နဲ့”

ကွီက တိုတိုပင် ပြောသည်။

ကွီသည် ရှာလီအပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့အသံက မတည်မငြိမ်။ သူ ပြန်လှည့်လာသောအခါ သူ့မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်မိလိုက်၏။

အခန်းထောင့်ရှိ စာအုပ်စင်ဘေးတွင် ဧရာမ အပျော်ဓမ္မ၊ ဧဇု၊ ကြ၊ ဘီဟီမော့ ဝပ်နေသည်။ ခွေးကြီးသည် အခန်းထဲ၌ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံ့လုံ့ကို အသိဉာဏ်ရှိရှိ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘီဟီမော့နှင့် ကွီတို့ အပြန်အလှန်ကြည့်နေကြရာမှ ကွီက ခွေးကြီး ဆီသို့ သွားပြီး ခွေးကြီး၏ ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သည်။ သူ လုပ်ပုံမှာ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်၍ သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ခွေးခေါင်းပုတ်ဖူးခြင်းကြောင့် ခွေးကြီး သော်မှ ဧကန်မုချ သိမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပျော်မွေးမွေးခွေးကြီးဖြစ်၍ ခွေးကြီးက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည်။ သူ့လက်ကြီးကို မြှောက်ပေး၍ ကွီက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကွီက ဘီဟီမော့ကို ပြောသလို ပြောသည်။

“ဝက်စ် လူလိမ်ခံရတာ သူ့ထက်လည်တဲ့လူတွေရဲ့ တစ်ပတ်ရိုက်ခံရ တာပါ။ ခင်ဗျားဆီ လာပြောတာ ယောက်ျားပီသတာပဲ။ စောစောတုန်းကတော့ မှားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လာပြောတယ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး မပြောဘဲ ဖုံးထား တာထက် ခက်တယ်။ အခုတော့ သင်ပုန်းချေပြီးသား ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အားလုံး ရှင်းသွားပြီ။ ဒါကို ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားရမှာပဲ”

ဘီဟီမော့က ပါးစပ်ကြီးဖြုတ်ပြီး သမ်းဝေလိုက်၏။

ကွီ ပြန်လှည့်လာသည်။ အသံရော မျက်နှာပါ တည်ငြိမ်သည်။

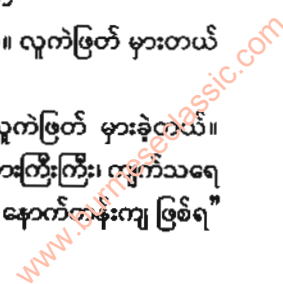
“ခင်ဗျားဆီ လာတွေ့ဖို့ ခေါ်တဲ့စာကို ဒီနေ့မနက် ရလို့ လာခဲ့တာပါ”

ရှာလီသည် အပျော်မွေး ခွေးကြီးနှင့် ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးတို့၏ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းကို ငေးကြည့်နေကြ၏။ သူ့အမှားကို ပေယျာလကန် လုပ်ခံရခြင်းသည် သူ့ကို နာမ်နှိပ်သလို ခံစားရသည်။ သူ့မာနက စကားစကို ဖော်ပေးသည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာကိုတောင် မပြောရတော့ဘူးလားရှင်။ ကျွန်မ လူကဲဖြစ်မှားလို့ ဘယ်လောက်ရှက်သလဲဆိုတာ”

“တော်ပါတော့။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ လူကဲဖြစ် မှားတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးကလည်း နည်းနည်းလေးမှ မရှိပါဘူး”

“ကျွန်မ ရှင်ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူကဲဖြစ် မှားခဲ့တယ်။ မတရားလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က တစ်မျိုးလုံး သဘောထားကြီးကြီး၊ ကျွန်သရေ ရှိရှိ ပြုမူခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ သိပ်ပြီး အောက်တန်းကျ နောက်တန်းကျ ဖြစ်ရ”

ကွဲ မျက်နှာတွင် မချိတင်ကံ ပြောင်းလဲမှုများကို ရှာလီ တစ်ခါမြင်ရ ပြန်သည်။ ကွဲမျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် နီရဲသွားရာမှ သွေးဆုတ်သွားပြန်ကာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါတွေ ပြောနေလို့ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ။ ကိစ္စက ပြီးနေပြီ။ ပြတ်နေပြီ။ သင်ပုန်းချေလိုက်ပါတော့လို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးမှပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ခင်ဗျားစိတ်ထဲက ဖျောက်မပစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ရှင် ဆန္ဒရှိရင်လည်း ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

ရှာလီ စိတ်ပျက်သည်။ အကျယ်တဝင့် အကျေအလည် ဆွေးနွေးရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်ကိစ္စကို ကွဲက လက်လွတ်စပယ် ပထုတ်လိုက်၍ ရှာလီ မချင့်မရဲ ဖြစ်မိသည်။ ကွဲက တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ လုံးဝ မဆီမဆိုင် ကိစ္စကို ဆက်ပြောသည်။

“ငွေကိစ္စ လာဆွေးနွေးဖို့ခေါ်တဲ့ ခင်ဗျားစာကို ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လာတာပဲ။ ခင်ဗျားငွေတွေ ခင်ဗျား ပြန်ယူတော့မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်”

“ယူမယ်ဆိုပါတော့ရှင်။ ကျွန်မ စဉ်းစားထားတာ ပြောပါမယ်”

“ကဲ . . . ထိုင်ပြီး ပြောပါ။ ခင်ဗျား သိပ်နွမ်းနေတယ်။ နေကောင်းပုံ လည်း မရဘူး။ နည်းနည်းမှ နေကောင်းပုံမရဘူး။ ဒီကုလားထိုင်မှာ သက်သောင့် သက်သာ ထိုင်စမ်းပါဗျာ”

မစ္စတာဒီန်း၏ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ရှာလီ ကျိုးနွံစွာ ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကြီးက စည်းစိမ်ရှိ၏။ ကွဲ၏ မကြံစားချိန်သာပျောင်းဖျ ဝကားကလည်း နားဝင်ပီယံ ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကွဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

“ကျွန်မ ငွေတွေလက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်နဲ့”

“မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျား အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ခြွင်းချက်တွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး”

“ဆို စောဒက မတက်ပါလေနဲ့ရှင်။ ယထာဘူတ ကျချင်မှ ကျလိမ့် မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေယူပြီး ကျွန်မအကျိုးအတွက် သုံးဖို့ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဘဝင်ကျနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပျော်လည်း မပျော်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်ငွေ အစစ်လို့လည်း မထင်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ငွေတွေကို ကျွန်မ ယူမယ်။ ပြီးတော့ လှူပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်”

“လှူပစ်မယ်။ ဟုတ်လား”

ကွဲက ရှာလီ၏စကားကို တအံ့တဩ မကျေမချမ်း မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြည်နယ်ကို လှူပစ်မယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးတာကတော့ ဂေဟာတစ်ခု ဖွင့်မယ်ရှင်”

သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ ရှာလီစိတ်ကူး၏ ဆိုလိုချက်သည် ကွဲ၏ မနောအာရုံအတွင်းသို့ စိမ့်နစ်ဝင်သွားပြီး ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိကြောင်း ရိုးသားပွင့်လင်းသော ကွဲ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရှာလီ မြင်နေရသည်။

“မဖွင့်ရဘူး။ မဖွင့်ရဘူး။ ခင်ဗျား ဒါမျိုး စိတ်ကို မကူးရဘူး”

ကွဲက ရှားရှားရှားရှား ပြောသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီရှင်။ ဒီစိတ်ကူးက ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ် အမြင်ပေါက်သလို ပေါ်လာတာပါ။ ကျွန်မအထင်တော့ ဒီငွေတွေကို သုံးဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလို့ ထင်တာပဲ။ ရှင်ကော မထင်ဘူးလားဟင်။ ပြီးတော့”

“မထင်ဘူး”

ကွဲက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ဒီငွေတွေကို မသန့်ရှင်းသလိုလို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကတ်ကတ် သတ်သတ် ယူဆနေရတာလဲ။ ခင်ဗျား ဒီရုံးကရတဲ့ လစာလို့ပဲ ဒီငွေတွေ ဟာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ သမ္မာအာဇီဝပစ္စည်းဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်နိုင် ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ခံစားချက် ကိစ္စပဲရှင်။ ကျွန်မ ခံစားမိတာက”

“ဒါက အဖြစ်မှန် ကိစ္စဗျာ။ နားထောင်စမ်း။ ခင်ဗျားအဖေက ခင်ဗျား အတွက် တစ်နေရာရာမှာ ခင်ဗျားမသိဘဲ ငွေတွေ ဝှက်ထားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီငွေတွေဟာ ခင်ဗျားသုံးဖို့ဆိုတဲ့စာနဲ့အတူ အခုမှ တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ ရှင်းတယ်နော်။ ကဲ . . . အဲဒီငွေတွေကို ဂေဟာဆောက်ဖို့ ခင်ဗျား လှူပစ်မှာလား။”

“လှူဖြစ်ချင်မှ လှူဖြစ်မှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကတော့”

“အဲဒီကိစ္စကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ”

ကွဲက ရှာလီစကားကို အဆုံးသတ်ပေးသည်။

“ကွဲတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငွေဝှက်ထားတဲ့လူက ကျွန်တော့်အဖေ။ ခင်ဗျားအဖေ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်နေသည်။

“ရှင် ဒီလိုသဘောထားတာ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းတယ်။ ရှင် သဘောတူမှာ ပဲလို့ ကျွန်မ သိပ်မျှော်လင့်ထားတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မကတော့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီရှင်။ ကျွန်မ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တိုင်ပင်နေရသေးသလဲ။ ဒါဟာ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကွပ်စော့* ဝါဒ ကျင့်သုံးနေတာကို ဖော်ပြတာပဲ။ ခင်ဗျား အစက ငွေမယူဘူးလို့ ငြင်းတာလည်း အဲဒီ စိတ်ကူးယဉ် လမ်းစဉ်ပဲ။ ခင်ဗျားအကြံက ပေါက်ကရဲပဲ။ ခင်ဗျား ငြင်းနိုင်မလား။ ခင်ဗျားအကြံကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ကာကွယ်နိုင်မလား။ ခင်ဗျားခေါင်းထဲကို ဒီလောက်စိတ္တဓနန်တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ဘယ်လိုဝင်လာသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မတွေးတတ် အောင်ဘဲ”

ရှာလီက ခပ်မဆိတ်ပင် ထိုင်နေပြီး စားပွဲပေါ်မှ ဖွာလန်ကြဲနေသော မင်နှိပ်စက္ကူ အနားစများကို ခွာနေသည်။

“ခင်ဗျားဂေဟာမှာ ကျွန်တော့်အဖေ နာမည်တပ်လို့ ဘာမှ အကျိုး မရှိနိုင်ဘူး”

တို့က ဆက်ပြောသည်။

“သူက တန်ရာတန်ရာ လူစားမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျားထက် ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်၊ ကျွန်မမှာ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိပါတယ်ရှင်”

ရှာလီက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

“တစ်ချက်ပြောမယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ကို ကျွန်မ အဖေ ချစ်ဖူးတယ်။ သူ့နာမည်ကို အဖတ်ဆယ်နိုင်အောင် ကျွန်မ အဖေက ကျွန်မကို တစ်ခုခုတော့ လုပ်စေချင်မှာပါ”

* သူရဲကောင်းဆန်ခြင်း၊ စိတ်ထူးယဉ်ခြင်း၊ ဝ ဓရိဘ ဝိလုပ်ခြင်း၊ အကြောင်ကြောင် နိုင်ခြင်း၊ လက်တွေ့မကျခြင်း၊ လက်တွေ့လုပ်မဖြစ်ခြင်း၊ ဝပ်နံစာရေးဆရာကြီး မိဝဲဒါစာမန်တေး (၁၅၄၅-၁၆၁၆)၏ ဒွန်ကွန်စော့ ဒီလာမန်ရာ ဝတ္ထု (၁၆၀၅) မှ ခေါင်းချောင်ချောင် အကြောင်ကြောင်၊ စိတ်ထူးယဉ်သူရဲကောင်းဆန်ချင်သူ ဒွန်ကွန်စော့၏ သဘောထားနှင့် အမူအကျင့်မျိုးကို ဆိုလိုသည်။

“ဒါ ခင်ဗျားတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

ကို့က မာမာတင်းတင်း ပြောသည်။

ရှာလီက သူနှင့် ပြိုင်ငြင်းချင်ပုံလည်း မပြ။ စကားဆက်ပြောရန်ပင် စိတ်ကုန်နေသလိုလို လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကို့က ချက်ချင်းပင် သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်ရူးပေါက်ပေါက်နဲ့ အလကား သဘောထားမကြီးချင်ပါနဲ့ဗျာ။ သူ့နာမည်ဆိုးကိုတပ်လို့ ခင်ဗျားဂေဟာ ထိခိုက်မှာကို ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဂေဟာအဖို့ မနိုင်မနင်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်နေမှာဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ။ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

ရှာလီက ကို့ကို မော့ကြည့်သည်။

ရှာလီ၏မာနက သူ့နည်းစောင်းကြိုးကို တီးခတ်နေသည်။ သူ့မာန၏ ခေါ်သံအောက်၌ သူ့အားမာန်၊ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ဇာတိပုည ဂုဏ်မာနတို့ စုရုံး နေကြသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ သူ့တစ်သက်တွင် အခက်အခဲဆုံးအလုပ်ကို သူ လုပ်တော့မည်။

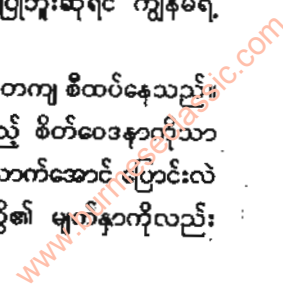
ကို့ကို သူ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အကြည့်ကို တည်ငြိမ်အောင် သူ ထိန်း လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ရှင်အဖေအတွက် သက်သက်ပဲ ကျွန်မ ဒါလုပ်တယ်လို့ မထင်စေချင် ပါဘူးရှင်။ ရှင် ဒီလိုထင်အောင် ကျွန်မ လုပ်ရင် ရိုးသားတယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်အဖေရဲ့သားအတွက် ကျွန်မ တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း ပါပါတယ်”

ရှာလီက ရပ်ပြီး သူ့စားပွဲသို့သွားကာ အလုပ်ရှုပ်သယောင် ဧကောင်နေ လိုက်၏။ ကို့ကို ကျောခိုင်းလျက်က ကျိတ်မှိတ်ပြီး စကားဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ လျှာမယ့်ဂေဟာက ရှင် တိုက်ပွဲဝင်ပေးလို့ရမယ့် ဂေဟာအစားပါ။ ရှင် သဘောပေါက်ပလား။ ဒီနာမည်ကို ရှင် သုံးစွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခြမ်းပွဲသွားတော့မှာပါ”

ရှာလီသည် သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို စနစ်တကျ စီထပ်နေသည်။ စာရွက်များကို သူ မမြင်။ ကို့ မျက်လုံးပေါ်တွင် ပေါ်မည့် စိတ်ဝေဒနာကိုသာ စိတ်မှန်းဖြင့် သူ မြင်ယောင်နေမိ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲ နေသဖြင့် ယနေ့ သူ့ကို အလွန်စိတ်ထိခိုက်စေသော ကို့၏ မျက်နှာကိုလည်း

စိတ်မှန်းဖြင့် ရှာလီ ပို၍မြင်ယောင်နေသည်။ ကိုမျက်နှာ၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အိုမင်းရင့်ရော်မှု၊ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲမှုက သူ့ကို ထူးထူးခြားခြား ရင်နှင့်စေသည်။ သူ ပထမဆုံးမြင်ရသော ကို၏ နားထင်စမှ ဆံပင်ဖြူက သူ့ကို အကြင်နာပိုစေသည်။ ကို၏ မျက်နှာတွင် အစဉ် ဖုံးစွပ်နေသည့် သမာဓိသည် မီးဗတ္တိ* ပေးခံရသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်း ပျောက်ကွယ်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ သို့သော် ထိုမျက်နှာ၏ အကော်ဝင်းဆုံး ကြန်အင်တို့သည် မီးသားတင်မှ ပို၍ သန့်စင် မာကြောစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

သူ့ကျောဘက်မှ ခြေသံများကို ရှာလီ ကြားရသည်။ သူ့ဘဝအတွက် သေရေးရှင်ရေး အဆုံးအဖြတ်ကြီး ကျတော့မည်ကို တွေးမိ၍ ကြောက်အားပိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုအဆုံးအဖြတ်ကြီး မကျမှစိုး၍ ကြောက်အားပိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။

ကိုသည် ရှာလီ အလုပ်ရှုပ်ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာရှောင်နေသည့် ကြားမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ရှေ့တည့်တည့် လာရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူး”

ကိုက အငြိမ်ဆိမ်ဆုံး မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ပေးချင်ရတာလဲ”

ရှာလီက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေသည်။ ကို၏ မျက်နှာသည် စာရွက်တမျှ ဖြူဖွေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရှာလီ နှလုံးသွေး အခုန်ရပ်သွားပြီးမှ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်တိုးနေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး။ တိတိကျကျလည်း မသိဘူး”

“ဘာဆိုလိုတာလဲ”

ကိုအသံကို ရှာလီ မမှတ်မိသလောက် ဖြစ်လာသည်။ ဝိဇ္ဇာညှိအရ ရှာလီ တပ်ခေါက်၍ ဆုတ်ခွာတော့သည်။

“ကျွန်မ ရှင်းပြတတ်မယ် မထင်ဘူးရှင်။ ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး ရှင် ကျွန်မကို သွေးပျက်အောင် လုပ်နေတယ်”

* သည်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားရခြင်း။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအား ထာဝရဉာဏ်ရသခင် တ ဝိညာဉ်အပြစ်ကင်းခံခြင်း။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ သွတ်သွင်းရာ၌ ခရုနစ်ခြင်း (ဇက်ပတစ် ဇင်)။ သမ္မာကျမ်းစာတွင် မြန်မာအသံလွယ်၍ ဝတ္တိစဟု နေသည် (သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် နှင့်လည်းကောင်း၊ မီးနှင့်လည်းကောင်း သင်တို့ကို ဝတ္တိစံ ထေအည်။ ရှင်ဓဿ ခရစ်ဝင် ၃၁၁)

“မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်နေသလား”

ကိုက ကြောက်စရာ သံကွဲသံကြောင်ကြီးဖြင့် မေးသည်။

လက်ညှိုးကလေးက နှုတ်ခမ်းမှာတော့ မျက်ရည်စကလေးက မျက်လုံးမှာ ဝေ့၊ မျက်လုံးပြာကလေးက ကိုမျက်လုံးမှာ။ တလေးငယ်၏ တုံ့ပြန်အကြည့်လို တိုက်ရိုက်ငေးမောကာ ရှာလီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်မိလေ၏။

ကိုသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ရှာလီကို ပိုက်ထွေးလိုက်၏။ သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မိန်းမသားတစ်ဦးကို ထိတွေ့ ပွေ့ဖက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်မိနစ်ကြာသလား၊ တစ်သက်တာ ကြာသလား မသိရသော ကာလ အပိုင်းအခြားတစ်ခုအတွင်း၌ သူတို့ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ အရေးကိစ္စဟူသမျှသည် ကာလတည်းဟူသော အချိန်အပိုင်းအခြားမရှိသည့် နေရောင်ခြည်ဖြာသော ဟင်းလင်းပြင်ကြီးအတွင်းသို့ လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

ကိုစိတ်ထဲတွင် ရှာလီမျက်နှာကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်စိတ် မချင်မရဲ ပေါ်လာ၏။ ရှာလီကို သူ့ကိုယ်မှ အသာအယာ တွန်းခွာသည်။ ရှာလီက ဇွတ် တွယ်ကပ်ထားပြီး . . .

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်းကွယ်။ ကျွန်မ ရှင့်မျက်နှာကို မကြည့်ရဲသေးဘူး” ဟု ငြင်းသည်။

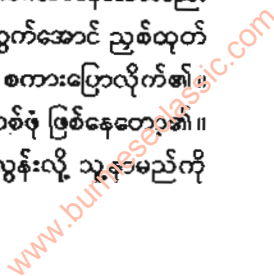
အချိန်အတန်ကြာမှ . . .

“ရှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သစ္စာမမဲ့နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးက ကျွန်မကို တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးကို ကျွန်မ နောင် ဘယ်တော့မှ သံသယမဖြစ်တော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကို လွယ်လွယ်ကူကူ ခွင့်လွှတ်တာ ရှင် သဘောထားသိပ်ကြီးတာပဲ”

ရီဝေမိန်းမောခမန်း ပီတိလျှမ်းနေချိန်၌ ရှာလီက သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကို အထစ်အငေါ့မရှိ ဖွင့်အန်နိုင်သည်ကို ကို အံ့ချီးနေမိ၏။

ကိုက သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်တုံတရား၏ တမန်တော်နီးပါးထင်နေသော်လည်း သူ့ဘက်ကမူ ချက်ချင်း စိတ်ငြိမ်အောင် ထိန်း၍မရ။ အသံထွက်အောင် ညစ်ထုတ် မရ။ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောနိုင်လောက်ပြီဟု စိတ်ချရမှ စကားပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အသံက မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေတော့၏။

“ကိုယ့်အဖေရဲ့သားအတွက် ကောင်းကျိုးပြုချင်လွန်းလို့ သူ့နာမည်ကို မင်း ယူမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပေါင်။ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ လုပ်တာပါ။ ရှင့်အဖေက ခြောက်ပြစ်ကင်းမဟုတ်ပေမဲ့ သူ့မှာမည်ကို ကျွန်မ ပြောင်းယူမယ့် သားရဲ့ တစ်ဦး တည်းသောအဖေ ဖြစ်နေလို့ရှင့်။ သိရဲ့လား”

ငြိမ်သွားပြန်၏။

“အဖေအိမ်မှာ ကိုယ်တို့နေမယ်။ မင်း အလုပ် ထွက်လိုက်တော့။ ကိုယ် စာအုပ် ဆက်ရေးမယ်။ လခရမယ့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အလုပ်ကလေးတစ်ခုခု လုပ်မယ်”

ရှာလီက ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှောသော ရယ်သံမောသံကလေးဖြင့် . . .

“ရှင်ပြောဖူးတဲ့ သူ့ဌေးမကြီးကို ဝေါဟာရအဘိဓာန် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ထုတ်ခိုင်းပါဦးလား ဟင်”

“ခိုင်းလို့ရရင် ခိုင်းချင်ပါရဲ့”

“ရှင်ပြောနေပုံက ကျွန်မရဲ့ ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးနဲ့ တစ်ထေရာ တည်းပဲရှင်။ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ အလုပ်ကလေးတစ်ခုခုတော့ ရှာပေးဦးမှာပေါ့။ အခုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ အတင်းမပြောခိုင်းပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်နော်”

ကိုက ကတိပေး၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ရှာလီ ဖြုန်းခနဲ ငိုလိုက်သည်။ ကို ရင်ခွင်တွင် ပါးအပ်ထားသည်။

“ဒေါက်တာပါရဂူကလေးရယ်၊ ရှင့်ဘဝက ဆွေးစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလေ ကျွန်မ အစစ ရှင့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်။ ရှင် ဖြစ်စေချင်တာသာ ပြောပါနော်”

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“အိုး တစ်မိနစ်ကလေးတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရပါကလား နော်။ လွတ်ပါဦးကွယ်”

လှတစ်မျက်နှာပေါ်တွင် ကို မြင်ဖူးသမျှ အလှဆုံးအပြုံးဖြင့် ရှာလီက စားပွဲပေါ်မှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင့်ကို ခေါ်တာ”

“ကိုယ့်ကိုခေါ်တာ၊ ဟုတ်လား”

ကိုသည် အိပ်မက် မက်နေသူပမာ ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ပြောသည်။

“ဆန်းလိုက်တာ”

တကယ်လည်း ဆန်း၏။

ကိုက ရှာလီလက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ဘယ်လက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ညာလက်ဖြင့် ရှာလီလက်များကို ဖမ်းဆုပ် ထားသည်။

“ကိုယ့်အနားမှာ နေစမ်းပါ” ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်း စကားပြော ခွက်ကို နားနှင့်ကပ် နားထောင်လိုက်သည်။

“မစ္စတာကိုလား။ မစ္စတာဟစ်ကော့ ပြောနေတယ်”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံစူးစူး ထွက်လာသည်။

“အဲဒီမှာ ဘာမဟုတ်တရုတ် သွားလုပ်နေတာတုံးဗျ”

“ကျွန် ကျွန်တော် ဒီဌာနမှာ အရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေလို့ပါ” ကိုက ပြောပြောဆိုဆို ရှာလီလက်ကို အလန့်တကြား ညှစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်”

“အင်း၊ ကျုပ်တို့လည်း ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေတယ်။ မစ္စတာဒိန်းသာ ပေါ့မလာရင် ခင်ဗျားကို ဖမ်းလို့မိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဝက်စ် နတ်ထွက် သွားတာ ကြားပြီးပြီလား”

“ဟင်အင်း။ သူ ထွက်သွားပလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်”

“သွားလေသူကြီး ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေပေါ့ဗျာ။ ဒီ မော တူးအစ် နီးလ် နီဆီ ဘိုနမ်*။ သူ့နေရာ ဆက်ခံမယ့်သူရွေးဖို့ ဒါရိုက်တာတွေ အစည်းအဝေး လုပ်နေတယ်။ နာမည်တစ်ခုပဲ တင်တယ်။ သတင်းစာအတွက် ကျုပ်တို့ လက်သင့်ခံနိုင်တဲ့ အယ်ဒီတာဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ဆီ ပြန်မလာချင်ဘူးလားဗျာ”

ကိုက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

“ပြန်လာရမယ်။ ဟုတ်လား။ ဒါထက် ကျွန်တော် ပိုကြိုက်တာ ဘာမှ မရှိဘူး။ အကြီးမားဆုံး ဂုဏ်ပြုတာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ညှာတာထောက်ထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောမပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့”

* De Mortuis Nil Nisi Bonum - လက်တင်စကား။ သေလွန်သူအတွက် ကောင်းသော အချက်မှတစ်ပါး အခြားမရှိဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“အို . . . ဒါပေမဲ့တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ဒါရိုက်တာတွေကို ကျုပ် သွားပြောလိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦး”

ကိုက ကသောကမျော တားသည်။

“ကျွန်တော် လာရင် ကိုအဖြစ်နဲ့ မလာနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ။ ဒါဆိုရင် တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘီအယ်ဇာတ်* အဖြစ်နဲ့ပဲ လာလာဗျာ”

တစ်ဖက်မှ အဘိုးကြီးက စိတ်တိုလက်တို ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ပိုစံအတွက် နာမည်ရွေးခန့်တာ များနေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ လုပ် ရွေးခန့်တော့မယ်။ ဘုရားသိကြား မ လို့ လူလည်း ရထားပြီ”

ကိုသည် တယ်လီဖုန်းအနီးမှ ခွာလိုက်သည်။ မတုန်မလှုပ် မျက်နှာပိုး သေသေနေရန် ကြိုးစားသည်။ ခါတိုင်းလို မအောင်မြင်။

“သိပလား”

ရှာလီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကလေးများထဲတွင် မြူးကြွသော အောင်မြင်မှု ထင်ဟပ်နေသည်။

“ကျွန်မ ပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးဆိုတာ ဒါပဲ။ ဟန်မကျဘူးလား။ ရှင်မဟာကြားလုံးကြီး တကယ်ဖြစ်လာပြီလေ။ ငါ မပြောဘူးလားလို့တောင် ရှင်မို့ မပြောဘဲ နေနိုင်တယ်ရှင်”

“ကိုသည် ရှာလီကို ကျော်၍ ပန်းခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင် ပန်းမန်တို့သည် ဖူးငုံစေ့စည်နေကြ၏။ ယပ်တောင်စိမ်းကို ဖြန့်ယပ်နေကြပြီ။

* ခရစ်ယာန်ဘာသာတွင် အကြီးဆုံးနတ်ဆိုး၊ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ဗေလဇေဗုလ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗေလဇေဗုလ် ဟူ၍လည်းကောင်း ရေးသည်။

“ငါသည် ဤအရာမှ ထမြောက်မည်လောဟု စေတနာရှိ၏ ဘုရား ဗေလဇေဗုလ် သို့သွား၍ မေးမြန်းကြ” ဟု မှာထား၍ သံတမန်တို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ (ဓမ္မဟောင်းကျမ်း၊ ဓမ္မရာဇဝင် စတုတ္ထစာစောင် ၁၁၂)

“ဤသူသည် နတ်ဆိုးမင်း ဗေလဇေဗုလ်ကို အမှီပြု၍သာ နတ်ဆိုးတို့ကို နှင်ထုတ် သည်ဟု ဆိုကြ၏” (ဓမ္မသစ်ကျမ်း၊ ရှင်ဓဿဲခရစ်ဝင် ၁၂:၂၄)။

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်အရင်းအမြစ်ကို ပြန်စီမံကိန်း(၁၆၀၈-၇၄)၏ တက္ကသိုလ် နိဗ္ဗာန် ဘုံပျောက်ဆုံးခန်း ကဗျာကြီးတွင် ထာဝရဘုရားကို အန်တုသည် စေတနာစာရိတ်ပြီးလျှင် ဒုတိယအကြီးဆုံး နတ်ဆိုးအဖြစ် ဖော်ပြသည်။

ထိုသစ်ပင် ပန်းမန်တို့အပေါ်မှ ဖြတ်၍ အိမ်ခေါင်မိုးတန်းများကို ကျော်ကာ ပိုစံ သတင်းစာတိုက်အိုကြီးကို သူ ငေးစိုက်နေသည်။ တစ်ခါက သူ အလုပ် ထိုင်လုပ် ခဲ့ဖူးသည့် အတန်းလိုက် ပြတင်းပေါက်များ၏ နောက်ကွယ်သို့ စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံရှေ့တွင် မြူချည် ဝိုက်သန်းလာသည်။ သစ်ပင်တို့ မြင်း ပတတ်ရပ်သလို လွင့်ပျံ မြင့်တက်လိုက်။ ငါး ရေကူးသလို လူးလွန်လှုပ်ရှားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထင်သာမြင်သာသော ဩကာသ လောကကြီးသည် အမှောင်တိုက် အောက်သို့ ကျွမ်းဇောက်ကျသွားလေ၏။ သူ့ဆားသို့ ရှာလီ လာရပ်သည်။ ဆိတ်ငြိမ် စွာပင် လက်ချင်းဆက် လိုက်သည်။ သူ့အကြည့် သူ့စိတ်ကူးကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ရင်း ရှာလီကိုယ်တိုင်လည်း အလင်းထဲမှ အမှောင်ကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

“ဒီမြို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးမြို့။ အကြင်နာဆုံး လူတွေ၊ စေတနာအရှိဆုံး လူတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာပါရဂူကလေးရယ်”
ကိုက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ ရှာလီကို တွေးပွေ့လိုက်ပြန်သည်။ သူ့နှလုံး သွေး၏ တဒုန်းဒုန်းထုနှက်သံကြားမှပင် ရင်ချင်းအပ်ထားသော ရှာလီ၏ နှလုံး ခုန်သံကို ကြားနေရသည်။

“ကျွန်မကိုချစ်တာ ဝမ်းသာပါတယ် ဟင်နရီ။ ကျွန်မလေ ရှင်ကို ဟင်နရီ လို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်။ ခေါ်ရမလား ဟင်နရီ”

ရှာလီက ဆက်ပြောသည်။

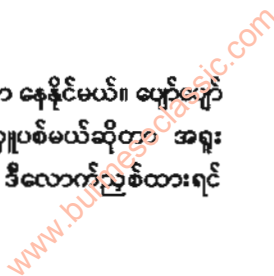
“ကျွန်မလေ ဂေဟာဆောက်ဖို့ ကျွန်မတို့ ငွေတွေကို လှူပစ်ရမှာ နည်းနည်းတောင် လက်တွန့်တယ်ရှင်။ ကျွန်မလေ ဟင်နရီပဲ ရစေချင်တာ။ ဒါမှ”

ကို ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်ကို ရှာလီ သိလိုက်ရ၏။

“ဟင့်အင်း၊ ဒီငွေတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ချင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

ရှာလီက သူ့ကို ခန့်ခနဲ စသည်။

“ရှင် အလုပ်ထွက်နိုင်မယ်။ သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်မယ်။ ဖျော်ဖျော် ပါးပါး နေနိုင်မယ်။ ခရီးထွက်နိုင်မယ်။ ငွေတွေကို လှူပစ်မယ်ဆိုတာ အရူး အလုပ်ပဲ။ အိုး . . . ဒေါက်တာ ပါရဂူကလေးရယ်။ ဒီလောက်ညစ်ထားရင် ကျွန်မ အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူးကွယ်”

“နာမည်ကိစ္စ မင်းကို ကိုယ် ကန့်လန့်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လေ”

“ရှင့်အလိုကျအတိုင်း နာမည်ပြောင်းဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ဟင်နရီရယ်”

“ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်။ ပေးရမယ့် နာမည်တစ်ခုကို ကိုယ် သိတယ်”

“ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ့လို့ နာမည်ပေးမယ့်အစား”

ရှာလီသည် ကွီ ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်၏။ သူ့လက်ဖျားကလေးများကို ကွီ ကိုင်ထားစရာ ဆန့်တန်းပေးထားသည်။ ပြီးမှ ရွှန်းလဲ့ ဝင်းတောက်သော အကြည့်ကလေးဖြင့် ကွီကို ကြည့်သည်။

“ဟင်နရီ ဂျီဆာဖေ့ ဂျူနီယာ ဂေဟာလို့ နာမည်ပေးမယ်။ ဒီလောက် လှတဲ့ဂေဟာကို တခြားနာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားရသေးသလား ဟင်နရီရယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

သို့သော် ရှာလီ၏ သည်းလှိုက်အူလှိုက်အသံလေးက သူ့အသံကို လွှမ်း သွားသည်။

“ဖြစ်တယ်။ ဒီနာမည်က အခု ကျွန်မတို့နာမည်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီနာမည်ကို ဂုဏ်သရေရှိအောင် ကျွန်မတို့ လုပ်ရမှာပေါ့ရှင်ရယ်”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်နေသော အပျော်မွှေးခွေးကြီး ဘီဟီမော့သည် လူမှုရေး သိပ္ပံပညာစာအုပ်စင်ဘေးမှနေ၍ သူ၏ ခြံသေ့ဆန်ဆန် ခေါင်းကြီးကို မော့ထောင်ကာ သဘာဝတ္ထ သိပ္ပံပညာရှင် များသာ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ ရှင်းပြနိုင်ကောင်း ရှင်းပြနိုင်မည့် သူစိတ်ကူး သူစိတ်သန်းဖြင့် စီညံမြူးထူးစွာ တစ်ချက်ဟောင်လိုက်လေ၏။

